

Giới thiệu Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào

Hạnh phúc của một con người không phải ai cũng có được . Tình yêu của cha mẹ , ông bà , bạn bè và quan trọng nhất chính là đến từ một nửa kia của mình.

Truyện Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào chính là tình yêu một nửa của nàng. Cả đời được yêu, giống như là được chúc phúc, cũng giống như là bị nguyên rủa. Tặng em một đồi ngọt ngào, tặng em một đời thạch tín.

Cuộc sống tương lai sẽ ra sao hoàn toàn phụ thuộc vào thái độ của người còn lại , nam chính của chúng ta ước muốn có một cuộc sống hạnh phúc bên người mình yêu mãi mãi nên anh đã tặng cho nữ chính cả cuộc đời của mình để đổi lấy điều ấy . Điều ấy liệu có sai lầm ??

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Năm giờ rưỡi chiều là thời gian cao điểm của tàu điện ngầm, Hải Nhã đứng ở bên trong toa tàu chật chội, bị chen lấn xô đẩy khiến trong lòng cô không ngừng kêu khổ, sớm biết thế này thì cô đã nghe lời mà lên xe của Dương Tiểu Oánh, ở thành phố cô đang học đại học, cảnh mọi người chen chúc nhau ở các trạm tàu điện ngầm, cô đã từng nghe thấy, nhưng lần này cô lại gặp phải lúc giờ cao điểm, chen chúc kiểu này thì khi đến trạm có xuống được hay không cũng là một vấn đề....

Nhưng cũng may, trạm tiếp theo là trạm trung chuyển, cửa xe vừa mở ra, đoàn người đã hò hét đem cô đẩy ra ngoài, sau đó đi thẳng một đường lên cầu thang tự động, đợi đến khi hai chân của cô có cảm giác chạm xuống đất, thì đã đến khu phố buôn bán ở trong lòng đất gần ga tàu điện ngầm rồi.

Mùa đông ở con đường này, dòng người qua lại tấp nập, hơi ẩm dòi dào, thức ăn ngon và các loại hàng hóa rực rỡ muôn màu. Hải Nhã mới vừa mua mấy viên thuốc, lúc chuẩn bị cho vào miệng thì lại thấy Đàm Thư Lâm dắt một cô gái xinh đẹp đi đến từ phía đối diện cô.

Đề phòng việc mình nhìn lầm, cô còn đặc biệt nhìn kỹ mấy lần, nhưng mà nói thật, muốn nhận nhầm một người như Đàm Thư Lâm là một việc tương đối khó khăn, thân hình của anh cao ráo, đôi chân thon dài, vẻ ngoài đẹp trai, đi đến đâu thì nơi đó giống như là đang có một vầng sáng.

Thật không nghĩ rằng mọi người lại cùng nhau học đại học trong một thành phố, đã gần nửa năm trôi qua, đây là lần đầu tiên cô tình cờ gặp anh, Đàm Thư Lâm không hề thay đổi, bên cạnh anh luôn có một cô gái, tuy là thường xuyên thay đổi, nhưng tất cả đều là những cô gái thanh thuần đáng yêu, đáng người nhỏ nhắn, từ trước đến nay anh vẫn luôn thích mẫu người con gái như vậy.

Hải Nhã muốn giả vờ không nhìn thấy, nhưng hình như đã quá muộn, Đàm Thư Lâm đã nhìn thấy cô, khóe môi của anh hơi nhếch lên, bắt đầu lộ ra nụ cười mà cô đã quá quen thuộc.

"Đến đây một mình à? Sao lại uống thuốc vậy?"

Giọng nói của anh rất êm tai, nhưng giọng điệu lại không hề dễ nghe chút nào, anh cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘Một mình’, như thể đang so sánh cô với cô gái mà anh đang ôm trong ngực, còn cô chỉ có một thân một mình, trông rất đáng thương.

Hải Nhã đành phải gật đầu: "Xin chào xin chào, đã lâu không gặp."

Đàm Thư Lâm quan sát cô từ trên xuống dưới, dáng vẻ còn mang theo sự khinh thường, xen lẫn cùng với một chút cảm thông, anh nói: "Hai ngày nữa đã là lễ Giáng Sinh rồi, cậu vẫn còn một mình à?"

Hải Nhã thất sự không muốn nhiều lời với anh, cô thuận miệng đáp lại: "Đúng vậy, vẫn một mình thôi."

"Tìm bạn trai đi, nếu không để tôi giới thiệu cho cậu một người nhé?" anh trêu đùa nói.

Hải Nhã cười gượng: "Cảm ơn, không cần cậu phải phí công sức."

Đàm Thư Lâm ôm lấy cô gái xinh đẹp đó bước đi, vừa mới đi được vài bước bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, quay đầu lại nói: "Đúng rồi, mẹ cậu nói, bởi vì kỳ nghỉ đông này cậu không trở về nên bác ấy có gửi một ít đồ tết ở bên phòng tôi, khi nào cậu rảnh thì đến lấy, số di động của tôi vẫn không thay đổi."

Hải Nhã gật đầu, lảng máng nghe thấy cô gái xinh đẹp bên cạnh anh hỏi với giọng điệu không vui: "Cô ta là ai vậy?"

"À..., là một cô gái đáng ghét được một gia đình luôn thích nịnh bợ gia đình anh nhận nuôi."

Viên thuốc vừa cho vào trong miệng ngay lập tức đã có vị đắng, Hải Nhã không thể nào nuốt nổi nữa, trực tiếp vứt đi.

Bản thân cô cũng không nghĩ rằng, sau khi xa cách gần nửa năm thì vẫn còn gặp lại Đàm Thu Lâm. Lần cuối bọn họ gặp nhau thì đã cãi nhau một trận rất lớn, so với những lần trước đây thì bẽ tắc hơn rất nhiều, nguyên nhân chính là cô lại có thể học đại học cùng một thành phố với anh, mặc dù không cùng trường. Nhưng lần đó Đàm Thu Lâm thật sự đã bị cô chọc giận, hậu quả là anh đã nổi giận ngay trước mặt tất cả mọi người, còn chỉ tay vào mặt cô gào thét: "Con mẹ nó, cô có biết cô rất phiền hay không hả? ! Cô cứ y lại vào tôi như thế cho đến lúc nào? !"

Sau này lúc đi báo danh, anh cố ý lấy lòng dì Trầm để trả lại vé máy bay đã mua từ trước, sau đó tự mình mua một tấm vé xe lửa để đi lên thành phố, anh đã dùng hành động này để bày tỏ sự bất mãn và khinh thường đối với cô. Có điều, suy đi nghĩ lại cũng đúng, ba năm trung học anh đã bị làm phiền không ít, vốn tưởng rằng khi lên đại học có thể tự do thanh tịnh một chút, không ngờ cô vẫn như kẹo cao su dính lấy anh không tha, nếu đổi lại là người khác thì cũng sẽ cảm thấy buồn bực như vậy thôi.

Lúc Hải Nhã trở về căn phòng của cô, thì Dương Tiểu Oánh đang nấu cơm, thuận tay chỉ vào một bức thư trên bàn trà: "Hải Nhã, hình như là thư của nhà cậu gửi đến."

Trên bức thư, địa chỉ gửi đi chính là địa chỉ nhà của cô, người ký tên là mẹ, mẹ biết rõ địa chỉ của cô ở thành phố, nhưng vẫn cố ý đem đồ tết gửi đến chỗ ở của Đàm Thu Lâm. Căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách này cũng là bọn họ mua cho cô, bà nội không muốn cô cùng ở chung ký túc xá với người khác, sợ cô bị "những người lộn xộn" trong đó dạy hư, cho nên đã mua cho cô một căn hộ ở gần trường, còn thuê cả người giúp việc nữa. Nếu để cho bọn họ biết bản thân cô tìm Dương Tiểu Oánh đến ở chung, chỉ sợ vừa nghe đã nổi trận lôi đình rồi.

Hải Nhã xé thư ra, không ngoài dự đoán của cô, toàn bộ bức thư toàn là ba chữ "Đàm Thu Lâm", chủ yếu là trách cô nửa năm qua không liên lạc với Đàm Thu Lâm, lại mơ hồ đề cập đến vấn đề đạo dục gần đây Đàm Thu Lâm luôn thay đổi bạn gái, hi vọng cô có thể cảm giác được nguy cơ, sau đó dịu dàng nhắc nhở cô không nên tùy hứng, bớt tự cao và hãy đi tìm Đàm Thu Lâm, chủ động một chút, cuối cùng là trách móc cô tại sao kỳ nghỉ đông này không trở về nhà mừng năm mới.

Cô chỉ biết cười khổ mà thôi.

Dương tiểu Oánh làm cơm xong thì đi ra ngoài, nhìn thấy sắc mặt cô không được tốt, liền quan tâm hỏi: "Sao vậy? Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?"

Hải nhã lắc đầu, trong đầu giật giật giống như là bị kim đâm đau, cơm cũng không muốn ăn, trở về phòng là nằm ngay lên giường, rất nhanh đã mê man ngủ thiếp đi.

Bởi vì chuyện học đại học, Đàm Thu Lâm đã thực sự trở mặt với cô, không cho cô một chút thể diện nào cả. Cô còn nhớ rõ khi đó gia đình cô vẫn đang làm khách ở nhà họ Đàm, vẫn đang tính toán vì hai đứa bé thi đậu vào trường đại học ở cùng một thành phố mà ăn mừng, kết quả là Đàm Thu Lâm nổi giận, lúc đó không khí khó chịu đến cực điểm, khoảnh khắc đó cô thật sự là vô cùng xấu hổ, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin nhìn cha mẹ, bọn họ cũng dùng ánh mắt cầu xin nhìn lại cô, khiến cho lòng của cô từng chút từng chút một, dần dần lạnh xuống.

Buổi tối hôm đó, mẹ đến phòng của tìm cô để tâm sự, dáng vẻ thờ dài giống như là sắp khóc đến nơi, lẩm bẩm nói: "Nhã Nhã, từ nhỏ con đã là đứa bé một xính đẹp, năm đó ở Cô Nhi Viện có mấy trăm đứa trẻ, mẹ chỉ thấy con là đứa bé xinh đẹp nhất, da dẻ trắng nõn, chúng ta vừa nhìn thấy thì đã thích con. Một cô gái xinh đẹp như con, làm sao Đàm Thu Lâm lại có thể không thích được cơ chứ?"

Thật ra thì, chắc chắn là mẹ hiểu rõ mọi việc hơn cô, cái loại xinh đẹp này, đối với người không thích mình mà nói, là không thể dùng được.

Đàm Thu Lâm không thích cô, chưa từng thích cô.

"Nhã Nhã, đúng là có hơi ủy khuất cho con. . . . . Nhưng mà, nhưng mà con vẫn nên chủ động một chút, con cũng biết cuộc sống của ba người chúng ta cần phải dựa vào nhà họ Đàm. Tiền chúng ta cũng không thể nào trả nổi nữa cho nên con. . . . . Ài, con. . . . ."

Hải Nhã thần thờ gật đầu: "Con biết, mẹ, con hiểu biết rõ mà."

Thật ra ngẫm lại, Đàm Thu Lâm nói không sai, nhà của bọn họ từ trước đến nay luôn sống chết mà nịnh bợ nhà họ Đàm, điều này đã sớm bị mọi người nhìn ra hết, vì thế cho đến bây giờ mọi người trong nhà họ Đàm, ngoại trừ mẹ của Đàm Thu Lâm là dì Trầm đối xử với gia đình cô vẫn niềm nở như cũ, còn những người khác đã bắt đầu xa lánh.

Bản thân cô cũng không hiểu tại sao dì Trầm lại thích cô như thế, cũng chính vì thái độ của dì Trầm như vậy, nên từ đầu đến cuối, trong lòng cha mẹ cô vẫn ôm hi vọng, dù thế nào cũng không buông tha.

Vẫn có một vấn đề mà cô luôn muốn hỏi, bọn họ đặc biệt chọn một cô bé xinh xắn từ cô nhi viện về, có phải đã biết sẽ có chuyện này xảy ra? Nhưng cô lại không dám hỏi, vì có thể đáp án chính là điều mà cô đã biết rồi.

Mỗi người bọn họ, đều muốn ép cô đến bước đường cùng.

Qua lễ Giáng Sinh, Hải Nhã cố ý chọn một ngày cuối tuần để gọi điện thoại cho Đàm Thu Lâm, nhưng gọi liên tục nửa giờ mà đường dây vẫn bận, khó khăn lắm mới có người bắt máy, lại nghe được âm thanh không kiên nhẫn của anh đập vào tai: "Có chuyện gì vậy? Tôi đang bận rất nhiều việc!"

Hải Nhã cầu mảy: "Tôi muốn đến lấy đồ tết, lúc nào thì cậu rảnh? Địa chỉ ở đâu?"

Ở đầu dây bên kia, qua một lúc lâu, Đàm Thu Lâm mới trả lời: "Hôm nay đi, bốn giờ chiều, ở chỗ đường cái cách trạm tàu điện ngầm hai đường, cậu đứng đó đợi tôi. . . tôi sẽ đem đồ ra cho cậu."

Nói xong, không đợi cô trả lời, anh đã bấm tắt điện thoại.

Dương Tiểu Oánh đứng bên cạnh nhủ mảy cười: "Người này thật là hung dữ, có ai lại nói chuyện với một cô gái như vậy bao giờ!"

Hải Nhã than thở: "Buổi chiều tớ phải đi ra ngoài một chuyến."

"Có muốn tớ đi cùng cậu không?" Dương Tiểu Oánh hơi lo lắng nói.

Hải Nhã lắc đầu, những chuyện làm người khác tuyệt vọng và khó chịu như vậy, cô không muốn để cho người khác biết.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Đàm Thư Lâm người này luôn luôn không có quan niệm về thời gian, ví dụ cậu hẹn gặp bốn giờ, vậy thì nhất định sẽ không đến đúng giờ, có lúc cậu ta sẽ đến sớm hơn khoảng nửa giờ, nhưng có lúc thậm chí đến muộn một giờ, Hải Nhã sớm biết cậu ta có tật xấu này, cho nên ba giờ rưỡi cô đã chờ cậu ta ở cách trạm tàu điện ngầm hai con đường rồi. .

Những cơn gió lạnh cóng thổi qua, cô chờ đợi rờn rã suốt một giờ liền, trên con phố lớn này vốn có vẻ hẻo lánh, người đi trên đường lác đác lơ thơ, Hải Nhã lạnh cóng đến nỗi phải nhảy lên nhảy xuống cho ấm người, híp mắt nhìn khắp nơi, nhưng một chút dấu hiệu của Đàm Thư Lâm xuất hiện cũng không có. Cô đành phải gọi thêm một cuộc điện thoại nữa, lần này thì đường dây không bận nữa, mà là cậu ta không nhận điện thoại, tin nhắn gửi đi cũng không thấy trả lời, mà lúc này Hải Nhã đang đang lên QQ bằng điện thoại di động, thấy rõ ràng Đàm Thư Lâm cũng ở trong danh sách những người đang online, cô vừa nóng vừa giận gửi một tin nhắn qua: "Tớ đã đến rồi, cậu ở đâu?"

Đợi một lúc lâu mới thấy cậu ta gửi lại một tin nhắn: "Đang có việc, đợi thêm một lát nữa."

Hải Nhã kìm nén một bụng tức giận, nhấn bàn phím rằng rắc chỉ muốn ở miệng chửi ầm lên, ai ngờ màn hình đột nhiên tối đen, điện thoại di động của cô đã hết pin rồi, cũng may con phố này mặc dù vắng vẻ, nhưng trên góc đường vẫn còn có một tiệm internet, Hải Nhã run cầm cập đẩy cửa đi vào, khí ẩm xen lẫn với mùi thuốc lá đột ngột phả vào mặt cô, làm cô bị sặc hắt hơi một cái.

Tiệm internet đang ồn ào ầm ĩ bỗng nhiên an tĩnh lại, Hải Nhã có chút cảnh giác, lặng lẽ quan sát bốn phía, số người ngồi chơi máy vi tính thật sự không nhiều lắm, ngược lại cô lại nhìn thấy có mấy người thanh niên trẻ tuổi không đứng đắn đang vây quanh một góc tường không biết đang đi qua đi lại không biết đang làm cái gì, khi thấy cô bước vào ngược lại không có một người nào nói chuyện.

Hải Nhã theo bản năng muốn quay đầu lại đi ra ngoài, nhưng trên con phố này không có một cửa hàng nào cả cũng không có tàu điện ngầm, nếu cô ra ngoài đợi thêm một giờ nữa, cô chắc chắn sẽ chết vì bị đông lạnh, cứ đi vào trong sau đó gọi điện cho Đàm Thư Lâm, bây giờ đang ban ngày ban mặt, cần phải làm như không có vấn đề gì.

Đến anh chàng quản lý nộp tiền thuê chỗ, cô có cảm giác anh ta nhìn cô với một ánh mắt như nhìn một nữ anh hùng vĩ đại, Hải Nhã nhắm mắt lại tùy tiện chọn máy vi tính, thật nhanh lên QQ, quả nhiên Đàm Thư Lâm vẫn đang online QQ bằng điện thoại di động. cô tức giận đánh một chuỗi dài những câu chửi người, nhưng do dự một lúc lâu vẫn xóa đi.

"Cậu rốt cuộc đến lúc nào mới có thể đến?"

Lại một lúc lâu Đàm Thư Lâm mới trả lời lại: "Khoảng hơn 10 phút sau đi, cậu chờ một chút."

Hải Nhã nhanh chóng gõ trả lời: "lạnh quá, tớ ở trong tiệm internet góc đường chờ cậu."

Đàm Thư Lâm không trả lời lại, Hải Nhã mở ra tùy tiện xem sơ qua một chút về diễn đàn, chợt QQ hiện lên một tin nhắn, có người muốn thêm cô làm bạn, gửi tin nhắn lại: "Người đẹp làm quen nhé!"

Hải Nhã trực tiếp coi thường không để ý đến tin nhắn đó, ai ngờ vừa được mấy giây lại có một tin nhắn nữa hiện ra: "Người đẹp thêm bạn đi!"

Cô vẫn xem thường, nhưng lại tiếp tục có tin nhắn nhảy ra: "Người đẹp quay đầu lại nhìn một chút nào."

Hải Nhã lập tức cảnh giác, da thịt sau lưng cứng lại, phía sau truyền đến tiếng huýt sáo của mấy thanh niên đó cùng âm thanh vỗ tay của họ: "Người đẹp! thêm bạn đi, người đẹp quay đầu lại nhìn một chút nào!"

Cô đóng QQ lại vừa đứng dậy, đã thấy mấy người kia đi đến cạnh cô, nhìn tuổi của bọn chúng cũng không lớn, nhưng lại tràn đầy vẻ lưu manh, một người thậm chí luôn đến đứng trước mặt cô, dang hai cánh tay ra cản đường, Hải Nhã bị chúng dọa sợ, vội vàng lùi một bước định xoay sang hướng khác đi đường vòng, nhưng có người đã nắm lấy khăn quàng cổ của cô, khiến cô hoảng sợ hét ầm lên.

"Làm gì vậy?"

Giọng nói của một người đàn ông từ phía sau quầy hàng truyền đến, bọn côn đồ lập tức buông tay. Hải Nhã vẫn chưa hết hoảng sợ, mới được thả ra đã chạy ra cửa, còn chưa kịp lên bậc thang, chỉ thấy sau quầy có một anh chàng trẻ tuổi đi ra, anh ta mặc áo khoác màu đen, trên đầu đội mũ lưỡi trai, không thấy rõ mặt, chỉ thấy bên tai trái có đeo một chiếc hoa tai bằng bạc đang dao động, anh ta đang ôm trong ngực một chiếc phong bì căng phồng, Hải Nhã có cảm giác anh ta liếc nhìn cô một cái, sau đó lại nhìn đám người đang đứng trong tiệm internet kia, bỗng nhiên vươn tay nắm lấy cánh tay cô.

Hải Nhã hét lên muốn rút cánh tay trở về, nhưng anh ta lại kéo cô đến trước mặt bọn côn đồ, sau đó cô nghe hắn nói: "Nói xin lỗi với cô ấy."

Cô choáng váng, ngơ ngác nhìn mấy tên côn đồ kia ngoan ngoãn cùng lúc nói ra: "Xin lỗi người đẹp."

Người thanh niên đó đó lời cô đi ra phía cửa, Hải Nhã dùng sức giãy giụa để thoát khỏi anh ta: "Buông tôi ra!"

Người đó căn bản không để ý đến cô, chỉ nói hai chữ: "Đừng âm ỉ." Sau đó gõ gõ trên quầy, hỏi: "Cô ấy nộp bao nhiêu tiền thế chấp?"

Anh quản lý trả lời rất nhanh: "5 tệ."

Người đó móc từ trong túi ra 5 đồng tiền, trực tiếp bỏ vào trong túi của Hải Nhã: "Lấy được tiền thế chấp rồi đó, lần sau đừng bao giờ vào những tiệm internet như thế này nữa."

Anh ta vừa dứt lời thì cánh cửa mở ra, đem cô nhẹ nhàng đẩy ra phía bên ngoài, Hải Nhã trượt do tuyết đọng phía ngoài cửa, đề lên trên người của một người nào đó, đang lúc hoảng sợ muốn đứng thẳng dậy thì người bị cô đụng ngã đã đỡ lấy cô, đem cô kéo về phía sau lưng, rồi đứng ngăn ở trước mặt cô.

"Anh làm cái gì?" giọng của người này rất kiêu ngạo, lại có thể là giọng nói của Đàm Thu Lâm.

Mũ lưỡi trai thân nhiên trả lời: "Đưa cô ấy ra cửa, hai người có thể đi rồi."

Đàm Thu Lâm hung tợn trừng mắt nhìn anh ta một cái, thô lỗ lời Hải Nhã nhanh chóng đi khỏi đó, trong lúc đó cô bị trượt ngã thâm đến mức không cần phải nói gì hơn, đi thẳng hơn 10 phút sau, mới thấy chỗ anh gửi đồ gần đường, anh trực tiếp đẩy cô vào bên trong.

"Không phải bảo cậu đợi tôi ở trạm tàu điện ngầm sao? Đang tốt sao bỗng dưng chạy đến tiệm internet làm gì?" Đàm Thu Lâm quát âm lên, "Mẹ nó, hại ông đây đi nhiều đường như vậy!"

Hải Nhã sửng sốt một lúc lâu mới phản ứng được, do dự hỏi: "Đồ tét đây à?"

Đàm Thu Lâm không nhìn được chỉ vào một cái ghế: "Cô ngồi đợi ở đây đi."

Lần này chờ mười phút, Đàm Thu Lâm đã đi ra, trong tay ôm một thùng giấy lớn, nhủu mày than phiền: "Nặng chết đi được! của cậu đây!"

Hải Nhã vốn đã chuẩn bị tinh thần để nghe anh ta nhục nhã như lần trước, nhưng không ngờ được lại lại được cậu ta bảo vệ một lần, bây giờ trong lòng đã bình tâm trở lại, suy nghĩ một chút, vẫn muốn nói lời cảm ơn với cậu ta: "Cái đó. . . . . Lúc vừa rồi cảm ơn anh, thật ra thì tôi không sao."

Đàm Thu Lâm nhủu mày lại thành chữ xuyên, chán ghét nói: "Cũng may có cậu không có việc gì, nếu cậu xảy ra chuyện gì, tôi sớm muộn gì cũng bị mẹ tôi làm phiền chết."

Kể từ anh biết nhà cô có ý muốn kết thân với gia đình mình đến nay, hai người bọn họ hình như chưa bao giờ bình tĩnh hòa nhã mà nói chuyện nhiều với nhau, lúc này nói chuyện tuy không thể nói là "Bình tĩnh hòa nhã", nhưng so với lòng khinh thường và địch ý của anh ta trước đây tốt hơn nhiều. Hải Nhã nhớ đến bức thư của mẹ, còn có những giọt nước mắt đêm hôm đó của cô, suy nghĩ mãi, vẫn quyết định xoay chuyển mọi chuyện xem như thế nào: "Thu Lâm, cậu sống ở gần đây à? Có cơ hội có thể đi thăm một chút được không?"

Đàm Thu Lâm ngay lập tức giống như bị điện giật nhảy dựng lên, phản ứng rất lớn, vẻ mặt hơi tức giận vừa rồi cũng trở nên khinh thường như trước đây.

"Tôi biết ngay là các người vẫn còn chiêu này mà, ngày mai tôi sẽ chuyển phòng."

Anh xoay người rời đi, Hải Nhã không thể làm gì khác hơn là nói: "Cậu cũng không đến mức. . ."

"Im miệng!" anh gầm nhẹ, tức giận đẩy cửa đi ra ngoài, "Mẹ nó, một chút cũng không làm người khác khỏi phiền!"

. . . . . Cậu ta phản ứng lớn đến mức như vậy sao?

Hải Nhã ngồi như vậy nửa giờ, nhớ đến chuyện đã xảy ra mới vừa rồi, trong nháy mắt Đàm Thu Lâm đã kéo cô về phía sau lưng để che chở. Cô biết, đối với Đàm Thu Lâm mà nói, đó là hành động một người đàn ông bảo vệ một người phụ nữ mà thôi. Cậu đồng ý che chở cô, nhưng không bằng lòng thích cô.

Trong quán M có mấy đôi tình nhân nhỏ đang học cấp 3 đang cùng nhau làm bài tập, làm cho trong lòng người ta cảm thấy hâm mộ ngọt ngào. Cô bỗng nhiên nhớ đến năm Đàm Thu Lâm mười lăm tuổi kia, anh đứng ở ngoài cửa, mặc một chiếc áo shirt màu xanh dương, đẹp trai nhẹ nhàng thoải mái, giống như một chiếc lá non mềm nhất giữa ánh mắt trời ngày hè, thật sự khiến người ta khó quên. Bọn họ đã từng có một quãng thời gian tốt đẹp, có thể nói,

đó chỉ là sự tốt đẹp đối với một người là cô mà thôi.

Khi đó cô học toán thật sự rất kém, bao nhiêu đề toán so với lỗ đen của vũ trụ còn khó hiểu hơn, nhìn thấy hình tam giác bao ngoài hình tam giác, cô đã thấy đồ mờ hơi lạnh cả người rồi. Có lúc đến nhà họ Đàm chơi, vì đã muộn nên cô ở lại đó ăn cơm, thuận tiện làm bài tập cùng với Đàm Thư Lâm, cậu ta học số học rất giỏi, thỉnh thoảng có ý tốt giải thích cho cô mấy đề toán, đem từng cái hình tam giác mờ ra giải thích cho cô, khi đưa về cho cô giải, vẫn làm cho trời long đất lở quý khốc thần sầu, trong lòng cậu sợ hãi than thở: Mẹ nó, trên đời này đúng thật là có người nảo heo.....

Thật ra thì cô thích nhìn cậu giải đáp thắc mắc cho cô mà thôi, lúc cậu chuyên tâm, trên mặt cậu không có sự châm chọc kiêu ngạo như thường ngày, mà loại chuyên chú vừa giải thích các đề cho cô, giống như anh đang chuyên tâm vì cô. Cảm giác lãng mạng này sẽ luôn làm cho các cô bé mới lớn tim đập tình thịch.

Sau này...cô biết rõ sự khó xử của cha mẹ mình, và ý định kết thân của bọn họ. muốn nói như thế nào đây, cảm giác đầu tiên của cô là vui mừng, cuối cùng bất chấp sự dè dặt, trực tiếp đến trước mặt cậu tỏ tình.

Đàm Thư Lâm, tớ thích cậu, sau này tớ muốn gả cho cậu.

.....

Những chuyện cũ này, hôm nay cũng chỉ có cười mà bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lần đầu tiên trong mười chín năm Hải Nhã không ăn tết ở nhà, mẹ cô gửi lên rất nhiều đồ Tết, đặt dưới sàn cũng không hết. Kiểm tra lại, hầu hết là những món mà Hải Nhã thích ăn, mẹ cô vẫn nhớ cô thích ăn gì.

Hải Nhã vội vàng gọi điện về nhà, trong ống nghe, cô nghe thấy một chút tiếng khóc của mẹ mình: "Nhã Nhã! Mới vừa rồi di Thẩm nói với mẹ. Năm nay Thư Lâm cũng không có về nhà ăn tết, còn nói cái gì phải rời khỏi nhà họ Đàm..."

Thì ra điều mà Đàm Thư Lâm nói là sự thật, anh giống cô, không chừng đã bị di Thẩm làm cho tức gần chết. Về nhà một lần bị càu nhàu, đốc thúc suốt cả một tháng. Hải Nhã thì có thể chịu nổi, nhưng với tính tình của Đàm Sách Lâm có thể chịu nổi mới lạ.

"Nó còn nói, muốn tự mình tìm vợ. Nhã Nhã, con và nói ở cùng một thành phố. Có phải là nó ở bên ngoài quen lung tung mấy cô gái không?"

Từ lúc lên trung học, bên cạnh Đàm Thư Lâm có một cô gái đối với người lớn xưng hô rất vô lễ. Di Thẩm thì không khách giáo gì, mỗi lần nhắc tới đều gọi là tiểu yêu tinh, hồ ly tinh. Theo cô, bọn họ cũng không tốt gì, tất cả đều lừa gạt Đàm Thư Lâm.

Hải Nhã đành phải khuyên mẹ mình: "Thư Lâm cũng không phải là một đứa trẻ. Cậu ấy có sự lựa chọn của mình..."

Mẹ cô không vui: "Bây giờ nó vẫn còn là một đứa trẻ! Các con không nghĩ mà xem, bây giờ mọi thứ ăn thứ mặc đều dựa vào trong nhà. Còn cứng rắn muốn tự do cái gì? Lần này di Thẩm rất tức giận, lập tức cắt tiền tiêu vặt của Thư Lâm. Nhã Nhã, con có rãnh thì nên tiếp xúc nhiều với Thư Lâm, khuyên bảo nó. Mẹ không tin là nhà mình nuôi dưỡng con gái mà không hơn được đám yêu tinh ở ngoài đó."

Hải Nhã đồng ý lung tung vài tiếng, nghe mẹ nói thêm vài câu. Chỉ đơn giản là muốn hiểu thêm về chuyện của cô, bảo cô chủ động một chút. Cúp điện thoại, nhìn lại chiếc giường cũ kỹ, Hải Nhã bất ngờ cảm thấy chua xót. Lúc này, cô thậm chí có chút hâm mộ Đàm Sách Lâm.

"Hải Nhã." Dương Tiểu Oánh gõ cửa, "Mình mới làm sùi cào, có ăn không?"

Trong lòng Hải Nhã đầy tâm sự, căn bản không hề có khẩu vị, lắc đầu. Chỉ vào đồng quà tết ở trên giường, cười nói: "Đây đều là đặc sản của nhà mình. Cậu xem coi có thích món nào không?"

Dương Tiểu Oánh cũng không hề khách sáo, đi tới coi rồi chọn mấy gói kẹo mè đen. Cô nhìn thấy bàn của Hải Nhã đầy các bài báo, phía trên đều là các bài đăng quảng cáo thông báo tuyển dụng, tò mò hỏi: "Cậu tìm việc sao? Muốn làm việc vào kỳ nghỉ đông à?"

Hải Nhã gật đầu: "Thật ra mình chỉ nghĩ là muốn đi làm thôi."

Tuy cô là con gái nuôi, nhưng mà nhà họ Chúc chưa từng bạc đãi cô. Thậm chí còn yêu thương cô như con ruột, hoàn cảnh gia đình thì tốt hơn người ngoài một chút. Vào ngày nghỉ mấy việc vặt căn bản không phiền tới cô. Nhưng mà, nói thế nào đây.... Trong lòng cô có chút chờ mong, muốn thoát khỏi cảnh làm một người tuyệt vọng trước mắt. Có lẽ cô còn chưa xác định được phương hướng của mình, cho nên cô muốn suy nghĩ lại, muốn làm chính mình một lần, muốn biết mọi người hơn...

Dương Tiểu Oánh nở nụ cười: "Sau cậu không tới tìm mình? Vừa đúng lúc mình muốn trở về nhà ăn tết. Cậu giúp mình trực ca một tháng đi."

Trực ca? Bình thường Dương Tiểu Oánh ngồi đi học thì cậu ấy còn có đi làm, nhưng mà cụ thể cậu ấy làm gì thì cô không biết rõ. Hải Nhã có chút do dự, không biết có nên từ chối ý tốt này không. Thì Dương Tiểu Oánh đã lấy điện thoại ra gọi.

"Tiểu Trần hả? Là em đây. Ừ, không phải, em phải đi về nhà ăn tết. Vốn dĩ tính để cho Đại Dung ở lại chống chọi một mình... Đúng đó, em biết cô ấy cũng vội, cho nên buổi chiều mình dẫn chị em tới của em tới... Cái gì? A... là học sinh, nhất định sẽ cố gắng... Ừ, đến rồi sẽ bàn lại."

Cúp điện thoại, cô giơ ngón tay cái lên: "Được rồi. Buổi chiều cậu đi một chuyến với mình. Đừng lo lắng, người ở đó không xấu đâu."

Việc đã đến nước này, nếu không đồng ý thì cũng quá tuyệt tình. Hải Nhã đồng ý, nhưng mà vẫn không nhận được mà hỏi: "Đúng rồi... ở chỗ nào vậy?"

Dương Tiểu Oánh bưng hai hộp bánh sủi cảo lại, không đưa cho cô một cái, một mặt lại nói: "KV Lạc Lai. Ở đó náo nhiệt lắm"

Tên này thì Hải Nhã đã nghe qua, KV này rất nổi tiếng. Trong đầu cô liền nổi lên những hình ảnh mà báo chí hay nói đến những học sinh nữ học đại học thường ăn chơi và làm ăn ở những KV không đứng đắn. Nhưng mà chỉ trong nháy mắt liền bị cô đè xuống.

Đi xem trước, không được thì bàn lại. Hải Nhã an ủi chính mình.

Hai giờ chiều, Dương Tiểu Oánh dẫn Hải Nhã đi tới KV Lạc Lai. Ở nơi này ban ngày khách không nhiều, các nhân viên làm việc cũng rất nhàn nhã. Nhìn thấy Dương Tiểu Oánh từ quầy an ninh lâu một kêu nhân viên phục vụ lâu hai. Thái độ rất tự nhiên, Hải Nhã không khỏi khâm phục, người ở nơi này đều có kinh nghiệm, thông hiểu sự đời. Trái lại còn cô, được nuôi dưỡng mười chín năm, không ai giúp đỡ, bị người khác lừa gạt mà còn có thể đưa tiền giúp đỡ họ.

Đi tới tầng bốn, lúc này mới biết được Tiểu Trần trong miệng của Dương Tiểu Oánh. Hình như là người đứng đầu, đầu tóc như con nhím, không cao lắm, nhưng nhìn cũng rất già dặn kinh nghiệm. Nhìn thấy Hải Nhã, anh không nhận được mà nhìn chăm chú thêm, cười nói với Dương Tiểu Oánh: "Tới rồi à? Khi nào thì em đi?"

"Ngày mai xe lửa chạy." Dương Tiểu Oánh nhẹ nhàng đẩy Hải Nhã về phía trước một bước, "Đây là bạn của em, làm phiền anh cố gắng chăm sóc cho cô ấy."

Hải Nhã mỉm cười với anh, gật đầu: "Xin chào, em tên là Chúc Hải Nhã."

Tiểu Trần cười nói: "Ôi chào, là một người đẹp. Chỉ đi làm thay một tháng, thật là đáng tiếc."

Từ nhỏ tới lớn có rất nhiều người khen Hải Nhã đẹp, cho nên cô không có phản ứng gì nhiều chỉ hơi cười cười. Trái lại Dương Tiểu Oánh thì hỏi: "Thế nào, được hay không? Anh mau trả lời chắc chắn đi chứ!"

Tiểu Trần gật đầu, nói không ngớt: "Được, được nha! Là em đề cử, lại còn là một mỹ nữ, sao lại không chứ? Em nói chuyện với cô ấy tí mĩ một chuyện, chính là... mỹ nữ, nếu cô làm ở chỗ chúng ta thì là gan cũng phải lớn đó."

Hải Nhã cũng không hiểu lời của anh nói là có ý gì, Dương Tiểu Oánh dẫn cô đi tới: "Mình dẫn cậu xuống gặp những người khác, cậu sẽ hiểu ngay thôi?"

Tiểu Trần vội vàng nói: "Sau giờ mới tan ca! Tiểu Dương, buổi tối em rảnh không? Chúng ta ăn một bữa cơm đi."

Dương Tiểu Oánh nắm tay Hải Nhã xuống lầu, nói: "Chuyện này nói sau."

Hải Nhã đi bên cạnh mỉm cười, vì thế hỏi: "Tiểu Trần kia là bạn trai cậu à?"

Gương mặt Dương Tiểu Oánh đỏ ửng, xua tay nói: "Cũng chưa phải! Còn lâu lắm!"

Xem ra là có hy vọng sẽ thành đôi. Hải Nhã cười cười không nói gì.

Công việc của Dương Tiểu Oánh ở KV là tiếp đãi khách. Có khách tới thì cứ dẫn họ lên lầu, sau đó bưng trà rót nước, đôi khi sẽ mang một chút rượu vào để chào hàng, để lấy được lợi nhuận. Công việc này đối với Hải Nhã không phải là khó khăn gì, nhưng mà mới đi làm hai ngày đầu cô có chút không quen, mỗi lần về nhà đều xoa chân đau của mình. Cô cũng liên tưởng tới việc 'làm ăn không đứng đắn', nhưng mà quả thực cách một trời một vực.

Những loại việc làm 'không đứng đắn' này chung quy vẫn còn tồn tại, thỉnh thoảng Hải Nhã cũng nghe các đồng nghiệp nói một chút ít. Nhưng mà KV Lạc Lai cũng có loại này, nhưng mà cô được Dương Tiểu Oánh chiều cô, cho nên mấy ngày nay đều trực ca sáng. Cho nên không có chính mắt thấy qua.

Đến bây giờ cô cũng không hiểu câu nói 'phải có gan' của Tiểu Trần là ý gì. Nhưng mà chỉ rất nhanh cô liền hiểu.

Còn hai ba ngày nữa là tới tết, khách tới KV Lạc Lai đều ít dần, nhưng mà mấy vị khách không đứng đắn thì lại tăng lên. Ngày hôm đó có đồng nghiệp xin nghỉ bệnh, nhân viên thì lại thiếu. Tiểu Trần chỉ có thể xin lỗi Hải Nhã: "Đại Dung bị bệnh, nhân sự lại thiếu. Hải Nhã có thể tăng ca mấy đêm không? Có phí tăng ca đó."

Hải Nhã vừa mới tiếp xúc với xã hội, nên không có từ chối, nhưng mà Tiểu Trần lại nhắc nhở mấy câu: "Có khả năng sẽ có mấy vị khách không đáng"

hoàng. Em đừng để ý, để cho lão Trương giải quyết."

Lão Trương là người chuyên môn làm ca đêm, đáng về thì trái ngược hoàn toàn với vẻ thư sinh của Tiểu Trần. Ngày đó ở tiệm net gặp mấy tên côn đồ loại lưu manh. Chính nhờ lão Trương giúp, Hải Nhã đối với anh ấy luôn tôn trọng.

Vào lúc trực ca đêm, lão Trương chạy tới nói: "Oa, thế nào mà hôm nay người đẹp lại trực ca đêm rồi hả?"

Người khác sắp xếp, anh lại là thợ chính sao mà không biết được. Hải Nhã biết anh đang hỏi đùa, cũng tùy tiện ứng phó: "Bang Đại Dung xin nghỉ vài ngày. Cô ấy bị bệnh."

Lão Trương dứt khoát nói: "Ăn cơm xong chưa?"

Hải Nhã hơi nhịu mày, đang muốn tránh đi. Vừa đứng lúc có một vị khách tới, cô lập tức chào đón: "Hoan nghênh quý khách tới KV Lạc Lai! Xin mời đến quầy đăng ký trước!"

Bọn người này vừa nhìn là biết loại lưu manh, từ lúc gần tết, các loại khác này tăng đột biến. Tên đứng đầu đặt bàn tay dơ bẩn lên eo của cô, cười nói: "Người đẹp, mới tới sao?"

Hải Nhã vội vàng đẩy ông ta ra, may mà có lão Trương giải vây: "Người Anh em, phiền ngài đi đăng ký trước. Mọi người có nhiều người, tôi sẽ chuẩn bị một phòng lớn."

Mấy tên đó liền đen mặt lại: "Mẹ nó, mắc mới gì tới mày?"

Hải Nhã thấy tình hình không tốt, vụng trộm lén lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát. Một cô gái đứng gần sân khấu lặng lẽ nắm chặt lấy tay của cô: "Vô ích thôi! Mặc kệ đi, chỗ chúng ta có bảo vệ."

Khi hai người nói chuyện thì mấy tên kia đã đi lên lầu, ở tầng cao nhất. Hải Nhã lấy giấy bút ra định đi lên, lão Trương liền nắm cô lại: "Em đừng đi!" Nói xong thì kêu hai phục vụ nam đi lên, ông quay đầu cười với Hải Nhã: "Em gái thật không hiểu chuyện! Ngươi như vậy mà còn dám đi lên?"

Hải Nhã được anh cứu giúp hai lần, cho nên thành thật nói lời cảm ơn. Lão Trương vội vàng gọi điện thoại, chỉ trong chốc lát sau Hải Nhã thấy một cô gái trang điểm đậm đi vào trong một thang máy ở góc tối. Cô cảm thấy giật mình, ngoan ngoãn xuống lầu tiếp tục làm công chuyện tiếp đãi của cô.

Qua mười giờ đêm, khách hàng không thiếu, ngược lại càng ngày càng nhiều. Hải Nhã vừa đem rượu cho một đôi tình nhân, thì nghe thấy hành lang bên kia có tiếng xô xao. Mấy nhân viên phục vụ chạy tới, nhìn thấy lão Trương nghiêng ngả lao đảo từ trong thang máy chạy ra, che miệng mình lại, trên tay đều đầy máu.

"Quả nhiên bọn chúng tới gây sự!" lão Trương rút mấy tấm khăn giấy ra che miệng lại, nói chuyện cực kỳ khó khăn, "Nhanh! gọi điện cho anh Hóa!"

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Trong cầu thang đầy âm ỉ, lão Trương khó khăn nói chuyện điện thoại. Có hai nhân viên phục vụ đang bị giam ở lầu trên cùng. Đối phương rất hung hãn, muốn 'nói chuyện' với quản lý, nếu không thì chẳng những đánh người mà còn đem nơi này đập nát.

Cuối cùng Hải Nhã cũng hiểu Tiểu Trần nói nàng làm ở đây thì là gan phải lớn. Gặp loại chuyện này, là gan không lớn là không được.

Mấy nhân viên phục vụ ở lầu ba nghe kêu anh Hóa tới, cả một đám lặng lẽ đi xuống xem náo nhiệt.

Tình huống này Hải Nhã không hiểu rõ lắm, thu ngân Tiểu Bình giải thích: "Lúc trước cô không làm nên không biết. Vào lúc gần tết thì ít người, tiền cũng kiếm ít hơn. Lần trước có khách báo cảnh sát, hơn nửa tiếng sau thì 110 tới. Mọi người thấy vậy đều chạy hết. Với loại chuyện thế này, anh Hóa dùng được hơn so với 110."

Vừa rồi bác Trương có nhắc tới anh Hóa, Hải Nhã tò mò hỏi: "Anh Hóa là ai vậy?"

Tiểu Bình cười: "Người tới thì cô sẽ biết."

Xét thấy hai chữ 'anh Hóa' tràn ngập mùi vị giang hồ. Trong lúc này Hải Nhã bắt đầu suy nghĩ miên man, từ tập tành làm giang hồ liên tưởng tới Vô Gian Đạo. Lúc anh Hóa tới có khi nào dẫn theo một đám người mặt đồ Tây, đeo kính đen không? Nếu không thì là một đám người kiêu ngạo tay cầm gậy bóng chày.

Tiểu Bình khiêu khiêu cô: "Hải Nhã, phòng 2103 muốn thêm rượu kia."

Đột nhiên Hải Nhã hoàn hồn, một mặt cảm thấy bi ai vì sức tưởng tượng của mình, mặt khác lại cảm thấy xấu hổ. Vừa rồi cô suy nghĩ quá tập trung, ngẩn người một hồi lâu. Nhìn xem, các đồng nghiệp khác sau khi xem xong náo nhiệt thì tự động tiếp tục đi làm việc của mình, cô cần phải cố gắng học hỏi thêm.

Sau khi đi đưa rượu cho khách xong, thì nghe thang máy vang lên một tiếng 'ding!'. Sau đó cửa mở ra, một người đàn ông mặc áo khoác màu xám đầu đội mũ lưỡi trai từ từ đi ra. Hình như là vừa mới nói chuyện điện thoại xong, bây giờ đang đóng nắp điện thoại lại. Hai người đối mặt nhau, cả hai đều sững sờ.

Khuôn mặt này... Có phải là cô đã gặp ở nơi nào rồi không? Sao nhìn quen quá vậy.

Người đội mũ lưỡi trai sau khi sững sờ thì đi về phía của cô. Chân tay Hải Nhã liền luống cuống, là khách sao? Vị khách này có phải đang định hỏi cô cái gì không? Cô mà bỏ đi thì không tốt lắm?

"Là cô." Lúc này người đội mũ lưỡi trai đang đứng trước mặt cô, cao hơn cô một cái đầu. Đôi mắt sáng ngời, "Cô làm việc ở đây sao?"

Hải Nhã nhìn thấy món đồ trang sức ở lỗ tai của anh đột nhiên nhớ tới ngày trước ở tiệm net gặp phải cảnh ngộ đáng sợ. Thiếu chút nữa là hít phải một ngụm khí lạnh, khăn trương gập đầu, sau đó mới mở miệng, cảm thấy hơi thở của mình rút ngắn lại ba phần: "Đứng rồi... Ngày đó còn chưa cảm ơn anh."

Anh ta nở một nụ cười, không nói chuyện gì. Tiểu Bình ở quầy rượu đi qua, kinh sợ lên tiếng: "Anh Hòa."

Hải Nhã giật mình, thì ra người này chính là anh Hòa? Tại sao trẻ như thế đã gọi 'anh' rồi? Mấy người mặc đồ tây, đeo kính đen đầu? Mấy nam thanh niên kiểu ngạo cầm gậy bóng chày đầu?

Tiểu Bình khui một chai bia đưa tới, anh Hòa dường như không vội đi, ngược lại còn ngồi xuống uống bia, vành mũ lúc lên lúc xuống. Hải Nhã cảm thấy muốn nhìn anh ta nhiều hơn một chút, dưới vành mũ không phải là gương mặt đầy mười phần hung dữ mà cô đã tưởng tượng. Cô nhìn thấy một đoạn sống mũi thẳng, lông mi rất dài.

Tiểu Bình cẩn thận hỏi: "Anh Hòa, tình huống ở trên lầu thế nào?"

Nhìn qua anh có một loại cảm giác làm cho người khác bình tĩnh và an tâm, mở miệng: "Không có gì. Lát nữa sẽ ổn thôi."

..... có phải là họ đã dồn thổi quá sức rồi? cũng không phải là ảo tưởng của tiểu thuyết, một nhân vật lớn sẽ lập tức giết ngay những tên lâu la, những người gây rối ở tầng trên cùng ít nhất cũng phải có ba bốn mươi người, mỗi người một đấm thì anh chết mất.

Hải Nhã suy nghĩ tới chuyện bạo lực đầy máu tanh.

Mãi đến khi cô đến chỗ tầng một tiếp đón quan khách, khéo mắt thoáng qua nhìn thấy đám người trong bang kia ừ ừ đi khỏi KV, Hải Nhã nhin không được mà bi ai với sức tưởng tượng của chính mình. Cái gì mà bạo lực đâm máu, tại sao thứ mà cô suy nghĩ và thực tế đề hoàn toàn không giống nhau vậy?

Anh Hòa ở quầy uống thêm hai chai bia, sau khi uống xong một chai. Lão Trương dẫn theo hai nhân viên phục vụ lúc này bị bắt đi tới nói lời cảm ơn với anh. Bên cạnh anh Hòa có bốn, năm người nhìn qua đều không phải là người lương thiện gì, họ đang quan sát mọi nơi. Anh mất mười phần đầy tàn ác.

Có thể nào họ là thuộc hạ của anh Hòa? Đầu Hải Nhã suy nghĩ lung tung, đầu năm nay Trung Quốc cũng có xã hội đen rồi sao? Nghĩ đến cảnh tượng anh Hòa hô lên một tiếng, mấy người phía sau giờ gậy bóng chày ra mà đập. Cô lần thứ ba phỉ nhổ sức tưởng tượng nhầm chán của mình.

Lần này cô dẫn bốn vị khách trung niên tới phòng 2016. Lúc Hải Nhã muốn đẩy cửa đi vào, ai ngờ cửa không mở được, bên trong đã khóa trái, cô vội vàng đi lấy chìa khóa. Cửa vừa được mở ra, liền nghe thấy một tiếng thét chói tai, trên mặt đất vút đầy quần áo của phụ nữ, trên ghế sofa cả trai lẫn gái không biết là mấy người. Trong đó có một người phụ nữ vội vàng lấy áo khoác lên người.

Hải Nhã luống cuống tai chân, vội vàng đem cửa đóng lại.

KV Lạc Lai nổi tiếng là chỗ ăn chơi, luôn luôn là nơi chú ý của cảnh sát. Bản thân KV sẽ không có loại phục vụ này, một khi bị kiểm tra đột ngột, chắc chắn sẽ bị điều tra. Mấy loại người thích ở KV làm chuyện bậy bạ thì KV sẽ không hoành hành. Chuyện này cực kỳ hiếm thấy, không ngờ tới hôm nay cô lại nhìn thấy.

Một mặt cô quay ra phía sau xin lỗi mấy vị khách, một mặt cầm bộ đàm lên nói với quầy tiếp tân, tại sao lại như vậy. Lời con chưa nghe rõ, thì của phòng 2016 mở ra, một người đàn ông ở trần mũi đầy mũi rượu đi tới túm lấy tóc của cô: "Mẹ nó, mày không muốn sống sao?!"

Đầu Hải Nhã truyền tới một trận đau nhức, sau đó trời đất đều đảo lộn. Đầu của cô va chạm mạnh vào vách tường, trong chốc lát lỗ tai đều cảm thấy vù vù, cả người tê cứng, một lúc sau cũng không phản ứng lại. Bên cạnh có nhiều người kêu to: "Đánh người rồi! Mau báo cảnh sát!"

Nhưng mà rất nhanh sao đó mấy âm thanh này lại biến mất nhanh chóng. Hải Nhã bị một sức lực lôi dậy, đi vài bước, cô giống như một người gỗ bị sức lực đó kéo về phía trước. Lão Trương mở miệng an ủi mấy vị khách xung quanh: "Không có việc gì đâu! Mọi người tiếp tục đi!"

Những vị khách được trấn an thì đi vào. Mới vừa rồi Hải Nhã nhìn thấy mấy người bên cạnh anh Hòa đẩy người đàn ông ở phòng 2016 ra. Sau đó đóng cửa lại, còn khóa trái cửa. Cô theo bản năng mà sợ hãi, toàn thân đều nổi da gà, cho đến lúc này mới cảm giác được hai bên thái dương đều đau gay gắt.

Mặc khác, có người nhẹ nhàng dìu cô đi.

Ngẩng đầu lên, thì thấy tay trái của anh Hòa đang nắm lấy bả vai kéo cô đi, là anh ta?

"Đau không?" Anh hỏi.

Trong đầu Hải Nhã giờ chỉ lằng lằng, che trán của mình, âm thanh rầu rĩ nói: "Tôi không sao..."

Anh kéo tay cô ra, nhìn trán của cô: "Bị trầy da rồi."

Các đồng nghiệp đều chạy tới, vừa hỏi vừa an ủi. Lúu rúu thành một đoàn. Hải Nhã bị bọn họ vây quanh, một lúc sau cảm thấy hai chân đều không có sức. Sau đó ngồi phịch xuống ghế.

Lão Trương mang băng keo cá nhân tới, vỗ vỗ vai cô: "Hôm nay cô về trước đi."

Cầm của ông còn dính lại vết máu, cũng không muốn đi về. Hải Nhã không muốn để cho chính mình cảm thấy vô dụng, cho nên lắc đầu nói: "Tôi không sao, thực ra là không có việc gì đâu."

Cô đi vào toilet dùng khăn sạch nhúng vào nước lạnh rồi lau xung quanh miệng vết thương, vừa đau vừa nhức rớt cuống cũng làm cho đầu óc của Hải Nhã tỉnh táo lại một chút. Quả thực là cô giờ đây nhìn rất thảm hại. Cô khăn trương lấy khăn khô lau miệng vết thương, tiếp đó dán băng keo cá nhân lên. May mà tóc cô dài, miếng băng keo được mở tóc cắt ngang trán của cô che đi hơn phân nửa. Cô cẩn thận chỉnh lại tóc của mình, tiếp tục làm việc.

Mấy giờ tiếp theo tình hình của Hải Nhã càng ngày càng tệ. Vết thương vừa rồi cũng không phải là trầy da bình thường, cô cảm thấy trước mắt đều mờ mờ. Chân giống như đi trên mây, muốn cô gắng để mình giữ bình tĩnh, nhưng lại lực bất tòng tâm.

Vào lúc hai giờ rưỡi, rốt cục bác Trương chịu không được, trực tiếp kéo cô ra khỏi KV: "Mau về nhà đi! Nghỉ ngơi cho thật tốt!"

Cô nghĩ lại bây giờ muốn chống đỡ cũng không được. đành phải chán nản cầm túi xách mà đi về, cảm thấy chính mình trở nên rất vô dụng và yếu đuối.

Rạng sáng hai giờ rưỡi, đêm nay trời trở lạnh làm cho người khác phát run. Hải Nhã đã mệt lại càng thêm mệt, cô để mặc chân trần đi về phía trước. Đêm hôm khuya như thế này không có taxi rồi. Cô đứng đợi ở trên đường cái trống rỗng, chỉ có ánh đèn đường mờ nhạt với cô.

Đêm lạnh lẽo như vậy không hề xa lạ. Trước kia cũng nhiều lúc bởi vì cô chọc giận Đàm Thư Lâm. Cho nên người nhà buộc cô đi giải tới nhà họ Đàm giải thích, khi đó đường phố vẫn rộng lớn và trống vắng như vậy. Cô đi rồi lại trở về, một mình đi dưới ánh đèn đường, cô cảm thấy trên đời này chỉ còn lại có một mình mình. Nghe và nhìn chỉ là một mảnh đen tối, cô cái gì cũng không thấy.

Vượt qua được ngã tư đường, bước chân của Hải Nhã dừng lại.

Phía trước không xa có một chiếc xe máy màu đen, có một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng dựa vào xe. Chiếc mũ lưỡi trai vẫn được kéo xuống thấp, giữa hai ngón tay đang kẹp một điếu thuốc lá đang cháy. Anh hít vào một hơi, sau đó thở ra. Khói thuốc như sương mờ từng đợt từng đợt mờ mờ. Chiếc bóng phản chiếu dưới đất dường như đã trở nên cực kỳ mờ mờ, cảnh tượng như vậy giống như là một tấm ảnh chụp với ánh sáng vừa đủ. Đây yên lặng và sâu xa.

Bước chân của Hải Nhã dừng lại cứng ngắt một lần nữa, người đàn ông đứng bên cạnh chiếc xe nhẹ nhàng giẫm lên điếu thuốc.

"Mau lên xe đi. Tôi đưa cô đi."

Anh mở miệng, âm thanh bình tĩnh lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Đêm khuya như vậy, sắc mặt cô tái nhợt lão đảo, trời lại giáng xuống một cơn mưa.

Hải Nhã ho một tiếng, rồi dừng lại.

Từ nhỏ tới lớn, người theo đuổi cô rất nhiều, cô thường dùng tư thế này mới đẩy lùi được đám ong bướm đó. Huống chi, người ở trước mặt, cũng có thể là xã hội đen, nói vậy thì hơi kỳ, thật ra thì là một tên du côn, anh làm gì mà đạt tới trình độ xã hội đen? Đối với mấy thân phận này có nhiều người rất muốn hướng tới, đó là mấy cô gái nhỏ khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Nhưng mà cô lại là người kính trọng từ xa.

Cho nên cô từ chối đặc biệt rõ ràng: "Không cần đâu."

Tiếp theo anh ta sẽ làm gì? Hải Nhã nhìn bóng dài của anh, yên lặng chờ đợi mọi chuyện phát sinh, sau đó ứng phó.

Sau đó... Sau đó Hải Nhã tròn to mắt nhìn thấy một người đàn ông từ phía sau cô chạy lại, vẫy tay về phía anh: "Anh Hòa, phiền tới anh rồi!"

Anh hòa gật đầu, hỏi: "Bệnh viện nào?"

Người đàn ông đó nói gì đó, Hải Nhã không nghe thấy họ đang nói gì.

Xung quanh yên tĩnh.

"..." Cô hoang mang nhìn về phía anh Hòa.

"..." Anh Hòa yên lặng nhìn cô không nói gì.

Aaaaa! La cái gì? Chính là la xấu hổ vô cùng? Là tự mình đa tình! Hải Nhã xấu hổ muốn nhét cả đầu mình vào trong đồng tuyết.

Anh Hòa bước tới xe máy, quay đầu lại nhìn cô. Làm cho Hải Nhã suy nghĩ, cô giống như con thỏ nhỏ lạc đường, vừa mơ hồ vừa bất lực, hồi hận đến cùng.

"Trở về sớm một chút." Anh nhe mặt nói với cô một câu.

Hải Nhã yên lặng nhìn đèn xe máy càng lúc càng xa dần, cảm giác bây giờ là cơ thể của cô đã bay lên chín tầng mây, đầu lại tiếp tục đau rồi. Cô không nhớ mình lúc nào thì bắt được xe, vô tri vô giác trở về nhà, nằm trên giường, ở trong miệng nghiêng răng nghiêng lợi, nước mắt chảy xuống, vừa hồi hận vừa xấu hổ.

Không biết có nên từ chối việc quần bách hạnh phúc này không, Ngày hôm sau tỉnh lại, Hải Nhã cảm thấy ngoại trừ cảm xúc có hơi tệ một chút. Còn đầu bị va chạm thì không còn vấn đề gì nữa.

Buổi tối lúc đi làm, thử dịp lão Trương tranh thủ lúc rảnh rồi đi ra ngoài ban công hút thuốc. Hải Nhã không nhịn được đi qua hỏi: "Ngài Trương, anh Hòa khi nào thì sẽ đến?"

Cô không có cách nào có nhiều kinh nghiệm như Dương Tiểu Oánh, luôn gọi thẳng người đàn ông lớn hơn mình là "Lão Trương", từ nhỏ tới lớn cô được dạy dỗ không được vô lễ. Tuy là ba chữ Ngài Trương có cảm giác không tốt lắm, nhưng mà cô cũng không nghĩ nhiều.

Bác Trương hít một hơi thuốc, nhìn cô cười đầy quái dị: "Như thế nào? Nhìn trúng người ta rồi à?"

Hải Nhã vội vàng xuất tay, cô chỉ hy vọng người này đừng bao giờ đến đây, bởi vì tối hôm qua cô thực sự là quá dọa người rồi...

"Chỉ là một đám giả mạo thôi. Có người sinh sự, cảnh sát không làm được gì, cho nên cậu ta mới tới giải quyết." Lão Trương hung hăng nói, hít khói thuốc cuối cùng, ra sức giậm lên điếu thuốc: "Nhưng mà Tô Vĩ giả mạo rất tốt. Cảnh sát cung cấp lực lượng cho bọn họ, nhưng mà chúng ta cũng không đến mức phải dựa vào họ."

"Tô Vĩ?" Một cái tên xa lạ.

"A..., cô không biết tên của cậu ấy?" Bác Trương lại lấy một điếu thuốc ra, "Cậu ta tên là Tô Vĩ, chữ Hòa khác chữ Vĩ."

Thiếu chút nữa là Hải Nhã thốt ra, "Tại sao cậu ta không gọi là anh Vĩ." May mà cô phản ứng kịp lúc, nên dừng lại.

"Anh ta nhìn không lớn lắm." Hải Nhã nhớ tới đêm hôm trước, vảnh nói kéo xuống che hơi nghiêng khuôn mặt của anh, mặt mày rõ ràng, ngũ quan đoan chính, nhìn thì cũng lắm là hơn hai mươi. Nếu nói anh ta là thủ lĩnh của đám du côn, thì ăn mặc giả mạo học sinh đại học cũng không có vấn đề gì.

Lão Trương cười than thở: "Các người đều là con gái trẻ tuổi. Đầu mơ tưởng con trai không xấu, con gái không thích. Cậu ta lại trẻ tuổi, cho dù có tốt tới đâu cũng không phải đồ tốt. Người như vậy, cô nhớ cho dù thế nào cũng đừng rơi vào."

Thật ra cô đã nghĩ sẽ hỏi Tô Vĩ, người này có thường xuyên tới KV không. Không nghĩ tới lại bị Lão Trương than thở, tuy là biết ngài ấy muốn tốt cho mình, nhưng mà cô trả lời thế nào cũng không thích hợp, đành ngượng ngùng đi xuống lầu.

Có thể tối hôm qua Tô Vĩ tới đây để trấn áp bọn gây sự đó, cho nên hôm nay mãi tới mười một giờ khuya cũng chưa có người nào tìm tới đây gây sự. Hải Nhã đứng ở đại sảnh lâu một, chân hơi mỏi, nhìn không được mà đi tới góc tường dựa chân mấy cái, sau đó còn lặng lẽ ngáp.

Cửa lớn đột nhiên bị người khác đẩy ra, ba bốn nam nữ trẻ tuổi cười nói với nhau đi tới. Hải Nhã chuyên nghiệp đi tới tiếp khách: "Hoan nghênh quý khách tới KV Lạc Lai..."

Nói đến một nửa thì bị mắc kẹt, bởi vì đôi nam nữ mới tới trong đó có Đàm Thư Lâm. Cánh tay vẫn đang nắm chặt lấy tay của một cô gái xinh đẹp... Không phải là cô gái lần trước ngồi dưới phố bán đồ. Mới ngắn ngủn vài ngày anh ta lại thay đổi bạn gái rồi.

Khi mà Đàm Thư Lâm nhìn thấy cô thì vẻ mặt thiên biến vạn hóa (1). Đầu tiên là không thể tưởng tượng nổi, đôi mắt mở to ra nhìn, giống như là nhìn cô

chầm chầm đánh giá từ trên xuống dưới. Phát hiện ra cô mặc đồng phục của KV, lúc này biểu tình lại biến thành buồn cười và giọng đầy mỉa mai.

"Mẹ nó!" Anh ta nghiêng đầu cười to, "Cô cũng tới nói này mà làm việc sao?"

Hải Nhã làm bộ không nghe, nỗ lực duy trì nụ cười, âm thanh rõ ràng lặp lại lần nữa: "Hoan nghênh quý khách tới KV Lạc Lai. Trước tiên xin mời quý khách tới quầy để đăng ký."

Đàm Thu Lâm xem xét cô cười, cô gái xinh đẹp đang ở bên cạnh anh tay lạng lẽ nắm lấy tay áo của anh: "Cô ta là ai?"

"À... là một người nịnh bợ nhà anh..."

"Xin mời quý khách đi tới quầy đăng ký trước." Hải Nhã trực tiếp cắt ngang lời nói của anh, yêu cầu họ đi đăng ký.

Một người thanh niên khác trong đoàn cũng nói: "Đi đăng ký trước đi."

Hải Nhã dẫn họ đi lên lầu, rồi vào phòng. Đàm Thu Lâm nhìn cô cười đến kỳ lạ, cười đến tinh thần cô cũng không yên.

Nhớ lần trước mẹ cô gọi cho cô, nói dì Trần bị Đàm Thu Lâm làm cho tức giận. Cho nên cắt tiền tiêu vặt của anh ta, nhưng mà nhìn dáng vẻ tiêu tiền bây giờ của cậu ta, gọi loại bia tốt nhất, thậm chí là nói mẹ của cậu chỉ hù một chút mà thôi. Cần thận suy nghĩ lại, thật ra con trai của dì cũng không có làm gì sai, là một người học ở ngoài lại còn đang đọc thân. Làm mẹ yêu con còn không kịp, sao có khả năng dồn con mình vào đường cùng?

Chú thích:

(1) Thiên biến vạn hóa: thay đổi khôn lường.

Đàm Thu Lâm hình như đặc biệt muốn đối nghịch với cô, toàn bộ những người trong phòng cậu đều rất nhiều chuyện, một chốc là khui rượu, một chốc là microphone có vấn đề, Hải Nhã đứng ở bên ngoài chưa được năm phút đồng hồ, giống như một con quay cứ một lúc lại bị gọi vào một lần. trong thoáng chốc tất cả bia đã bị tiêu diệt hết, Đàm Thu Lâm lại gọi thêm nữa.

Hải Nhã đưa bia vào phòng, Đàm Thu Lâm ôm một cô gái, hai người nắm một micro, cùng nhau hát bài《 không quên Hiroshima 》, trong phòng tràn ngập mùi rượu thuốc lá xông đến đau cả đầu, những chai bia uống xong liền vứt tùy tiện xuống dưới đất, cô khom lưng nhặt từng vỏ chai bia, tiện thể thay bọn họ mở thêm bốn chai nữa.

Tờ tiền giá trị lớn 100 tệ bị ném lên tay cô, Hải Nhã dừng một chút, vẻ mặt không thay đổi ngẩng đầu, Đàm Thu Lâm có lẽ đã say, khắp người toàn mùi rượu, mặt hướng về phía cô cười, miệng nói về phía Microphone: "Phục vụ tốt! tiền boa! Ha Ha!"

Hải Nhã mím môi, nhanh chóng cầm tờ tiền lên, không nói gì lui ra ngoài. Đúng lúc Lão Trương đi qua thấy cô nói: "Lúc này em hỏi Hóa ca à? Anh ấy... A? Em sao vậy? sao ánh mắt lại đỏ như vậy?"

Hải Nhã dụi mắt, cười: "Không có việc gì, bị khò trong phòng bao làm cay mắt."

Lão Trương vỗ vỗ bả vai cô: "Đi ra ngoài hít thở không khí một lát đi, hình như tâm trạng em không yên hay sao ấy?"

Hải Nhã nắm thật chặt tờ tiền trong tay, mặc dù lúc vừa rồi bị cậu ta sỉ nhục đến tức đỏ cả mặt, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, ngoài tức giận cô còn buồn cười nữa. Cô đã tìm kiếm con đường đi của mình rất xa, mà Đàm Thu Lâm vẫn còn đứng nguyên một chỗ như một đứa trẻ làm sai chuyện gì, dùng phương pháp tự cho là đúng để đối xử với người mà cậu không thích.

Hai thùng bia được đưa vào, số lần Đàm Thu Lâm kêu cô vào rót cuộc cũng ít đi, Hải Nhã bót thời gian đi toilet một lúc, lúc đi ra, bỗng nhiên lướt qua khi nhìn thấy cửa toilet nam không đóng, bên trong đó có một bóng dáng rất quen chợt lóe lên.

Cô suy nghĩ một chút, dứt khoát ôm cánh tay đứng ở cửa đợi, chưa được mấy phút, Đàm Thu Lâm đã đi ra từ bên trong, Hải Nhã đưa tay lên cản lại: "Đàm Thu Lâm."

Cậu ta giật mình, ngẩng đầu lên nhìn ký hiệu trên cửa, trên mặt thoáng lúc xanh lúc đỏ, hét lớn: "Mẹ nó! Nơi này là nhà vệ sinh nam đó!"

Hải Nhã không cử động, đem tờ 100 tệ lúc này cậu đưa lên trước mặt: "Trả tiền lại cho cậu, tớ không cần."

Cậu ta ngà ngà say cười: "Cậu không phải nghèo đến mức đến đây kiếm tiền à? tôi giúp cậu một chút, cậu nên cảm kích tôi mới đúng chứ."

"Tớ không phải đến để kiếm tiền, chỉ là ra ngoài để rèn luyện." cô nhún vai nhìn thẳng vào mắt anh, đem tiền giơ cao lên, "Tiền cũng không phải dùng để cậu ném loạn, cầm đi."

Đàm Thu Lâm cười ha ha: "Cậu còn ở trước mặt tôi giả bộ cái gì nữa"

Hải Nhã không kiên nhẫn nữa: "Tôi còn muốn làm việc, cầm tiền của cậu đi!"

Đàm Thu Lâm có lẽ đã say, có lẽ là bởi vì chưa bao giờ cậu thấy Hải Nhã nhìn cậu ta với vẻ mặt này, nên sững sờ một lát, sau đó then quá hóa giận: "Cho cậu mặt mũi còn không biết xấu hổ! rèn luyện cái gì? Bên ngoài thiếu gì công việc gia sư tốt! cậu nhất định đến chỗ ăn chơi này để rèn luyện! tôi

không nói cậu lại còn đắc ý, ai biết lúc không có người cậu lại làm công việc lung tung gì!”

Hải Nhã bị những câu nói bừa của cậu làm sợ hãi, không nhận được lớn giọng: “Cậu đừng nói lung tung.”

Đàm Thư Lâm cười ha ha đứng lên: "Tại sao lại nói lung tung? Đêm nay tôi sẽ gọi điện về nhà cậu! Ha Ha! Chúc Hải Nhã đang làm việc ở một chỗ ăn chơi không chính đáng! Ha ha! Cậu chờ đi!"

Hải Nhã chỉ cảm thấy cả người như rơi xuống vực thẳm, thấy cậu muốn đi, cô ngầy ngẩn đứng đó nói: “Đàm Thư Lâm! Cậu đừng có mà nói lung tung!”

Quán KV Lạc Lai có ngầm ngầm cung cấp, ở phía sau người nhà có thể sử dụng một ít thủ đoạn là có thể điều tra ra được. Ngay cả cô không sợ việc không làm việc không chính đáng, nhưng vẫn không thể chịu được Đàm Thư Lâm nói vậy, bản lĩnh thêm dầu vào lửa của cậu ta, cô đã biết.

Cậu ta nhìn không được hất tay cô ra: "Tránh ra!"

Hải Nhã cố chấp ngăn lại không thả.

Thật buồn cười, tại sao cô không thể mặc kệ được, nói cho cậu ta muốn nói thì nói đi? Chuyện như vậy nói ra, người có chút đầu óc cũng không thể tin thường được, nhà họ Chúc mặc dù khó khăn đến mức phải dựa vào nhà họ Đàm nhưng mà không đến mức con gái nuôi lưu lạc phong trần kiếm tiền, đi Trầm sẽ cho rằng con trai mình nói xấu cô, cười cười không tin.

Cô biết bất chấp tất cả ngăn cậu ta như vậy là rất ngốc, rất ngu xuẩn, càng khiến cậu ta khinh thường cô, nhưng cô không thể không làm,

Sức khỏe Mẹ cô rất yếu, cha lại bị huyết áp cao. Bà nội thì tuổi tác đã cao, cô không dám tưởng tượng sau khi nghe thấy Đàm Thư Lâm nói bừa xong, luôn luôn sĩ diện như bọn họ sẽ biến thành cái dạng gì.

"Đàm Thư Lâm, Đàm Thư Lâm." Cô dùng hết tất cả dũng khí kéo cậu ta, liên tục nói, "Xin cậu đó không nên nói lung tung!"

Cậu ta hừ lạnh: "Nói lung tung cái gì?!"

Cô cắn môi, rút cuộc sửa lại lời nói: "Xin cậu đừng nói cho người nhà tớ biết!"

Cậu ta rút cuộc dừng lại, khinh thường nhìn cô từ trên cao xuống: “Dựa vào cái gì mà muốn tôi giúp cậu lừa gạt?”

Cô giống như bị áp bức đến đường cùng, đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt đỏ bừng: “Đàm Thư Lâm, tớ không nợ cậu bất cứ cái gì.....làm người không nên quá đáng như vậy!cậu có nghĩ rằng cứ mỗi lần nói bừa, người nhà của tớ sẽ tức giận đến như thế nào không?!”

Đàm Thư Lâm giãn tái mặt: "Sống chết của các người vốn không liên quan gì đến tôi!"

Trong mắt Hải Nhã tràn đầy nước mắt, gấp ngay ngăn tờ 100 tệ, đưa đến trước mắt cậu: “Được rồi, xem như tớ cầu xin cậu, Đàm Thư Lâm, tớ xin cậu đừng nói lung tung. Cậu chán ghét người nhà tớ, tớ có thể không làm phiền cậu nữa, nhưng hi vọng cậu tôn trọng sự thật! Không nên dựa vào yêu thích đi hành hạ người khác!"

Đàm Thư Lâm đứng bất động, đứng ở đó cúi đầu nhìn cô chằm chằm. Hải Nhã cố chấp giờ tiền lên, một bước cũng không nhường.

Lúc Hai người đang giằng co, cũng không biết đã trải qua bao lâu, bên cạnh đột nhiên có người đụng Hải Nhã một cái: ". . . . . Có thể để cho qua một chút không?"

Hải Nhã lúc này mới biết mình đang chắn ngang ở trước cửa nhà vệ sinh nam, vội vàng tránh sang một bên: "Xấu hổ quá. . . . . Chúc ngài. . . . ."

Tâm trạng cô kích động, đem lời nói bình thường nói với khách để trả lời, lời nói ra đến miệng mới phát hiện có gì đó không đúng, chúc cái gì? Chúc ngài đi nhà vệ sinh tốt? chúc ngài thái ra sung sướng? lời nói phát ra đến cổ họng, cô kìm nén đến mức mặt xám ngắt.

Người kia không để ý, bỗng nhiên cúi đầu nhìn kỹ bảng tên trước ngực cô, đọc từng chữ một: "Chúc —— Hải —— Nhã."

Hải Nhã ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Tô Vĩ vòng qua Đàm Thư Lâm, đi vào toilet, giọng nói vừa nghiêm túc vừa dịu dàng nói với cô, : “Cô Chúc, tôi có thể đóng cửa được không?”

Hải Nhã lúc này mới phát hiện ra mình đang đứng ngay đối diện hướng vào nhà toilet nam, nhìn chút cảnh sắc bên trong vừa xem hiểu ngay.

Cô bị hoàn cảnh trước mắt làm cho tức giận, khiến cô khó khăn nhìn tình hình lúc này lại khiến cho lòng cô buồn bực, cô đem tiền kiên quyết nhét vào túi Đàm Thư Lâm, nhỏ giọng nói: “. . . . . Cứ như vậy đi."

Nói xong cô xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Đến làm việc ở KV, mặc dù mới làm việc được mấy ngày, nhưng Hải Nhã cảm thấy học được không ít thứ.

Cuộc sống bận rộn mà phong phú luôn làm cho người ta tràn đầy hi vọng, nhưng trước mắt, cô lại một lần nữa không thể không vứt bỏ cái hi vọng này.

Hải Nhã xuống dưới lầu tìm một góc khuất gọi điện cho Dương Tiểu Oánh, khéo léo nói với cô ấy cô không muốn tiếp tục làm công việc này, Dương Tiểu Oánh cũng không có ý kiến gì, chỉ nói: “Có vấn đề gì tính sau, chờ trở lại rồi xem giúp cậu ở đâu có công việc gia sư nào không...”

Rõ ràng là người ta nhiệt tình giúp đỡ, cuối cùng lại biến thành kết quả như thế này, Hải Nhã áy náy không biết làm như thế nào mới tốt, cộng thêm Lão Trương khi biết cô nghỉ việc sắc mặt trở nên rất khó coi, cô lại càng cảm thấy lúng túng không biết theo ai. Nói thật, bản thân mới làm vài ngày đã xin nghỉ, hơn nữa lại còn đứng dip tết nhất muốn đi, người ta sẽ dành cho mình sắc mặt tốt mới lạ.

Hải Nhã không biết giải thích nguyên phức tạp bên trong như thế nào, cũng không muốn giải thích, ít nhất ngày cuối cùng cô phải làm thật tốt cho đến hết giờ, bây giờ việc cô làm cũng chỉ có thế này.

Sau khi Đàm Thu Lâm trở về không đầy một lát sau liền đi, lại giống như giận dỗi, một mình chấp tay sau lưng đi tuốt đằng trước, mà phía sau cô gái xinh đẹp kia ra sức túm lấy tay cậu ta, cậu ta cũng không để ý.

Hải Nhã tránh thật xa cậu, cô vì bản thân mình không còn cách nào khác là phải lựa chọn ăn nói khấp nép để cầu xin cậu ta khiến mà tức giận, sau khi tức giận xong, còn dư lại sự vô lực.

Cô và Đàm Thu Lâm cũng đã vô tình làm ấm ã đến mức độ này, anh quả thật xem cô như kẻ thù một mất một còn, vừa thấy mặt đã muốn tìm cách để gây khó dễ cho cô. Cô bây giờ không giống với lúc cô học trung học nữa, thái độ thù địch của anh đối với cô khiến cô không hiểu và tủi thân, bởi vì cô ít nhiều đã có thể giải thích được sự thật ở trong đó.

Người như Đàm Thu Lâm, lòng tự trọng rất mạnh, mạnh đến gần như tự kiêu, lại thêm gì Trầm rất cưng chiều cậu, cho nên từ nhỏ mọi chuyện đối với cậu ta đã ước gì được nấy, cho nên đặc biệt không thể chấp nhận được chuyện bị người khác thúc ép.

Cô còn nhớ rất rõ khi đó hai người học cùng trường trung học nhưng lại khác ban, Hải Nhã thành tích tốt, thành tích của cậu lại bình thường, di Trầm để tỏ tạo ra ấn tượng tốt với cô ngược lại đã thường xuyên trách móc Đàm Thu Lâm rất nặng nề, dạy dỗ cậu ta: Phải học tập Hải Nhã nhiều hơn, con xem con bé từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ để cho người khác lo lắng đâu.

Ba mẹ rất ít lấy cô so sánh với người khác, bình thường đều khen cô xinh đẹp, hiểu chuyện, thành tích tốt, cho nên khi đó Hải Nhã không hiểu được, cô vẫn là một đứa bé còn chưa trưởng thành đã bị bố mẹ mình vất bỏ, khi đó cô đối với người khác chắc chắn sẽ biểu hiện ra trạng thái công kích, không liên quan đến chuyện nam nữ.

Hồi cấp ba, Đàm Sách Lâm đã bị gì Thẩm ép buộc thành con nhím, sự căm phẫn đó không có chỗ để phát tiết, chỉ có thể dầy vò Hải Nhã, đối diện với cô hình như chưa bao giờ có sắc mặt tốt, cô mỗi ngày tan học đều tìm cậu để cùng nhau về nhà, cậu sẽ tránh đi, có lúc gặp thái độ cũng lạnh lùng.

Mười sáu tuổi Hải Nhã không hiểu những điều này, mỗi ngày cô chỉ suy nghĩ tại sao Đàm Thu Lâm không thích mình, bộ dáng không xấu xí, rất nhiều người theo đuổi, mỗi ngày tan giờ học đều có người ngồi trước cổng trường đợi cô, bên cạnh Đàm Thu Lâm cũng đã thay đổi hết cô gái này đến cô gái khác, nhưng tại sao cậu lại không chịu tìm cô?

Cho đến lâu sau, Hải Nhã từ cuộc nói chuyện của cha mẹ biết được ý đồ muốn kết thân với nhà họ Đàm, bởi vì di Thẩm thích Hải Nhã, nên hình như cũng đã ngầm được đồng ý, cô vui mừng giống như bị ngớ ngẩn chạy đi tìm Đàm Thu Lâm thổ lộ, con tức giận của Đàm Thu Lâm đến đây thật sự đạt đến cực điểm, từ đó không còn gặp nhau nữa.

Rất lâu sau đó, cô mới hiểu được, thì ra Đàm Thu Lâm vốn dĩ không tin cô thích cậu, bất kể cô làm cái gì, đều là lỗi trong mắt cậu, bản thân cô chính là vì cần tiền mới tiếp cận cậu, hơn nữa di Thẩm vừa mềm vừa rắn ép buộc, trạng thái công kích như con nhím của cậu càng ngày càng lợi hại, đã nhanh chóng bị mù quáng đánh ngã.

Đúng, dựa trên bản chất của tất cả mọi chuyện mà nói, cậu ấy không hề có bất cứ lỗi gì cả, mười chín tuổi Chúc Hải Nhã đã có thể hiểu hết mọi chuyện, cô cũng bị dầy vò đủ rồi, dù có ngày thơ đơn phương yêu mến cậu đến mức nào cũng không thể chịu đựng được sự nhục nhã hết lần này đến lần khác.

Đàm sách lâm là một người cố chấp hơn nữa lại là một kẻ kiêu ngạo, lúc thích, cảm thấy một khuyết điểm nhỏ sẽ không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng một khi tính cách này bị đâm bị thương trở nên tỉnh táo, mới hiểu được những khuyết điểm này có bao nhiêu đáng sợ, mà cậu dường như càng ngày càng biết sự uy hiếp của cô ở chỗ nào, cô chỉ có thể tránh.

Cô có thể đoán được kết thúc cuối cùng của hai người, hoặc là Đàm Thu Lâm đấu tranh đến cùng đạt được thắng lợi, Nhà họ Chúc sống chết như thế nào không liên quan đến cậu, hoặc là sau cùng cậu chịu khuất phục, hai người cuối cùng thành một đôi vợ chồng bằng mặt không bằng lòng, nhà họ Chúc vẫn tiếp tục dựa vào nhà họ Đàm.

Hai loại kết cục này đều khiến cô tuyệt vọng, cô không muốn suy nghĩ nữa, cố hết sức duy trì trạng thái cân bằng trước mắt, cậu ta muốn náo loạn như

thế nào, đều là chuyện của cậu ta, cô lựa chọn đứng từ xa để nhìn, cuộc sống trôi qua một ngày như thế, cũng có thể tạm thời qua đi một ngày.

Ba giờ rưỡi sáng, K.V đóng cửa, các đồng nghiệp hình như cũng biết Hải Nhã không có ý định làm việc ở đây nữa, có người nói giỡn: "Hải Nhã, nếu sau này có gặp mặt bạn học, nhớ đến cô vũ đó!"

Sắc mặt của Lão Trương không được tốt cho lắm, không hề nói gì đi thẳng về phía trước, Hải Nhã chỉ có thể vâng vâng dạ dạ mà cười, chuyện này là do cô xử lý không tốt, không trách được người khác.

Ba giờ rưỡi sáng, trên đường phố càng thêm cô đơn lạnh lẽo, một chiếc xe cũng không có, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh, chỉ có tiếng giày của cô dẫm trên tuyết, phát ra tiếng kêu kệt, kệt kệt.

Trước lạ sau quen, Hải Nhã thuận thực vượt qua ngã tư đường, vừa mới rẽ qua chỗ ngoặt, đã thấy cách đó không xa dưới ánh đèn đường, Tô Vĩ cùng với chiếc xe máy của anh lặng lẽ đứng sừng sững ở nơi đó. Tối nay chưa có tuyết rơi, ánh đèn đường mờ ảo và ánh trăng bao phủ anh, giống như một bức ảnh về ánh sáng.

Anh . . . . . Hã, anh đứng ở đây để chờ người nào à?

Hải Nhã mặt mũi kéo cổ áo lên, bước chân nhanh hơn qua chỗ tối, cố gắng vô tình đi qua anh.

Người đàn ông bên cạnh chiếc xe bỗng nhiên di chuyển, đem thuốc lá ném xuống dưới chân nhẹ nhàng giẫm chân lên.

"Lên xe, anh đưa em về."

Anh mở miệng, trong giọng nói có một loại bình tĩnh kỳ lạ. cùng với giọng nói hôm qua hoàn toàn không khác nhau.

Hải Nhã vui đầu ra sức chạy đi, lần này không chừng lại có một người nào đó từ trong bóng tối nhảy ra, cô quyết định giả vờ như không nghe thấy.

"Chúc Hải Nhã." Tô Vĩ dùng tốc độ từ tốn đọc tên của cô, "Anh đang đợi em."

Xung quanh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh thật sự yên tĩnh. (TRuyện edit tại diễn đàn lê quý đôn)

". . . . ." Hải Nhã hoang mang nhìn anh.

". . . . ." Tô Vĩ im lặng không nói gì nhìn cô.

Ven đường tuyết đọng trên cây tùng bỏ nhào như tiếng đạn, Hải Nhã mới sực tỉnh trong giấc mộng, nghi ngờ hết nhìn trước rồi lại nhìn sau, anh hình như vừa rồi gọi "Chúc Hải Nhã" "thì phải? không nhẽ là gọi ai đó cùng tên với cô? Chẳng hạn như biển đồ thám gì đó...

"Anh. . . . . đang nói chuyện với em à?" Hải Nhã cảm giác mình cần thiết phải xác định rõ ràng một chút.

Tô Vĩ chỉ nói: "Khuya lắm rồi, đến đây, anh đưa em về."

Trái tim của cô đêm qua đã bị tổn thương nay cuối cùng cũng đã ổn định trở lại, thời điểm này cô nên đặc ý cười thầm hai tiếng: nhìn đi, đúng thật là có chuyện như vậy, bị người khác theo đuổi mới là chuyện mà cô thường xuyên gặp phải, chuyện ồn ào hôm qua vốn dĩ không nên phát sinh.

Nhưng cô lại không có tâm trạng để cười, anh xuất hiện ở đây vào lúc này quá khéo, cô đối với bản thân cô đã chán ghét đến trình độ nhất định. Đàm Thư Lâm không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để nhục nhã cô, cha mẹ cũng dùng công on nuôi dưỡng để ép buộc cô. Cô cố gắng tìm một con đường để rèn luyện bản thân, nhưng lại bị bắt buộc biến thành một con người gió chiều nào nghiêng theo chiều đó, đến cuối cùng lại khiến tất cả mọi người không vui.

Một mối quá, một mối đến mức cô muốn buông tha tất cả mọi thứ, có một loại cảm xúc nguy hiểm đang được che giấu ở một nơi bí mật nào đó đang dần dần nảy sinh, không có cách nào để ngăn chặn, và cô hình như cũng không muốn áp chế nữa.

". . . . . Ừm, làm phiền anh."

Hải Nhã nghe thấy mình nói một cách rõ ràng như vậy.

Cô cũng không biết mình đang suy nghĩ gì.

Chiếc xe máy phân khối lớn lao nhanh như chớp trên đường phố, cô bị buộc phải dán thật chặt vào người đàn ông xa đó, trên người anh có mùi thuốc lá thoang thoảng theo khe hở của chiếc mũ bảo hiểm bay vào mũi cô, khiến người ta có một cảm giác say rượu như sương mù.

Ánh sáng màu vàng của đèn đường nối liền nhau, những bông tuyết đọng lại đen trắng trong đêm, bị nhiệt độ của chiếc mũ bảo hiểm – làm cho chân thật như một giấc mộng, choáng váng nặng nề.

Chiếc xe phân khối lớn hung dữ mạnh mẽ như một con dã thú. Gầm thét dưới thân cô, lao như điên, khiến cô càng lúc càng xa giấc mộng và đến với hiện thực, càng nhanh càng tốt, tất cả đều xa lạ càng tốt. Người đàn ông trước mặt không phải là một người cùng một thế giới với cô. Làm cho cô trong sự sợ hãi biết được từ trong sự sợ hãi lột bỏ được sự kích thích.

Bốn giờ kém năm sáng, chiếc xe máy dừng dưới dãy nhà của Hải Nhã.

Hải Nhã khó khăn bước từ trên xe xuống, vuốt nhẹ mấy sợi tóc bị rối loạn, mỉm cười nói cảm ơn với anh: “Cảm ơn anh đã đưa em về.”

Tô Vĩ đưa tay về phía cô: "Cho anh mượn điện thoại di động một chút."

Hải Nhã nghi hoặc đưa tới, nhìn anh nhần thật nhanh một dãy số, chiếc điện thoại trong người anh nhanh chóng rung lên, không có bất kỳ tiếng chuông nào, rất đơn giản chỉ là “Đô đô đô”

"Số điện thoại của anh." Anh trả điện thoại lại cho cô, ở trong cuộc nhật ký cuộc gọi có một số điện thoại di động mới, hai chữ Tô Vĩ rõ ràng ở trong nhóm đó, chính là tự anh lưu lại.

"Chiều ngày mai có rảnh không?" Tô Vĩ hỏi một cách gọn gàng dứt khoát.

Trong đầu Hải Nhã bỗng nhiên hiện lên những lời lão Trương nhắc nhở: Cậu ta trẻ tuổi, đẹp trai, nhưng cũng không phải là người tốt, là đại ca của một nhóm lưu manh, cô có thể nói chuyện một chút, nhưng đừng nên dây vào.”

Nhưng điều này không cần anh ta nói, cô so với ai khác hiểu rõ việc này nhất. Nhưng cô lại không biết vì sao, khi lời nói ra khỏi miệng lại là: “Ừm, không cần đi làm nữa, có rảnh.”

Anh không hỏi tại sao không đi làm nữa, chỉ gật đầu: “Năm giờ anh đến đón em”

Hải Nhã im lặng nghe tiếng gầm rú của chiếc xe biến mất ở cuối đường, âm thanh giống như trong mộng truyền đến, không hề rõ ràng một chút nào.

Cô ở đây làm cái gì? Cô tự hỏi mình.

Anh muốn theo đuổi, đến để giảm bớt sự chán ghét bản thân cô? Hay chỉ đơn giản là một mối, muốn tìm người không quen biết để lắng nghe?

Nhưng cô không muốn hiểu rõ mọi chuyện như vậy, vào thang máy lên tầng về phòng mình, bắt đầu một giấc mộng mới, như vậy là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đã từ bởi DocTruyen.Org

Hải Nhã còn nhớ rõ có một khoảng thời gian cô rất thích soi gương, có lẽ là lúc đang vui vẻ sau khi thích Đàm Thu Lâm, cả ngày nghĩ làm cách nào khiến mình xinh đẹp nhất, bộ dáng nào thích hợp nhất. Từ lúc cùng Đàm Thu Lâm cãi nhau xong, cô cũng rất ít khi trang điểm.

Bây giờ, soi mình trong gương, cô mới hốt hoảng cảm thấy, hình như đã rất lâu rồi cô không nhìn kỹ mình đến như vậy.

Lúc đi học tiểu học, có rất nhiều bạn học đã nghĩ ngờ cô là con lai, hoặc là có dòng máu của người Tân Cương. Bởi vì da của cô so với người thường trắng hơn nhiều, sống mũi cao, ngay đến cả màu tóc cũng rất nhạt, hơn nữa dưới ánh mặt trời nhìn thấy đặc biệt rõ ràng, sau này đến thời kỳ trưởng thành, thân hình nảy nở, mới không có ai nói cô là người Tân Cương nữa.

Cô cùng với mẫu người Đàm Thu Lâm thích khác nhau hoàn toàn, cậu thích những cô gái phương đông thuần khiết, thanh thuần tóc đen nhỏ nhắn, mà vóc dáng cô lại cao gầy mất hai mí, xinh đẹp thì đúng là xinh đẹp, lại có hương vị trong veo mà lạnh lùng, ngoài mặt không phải là dạng người dễ dàng thân thiết.

Hải Nhã dùng lược đẩy tóc mái sang một bên, từng sợi tóc dài ngang lưng như những sợi tơ ở trên vai, có những đường sóng lớn không quá rõ ràng, mẹ cô không thích cô xõa tóc, cảm thấy cô còn nhỏ mà lại quá thành thực quyến rũ, cho nên bình thường cô thường buộc tóc đuôi ngựa.

Không biết tại sao, hôm nay cô rất muốn khiêu chiến cái tiêu chuẩn đã từng trói buộc cô, thả tung tóc dài, thay dây cao gót cao cổ, áo khoác ngoài khoác lên chiếc váy ngắn. Quan sát trong gương thấy mình rực rỡ hẳn lên, Hải Nhã cảm thấy AQ dường như cũng đạt được điều thích thú.

Đúng năm giờ, Tô Vĩ gọi điện thoại đến, đeo túi lên, cuối cùng nhìn thoáng qua gương, trên bên trong vẽ mặt cô gái còn viết lên hai chữ “Do dự” trên đó, cô xem như không thấy, đóng cửa xuống lầu.

Tô Vĩ đang dựa lên chiếc xe máy màu đen, hôm nay anh không đội mũ lưỡi trai, bông tai màu bạc bên tai trái cũng thấy được, nhìn qua giống như một sinh viên đại học nhẹ nhàng khoan khoái, thật sự không thể tưởng tượng được người như vậy lại là người đứng đầu của bọn côn đồ.

Anh cầm điện thoại di động, về mặt không thay đổi nhìn phía trước, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói gì đó, có lẽ chỉ có trên mặt thỉnh thoảng xẹt qua một tia

thâm trầm mới khiến người khác biết rõ anh không phải là một học sinh.

Hải Nhã đi chậm đến gần anh, giống như đã phát hiện ra cô, anh quay đầu lại, rõ ràng là sừng sốt chớp mắt một cái, sau đó về ra một nụ cười, che dấu vẻ mặt sắc bén lúc vừa rồi.

Tới đây.

Anh duỗi tay về phía cô, mặc dù không có nói chuyện, nhưng cô cũng hiểu ý của anh.

Hải Nhã đi thẳng đến bên cạnh anh, chỉ thấy anh nhanh chóng cúp điện thoại, ấn phím tắt máy.

"Anh có việc bận?" cô hỏi.

Tô Vĩ lắc đầu, gờ tay đặt lên vai cô nhẹ nhàng ôm, lại cúi đầu nhìn váy của cô, rồi tiếp tục cười: "Hôm nay anh sẽ lái xe thật cẩn thận."

Hải Nhã xấu hổ cười bước theo sau anh, nhất thời cô lại có thể quên được anh lái xe máy, mặc váy như thế này thật sự không lịch sự một chút nào. Cô nghiêng người ngồi lên phía sau xe, Tô Vĩ cỡi chiếc khăn quàng cổ lông dê dày rộng xuống, khom lưng đắp lên đầu gối cô, thật ra váy của cô mặc rất dày, không sợ xe chạy nhanh, cô biết anh sợ khi chạy xe máy gió lạnh thổi, cô sẽ bị lạnh.

"Cám ơn." Hải Nhã nhỏ giọng cảm ơn.

Về mặt Tô Vĩ trở nên rất dịu dàng: "Nói cho anh biết, em thích ăn gì?"

Hải Nhã trong đầu trống không, cái gì cũng nghĩ không ra, một lúc lâu sau mới nói ra hai chữ: ". . . . . Tùy tiện."

Mặc dù từ nhỏ đến lớn có rất nhiều người theo đuổi cô, nhưng hàng thật giá thật hèn hò với cô thì đây chính là lần đầu, trên phương diện này cô thật sự không hiểu gì hết.

Vốn dĩ cô suy nghĩ dùng thái độ tự nhiên nói với Tô Vĩ: Cảm ơn anh đã giúp đỡ em hai lần, hôm nay em sẽ mời khách. Sau đó dẫn anh đi ra sức ăn một trận những món ăn ngon, cuối cùng lại dùng giọng nói vô cùng tự nhiên và bình thản nói với anh: Tô Vĩ cảm ơn anh hôm nay đã ra ngoài cùng em, em rất vui vẻ, nhưng chúng ta vẫn thích hợp làm bạn bè hơn – như vậy lại có thể khéo léo bày tỏ cô buông thả một chút, nhân tiện từ chối anh theo đuổi.

Nhưng mọi chuyện ập lên đầu cô mới phát hiện ra cô không thể nói ra bất cứ điều gì, đầu óc như hôn mê, lại giống như trở về cảnh tượng trong mơ tối hôm qua.

.

. . . . . Thôi, đợi lát nữa tìm cơ hội nói. Hải Nhã an ủi mình.

Chiếc xe máy phân khối lớn lại một lần nữa gào thét, lần này lại đi cực kỳ nhẹ nhàng, làn gió lạnh lẽo nhẹ nhàng đập trên mặt, Hải Nhã nắm chặt lấy quần áo của Tô Vĩ, trong đầu suy nghĩ đến chuyện những người trong xã hội đen ăn cơm ở một quán ăn bình thường? khách sạn năm sao cao cấp xa xỉ? quán ăn ven đường? Hay ở những quán ba trong lòng đất không khí ngột ngạt?

Cho đến khi Tô Vĩ dẫn cô vào một nhà hàng không lớn không nhỏ, cực kỳ sạch sẽ và rất ấm áp thì Hải Nhã mới phát hiện trí tưởng tượng thiếu dinh dưỡng của cô không đúng rồi.

"Nghe nói nhà hàng Hàng Châu này đồ ăn rất ngon." Tô Vĩ dẫn cô vào một gian phòng đôi, đem thực đơn đưa cho cô, "Cô chắc hẳn là thích ăn món ăn phương nam nhỉ?"

Hải Nhã rất kinh ngạc: "Làm sao anh biết?"

Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

Anh cười cười: "Nghe giọng nói, em là người phương nam."

Cô cứ nghĩ rằng cô nói tiếng phổ thông rất chuẩn cơ đấy.

Hải Nhã gọi hai món, sau đó lại đem thực đơn trả lại cho anh. Tô Vĩ hình như thường đến nhà hàng này, đối với thực đơn rất quen thuộc, rất nhanh lại chọn thêm mấy món, người phục vụ hỏi: "Ngài có muốn dùng rượu không? Rượu đỏ ở chỗ chúng tôi rất được hoan nghênh."

Hải Nhã vừa nghe thấy chữ "Rượu" trong lòng không khỏi cảnh giác, Tô Vĩ lại lắc đầu: "Không cần rượu, mang cho tôi hai chén nước ngô nóng." Lòng của cô lại yên ổn xuống, hôm nay thật ỳm khuất trái tim của cô, lên xuống không chỉ một lần.

Hai chén nước ngô nhanh chóng được đưa lên, Hải Nhã cẩn thận uống một ngụm, nồng đậm hương vị ngọt ngào, hơi nóng ấm áp cũng giảm bớt sự căng thẳng và cứng nhắc của cô.

"Em học đại học ở đây?" Tô Vĩ theo thói quen đưa tay lên làm giảm hơi bốc lên, nhưng mà bàn tay mới đưa ra được một nửa lại thu trở về, ngược lại bung chén lên, giương mắt hỏi cô.

Hải Nhã lại bắt đầu kinh ngạc: "Anh...anh làm sao biết?"

Nghe giọng nói có thể đoán được người ở phương nam thì cũng có thể hiểu được, nhưng sao lại đoán được cô vẫn còn đi học, thậm chí học đại học nào cũng có thể biết được?

"Vừa nhìn em có thể đoán được em là một sinh viên," anh nghĩ, cười ôn hòa, "Về phần học đại học ở đây, là anh đoán, vì thấy em thuê phòng ở gần đây."

Hải Nhã lại một lần nữa cảm giác được người đàn ông này và cô không cùng một thế giới, bất kể là ánh mắt nhìn người, lại hiểu sâu sắc sự đời, anh đều tốt hơn cô rất nhiều. Chỉ là, trên người anh tại sao lại không có một chút sự tàn bạo và lưu manh mà những tên côn đồ thường có vậy?

cô có chút tò mò, muốn hỏi một số chuyện về anh, nhưng trong đầu bỗng nhiên vang lên một câu danh ngôn: một khi người con gái cảm thấy tò mò về một người đàn ông, thì chứng tỏ ngày cô gặp ấy sa vào hồ không xa nữa. cô lập tức ngậm chặt miệng lại, ép buộc mình giết chết toàn bộ sự tò mò.

Tô Vĩ cũng không ngại thái độ im lặng của cô, nhưng mà thái độ hiền lành giới thiệu những đặc sắc của nhà hàng này, ngược lại lại nói đến gần con đường này có những nhà hàng có những thứ gì thú vị.

Hải Nhã nghĩ rằng anh sẽ đặc biệt nói về câu chuyện chối lợi của mình khi ở trong hắc đạo. ví như mấy tuổi thì đã đi theo đại gia nhập vào, tay cầm kiếm lập ra những công lao hiển hách ra sai...ai biết rằng anh một chữ cũng không nói, lực chú ý của cô ngược lại bị những lời nói thú vị của anh dò đi, đã đem những khăn trương quên đến nơi xa xôi nào đó rồi.

Bữa cơm này là bữa cơm vui vẻ nhất từ trước đến nay của cô, Hải Nhã uống xong một muống canh, thoải mái thở ra một hơi, Tô Vĩ đem đĩa xù cảo tôm chưa hề động đũa trước mặt mình đẩy đến trước mặt cô, "Còn có thể tiêu diệt hết bọn nó không?"

Hải Nhã cười khở khoát tay: "Không được! em ăn không nổi nữa, anh cũng cố lên đi."

Anh không từ chối, đem hết chỗ thức ăn còn lại quét sạch hết, bao gồm cả món tôm bóc vỏ nấu với trà Long Tĩnh bị cô khoét một muống rồi không động đũa lại nữa.

"Người đàn ông hôm đó ở KV, là bạn trai cô à?"

Không khí đang hài hòa lúc này, Tô Vĩ lại bỗng nhiên hỏi một vấn đề như vậy, nụ cười nhẹ nhõm trên mặt Hải Nhã lập tức biến mất trên miệng hiện lên một chút cười khở.

Cô lắc đầu: "Không phải, cậu ấy chỉ là...Ừ, chỉ là người quen thôi."

Hải Nhã hơi chột dạ, ý muốn quen anh để trốn tránh hiện thực của cô, loại chuyện hèn hạ tẻ nhạt này khiến trong lòng cô như bị người ta nhìn thấu một cách trần trụi.

Anh ấy, có thể nào ngay từ lúc bắt đầu đã biết hết?

Cô miễn cưỡng nói: "Anh đã thấy hết rồi à?"

Tô Vĩ thân nhiên nói: "Cậu ta còn nhỏ, không hiểu chuyện."

Hải Nhã nhàn nhạt cười một tiếng: "Nói như anh đã già rồi ấy."

Anh chỉ cười không nói, nhanh chóng chuyển đề tài: "Ăn no rồi, có muốn ra ngoài đi dạo cho tiêu cơm không?"

Hải Nhã nhớ đến anh vừa nói trên con đường này có mấy cửa hàng rất thú vị, lập tức thấy hứng thú, gật đầu liên tục. Tô Vĩ kêu người phục vụ đến thanh toán, Hải Nhã vội vàng tìm ví tiền của mình ai ngờ động tác của người phục vụ rất nhanh, cô chưa kịp tìm ra ví tiền, bên này đã đưa hóa đơn rồi.

"Ai, tốc độ này đúng là quá nhanh rồi, đến cả ví tiền em còn chưa kịp lấy ra."

Hải Nhã tròn mắt hốc mồm, cô đã suy nghĩ sẽ trả tiền đó. Nói đến cùng lần đi hẹn hò này, cô muốn chiếm thể chủ động, không nên là anh.

Giọng nói ôn hòa của Tô Vĩ: "Về sau còn có cơ hội."

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đây thật sự là lần hẹn hò vui vẻ, làm cho người ta quên hết tất cả phiền muộn.

Chín giờ Tô Vĩ đưa Hải Nhã về dưới lầu tiểu khu, tất cả ánh đèn trước khu đã được bật sáng, giống một vì sao cách đây rất xa truyền đến những ánh lửa nhỏ, thế giới hiện thực dường như rời xa —— cảnh đêm tuyệt vời đến bao nhiêu! Hải Nhã có một loại cảm giác lén buông thả - vui mừng sau đó là sung sướng, đối với mọi chuyện của tương lai một giây cũng không muốn nghĩ đến.

Nhưng mà, chuyện nên đến vẫn cứ đến .

Hải Nhã đem chiếc khăn lông dê đang quàng trên cổ xuống xếp thật chỉnh tề, đưa tới: "Hôm nay rất vui vẻ, cảm ơn anh, Tô Vĩ."

Khéo léo lo sợ bất an cùng áy náy, còn có chút lưu luyến không rời, nhưng mà, nhất định phải dừng lại.

Tô Vĩ nhận lấy khăn quàng cổ, nhẹ nhàng run lên, quấn lại trên vai cô.

"Em vẫn còn phải đi một đoạn đường nữa?" Âm thanh anh bình tĩnh, "Buổi tối gió lớn."

Hải Nhã lúng túng túm lấy tua khăn quàng, đúng thật là như vậy, nhà của cô ở tận tiểu khu trong cùng của tòa nhà kia, cô chỉ không muốn người đàn ông xa lạ biết chỗ ở cụ thể của mình, quả nhiên, điều gì cũng bị anh nhìn ra.

Cô lui về sau hai bước, mắt tự nhiên nhìn chằm chằm mùi chân mình, nhỏ giọng nói: "Vây. . . . . em đi về. Cảm ơn anh."

Trên Khăn quàng cổ vẫn còn lưu lại một ít mùi thuốc lá, không thể nói dễ ngủ, Hải Nhã đem tóc dài từ khăn quàng cổ trong rút ra, từ từ đi vài bước, không nhìn được quay đầu lại liếc mắt nhìn anh, Tô Vĩ đứng giờ châm một điếu thuốc, cũng đã đội mũ lưỡi trai lên đầu, ánh sáng nhỏ từ đầu thuốc lá khiến anh trở nên rất mờ ảo.

"Chúc Hải Nhã." Anh đột nhiên lên tiếng, "Về nhà sớm một chút, cẩn thận bị cảm lạnh."

Cô giống như bị chìm vào một giấc mơ, không cảm lòng được nói: "Ngày mai là đêm ba mươi. . . . . Ừm, chúc anh năm mới vui vẻ."

Tô Vĩ cười cười, nhưng không trả lời.

Hải Nhã xoay người bước chân nhanh hơn, trong đầu lại không tự chủ được suy nghĩ, những người trong hắc đạo như thế có lẽ mừng năm mới hay không? Có giống như trong phim vái lạy Quan công? Một nhóm người vui vẻ tập trung lại với nhau. Tổng kết lại qua đi một năm bọn họ cuối cùng đã thu được bao nhiêu tiền bảo hộ? Tô Vĩ có lẽ cũng có gia đình chứ nhỉ? Cha mẹ anh làm gì, tại sao lại để con trai mình làm người đứng đầu trong nhóm côn đồ chứ, tại sao chuyện của anh không nói gì với cô chứ?

Trong đầu cô đều là sự tò mò và thắc mắc, làm sao cũng không thể ngăn cản được suy nghĩ của mình, không nhìn được lần thứ hai quay lại nhìn, chiếc xe máy đã không còn ở đó nữa, Tô Vĩ đã đi rồi.

Điện thoại di động đột nhiên ding ding đang vang lên, là âm thanh nhắc nhở có tin nhắn mới. Hải Nhã vội vàng đem điện thoại di động trong túi ra, tin nhắn vô cùng đơn giản của Tô Vĩ, chỉ có hai chữ:

"Ngủ ngon."

Hải Nhã lựa chọn trả lời, ngón tay nhấn trên phím dừng lại một lúc lâu, cuối cùng lại không viết bất cứ cái gì, im lặng khép điện thoại di động lại.

Sáng sớm đêm ba mươi, mẹ gọi điện thoại đến quan tâm đến tình hình của cô, dặn dò cô đừng quên gọi điện thoại cho gì. Thậm chí còn có cả Đàm Thu Lâm để chúc tết, Hải Nhã cẩn thận nghe lời bà nói, không giống như là biết chuyện cô ở đây đi làm, trái tim đang thấp thỏm rồi cuộc cũng hạ xuống. Đàm Thu Lâm coi như vẫn còn có chút lương tâm, không ở trước mặt người lớn nói bừa.

Cô mở danh sách số điện thoại ra, nhìn chằm chằm tên của Đàm Thu Lâm trong danh sách suy nghĩ một lúc lâu, cô vẫn còn một lựa chọn đó là gửi một tin nhắn chúc mừng năm mới vui vẻ, không quản cậu ta có trả lời lại tin nhắn hay không, cô vội vàng vào bếp nấu cơm.

Lúc trời sắp tối, bên ngoài đã có mấy người bắt đầu bắn pháo hoa, Hải Nhã sau khi com nước xong bắt đầu ngồi xem tiết mục cuối năm, chỉ cảm thấy rất nhàm chán, định đem Laptop chuyển đến phòng khách, lên mạng để xem tiểu thuyết.

Đột nhiên trước cửa truyền đến âm thanh mở cửa, Hải Nhã giật mình, ôm gôi đầu trong ngực ngạc nhiên và nghi ngờ quay đầu nhìn về phía đó, thấy Dương Tiểu Oánh xách theo hành lý đi vào phòng, đang ngồi trước cửa đôi giày.

Hải Nhã cực kỳ kinh ngạc, vội vàng chạy đến giúp cô ấy xách hành lý, vừa hỏi: "Tại sao hôm nay cậu đã trở lại rồi? hôm nay... là đêm ba mươi đó!"

Dương Tiểu Oánh giống như không có sức sống nữa, đầu tóc rối bời hỗn độn ở trên mặt, miễn cưỡng cười: "Ở nhà ngây ngốc không có gì hứng thú, không bằng trở về sớm chút, thừa dịp nghỉ đông đi làm, còn có thể kiếm thêm một ít tiền làm thêm giờ."

Cắt lòi lại lại nhét một con vịt quay đóng gói đưa cho Hải Nhã: "Đây là đặc sản ở quê tớ, cậu ném thử đi."

Hải Nhã thấy cô ấy dùng tóc mái để che đậy vết xanh tím trên con mắt trái đan xem vào nhau, ở nơi đó trên mặt hình như bị sưng lên, còn có mấy vết móng tay đang hình thành sẹo, vội vàng kéo cô lại: "Tiểu Oánh! Trên mặt cậu sao vậy?"

Dương Tiểu Oánh lấy tay che lại: "Không có gì, không cần thận bị va chạm."

Loại vết thương như thế này làm sao có thể vì va chạm mà có? Dấu ngón tay vẫn còn ở phía trên, xanh xanh tím tím, rõ ràng là bị người đánh, hơn nữa hình như đã qua mấy ngày rồi, nhưng rõ ràng thái độ của cô ấy là không muốn nói, Hải Nhã cũng không tiện nói nhiều, chỉ đành đi vào phòng dùng rượu sát trùng và các đồ vật đến: "Ít nhất cũng phải tiêu độc đã chứ?"

Dương Tiểu Oánh lắc đầu: "Không cần, dọc đường mua vé đứng để về, mệt chết tớ rồi, Hải Nhã cậu bận việc thì cứ làm đi cứ mặc kệ tớ...tớ tắm rồi đi ngủ."

Hải Nhã bất đắc dĩ nhìn cô cầm quần áo đi vào phòng tắm đóng cửa lại, cô đối với chuyện của Dương Tiểu Oánh cũng không biết nhiều, cũng có thể nói, hai người bọn họ không hề hiểu chuyện của đối phương.

Lúc đầu phòng quảng cáo cho thuê bởi vì Hải Nhã cảm thấy một mình ở thì quá lạnh lẽo và buồn tẻ, Dương tiểu Oánh cũng giống cô, lại là người thẳng thắn dễ sống chung, nên cô yên tâm để cô ấy ở lại đây thuê phòng. Mặc dù hai người mới ở cùng nhau được nửa năm, bình thường nói chuyện cũng là chuyện ở trong trường học, hài lòng vui vẻ, nhưng nếu để nói là bạn tốt để giải bày tâm sự, thì không được tính là như vậy.

Cô đứng giữa trời, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng pháo long trời lở đất, lúc này cô mới phát hiện đã hơn 11 giờ rồi, nhớ đến việc phải gọi điện chúc tết di Thẩm, vội vàng quay lại tìm điện thoại di động, hộp tin nhắn lại có thể có mười mấy tin nhắn đến, đều là tin nhắn chúc mừng năm mới của bạn học.

Cô trong lúc đo cũng không kịp nhìn hết, trước tiên gọi điện thoại cho cha mẹ, sau đó là bà nội, di Trầm, các bề trên quen biết khác, một vòng năm vài lay xuống, cô thực sự miệng đã đắng lưỡi đã khô, Dương Tiểu Oánh đã tắm xong trở về phòng, cửa đang đóng.

Có nên đi xem cô ấy như thế nào hay không? Hải Nhã đang phân vân.

"Nhớ nhưng là khi hít thở cũng sẽ đau, nó sống ở trên tất cả các ngõ ngách trên thân thể tôi. . . . ."

Hải Nhã nghe thấy tiếng chuông di động bài hát của Lương Tĩnh Như mà cô đã cài, bỗng nhiên vang lên lúc này, cô thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại, để nó vang lên khoảng mười giây rồi vội vàng cầm lên, trên màn hình hiện lên tên của Tô Vĩ.

Cô ổn định tinh thần, lập tức chạy vào phòng ngủ đóng cửa lại, tiếng pháo đình tai nhức óc cũng không thể nghe thấy gì nữa.

"Alo?" nhấn nút nghe, cô phát hiện ra giọng nói của mình lại có thể mang theo một chút run run.

Tô Vĩ mang theo giọng nói bình tĩnh đến kỳ lạ nói bên tai cô: "Năm mới vui vẻ."

Hải Nhã cố gắng khiến mình có vẻ tự nhiên nhất: "Ừm, năm mới vui vẻ, chúc năm mới phát tài."

Nói xong lại cảm thấy lời chúc này hình như có gì đó không đúng lắm, thân phận Tô Vĩ đặc biệt, chúc anh phát tài giống như chính là lời nguyện rửa xui xẻo của rất nhiều người, cô vội vàng đem mình lắc lắc thêm vào một câu: ".....Thân thể khỏe mạnh."

Giọng nói của anh rất dịu dàng: "Cảm ơn."

Hải Nhã cũng không biết nói tiếp như thế nào, không biết làm gì hơn là bắt đầu nói nhảm: "Anh ăn rồi à? Com tất niên. ... Hả, cái đó, com tất niên ăn có ngon không?"

Tô Vĩ cười: "Em định hỏi cái gì?"

Hải Nhã xấu hổ cúi đầu, cô chỉ tò mò muốn trong hắc đạo ăn com tất niên như thế nào, có phải ăn com ở đại sảnh của khách sạn năm sao hay không, sau đó sắp xếp chỗ ngồi theo thứ bậc, sau đó những người cấp bậc thấp bắt đầu mời rượu lão đại, các lão đại lại so tài cùng nhau không. ...

Nhưng anh lạ không trả lời bất cứ câu gì.

"Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon." Anh nói lời tạm biệt với cô.

Đóng điện thoại lại, Hải Nhã ngồi ngây ngốc một hồi lâu, ánh mắt vô ý nhìn thoáng qua mọi nơi, cuối cùng dừng lại trên chiếc khăn quàng cổ đang đặt trên ghế sa lon.

Tiếp tục như vậy không được mất... . . . cô một mình xoa xoa trán, phải tìm thời gian trả lại khăn quàng cổ cho anh ta, đem mọi chuyện chưa kịp phát triển chấm dứt nhanh chóng đi.

Bên phòng Dương Tiểu Oánh có tiếng động truyền đến, hình như là mở cửa, Hải Nhã nhanh chóng ra ngoài, thấy cô ấy đi xuống phòng bếp bỏ mấy thứ vào tủ lạnh, vì vậy cẩn thận hỏi: "Tiểu Oánh, cậu... cậu muốn ăn chút gì không?"

Dương Tiểu Oánh mỉm cười với cô: "Tớ không đói bụng. Đi ngủ, ngủ ngon nhé."

Cô vẫn không có thói quen như vậy, Dương Tiểu Oánh rõ ràng có thái độ là hi vọng cô giả vờ như cái gì cũng không biết, tất cả mọi chuyện vẫn như cũ,

mỗi người đều không muốn người khác hỏi đến chuyện của mình.

Hải Nhã không thể làm gì khác hơn là thật sự giả vờ như không biết chuyện gì hết, trở về phòng khách tiếp tục xem TV.

Nhớ đến trong hộp thư đến của điện thoại di động còn mấy chục tin nhắn chưa kịp xem, Hải Nhã mở từng cái từng cái để xem, phần lớn là bạn học gửi tin nhắn chúc mừng năm mới, đột nhiên cô phát hiện hộp thư còn có tin nhắn của Đàm Thu Lâm, thì ra cậu ta đã trả lời tin nhắn của cô rồi à? thật là hiếm thấy, trước kia cô gửi cho anh mười tin nhắn, anh trả lời lại một tin nhắn đã thấy cảm ơn trời đất rồi.

Mở ra xem, tin nhắn của Đàm Thu Lâm không có một là chúc phúc hai là động viên, chỉ có hai dòng chữ kiêu căng độc tài: "Chúc Hải Nhã, cô lại làm phiền tôi!"

. . . . . Gửi một tin nhắn chúc mừng cũng kêu làm phiền? vốn dĩ đang hi vọng anh ta đi học đại học ở nơi khác có thể học được cách đối nhân xử thế, không ngờ ngược lại càng lớn càng trẻ con.

Hải Nhã trực tiếp xóa tin nhắn, tắm rửa đi ngủ.

Cảm giác mới ngủ được mấy tiếng, tiếng chuông điện thoại di động lại đem cô từ trong mộng đẹp lôi ra ngoài. Hải Nhã mơ mơ màng màng nhận điện thoại, thì đã nghe tiếng Đàm Thu Lâm hòa trộn với tiếng nhạc âm ỉ hết lớn: "Chúc Hải Nhã! Đường số 16 hộp đêm Phương Hồng! lập tức đến ngay!"

Cô nhìn đồng hồ báo thức, mới bốn giờ, trời còn chưa sáng, con buồn ngủ mê nam từ chối: "Em đang ngủ. . . . ."

"Chúc Hải Nhã!" giọng của Đàm Thu Lâm lớn hơn, ". . . . . Đánh cuộc! . . . . . đến đây!"

Bên cậu tiếng ồn thật sự quá lớn, căn bản cô hoàn toàn không nghe thấy gì, hai mí mắt Hải Nhã đang đánh nhau, trực tiếp từ chối: "Em đang muốn ngủ, anh tìm người khác đi."

Dứt lời trực tiếp tắt máy.

Tình huống như thế lúc cô học trung học cũng đã gặp một lần, một nhóm nam sinh bọn họ tụ tập với nhau chơi một trò chơi ngẫu thơ, so sánh bạn gái ai nghe lời nhất vừa gọi đã đến. Cô ngày đó cực kỳ hứng thú chạy đến, ở trên đường đợi khoảng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng đợi đến lúc thấy Đàm Thu Lâm và nhóm bạn bè xấu của anh ta đi ra, anh ta rất hài lòng, chỉ tay về phía cô rồi nói với bạn bè mình: Thấy chưa? Hai giờ! Tớ thắng!

Loại trò chơi vô tâm tàn nhẫn này, cũng chỉ có những bé trai không hiểu chuyện mới làm ra thôi.

Chuyện đã cách hai năm rồi, anh ta đúng là càng lớn càng trẻ con, Hải Nhã lật người, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lúc cô tỉnh dậy, đã hơn 10 giờ sáng rồi, Dương Tiểu Oánh không ở nhà, viết lại một tờ giấy nói đi công tác. Có thể bốn năm giờ sáng mới về.

Ở trong ấn tượng của Hải Nhã, Dương Tiểu Oánh dường như chưa có một ngày nghỉ ngơi, hễ có thời gian rồi là cô ấy dùng để đi làm kiếm tiền. cô nhớ rõ một lần hội sinh viên có làm một bữa tiệc tối, mọi người uống hơi nhiều bắt đầu chơi trò nói thật hay mạo hiểm, có người hỏi Dương Tiểu Oánh: "Hãy nói người mà cậu quan tâm nhất trên đời này là ai"

Câu trả lời của cô ấy như đinh đóng cột: "Tiền!"

Tất cả mọi người cười, nói là người mà, sao cô lại nói là tiền?

Dương tiểu Oánh hình như uống quá nhiều, cười bí hiểm "Người? Tớ chưa bao giờ tin tưởng tình cảm với người khác, trên đời này chỉ có tiền là thật sự."

Hải Nhã vẫn luôn cho rằng cô ấy nói đùa, hiện tại mới phát hiện ra cô thật sự không phải nói giỡn, năm mới cũng không về nhà, trên mặt bị người ta đánh đến như vậy vẫn không quên kiếm tiền, cô chưa bao giờ gặp một cô gái nào mạnh mẽ đến như vậy.

Đầu năm mong một ở trong nhà cũng không có việc gì để làm, Hải Nhã thay quần áo ra cửa dạo phố.

Dương tiểu Oánh từng đối với hành động một mình đi dạo phố của cô tỏ vẻ không hiểu: "Một mình dạo phố một mình ăn cơm, quá lạnh lẽo đi! Ít nhất phải tìm người đi cùng cậu chứ!"

Thật ra thì cô từ trước đến giờ luôn có thói quen một mình làm tất cả mọi việc, từ nhỏ đến lớn bạn bè cùng giới của cô cũng rất ít, các cô gái khác mặc dù không bài xích cô, nhưng hầu hết không thích chơi với cô, công thêm bà nội sợ cô bị "Người khác làm hư" nên mấy người bạn trước kia cũng dần mất

liền lạc.

Hiện tại lên đại học, cô không ở trọ trong trường, đi học tan học bên cạnh hơi một tí đã có mấy người theo đuổi, trừ Dương Tiểu Oánh, thật sự cô không nói chuyện nhiều với những bạn học nữ khác.

Nhưng mà điều này cũng không quan trọng, cô đã thành thói quen như vậy rồi.

Đầu năm mừng một, trong trung tâm thương mại số lượng người đi mua sắm lại có thể nhiều hơn so với dự đoán, Hải Nhã ở tầng hai trang phục nữ tùy tiện chọn y phục, gia đình cô cho tiền tiêu vặt chưa bao giờ thiếu, cộng thêm số tiền mừng tuổi lần này chuyển đến, đủ để cô mua mười mấy bộ quần áo mới.

Cô xem những bộ quần áo thời trang mùa xuân mới đưa ra thị trường năm nay, màu vàng rất mềm mại, phía dưới phối với quần bf hoặc váy ngắn nữa rất thích hợp, đi vào phòng thay đồ thay bộ đó sau đó ra ngoài xem hiệu quả như thế nào, nhân viên bán hàng luôn miệng khen ngợi: "Cô da trắng, mặc bộ này lại xinh hơn rất nhiều!"

Mẹ trước kia hay cười cô là loại khách hàng mà nhân viên bán hàng thích nhất, một không mặc cả, hai không soi mói, ba trả tiền thẳng thắn, nhìn trúng bộ quần áo nào, chỉ cần mặc thử cảm thấy không tệ, không nói hai lời liền mua, ở chỗ cô sống có một quầy chuyên kinh doanh đồ của các cô gái gia đình khá giả, cứ nhìn thấy cô là họ lại cười không khép miệng lại được.

Đang gọi nhân viên bán hàng tính tiền, chợt sau lưng cô vang lên giọng nói của một cô gái: "Chào cô, bộ y quần áo này có size S không?"

Hải Nhã tò mò quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp chỉ tay về phía bộ đồ mùa xuân trên người cô đặt câu hỏi, mà trong tay cô gái đó kéo tay một chàng trai... lại là Đàm Thu Lâm.

Không ngờ ở chỗ này cũng có thể gặp lại.

Cậu ta vừa thấy Hải Nhã, như có cái gì đó đâm khắp người, sáng sớm bị cô từ chối khiến cậu thua tiền đặt cược, thù mới hận cũ cùng nhau trào lên trong lòng, cậu dùng ánh mắt giết người trừng cô.

Hải Nhã làm như không thấy gì nhìn về phía cậu ta gật đầu một cái xem như chào hỏi, vào phòng thay đồ thay quần áo ra xong, lúc đi ra, cô gái bên cạnh Đàm Thu Lâm có lẽ đã cầm đồ vào một gian khác thay, cậu ôm lấy cánh tay đứng đối diện cô, vẻ mặt lạnh lùng.

"Cậu thật to gan!" cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi, "lại dám cúp điện thoại của tôi!"

Hải Nhã chỉ cảm thấy buồn cười: "Sáng sớm mới bốn giờ cậu kêu tớ ra ngoài?"

Cô cầm bộ quần áo, cố gắng vòng qua cậu ta để đến quầy thu ngân trả tiền, Đàm Thu Lâm bắt lấy cánh tay của cô, giận dữ nói: "Tôi mặc kệ cậu! Cậu tại sao cúp điện thoại của tôi!?"

Cô rất buồn cười: "Tớ muốn đi ngủ, có người quấy rầy, tại sao không thể tắt máy?"

Chẳng lẽ trong ý thức của cậu, chỉ có cậu mới có thể cúp điện thoại của cô, coi cô như một con chó kêu thì tới đuổi thì đi à? Không thói quen cũng phải có mức độ.

Cậu ta giống như tức giận vô cùng, mặt cũng vặn vẹo, trên tay dùng thêm sức, nhất định không để cô đi.

Hải Nhã gắng gượng một lúc, có phần sốt ruột: "Đàm Thu Lâm, ở nơi đông người, cậu âm ỉ cái gì chứ?"

"Là tôi muốn hỏi con mẹ nó âm ỉ cái gì!" Cậu hận không thể gào thét giống như giám mục nhắc cô lên ném đi, "Chúc Hải Nhã cậu rất được! được con mẹ nó rồi! tôi nói cho cậu biết, chuyện này không xong đâu! Cậu chờ đó cho tôi!"

Hải Nhã giận tái mặt: "Đàm Thu Lâm, cậu không nên lúc nào cũng không phân rõ phải trái như một đứa trẻ vậy!"

"Tôi không phân biệt phải trái?" cậu ta nổi giận, "Được! hôm nay tôi sẽ nói chuyện cậu đi làm ở KV cho mẹ cậu! để xem cô biết thế nào là không phân biệt rõ đúng sai!"

Hải Nhã cũng bị chọc giận, người này luôn thích xem cô bị ép đến bất lực phải cầu xin, ép buộc cô không còn cái tôi nữa, cậu ta mới cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Cô ra sức hất tay cậu ta ra: "Được thôi! Cậu đi nói đi! Không bằng không chứng ai sẽ tin tưởng cậu chứ? Cậu đi nói đi!"

Cô đã sớm đoán được sẽ có một ngày như thế này, mới không thể không rời khỏi quán KV vui vẻ, thật buồn cười, ngày hôm qua làm sao cô có thể nghĩ con người này còn có chút lương tâm, cậu ta căn bản đã không phân rõ phải trái đến ngang ngược rồi.

Cửa phòng thay đồ đối diện đột nhiên mở ra, Đàm Thu Lâm nhìn cô gái kia mặc một bộ quần áo giống với bộ vừa rời Hải Nhã thử trang phục mùa xuân màu vàng nhạt, nghi ngờ nhìn cậu ta, rồi lại quay sang nhìn cô, sau đó hỏi "...Thu Lâm, anh xem bộ đồ này như thế nào?"

Đàm Thu Lâm cũng không thèm nhìn đến, rống giận: "Thật là xấu xí! Cút!"

Cô gái đó bị cậu dọa sợ, trong chốc lát đôi mắt kia tràn đầy những giọt nước mắt tủi thân. Đàm Thu Lâm phui tay liền đi, cũng không quay đầu lại nữa.

Đôi mắt với ánh mắt mờ mờ thối thối của cô gái, Hải Nhã không lời nào để nói, lúc đi dạo phố hào hứng giờ phút này không còn sót lại chút gì, đem hóa đơn trả lại cho nhân bán hàng, cô cũng đi luôn.

Ngày đầu tiên của năm mới, nhân lúc vui vẻ ra đi, khi về lại mất hứng, về trong phòng lại thấy trống rỗng, không có một ai, Hải Nhã mệt mỏi nửa nằm trên ghế sofa, cả người hình như cũng như bị rơi vào hố sâu.

Cô có một kích động, cô muốn trốn đến nơi cảnh như trong mơ xa lạ kia, nơi đó mọi vật đều tốt đẹp đến chừng nào, không hề liên quan đến hiện thực, giống như chuyện xưa đã xảy ra ở một nơi xa lạ trên trái đất.

Cô cảm thấy mình đã đem Tô Vĩ trở thành chất gây nghiện, lúc đau khổ muốn tìm phương thức để giải thoát, hành vi như thế này đúng thật giống như một tên tội phạm. Nhưng mà, cảm giác tội ác này lại xen lẫn với niềm vui, xa lạ kích thích làm cô lưu luyến quên về, giống như ở đây không biết là nơi nào, có một kẻ phản bội chính là mình đang sinh sống. cô sợ hãi, nhưng cô lại cảm thấy kích thích, lưu luyến không rời.

Khuôn mặt của cô đè lên bên trong một thứ gì đó ấm áp mềm mại, trước mũi của cô thoang thoang ngửi thấy mùi thuốc lá gần như đã nhạt không còn có thể nghe thấy mùi nữa.

Cô biết, đó là khăn quàng cổ của Tô Vĩ.

Khăn quàng cổ rất rộng, rất dài, có thể đem cả người cô bao quanh quanh một vòng.

Thật may mắn biết bao khi ở đây chỉ có một mình cô, Dương Tiểu Oánh không có ở đây, cũng không có cha mẹ ở đây, Đàm Thu Lâm cũng không ở đây, gì Thẩm cũng vậy. cô nắm lấy tóc mình bay ra khỏi trái đất này, thoát ra không được, nơi này là nơi duy nhất rời xa ồn ào náo động rộng lớn.

Hải Nhã cũng không nhớ được mình đã ngủ từ lúc nào, tỉnh lại một lần nữa mà vì nghe thấy chuông tin nhắn từ điện thoại đi động, mờ mờ từ trên ghế salon ngồi đây, lúc này mới phát hiện ra mình lại có thể dùng khăn quàng cổ của Tô Vĩ bọc lại ngủ như vậy.

Lắc đầu cho đỡ choáng váng, trên màn hình hiện lên tin nhắn do Đàm Thu Lâm gửi cho cô.

Người này lại muốn tìm đến phiền phức gì nữa đây? Hải Nhã không kiên nhẫn nhủu chặt lông mày, tức giận mở tin nhắn ra, bên trong kèm theo một tấm hình, ánh sáng rất tối, ảnh chụp rất mờ hồ, nhưng nhìn thoáng qua cô vẫn nhận ra đó là mình.

cơ bắp toàn thân Hải Nhã trong nháy mắt cứng lại.

Trong hình, cô mặc đồng phục quán KV, đang khom lưng lấy dụng cụ để khui bia, góc độ chọn để chụp ảnh vô cùng gian trá, ít nhất cô đang cố gắng nhớ đến tình cảnh lúc đó, không nhớ rõ người nào chụp ảnh cô.

ở phía sau Đàm Thu Lâm còn bổ sung thêm một câu: "Chứng có đúng không? Tôi cho cậu! Chúc Hải Nhã, Cậu chết là cái chắc!"

Hải Nhã đột nhiên đứng dậy, chạm phải ly trà ngã lăn trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Hải Nhã cũng không biết bản thân mình làm cách nào để chạy ra ngoài, chìa khóa không đem theo, áo khoác cũng không mặc, thậm chí trên chân còn mang dép lê. .

Cô một lần rồi lại một lần gọi điện thoại cho Đàm Thu Lâm, cậu ta không nhận máy, cô lại cố gắng nghe hết lần này đến lần khác tiếng nhạc chờ mà cậu ta cài đặt, cô ngồi trên xe mà cả người lạnh run, tay chân không ngừng được run lên.

Cô thậm chí cũng không nói rõ được rốt cuộc cô đang sợ hãi cái gì, sợ người nhà cảm thấy mất thể diện? hay là sợ bọn họ thất vọng về bản thân mình? Cho đến nay cô luôn cố gắng làm một người con ngoan, nghe lời, khéo léo, dịu dàng, chỉ hận không thể làm mình không có bất cứ khuyết điểm nào, như vậy cha mẹ sẽ không cảm thấy hối hận khi nuôi dưỡng cô. Mặc dù chuyện này sẽ rất ít bị nhắc tới, nhưng nó vẫn tồn tại giữa bọn họ, giống như một bức tường vô hình, một khi đi lỗi nửa bước, cô mới có thể cảm thấy bức tường đó vô cùng cao lớn và lạnh lẽo.

Rất lâu trước kia, cô cũng đã mơ hồ ý thức được, cuộc sống của mình như một bình sứ một loại cuộc sống rất hư ảo, lấy sự khéo léo làm bức tường thành để đỡ cân bằng.

Hiện tại, Đàm Thu Lâm đang muốn đánh vỡ tất cả, cậu ta muốn ép cô rơi vào tình cảnh tuyệt vọng.

Xe taxi dừng ở bên ngoài một khu chung cư cao cấp, Hải Nhã không để ý đến chuyện cầm tiền thừa, đẩy cửa xe ra nhanh chân chạy như điên.

Thật ra thì đã biết nơi ở của Đàm Thu Lâm, mẹ cô đã sớm nói cho cô biết, chỉ là cô không muốn đến. Cũng không ngờ, cuối cùng lại phải chạy đến cậu ta, với nguyên nhân này.

Đàm Thu Lâm ở tầng ba, Hải Nhã dùng hết tất cả sức lực đập cửa, cao giọng hét lên: "Đàm Thu Lâm! Đàm Thu Lâm!"

Cửa rất nhanh được mở ra, Đàm Thu Lâm cầm điện thoại di động đang trò chuyện, giống như là kinh ngạc cô tại sao lại có thể đến đây, ánh mắt trừng thật lớn, nhưng rất nhanh lại biến thành rất hài lòng, còn có niềm vui vì đã trả thù được.

"Cậu ấy đến, " anh ta nhìn chằm chằm Hải Nhã, nói với người ở đầu bên kia điện thoại, "Dì có muốn nói chuyện với Hải Nhã một chút hay không?"

Hải Nhã chỉ cảm thấy thân thể cô có một cái gì đó chìm xuống, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Đàm Thu Lâm đưa di động đưa tới, cậu ta thậm chí còn cười: "Chúc Hải Nhã, mẹ cậu bảo cậu nghe điện thoại."

Hải Nhã từ từ nhận lấy điện thoại di động, đặt ở bên tai, nhẹ kêu một tiếng: "Mẹ."

Giọng nói của mẹ vô cùng nghiêm nghị: "Nhã Nhã! Làm sao con lại không hiểu chuyện như vậy? lúc đầu bảo con ở cùng một chỗ với Đàm Thu Lâm khi lên đại học, chính là vì muốn con thường xuyên chăm sóc nó. Tại sao sang năm mới con lại chạy đi đâu, đem Đàm Thu Lâm mặc kệ không quan tâm? Nó gọi điện đến đặc biệt hỏi mẹ mấy ngày hôm nay con có phải có chuyện gì đang bận, đến cả bóng dáng cũng không thấy! con rốt cuộc đang bận cái gì? Có phải lại cùng người khác đi làm loạn ở đâu rồi hả?"

Đám mây đen Xoay tròn trong đầu lập tức tiêu tán, nhanh đến mức khiến cô nghi ngờ tất cả mọi chuyện phải chăng là đang nằm mơ, theo bản năng quay đầu lại nhìn Đàm Thu Lâm, cậu ta đang ôm cánh tay cười lạnh, há hê trong lòng.

Hải Nhã cảm thấy bỗng nhiên thả lỏng được đầu óc đang choáng váng, bất giác ngồi xồm xuống, một lúc lâu mới tìm được âm thanh của mình: "Mẹ. . . . con... con gần đây rất thích một trò chơi trên máy tính. . . . Xin lỗi, lần sau con sẽ không như vậy nữa."

Mẹ thở dài một cái, âm thanh dần dần dịu lại: "Nhã Nhã, con phải biết điều một chút, cha mẹ nuôi con không dễ dàng. Cha con lần này đi MaCao cùng chú Đàm, thua ở sòng bạc 50 vạn, nếu không phải được chú Đàm giúp đỡ, ông ấy có trở về được không lại là cả một vấn đề. Không thể nhờ được gì ở cha con, mẹ chỉ biết trông cậy vào con thôi. Hiếm khi Đàm Thu Lâm chủ động tìm con, con hãy quên chuyện trước đây nó đối xử không tốt với con, hai đứa cố gắng sống yên ổn, mẹ và gì Thẩm đã thương lượng xong rồi, chờ các con tốt nghiệp xong rồi đính hôn trước, sau đó hai đứa cùng nhau đi du học nước Anh. . ."

Sau đó mẹ còn nói gì đó, nhưng Hải Nhã không nhớ rõ, cúp điện thoại, cô nhìn chằm chằm Đàm Thu Lâm đến ngẩn người, mãi đến khi cậu ta đứng ở phía sau lưng kêu cô: "Chúc Hải Nhã, đây xem như là lời cảnh cáo đối với cậu, lần sau sẽ không không để cậu được lợi như thế này đâu!"

Hải Nhã từ từ đứng dậy, quay đầu lại nhìn cậu, vẻ mặt không hề thay đổi.

Người con trai trước mắt cao lớn chân dài, gương mặt nhẹ nhàng đẹp trai, từ nhỏ đến lớn, vẻ mặt cậu ta luôn kiêu ngạo như vậy, theo cậu ta thì sống đối nghịch thì chỉ có con đường chết.

Cô đột nhiên cảm thấy hoang mang, tại sao trước kia tại sao cô lại thích cậu ta được? trên người cậu ta rốt cuộc có gì đáng giá để bản thân mình nhả nhục như vậy?

Vương Bảo Xuyên chịu bao nỗi đau ở nhà chịu sự lạnh lẽo mười tám năm, ít nhất Tiết Bình Quý còn có thể vì nàng mà thay đổi y phục màu trắng đi qua ba cửa ải, mà Đàm Thu Lâm đã vì cô mà làm cái gì? Từ năm mười tám tuổi bắt đầu, cậu đã mang lại cho cô, ngoại trừ khô sở thì chính là sỉ nhục. lúc tâm trạng tốt thì vẻ mặt vui vẻ, tâm trạng không tốt thì lập tức trở mặt, tâm lý của cậu ta giống như chỉ vĩnh viễn dừng lại năm mười tuổi, sau này cô muốn cùng người như vậy sống qua cả cuộc đời này sao?

Công ty của cha đang suy yếu, không thể không trông cậy vào sự giúp đỡ của nhà họ Đàm, đã như vậy, tại sao lại còn đánh bạc ở Macao? Bọn họ có phải cảm thấy rằng tất cả mọi gánh nặng trong tương lai đều ném cho cô, đưa cô cho nhà họ Đàm, từ đó sẽ không phải lo lắng gì nữa?

Cô nhớ suốt cả đêm trước khi cô đến trường đại học học, bà nội nói với cô: Hải Nhã, cháu không nên quên mình có cuộc sống không lo cơm áo đến bây giờ, đều là ân tình của cha mẹ cháu, làm người thì phải biết ơn.

Nhưng hiện tại cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, cả người cô đã bị vùi lấp trong bùn lầy, mỗi người bọn họ còn vươn tay dùng sức dìm cô xuống dưới. Cô có thể dựa vào người nào để cứu vớt? Đàm Thu Lâm sao?

Đàm Thu Lâm bị ánh mắt của cô làm cho không cảm thấy tự nhiên, định giành lại chiếc điện thoại di động của mình trong tay cô, mở tấm ảnh kia ra cho cô xem: "Chúc Hải Nhã, lần sau cậu dám đối nghịch với tôi, tôi sẽ đưa thật sự cho cha mẹ cậu nhìn đó."

Cậu nghĩ cô sẽ khóc, muốn về mặt thần thờ lạnh nhạt của cô biến thành hoảng sợ, hoặc biến lại thành vật nhỏ hèn mọn vừa đáng thương vừa đáng hận trước đây, luôn dùng ánh mắt cảm ơn và nghe theo lời cậu, mà không phải như bây giờ, để khiến cậu cảm thấy mù mịt và không từ bỏ.

"Đàm Thu Lâm, " cuối cùng cô cũng mở miệng, giọng nói lạnh nhạt, "Rốt cuộc cậu muốn tớ phải làm sao?"

Anh đột nhiên có cảm giác thất bại và tức giận, nhủ mày: “Trước tiên hãy nói xin lỗi tôi.”

"Thật sao? Vậy thì rất xin lỗi." cô trả lời rất bị động, "Còn có gì nữa?"

Đàm Thư Lâm chợt cảm thấy không thú vị một chút nào, nắm trong tay tấm ảnh chứng tỏ cũng không hề thích thú. Cậu thậm chí cũng không nói tại sao mình chụp tấm ảnh này, tại sao lại không xóa, tại sao lúc bị cô chọc tức giận đến phát điên lại muốn đem ra để dọa cô.

Giống như chỉ là một trò đùa dai, nghĩ đến việc khiến cô khó chịu, cậu lại theo bản năng muốn làm như vậy.

Cậu cảm thấy được kết quả cậu muốn nhìn không phải là kết quả như lúc này, nhưng đúng là từ lúc mới bắt đầu cậu cũng không biết kết quả mà cậu muốn là gì.

Cậu im lặng nhìn cô, đến lúc này mới phát hiện ra cô đến ngay cả áo khoác cũng không mặc, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, đầu tóc rối tung, trên chân thậm chí còn đang đi dép. Cô cứ như vậy chạy như điên đến sao?

Đàm Thư Lâm mở cửa ra, cổ làm ra vẻ ghét : “Vào trong ngồi một lát.”

Cô hình như đã từng nói muốn đến tham quan nhà? Cậu sẽ cố gắng nhẫn nhịn cô một lần.

Hải Nhã lắc đầu, xoay người đi xuống lầu: "Không có việc gì tới đi về đây."

Kết quả như thế này thật sự đã làm cho người ta cạn hết sức lực, Đàm Thư Lâm nhắc nhở cô một lần nữa: "Chúc Hải Nhã! Lần sau cô còn như vậy, tôi sẽ đưa tấm ảnh này cho cha mẹ cô đấy!"

Cô dừng một chút, ngẩng đầu nhìn cậu, vẻ mặt rất lạnh nhạt: "Đàm Thư Lâm, lúc đầu ai đã vì tớ cùng học chung đại học mà tức giận? nói với tớ không được làm phiền là ai? Tớ đã tuân thủ lời hứa, còn cậu thì sao?"

Cậu cứng đờ người ở cửa, trên vẻ mặt là sự tức giận và xấu hổ.

Hải Nhã siết chặt điện thoại di động: "Cậu nhớ kỹ, trên đời này không phải bất cứ ai cũng muốn cưng chiều cậu."

Đàm Thư Lâm cứng nhắc nhìn cô đi xuống cầu thang đi xa, sự thật so với tâm trạng vui mừng mà cậu đoán cách xa nhau đến vạn dặm, cậu vô duyên vô cớ tức giận, ra sức đóng sập cửa, giống như làm như vậy có thể khiến cho cô một sự đã kích cuối cùng.

Hải Nhã đi trong gió lạnh thật lâu, cho đến khi hai chân đông lạnh tê rân, mới nhớ ra mình không mặc áo khoác, lúc vừa rồi tâm trạng kích động cả người đổ mồ hôi lạnh, lúc này bị gió thổi vào, lạnh khiến toàn thân cô phát run.

Con đường này cô đã đến, lần trước Đàm Thư Lâm hẹn cô để đưa đồ tết chính là trên con đường này.

Mặt khác, cô và Tô Vĩ gặp nhau lần đầu ở đây, là tiệm internet trong góc đường đó.

Hải Nhã theo bản năng nhìn về phía góc đường bên kia, tấm biển quảng cáo tiệm internet đã sáng rồi, trong đó không có Tô Vĩ vì không thấy chiếc xe máy của anh ở phía bên ngoài, cô đối với suy nghĩ của mình cảm thấy rất buồn cười, tại sao cô lại nghĩ là anh sẽ luôn trông giữ ở chỗ này? hơn nữa, nếu anh ở đây, thì thế nào? Với bộ dạng chật vật lúc này của cô, cô không muốn để cho bất cứ ai nhìn thấy, nhất là anh.

Cũng may gần đó có quán ăn 24 giờ, Hải Nhã vào đó ngồi gần nửa tiếng mới dần dần hồi phục lại. sờ sờ túi, trên người chỉ có ba nghìn tệ, lúc vừa rồi vội vã đi tìm Đàm Sách Lâm, tiền lẻ tài xế phụ cô cũng không kịp cầm, với chút tiền này ngay đến cả đi xe điện ngầm cũng không đủ, và lại lúc này cô cũng không vào được nhà, cô không mang chìa khóa.

Thật may là pin trong điện thoại di động còn đầy, cô gọi điện thoại cho Dương Tiểu Oánh, gọi liền bốn năm lần, trong loa chỉ có giọng nữ lạnh lẽo nhắc nhở: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin hãy gọi lại sau. . .”

Chẳng lẽ cô ấy tắt máy? Hải Nhã lúc này mới bắt đầu hối hận lúc đầu không nên cho người giúp việc nghỉ, sau này cô với Dương Tiểu Oánh ở cùng nhau, sợ bị méch lẻo, nên tìm có đũa bà ấy rồi. nếu lúc này bà ấy vẫn ở đây, ít nhất có thể đưa chìa khóa cho.

Không còn cách nào khác là gọi điện thoại đến đồng nghiệp làm cùng ở KV, nhìn thời gian một chút, sáu giờ rưỡi, lão Trương chắc hẳn đã đến làm rồi.

Cô bình tĩnh lại, nhấn nút gọi, Lão Trương nhanh chóng bắt máy: “Alo, là Hải Nhã à? chuyện gì vậy?”

Giọng nói của anh rất gấp, có thể là do đầu năm mừng một khách khứa rất nhiều, “Xin lỗi, anh Trương, em chỉ muốn tìm Dương Tiểu Oánh, điện thoại của cô ấy không liên lạc được.”

Lão Trương có chút kỳ quái: "Dương Tiểu Oánh? Hôm nay cô ấy không có ca của cô ấy! ngày mai mới có! Cô ấy có thể đã đi làm ở nơi khác rồi, anh cũng không biết nữa. Nếu không em thử hỏi tiểu Trần xem?"

Ai ngờ điện thoại của Tiểu Trần cũng không gọi được, chẳng nhẽ hai người bọn họ hẹn nhau cũng đi làm ở bên ngoài rồi.

Tại sao có thể như vậy? Hải Nhã chán nản khép lại điện thoại di động, vô lực nằm xuống.

Cô vừa lạnh vừa đói, thân thể và tinh thần mệt mỏi vô vùng, chỉ muốn tìm một chỗ nào đó ngủ một giấc. Chẳng lẽ muốn cô trở về chỗ ở của Đàm Thu Lâm mượn tiền cậu ta?

Không, trong cơ thể có một âm thanh cương quyết từ chối lời đề nghị của cô, cô thà ở trong tiệm ăn M chấp nhận nằm sấp cả đêm, cũng không muốn đi tìm cậu ta.

Trong quán ăn M gió mát nhẹ thổi, Hải Nhã như vậy mà lại nằm ngủ thiếp đi, cho đến khi một cánh tay đặt lên đầu cô, có người nhỏ giọng kêu cô: "Chúc Hải Nhã, Chúc Hải Nhã? Sao lại ngủ ở chỗ này?"

Cô mơ mơ màng màng ngẩng đầu, chỉ thấy Tô Vĩ ôm một túi giấy Hamburg và coca, cúi đầu nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hải Nhã ngồi thẳng người, con buồn ngủ biến mất, theo bản năng sờ sờ tóc, cô không biết có phải bây giờ mình rất lờ thôi hay không nữa.

"À, thật đúng lúc. . . ." cô cười gượng.

Tô Vĩ đưa một cái điện thoại di động đến: "Điện thoại di động của em."

Hải Nhã sửng sốt, vội vàng nhận lấy, mở ra nhìn, đúng thật là của cô. Cô nhớ lúc ấy mình nắm trong tay, tại sao lúc này lại chạy vào tay Tô Vĩ?

Anh cũng không vội vàng đi, Ngược lại ngồi đối diện với cô, nhìn cô nói: "lúc này có một đứa bé không hiểu chuyện, cầm điện thoại di động của em, muốn nó nói xin lỗi với em không?"

Nói xin lỗi? Hải Nhã trong nháy mắt nhớ đến cảnh lần đầu tiên gặp Tô Vĩ ở tiệm internet, mấy tiền con đồ đồng thời nói xin lỗi cô, cnhar tượng kia vừa buồn cười vừa kỳ lạ. cô vội vàng khoát tay: "Không cần không cần. . . . Làm phiền anh rồi."

Là do cô suy nghĩ không chu đáo, nắm điện thoại ngủ ở chỗ công cộng, thật sự là đang mời bọn ăn trộm đến trộm đồ.

Nhìn xem thời gian một chút, đã 9 giờ, Hải Nhã lại gọi điện lại cho Dương Tiểu Oánh và Tiểu Trần, đầu dây bên kia vẫn vang lên giọng nói tắt máy, cô chỉ có thể chán nản khép điện thoại di động lại.

Tô Vĩ không nói lời nào, Hải Nhã nhất thời cũng không biết nói gì, xung quanh cô bỗng dưng trầm xuống, chỉ có trong TV của M quán phát ra liên tục dòng chữ, không khí vui vẻ.

Người đối diện đột nhiên đẩy đến trước mặt cô một túi giấy, Hải Nhã không hiểu nhìn anh, Tô Vĩ nói: "Ăn chút gì đó, anh đưa em về."

Hải Nhã do dự lấy ra một miếng Hamburg, lột giấy bọc nhẹ cắn một cái, lúc lâu sau mới nói: "Em . . . . Em lúc ra ngoài quên mang chìa khóa, điện thoại của bạn cùng phòng lại gọi không được."

Cảm giác được Tô Vĩ ngồi đối diện nhìn cô, cô cúi đầu càng thấp, áo khoác không mặc, trên chân thậm chí còn mang dép, ở trong quán ăn M ngủ không nói, điện thoại di động còn bị người khác lấy đi —— nhìn sao cũng cảm thấy thảm hại. Không biết vì sao, cô ở trước mặt anh luôn rộ ra bộ mặt, nhưng tại sao mỗi lần đều là anh bắt gặp.

Tô Vĩ nhìn đồng hồ đeo tay một cái: "Đã 9 giờ rồi, cô ấy phải đi làm về rồi chứ?"

Hải Nhã cười khổ: "Cô ấy vội vàng đi làm, ghi lại một tờ giấy nói khoảng bốn năm giờ sáng mới về."

Tô Vĩ nhún mày, đưa tay vào trong túi lấy ra hai cái hamburg, ăn nhanh hai cái, rồi đứng dậy vỗ vai cô: "Đi anh đưa em đến một khách sạn gần đây."

Hải Nhã đang cầm cola, đầu lại cúi thấp hơn, nhỏ giọng nói: "Những. . . em cũng không mang theo chứng minh thư. . ."

Gần đây ở thành phố đang tổ chức hội nghị quốc tế gì đó, nên quản lý rất nghiêm, thuê khách sạn nếu không phải là chứng minh thư của mình thì không được, ngay cả lên phòng thăm khách, cũng phải trình chứng minh thư trước.

"Không sao, em ở chỗ này tạm một đêm, dù sao cũng buồn bán 24 giờ, chờ bạn cùng phòng em tan ca là không có chuyện gì nữa." cô cố ý cực kỳ thoải mái nói.

Đầu vai đột nhiên nặng xuống. Tô Vĩ cời áo khoác xuống đắp lên người cô, mùi hương thuốc lá nhàn nhạt lại một lần nữa bao phủ trên người cô.

Anh nói: "Em đi theo anh."

Hải Nhã nuốt miếng Hamburg cuối cùng, đi theo anh ra cửa, gió lạnh ban phả vào mặt, cô lạnh đến mức khẽ run rẩy, vừa vặn thấy chiếc xe máy của anh dừng ở góc đường, cô vội vàng kéo khóa khoác lại, áo khoác vừa dài vừa rộng, gần như chạm đến đầu gối cô. Cô ôm chặt cánh tay, kéo quần áo lại, nhấc chân chạy đến bên chiếc xe máy.

Tô Vĩ kéo nàng, chỉ vào phố đối diện: "Bên này."

Ách, không đi xe máy sao? Hải Nhã do dự đi theo anh một lúc, không biết anh sắp xếp như thế nào cho cô? Chẳng lẽ đưa cô về nhà anh? Là sao có thể như vậy được? phản ứng đầu tiên của cô là tuyệt đối không ổn, dường như muốn từ chối sự giúp đỡ của anh, lại trở lại trong quán M nằm

Nhưng mà, chuyện này cũng có cái gì? Trong lòng đột nhiên toát ra một âm thanh khác, cô vẫn cố gắng làm một cô gái ngoan, đứa bé ngoan, sẵn sàng và thuần phục vị hôn thê, nhưng đôi lầy là cái gì? Từ chối ở chỗ anh, trở lại một con người mềm yếu chịu đựng, chính là Ổ chỗ này cực tuyệt hấn, trở lại cái đó mềm yếu ả nhần mình, chính là cuộc sống thành công?

Tô Vĩ giữ chặt cô, chỉ vào phố đối diện: "Bên này."

Ách, không đi xe máy sao? Hải Nhã do dự đi theo anh, không biết anh sắp xếp chỗ ngủ của cô thế nào, chẳng lẽ đưa cô đến nhà anh? Vậy sao có thể? Phản ứng đầu tiên của cô là tuyệt đối không ổn, muốn từ chối sự giúp đỡ của anh mà quay trở lại quán ăn M.

Nhưng chuyện này là sao? Trong lòng cô đột nhiên phát ra một âm thanh khác, cô cố gắng làm người phụ nữ tốt, làm con ngoan, là vợ chưa cưới đạo đức đúng mực đôi lầy cái gì? Ổ chỗ này từ chối anh rồi trở về cuộc sống âm thầm chịu đựng thành công của mình hả?

Cô giống như một con rối bằng gỗ, mỗi bước đi, mỗi câu nói như thế nào đều sớm có người vạch ra sẵn, cuộc sống cô lớn lên ở trên sân khấu không cho phép có chút sai lầm. Nhưng cô có ý thức của bản thân, tiếp tục diễn xuất đau khổ hay là giãy giụa nhảy từ trên đài xuống?

Ánh đèn đường chiếu lên đám tuyết đọng trên đường phát ra những màu sắc ám áp kỳ dị mà lạnh lẽo, Hải Nhã yên lặng nhìn bóng lưng Tô Vĩ, anh đưa cô áo khoác, bên trong mặc áo len màu đen, bóng lưng se lạnh, màn sương mù màu trắng xoay tròn lướt qua mặt hấn. Dường như cảm giác thấy cô đi chậm rãi, hấn dừng bước quay đầu lại nhìn cô, trông mắt thâm thúy, đường nét khuôn mặt nhu hòa.

Cô đột nhiên muốn ý lại người đàn ông đang đứng ở dưới cạnh cây cột đèn rực rỡ kia. Cô đã mệt đến mức không muốn động dậy, cứ dần cô đi, đi đến một thế giới khác tràn ngập mà sắc và hoàn toàn xa lạ. Cô cảm thấy mình chưa từng chống đối giống như con rối gỗ im lặng từng bước bước ra khỏi quỹ đạo, tuy xa lạ, sợ hãi nhưng kích thích làm người ta sung sướng.

Cô đã đi hướng về phía anh rồi.

"Tô Vĩ, chúng ta đang đi đâu?" Cô hỏi.

Vừa lúc gặp được một chiếc taxi, Tô Vĩ vẫy tay ngăn lại, mở cửa xe: "Đi nhà anh."

Hải Nhã có cảm giác thích thú khi sắp sửa làm chuyện xấu, ngoài cửa xe từng chiếc đèn đường vụt qua, còn trong buồng xe không khí rất ấm áp, cô như đang ngồi trên mây, tận hưởng âm thanh như từ trên trời truyền đến trong bài hát, không biết tên nam ca sĩ hát: "Em có thể yêu anh hay không, thành phố đêm nay không có người, chẳng lẽ không nên hỏi em?"

Mơ hồ phảng phất giống như trong mơ.

Chỗ ở Tô Vĩ gần như tạo thành một đường chéo thành phố đến nhà cô, cô ở Đông Bắc, hấn lại đang ở Tây Nam. Nơi đây là vùng đất thành phố mới khai thác, được xây rất nhiều khu chung cư nhỏ, đã có rất nhiều người lần lượt chuyển vào đây. Lúc này, trời vẫn còn sớm, lại là mùa một đầu năm, khắp nơi trên sân cỏ ở chung cư đều là người đốt pháo, không khí rất náo nhiệt.

Hải Nhã nhìn loạn xung quanh, không biết đập trúng cái gì, "Pằng" vang một tiếng rất lớn, cô giật mình hoảng sợ, bên cạnh lập tức có mấy đứa bé cười ha ha, xoay người chạy trốn không còn bóng dáng.

"Không sao chứ?" Tô Vĩ nâng tay lên nắm bả vai cô, dẫn theo cô cạnh mình bước đi, "Đi bộ không nên ngăn người."

Không quen tiếp xúc thân mật với đàn ông, Hải Nhã thoáng cứng đờ người, anh dường như nhận ra, sau khi mở cửa chống trộm, anh liền buông cô ra, bấm nút vào thang máy.

"Chúc Hải Nhã, " Tô Vĩ ngẩng đầu nhìn số báo thang máy không ngừng nhảy lên tầng trên, ung dung thong thả mở miệng, "Đừng sợ, anh không ăn thịt người."

Hải Nhã cười xấu hổ nói: "Không, không phải. . . . . em chỉ có chút tò mò."

Hấn hỏi: "Tò mò cái gì?"

Hải Nhã xấu hổ nhìn chằm chằm vào mũi chân mình, lẩm bầm: "Em đang nghĩ anh sẽ ở trong khu biệt thự cao cấp. . . . ."

Trong phim ảnh, đại ca Xã Hội Đen đều ở khu nhà cao cấp, thậm chí có cả sân nhà, dĩ nhiên, cô cũng biết Tô Vĩ không phải loại đại ca theo nghĩa đó, nhưng xem hơi thở cuộc sống khu chung cư giàu có này làm cô cảm thấy rất có hứng thú.

Tô Vĩ cười, chợt nâng tay lên, nhặt sợi tóc dài đang vướng trên lông mi ra, âm thanh trầm thấp nói: "Đừng suy nghĩ lung tung."

Thang máy dừng ở tầng mười bảy, Tô Vĩ móc ra chìa khóa mở cửa, Hải Nhã bất ngờ bừng tỉnh trở nên khẩn trương tựa như bước vào trong đó sẽ không thể quay đầu lại, cô cố làm ra vẻ tự nhiên nói đùa: "Bên trong không có bí mật gì chứ?"

Anh lại nhẹ nhàng cười, đẩy cửa ra, nói: "Có bí mật, chờ em tới khám phá."

Ánh đèn được bật lên, căn phòng trở nên sáng sủa, nơi này rất bình thường gồm một phòng khách ba phòng ngủ, phòng khách được lát bằng sàn gỗ vuông vức, bên trên có ghế sa lon, bàn trà, dưới đó trải thảm lông dê, cũng không giống như đồ dùng mới tinh như trên Tivi, ngược lại nó còn hơi cũ tràn ngập hơi thở cuộc sống sinh hoạt.

Mặc dù cửa các phòng còn lại đang đóng, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết hằn từng sinh hoạt, ví dụ như cái bật lửa trên khay trà vút lung tung, gạt tàn còn có tàn thuốc lá, một đồng tử giấy trên nóc tủ Tivi chưa dọn dẹp.

Trong không khí có nhàn nhạt mùi của Tô Vĩ.

Hải Nhã đổi dép bông, chậm rãi đi vào, vì che giấu khẩn trương, cô cố ý đánh giá chung quanh, thấy bên trên tủ Tivi còn một hộp CD(băng/đĩa video) đang mở, liền cầm lên xem, ca sĩ là tên một ban nhạc nước ngoài cô chưa từng nghe qua.

Tô Vĩ đã mở ra một cánh cửa phòng khác, lục khăn bông mới cùng cái máy sấy từ trong ngăn kéo ra đặt ở trên khay trà, nói: "Anh đi mua bàn chải đánh răng, em cứ ngồi thoải mái."

Cô biết anh sợ mình xấu hổ mới không nhắc đến hai chữ ‘tắm rửa’, lúc này cô đỏ mặt gật đầu một cái, đưa hân ra cửa, không nhịn được nhắc thêm một câu: "Chuyện đó. . . . . Ủ, trở về sớm chút."

Đóng cửa phòng tắm, Hải Nhã dùng tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra đến giờ để tắm rửa sạch sẽ, trước khi đi ra còn đặc biệt ngó đầu nhìn xem, hình như Tô Vĩ còn chưa trở về, cô liền an tâm cầm máy sấy, sấy tóc. Trong phòng mở máy điều hòa khiến không khí mát mẻ, cô mặc một chiếc áo len mà cũng đến toát mồ hôi tạo thành từng giọt mồ hôi trên mũi, khuôn mặt đỏ bừng như uống rượu say.

Lại đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, Tô Vĩ còn chưa có dấu hiệu trở lại, Hải Nhã nắm điện thoại di động trong tay không ngừng mở ra khép lại, do dự có muốn gọi điện cho anh hay không, khước mắt bất chợt lướt qua trên khay trà phát hiện ra thêm một túi bảo vệ môi trường màu trắng, bên trên còn dán tấm giấy ghi chú. Cầm lên nhìn, là Tô Vĩ viết lại lời nhắn cho cô:

"Bàn chải đánh răng cùng cháo cá đã mua để ở trong túi, lúc ăn nhớ đặt vào lò vi sóng hâm lại. Mở cửa phòng có giường, em vào trong đó mà nằm ngủ. Sáng mai khi nào dỗi đi đóng cửa là được rồi."

Thì ra anh đã trở lại rồi, lại còn mua đồ ăn cho cô.

Hải Nhã mở túi bảo vệ môi trường ra, quả nhiên bên trong có một hộp cháo cá, bởi vì trong phòng rất ấm nên cháo vẫn còn nóng hổi. Cô vừa ăn vừa buồn cười, cũng không biết cười mình khẩn trương hay cười hân vì cô mà cả đêm không về, hay là cười sự mất mát thoáng qua trong lòng chống đối của mình.

Đêm hôm đó, cô ngủ không ngon giấc.

Giường rất lớn, tất cả chần gối trên người đều là mùi của Tô Vĩ, anh là chủ cái nhà này, tất cả đều có mùi anh. Cô trần trọc trở mình nằm trong mùi vị này, đáy lòng hơi lằng lằng giống như từ thân thể đến linh hồn đã rơi xuống sân khấu, rơi xuống rất vui vẻ.

Ở chỗ này, cô được tự do.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Loáng thoáng, hình như nghe thấy có tiếng người nhỏ giọng nói chuyện. Hải Nhã lật người cầm điện thoại di động lên nhìn thời gian, mới phát hiện đã hơn chín giờ sáng rồi. Cô cũng không nhớ được mình đã ngủ từ lúc nào, bây giờ còn cảm thấy cả người buồn ngủ, rất buồn ngủ, trong chần lại ảm áp như vậy, thật sự không muốn thức dậy, định nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Mãi cho đến phát giác giọng đó là của một người đàn ông, Hải Nhã mới giật mình, nhớ đến mình đang ở nhà Tô Vĩ, lập tức lật người xuống giường mặc

quần áo.

Tô Vĩ đã trở lại? cô soi gương nhanh chóng sửa sang đầu tóc đang rối của mình lại, không biết mình lúc này ra ngoài có được hay không. Anh dẫn người đến nhà chơi sao? Đang nói chuyện? dđ☆L☆qđđ

Cửa không khóa, Hải Nhã len lén ló đầu ra ngoài nhìn quanh, Tô Vĩ đang đứng đối diện với cửa sổ phòng khách nói chuyện điện thoại, trong tay cầm một chiếc thuốc thơm, khói xanh lượn lờ.

Giọng nói của anh không được ồn, lạnh lẽo, thậm chí còn chứa cả sự tức giận, là về mặt mà cô chưa từng được tiếp xúc qua.

"Ồ chỗ tôi không có ai cặn bã như vậy." Anh nói, "Nó không phải người phía bên tôi."

Bên đầu bên kia điện thoại giọng nói của người kia rất lớn, còn có âm thanh ầm ĩ, hình như anh đang muốn bóp chặt điện thoại. Tô Vĩ hít một hơi thật sâu, rồi đem chiếc thuốc dụi vào trong gạt tàn dập tắt thuốc, giống như suy nghĩ gì đó một lúc, lại tiếp tục bấm một dãy số, đợi rất lâu đối phương mới nhận, anh nói. Giọng nói cũng dần dần trở nên bình tĩnh hơn, nghe không ra một chút sơ hở nào: "Chú Thành, là cháu, gần đây vận may như thế nào?"

Câu nói kế tiếp cũng không nghe nữa, cô im lặng ngồi trở lại trên giường, bắt đầu ngăn người.

Bây giờ nghĩ lại, Cô đối với người tên Tô Vĩ này, thật ra chẳng biết về điều gì, nhìn thấy nghe thấy, chỉ có một chút ánh sáng ôn nhu bên cạnh sườn mặt, giống như anh cần phải dịu dàng như thế, chính chắn là một thân sĩ làm tốt mọi chuyện.

Cô dường như phát hiện ra anh chưa bao giờ lộ bộ mặt khác, cũng chính là bộ mặt mà cô chưa bao giờ thật sự suy nghĩ đến.

Giấu mình trong nơi tăm tối nhất của thành phố khổng lồ này, anh cũng tham dự trong đó, nên bên trong có bao nhiêu điều cô không biết cũng như không hiểu rõ sự tăm tối và thủ đoạn – nhìn biểu hiện lúc vừa rồi của anh thì đã đoán ra manh mối, Tô Vĩ như vậy thật xa lạ, làm người ta sợ.

Anh tại sao lại gia nhập vào xã hội đen? Tại sao anh lại sống một thân một mình ở thành phố này? người nhà anh đâu? Bạn bè nữa?

Anh lại một chữ cũng không nói với cô.

Giọng nói trong phòng khách không biết đã ngừng từ lúc nào, Hải Nhã trong phút chốc hết hoảng, không biết mình có nên giả vờ ngủ hay không, hay là dứt khoát đi ra đó. Do dự một lát, đợi đến lúc cô kịp phản ứng, đã cởi áo khoác chui vào trong chăn ngủ say rồi.

Bất kể như thế nào, để cho người khác phát hiện mình đang nghe trộm, thật sự không thể nào vui vẻ được.

Tiếng bước chân rất nhỏ dừng lại trước cửa, sau đó lại nhanh chóng đi xa, Hải Nhã nín thở trầm ngâm đợi một lúc lâu, bên ngoài một chút tiếng động cũng không có, cô chờ chờ, không biết đã ngủ từ lúc nào, cho đến khi bị tiếng chuông điện thoại đi động đánh thức, cô ngáy giấc nhận điện thoại, giọng nói của Dương Tiểu Oánh có lo sợ như nổ tung bên tai: "Hải Nhã! Cậu không sao chứ? Lão Trương mới nói với tocws hôm qua cậu tìm, mà điện thoại đi động của tớ lại hết pin. Mới sạc đầy, tớ về nhà phát hiện cậu không có ở đây! Có chuyện gì sao?"

Hải Nhã dụi mắt, buồn ngủ mê man giải thích: "Không có gì. . . . . hôm qua tớ ra ngoài quên mang theo chìa khóa. . . . ."

Dương Tiểu Oánh kinh ngạc: "Cả đêm không về, vậy cậu ở đâu?"

Hải Nhã im lặng một lát, rồi lấp bắp nói dối: "Tớ.. tớ đến khách sạn ngủ một đêm, còn chưa thức dậy."

Dương Tiểu Oánh bật cười: "Có chỗ ở là tốt rồi. Tớ phải đi làm ngay, chìa khóa tớ để dưới tấm đệm trước cửa ra vào nhé, cậu về có thể trực tiếp mở cửa. Tớ nay tớ vẫn không về, cậu không cần chờ tớ."

Cho đến lúc cúp điện thoại, Hải Nhã mới mơ mơ màng màng phản ứng kịp, Dương Tiểu Oánh tối ngày hôm qua cũng không còn về nhà có phải hay không? Tối nay cũng không về, vậy cô ấy ngủ đâu? :

Nhìn xem thời gian, đã sắp đến 12 giờ, Hải Nhã cảm giác mình không thể cứ ở nhà người khác ngủ như vậy, vội vàng rời giường đánh răng rửa mặt. Ra cửa lặng lẽ nhìn một vòng, trong phòng hình như không có ai, Tô Vĩ đã đi rồi sao?

Không biết vì sao, cô thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng lại cảm thấy có chút mất mát, quay đầu nhìn trên khay trà một chút, Tô Vĩ cũng không để lại mảnh giấy nào, trên bàn có để một chiếc túi giấy của quán M, chắc hẳn là buổi sáng anh ăn xong vứt ở đây.

Hải Nhã đem những thứ trên khay trà dọn dẹp sạch sẽ, dùng khăn lông đã nhúng qua nước nóng, tiện thể lau chiếc gạt tàn bị anh cắm đầu thuốc như con nhím đặt trên bề mặt cửa sổ đến không nhiễm một hạt bụi nào – thật ra thì cô hoàn toàn không phải làm những việc này, Tô Vĩ chắc chắn sẽ không để ý, nhưng cô vẫn làm, giống như làm thế này cô mới yên tâm.

Làm xong hết mọi việc, Hải Nhã cầm bút lên, nghiêm túc chăm chỉ viết lại cho anh một tờ giấy:

"Cám ơn anh, Tô Vĩ. Áo khoác và khăn quàng cổ em nhất định sẽ giặt sạch sẽ rồi trả cho anh."

Nhất định phải nói lời cảm ơn với anh, nhưng viết như vậy hình như lạnh nhạt quá. Cô dùng bút xóa đi, viết lại:

"Cám ơn anh đã tốt bụng giúp đỡ em, em rất biết ơn. Chiếc áo và khăn quàng cổ em sẽ giặt sạch lần sau sẽ trả lại cho anh."

Tại sao cô lại cảm thấy những lời này quá khách sáo, Hải Nhã cắn đầu bút ngây ngốc một lúc lâu, còn thêm một câu: "PS: trong túi áo có 200 tệ, lần sau sẽ trả anh."

Thêm một câu ngược lại càng thêm xa lạ, Hải Nhã dứt khoát vứt bỏ, đem tờ giấy ghi chép vo thành một cục vứt trong thùng rác, mặc chiếc áo khoác rộng của anh, xuống tầng thuê xe.

Khi về đến nhà, Dương Tiểu Oánh quả nhiên đã không có ở đây, lúc trước cái ly trà bị cô làm ngã lần cũng đã được rửa sạch đặt trên kệ. Hải Nhã ngồi trên ghế sofa một lát, không biết tại sao, cảm thấy rất buồn bực.

Không thể không có việc gì làm khiến tâm trạng mình đi xuống như vậy được, cô muốn tìm cho mình việc gì đó để làm, nếu không cô đơn ở đây, sẽ chỉ làm cô cảm thấy yếu đuối và bất lực. cô không muốn mỗi lần mẹ gọi điện đến, chính là một lần sợ hết hồn hết vía, không muốn đối mặt với nước mắt cũng như lời chỉ trích của mẹ. Lại càng không muốn lấy sự mềm yếu hay cứng rắn ép buộc, để mỗi lần đi tìm Đàm Thư Lâm tự rước lấy nhục.

Cô mãi mãi không thể quên được ngày hôm đó cô ở dưới ngọn đèn đường hết lần này đến lần khác lưỡng lự, nỗi tuyệt vọng không còn chỗ để đi, cũng không thể quên được ngày hôm qua tức giận mà chạy như điên.

Cô đã mệt mỏi.

Mở tờ báo ra, Hải Nhã lại một lần nữa chăm chú đọc tin tức tuyển dụng, cô ngại không muốn nhờ Dương Tiểu Oánh, lần trước cô ấy giúp, kết quả được nửa đường cô lại bỏ mặc không làm, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cô ấy nhất định sẽ có cái nhìn khác về cô.

Tuyển dụng qua báo chỉ phần lớn đều yêu cầu kinh nghiệm làm việc, Hải Nhã nhìn một lúc lâu, cuối cùng lựa chọn một công việc từ trong đó, một quán cà phê ở trung tâm thành phố muốn tuyển một nhân viên phục vụ, yêu cầu 25 tuổi trở xuống, ưu tiên tuyển dụng sinh viên làm thêm, chuyên ngành tiếng anh thì càng tốt..

Cô lập tức gọi điện thoại qua, đối phương nghe nói cô đang là sinh viên, hình như cảm thấy rất hứng thú, hẹn gặp nói chuyện ở quán cà phê lúc 3 giờ chiều.

Thời gian vẫn còn nhiều, Hải Nhã xử lý mái tóc dài của mình, thậm chí còn đeo một món trang sức rất trang nhã, thay một chiếc áo khoác màu nâu nhạt mới mua, nhìn trước sau xác định không có vấn đề gì, lúc này mới chuẩn bị tinh thần ra cửa đi phỏng vấn.

Quản lý quán cà phê tuổi không lớn lắm, bộ dáng chắc hơn 30 tuổi, đầu tiên lúc thấy cô thì có chút sững sờ, tùy tiện hỏi mấy vấn đề đã giữ cô lại, mặt khác lại quay đầu lại nói đùa với nhân viên: "Nhìn xem, tiệm chúng ta sau này có một người đẹp trong quán rồi."

Chuyện khác thì thôi, Hải Nhã từ nhỏ đến lớn hầu như mỗi ngày đều nghe thấy người khác khen cô xinh đẹp, đã sớm không có cảm giác gì, không hề có phản ứng, vì không có cảm xúc gì về chuyện này nên trong mắt quản lý lại trở thành bình tĩnh, vốn dĩ muốn nói mời cô đi ăn cơm tối hay gì đó, nhưng lại quá xấu hổ không nói ra lời.

Cuộc đời thường có những chuyện khéo như vậy, Hải Nhã vừa mới chấp nhận công việc đi ra khỏi quán cà phê, thì Dương Tiểu Oánh gọi điện đến:

"Hải Nhã, cậu không phải là muốn tìm một công việc gia sư à? tớ có một người bạn ở đây, thân thích nhà cô ấy có một cô con gái đang học sơ trung, thành tích rất kém, người trong nhà đang rất lo lắng. Tớ nhớ rõ điểm thi đại học của cậu cũng rất tốt? có muốn xem một chút hay không? Tiền lương cuối tuần sẽ trả."

Hải Nhã muốn nói cô đã có việc rồi, nhưng Dương Tiểu Oánh đã mấy lần giúp cô, nói sao cũng không thể khiến cô ấy mất công vô ích, vì vậy đã lập tức đồng ý: "Được, không thành vấn đề. Cám ơn cậu, Tiểu Oánh."

Dương Tiểu Oánh cười: "Khách khí gì? Đúng rồi, nhà đó muốn cậu dạy thêm môn tiếng anh. Tớ nhắc trước cậu một câu, đầu đứa bé đó thật sự giống như cục đá, cứ qua loa là được, không cần quan tâm nghiêm túc đâu."

Giống như đá? Có ý gì?

Hải Nhã không hiểu ra sao, trước tiên đến tiệm sách mua một bộ sách khảo sát tiếng anh dành cho học sinh sơ trung, cô chăm chỉ nghiêm túc ôn tập lại một ít ngữ pháp. Buổi tối ngày hôm sau rất tự tin đến nhà người ta.

Sau đó, trong nháy mắt cô đã hiểu được lời mà Dương Tiểu Oánh nói đầu giống như đá là có ý gì.

Đứa nhỏ này đầu chỉ là thành tích kém, cô bé đối với ngữ pháp tiếng anh đúng thật là không biết một chữ nào, không biết ở lớp học như thế nào, thì hiện tại tiếp diễn và thi hiện tại hoàn thành không biết là gì, giảng cho cô bé nghe, phần đầu nghe xong, phần sau lại quên mất, lúc nghe giảng bài cũng không chú ý, động một tý là kéo tóc cô hỏi: "cô giáo, tóc của cô rất đẹp, dường ở đâu vậy? Hơn nữa trên người cô rất thơm, dùng nước hoa gì vậy?"

Trong đầu đứa bé này chỉ chú ý đến cách ăn mặc của mình như thế nào, còn nhỏ mà đã xuyên ba bốn lỗ tai, lông mày được tia mỏng như chiếc kim may quần áo, cố gắng khiến bản thân càng lẳng lơ càng phong cách càng tốt.

Hải Nhã thờ dãi một hồi, cố gắng bày ra vẻ mặt ôn hòa: "Tiểu Duyệt, không phải mới nói với em rồi à? thi hiện tại tiếp diễn phải sau phải thêm đuôi ing, em lại quên rồi à?"

cô bé giống như không nghe, còn hỏi: “cô giáo, cô xinh đẹp như vậy, chắc có rất nhiều người theo đuổi?”

Hải Nhã suy nghĩ một chút, nói: “Em bây giờ tuổi còn nhỏ, chờ lớn thêm một tí, lại suy nghĩ đến chuyện này, bây giờ hãy chuyên tâm học tập đã.”

Tiểu Duyệt không thèm cho vào tai, đáp lại: “thật là quê mùa.”

Hải Nhã lệ rơi đầy mặt.

Lúc trở về Dương Tiểu Oánh lại điện thoại cho cô, còn có chút vui sướng khi người khác gặp họa: “Thấy được chứ?”

Hải Nhã không còn hơi sức để đáp: “Bản thân cô bé không muốn học, cho dù có mời Albert Einstein* cũng không được.”

(*) Albert Einstein (Anle Anhstanh) sinh ngày 14/3/1879 mất ngày 18/4/1955 là nhà vật lý lý thuyết người Đức, người đã phát triển thuyết tương đối tổng quát, một trong hai trụ cột của vật lý hiện đại.

Bây giờ bọn nhỏ mười bốn tuổi đang suy nghĩ gì, cô cũng không đoán nổi. Lúc cô ở tuổi này, mỗi ngày chỉ muốn làm sao để đứng đầu trường, làm cho cha mẹ được hạnh diện.

Nhưng mà, suy nghĩ kỹ, thì điều này cũng không có gì đáng để khoe, cho dù cô có làm tốt, cũng không bằng cô bé này sống tùy tiện nhưng rất hạnh phúc, bởi vì cha mẹ cô bé thương cô bé rất nhiều, cho dù luôn chống đối, nhưng vẫn yêu thương không bỏ rơi cô bé.

cô hâm mộ Đàm Thu Lâm giống như hâm mộ cô bé thất thường này.

Cả đêm bị cô gái nhỏ đó lấn qua lấn lại không hề nhẹ, Hải Nhã về nhà vội vã rửa mặt đang chuẩn bị ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông tin nhắn điện thoại đi động vang, cô nghĩ là Dương Tiểu Oánh, tùy tiện mở ra nhìn qua, trong phút chốc lại bị cái tên trong màn hình hấp dẫn ánh mắt – Tô Vĩ.

Cả ngày hôm qua anh không trả lời lại cô, làm cô có chút lo lắng, mở tin nhắn ra, bên trong chỉ có mấy chữ rất đơn giản: “Gạt tàn rất sạch sẽ, cảm ơn.”

Hải Nhã trên khuôn mặt tươi cười, ngược lại lại nghĩ đến chiếc gạt tàn được đâm như con nhím, suy nghĩ thật lâu, lại trả lời lại: “Đừng hút quá nhiều thuốc, không tốt cho sức khỏe.”

Gửi xong tin nhắn mới cảm thấy hối hận, cảm thấy bản thân không nên nói như vậy, cũng không có tư cách nói như vậy.

Nhưng lại trả lời rất nhanh: “Được.”

cô cảm thấy trên mặt nóng bừng, vì đoạn tin nhắn thân mật này, có chút không thể tin, lại có chút lo lắng

không kim lòng được khôi phục trở lại: “Ngủ ngon, Tô Vĩ.”

một lát sau, âm thanh tin nhắn lại nhẹ nhàng vang lên, âm thanh giống như trong mơ vậy, anh viết: “Ngủ ngon, Hải Nhã.”

Nhịp tim của Hải Nhã bỗng nhiên đập rất nhanh, lúc này không còn buồn ngủ nữa, đứng dậy tìm áo khoác của anh.

Bên trái túi áo khoác vẫn còn dư lại khoảng một trăm tệ, bên phải túi là một hộp thuốc lá, còn có một cái bật lửa màu vàng.

Ngây ngô một lúc lâu, cô từ từ đem hộp thuốc lá ra, rút ra một cây, đặt trước mũi nhẹ nhàng ngửi.

Hành động này có ý nghĩa gì? cô không nói ra, không muốn suy nghĩ vấn đề này.

Mùi thuốc lá gay mũi làm người ta trầm mê, cô thậm chí cũng không muốn thắc mắc về thân phận của anh, tại sao anh theo đuổi cô, tại sao lại đối xử tốt với cô như vậy?

trên đời này không có một người nào giống như cô khát vọng được người ta yêu thương.

Anh là ma túy của cô, mà đã bắt đầu nghiện.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

"Tiểu Duyệt, giống như get, sit là động từ, phải thêm đuôi ing ở thì này, nếu kết thúc là hai phụ âm..."

Hải Nhã chỉ vào chỗ sai trên bài thi, cố gắng giải thích từng tý từng tý một. cô đã dạy kèm cô bé được hơn một tuần rồi, cuối cùng cũng dạy cô bé biết sử dụng thì hiện tại tiếp diễn lúc nào, chẳng qua vấn đề luôn nối gót nhau mà tới, bây giờ cô bé lại lằm vào vòng luẩn quẩn làm thế nào để thêm đuôi –ing cho động từ không có cách nào thoát khỏi được.

Tiểu Duyệt rất tức giận: "Chúng ta là người tại sao lại muốn học tiếng của mấy tên giặc tây! Còn phải thi cử! lại còn phải cho điểm!"

Hải Nhã lau mồ hôi, bất đắc dĩ cười gượng: "Chúng ta bây giờ không nghiên cứu vấn đề cao thâm này, em xem chị làm sao để thêm đuôi _ing cho động từ...."

Lúc Giảng bài, hầu hết thời gian Tiểu Duyệt đều thất thần, trong ánh mắt của cô không biết lại thấy thứ gì trên người Hải Nhã, hau mắt tỏa sáng tiến lại gần, cầm ống tay áo của cô lên. Luôn miệng nói: "Cô giáo! Bộ quần áo trên người cô em đã xem trên bìa tạp chí! Là đồ thật à? Thật là đẹp!"

Hải Nhã cúi đầu xem một chút, đồ cô mặc trên người là bộ đồ cô tùy tiện lấy ra từ trong tủ quần áo, cô mua quần áo chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nó bao nhiêu tiền, tạp chí là cái gì cô cũng chưa từng nghe đến. Cô hiện tại chỉ cảm thấy đối với việc đưa bé này không tập trung rất tức giận, mỗi lần đều như vậy, người đầu đá cũng sẽ bị chọc giận đến nhảy dựng lên."

Cô há miệng định nói nặng lời, nhưng nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của Tiểu Duyệt, đột nhiên nổi lên một sáng kiến, cười nói: "Tiểu Duyệt, em muốn mua quần áo đẹp thì phải cố gắng kiếm tiền, thành tích học tập không tốt, sẽ không tìm được việc làm, đến lúc đó thì cái gì tốt đều cũng không có."

Tiểu Duyệt cắt ngang: "Em sẽ nói bố mẹ mua cho em."

Hải Nhã cười: "Bài kiểm tra của em không qua, bố mẹ sẽ mua cho em?"

Tiểu Duyệt cảm môi về mặt rất ám ức, nghiễm nhiên là bị nói trúng chỗ yếu. Hải Nhã mở bài thi ra, còn nói: "Nếu lần sau bài kiểm tra tiếng anh em được 70 điểm trở lên, cô sẽ nói với mẹ em, tặng cho em phần thưởng thật lớn."

Tiểu Duyệt đặc biệt khinh thường: "Làm ơn đi cô giáo, cách này của cô đã què rồi!"

Hải Nhã xấu hổ sờ đầu một cái, nhưng mà hình như Tiểu Duyệt thật sự có nghe theo ý cô, vừa cầm bút chép từ đơn, vừa lẩm bầm: "Không phải chỉ là 70 điểm thôi sao, có gì đặc biệt hơn người. . . . ."

Hôm nay rất ít khi dạy thêm tiếng anh đạt được hiệu quả tốt như vậy, ít ra trên bài thi lỗi sai so với trước kia ít hơn rất nhiều, Hải Nhã cuối cùng cũng có một ít cảm giác thành tựu, nói không chừng cô bất ngờ lại phù hợp với nghề dạy học này.

Khi về đến nhà đã mười giờ tối, Hải Nhã đang ngồi trước cửa thay giày, bỗng nhiên có người kêu sau lưng: "Hải Nhã đã về rồi à?"

Cô giật mình, quay đầu lại nhìn, đúng là Dương Tiểu Oánh, cô ấy đang ngồi xếp bằng trên ghế sa lon ăn dâu tây, nhìn về phía mình cười.

"Hôm nay cậu về sớm vậy." Hải Nhã cởi áo khoác xuống, đi đến ngồi bên cạnh cô ấy, nhận lấy một trái dâu tay nhét vào miệng, còn hỏi: "đi tới ngồi ở bên người nàng, nhận lấy một quả dâu tây nhét vào miệng, còn hỏi: "Mùa này cũng có dâu tây để ăn à?"

"Hơn mười tệ một cân đó, trồng trong phòng kính."

Hôm nay, tâm trạng Dương Tiểu Oánh hình như đặc biệt tốt, vẻ mặt ửng sáng, chân mày khoe mắt như được chấm đường mật vậy. Hải Nhã biết cô đã hơn nửa năm rồi, chưa bao giờ thấy cô có vẻ mặt như thế này., chứ đừng nói đến mùa đông ăn dâu tây, bình thường cô ấy mua một quả lê còn không nỡ, hôm nay là sao vậy?"

"Hôm nay không đi làm sao?" Hải Nhã nhìn bát dưa bầy đầy trong bếp, rõ ràng là cô ấy ở nhà lẩn lộn cả ngày, mình buổi ngày vội vàng đi làm ở quán cà phê, buổi tối lại đi dạy cho Tiểu Duyệt, lại có thể lúc này mới biết được.

Dương Tiểu Oánh ngọt ngào ừ một tiếng: "Tiểu Trần nói con gái trực ca đêm không tốt, nên tớ đã vui vẻ xin thôi việc rồi."

Hải Nhã giật mình, kêu Dương Tiểu Oánh không làm việc quả thật còn khó hơn lên trời, Tiểu Trần làm sao làm được?

"Đúng rồi, Hải Nhã. . . . ." Dương Tiểu Oánh ấp a ấp úng, hơi khó xử, "Tớ...tớ tháng sau có thể dọn ra ngoài ở, thật là xấu hổ, đáng nhẽ phải nói trước với cậu một khoảng thời gian."

Hải Nhã kinh ngạc: "Cậu chuyển vào ký túc xá sao?" (tĩnh du-diễn đàn lê quý đôn)

Dương Tiểu Oánh đỏ mặt: "Không phải đâu. . . . . Ách, chính là Tiểu Trần anh ấy. . . . ."

Hải Nhã rốt cuộc cũng phản ứng kịp, Dương Tiểu Oánh không phải có điều gì khác thường, mà là đang tiến vào thời kỳ ngọt ngào của tình yêu. Cô lại không tự chủ được nhớ đến gương mặt đã trải qua bao nhiêu gian nan vất vả kia, một cô gái cô độc chỉ một lòng muốn kiếm tiền, cô ấy bây giờ, so với lúc đó thật sự không thể so sánh với nhau.

Hải Nhã thật lòng vui mừng vì cô ấy: "Được, bây giờ nói cũng không muộn. tiền thuê phòng tháng sau cậu cũng không cần phải nộp tớ sẽ trả lại tiền thế chấp cho cậu."

Cô đứng dậy lấy ví tiền, Dương Tiểu Oánh đưa tay lên kéo cô ngồi trở lại: “Cậu gấp gì chứ? Không phải nói với cậu về chuyện tiền bạc đâu.”

cô ấy mơ hồ có chút chột dạ, suy nghĩ mất hồn trong chốc lát, mới nói: “Hải Nhã, nhà tớ ở một địa phương rất nhỏ, một thành phố nhỏ, rất bảo thủ. Cậu nói xem...ừ, nếu như tớ mới đi học đại học, đã sống chung với người khác, như vậy có phải không tốt lắm không? Thật ra tớ đang rất lo lắng về chuyện này, còn chưa thực sự quyết định.”

Nghĩ đến Dương Tiểu Oánh mặc dù bạn bè rất nhiều, giao thiệp rộng, nhưng những chuyện như thế này số người để cô có thể tâm sự được rất ít, chỉ có thể hỏi Hải Nhã.

Hải Nhã từng sống rất lâu, hỏi cô? Cô làm sao biết được. ở sinh viên nam nữ ở chung cũng có, nhưng cũng không nhiều, bên ngoài xa hội đang truyền tin tức dinh viên đại học làm xằng bậy, phần lớn là giả, mà lối cách sống của xã hội ngày nay mà nói, chuyện sinh viên khác giới ở chung với nhau bây giờ cũng không có gì đáng nói. Nhưng mà, lúc người ta đang ngọt ngào yêu nhau, chẳng nhẽ cô lại phá vỡ đi bầu không khí này mà nói? Không được, tốt nhất là không nên ở chung.”

Hải Nhã suy nghĩ thật lâu, đắn đo nói: “Việc này. . . . . thì phải xem suy nghĩ của cậu như thế nào. Tốt nhất là không nên nhất thời xúc động, nhưng cũng đừng quá đa nghi.”

Dương tiểu Oánh thờ dãi một hồi, lẩm bẩm: “Tớ mệt mỏi lắm rồi, không muốn mỗi ngày vì kiếm tiền nộp học phí và sinh hoạt mà làm mất lòng người. Hải Nhã, tớ từ lớp mười đã bắt đầu lên đi làm việc, học phí học đại học và tiền sinh hoạt, đều do tớ một mình cực khổ trang trải, nếu không đến ngay cả thành phố này tớ cũng không đến được. Tớ không như cậu có người để nhờ cậy, cha tớ như thế... bà nội lại chỉ có chút tiền lương hưu. Một mình tớ chống chọi đến lúc này, tớ rất mệt mỏi.”

Hải Nhã đối với chuyện của cô ấy cũng không biết một tý gì, cùng nhau sống nửa năm, chỉ cảm thấy kỳ lạ tại sao cô ấy lại không gọi điện thoại về nhà, mà người nhà cũng không liên lạc với cô ấy. suy nghĩ một chút về chuyện đêm ba mươi cô ấy mua vé trở về thành phố này, trên mặt lại như vậy, Hải Nhã mơ hồ có chút khó hiểu.

“Tớ không có người nào để dựa vào, chỉ có thể dựa vào tiền.” Dương Tiểu Oánh cười khổ, “Hiện tại có tiểu Trần, tớ cảm thấy lúc trước suy nghĩ chỉ có thể dựa vào tiền thật ngu ngốc. Nhưng mà không sau này tớ lại có cảm giác lúc này thật ngu ngốc. cậu nói xem, làm người tại sao lại khó khăn đến vậy.” trong phút chốc Hải Nhã rất xúc động, cũng không biết nói gì.

“Thôi, không nói những điều này nữa, cậu sáng ngày mai vẫn còn phải đi làm? Hãy ngủ sớm một chút đi.” Dương Tiểu Oánh vỗ ỗ cô, xách theo rổ dâu tây quay về phòng mình.

Hải Nhã tắm xong đi ra, đã hơn 11 giờ đêm rồi, cô có thói quen mở điện thoại di động ra, đã hơn 1 tuần rồi. Tô Vĩ mỗi ngày đều sẽ đúng thời gian này gửi tin nhắn chúc cô ngủ ngon, giống như đã hình thành một loại ăn ý, nhìn thấy tin nhắn của anh cô mới an tâm ngủ.

trên màn hình điện thoại di động biểu thị có một tin nhắn, Hải Nhã trong lòng tràn đầy mong chờ mở ra, trên tin nhắn gửi đến lại hiển thị tên người gửi là Đàm Thu Lâm, theo phản xạ cô thấy lạnh cả người, cả trái tim đều trầm xuống trong chớp mắt.

Cậu ta tìm cô, lại vì chuyện gì nữa đây?

Hải Nhã nhú mày lại, kiểm chế mở hộp thư ra, Đàm Thu Lâm trong tin nhắn dài dòng một chuỗi thật dài: “Chúc Hải Nhã, mẹ cậu nói sổ sách tổng hợp tiền chút vấn đề, tiền không gửi lên được, học phí của kỳ sau và sinh hoạt phí của cậu được chuyển đến chỗ tôi, để tôi chuyển cho cậu. Tôi không biết chuyển qua ngân hàng, cậu chỉ có thể tự mình đến lấy. Mẹ tôi cũng gửi cho cậu một ít đồ, ngày mai bốn giờ chiều nhớ đợi tôi ở con đường cái cách nhà ga hai con đường.”

Mắc kẹt có vấn đề? Hải Nhã nhú mày càng lúc càng sâu, sinh hoạt phí của cô là do mẹ giữ, căn bản không cần ghi vào sổ.

Mẹ khẳng định lại có ý.

cô mệt mỏi xoa ấn thái dương, nhanh chóng hồi phục lại: “Ngày mai tớ có việc, cậu có rảnh không? Ghé qua quán cà phê ở vườn hoa trung tâm một chuyến, đem mấy thứ đó cùng, không rảnh thì lần sau nói.”

cô không muốn một mình đứng trong gió lạnh đầu mùa chờ nữa, chờ cậu 1-2 tiếng, như vậy căn bản là lãng phí sinh mạng mình.

Gửi xong tin nhắn, cô đem hộp thư đến nhìn thật kỹ một lần, tối nay, Tô Vĩ không chúc cô ngủ ngon, đã hơn 11 giờ rồi.

Hải Nhã ôm gối dựa vào đầu giường, điện thoại di động lại để bên chân, nhìn chằm chằm đến mất hồn.

không biết qua bao lâu, tiếng chuông tin nhắn cuối cùng cũng vang lên, trông vẫn tràn đầy mong chờ mở ra, vẫn là tin nhắn của Đàm Thu Lâm, cậu ta trả lời: “Nhóc con là gan càng lúc càng lớn rồi!”

Mẹ nó! Hải Nhã hung hăng ném điện thoại di động ném trên giường. Trong lòng không khỏi rất buồn phiền, thậm chí có chút tủi thân. Tại sao hôm nay anh không nhắn tin? Hay là đã xảy ra chuyện gì? Đánh nhau với những người trong xa hội đen? Điện thoại di động hết pin? Điện thoại di động bị mất? đi vội nên quên? cô suy nghĩ rất nhiều khả năng, cầm điện thoại lên tìm tên anh trong danh bạ điện thoại, ngón tay đang do dự trước nút gọi.

cô lấy lập trường gì để gọi anh? Gọi rồi nói gì? Tại sao anh không chúc em ngủ ngon à? Lý do này rất hoang đường và rất buồn cười.

cô giống như phạm vào một con nghiện người, không tìm được ma túy, ở trên giường trần trọc không yên, hết lần này đến lần khác nhìn tên của anh, Tô Vĩ, Tô Vĩ, Tô Vĩ... giống như làm vậy có thể uống rượu độc giải khát.

Người xong đời. Trong lòng có một âm thanh lạnh lùng nói.

cô chưa bao giờ khát vọng như bây giờ, được gặp mặt anh một lần nữa, nhưng gặp rồi, có thể làm gì chứ?

Có một số vấn đề cô thậm chí không muốn nghĩ đến — sẽ bị trong tương lai của chính mình cười nhạo là ngu ngốc? Vậy thì cứ cười đi! Chúc hải Nhã sống ở hiện tại đã bị trúng độc rồi, về ngoài mỏng manh mềm mại sắp bị vỡ nát rồi, chuyện đó cô cũng không biết bản thân mình như thế nào nữa, đang chuyển động nhích từng bước chân.

Điện thoại di động trong tay bỗng nhiên rung lên, tiếng chuông tinnhaws quen thuộc, Hải Nhã ngừng thở, từ từ mở ra, Tô Vĩ nhắn tin nói: “Bỗng nhiên có việc, đã muộn. Ngủ ngon, Hải Nhã!”

Hải Nhã nở nụ cười, trong hốc mắt bỗng dưng nóng lên.

Nhấn mấy chữ rồi nhấn phím gửi, cô trả lời: “Em muốn gặp anh, Tô Vĩ.”

cô nghe thấy âm thanh thanh thủy của sợi dây thừng sau lưng bị đứt, vượt qua thời gian dối trá và vở kịch về lợi ích, con rối rơi xuống.

Yên lặng năm phút đồng hồ, chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, Hải Nhã nhanh chóng nhận điện thoại, âm thanh Tô Vĩ nhẹ nhàng vang lên bên tai: “Hải Nhã.”

cô cảm thấy một loại sợ hãi đến cực hạn, còn có một loại vui sướng đến cực hạn, hai loại cảm giác này hòa quyện vào nhau, cô lạnh run.

cô không nói gì, anh cũng không nói chuyện, yên lặng trong loa, chỉ có âm thanh tiếng thở thản nhiên vọng về.

Hải Nhã đưa di động áp vào bên tai, từ từ nằm xuống, giống như là tìm được nơi để dựa vào, ở trong tiếng hít thở của anh dần dần ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Ngày hôm sau Hải Nhã thức dậy, Dương Tiểu Oánh đã làm xong đồ ăn sáng, cười tủm tỉm gọi cô tới ăn, trên mặt cô biểu hiện như ảo mộng hình như đã giảm xuống, chắc hẳn là qua một đêm suy nghĩ, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

"Hải Nhã, tối hôm qua tớ đã suy nghĩ rồi, hay là trước tiên cứ tiếp tục ở đây đã." Dương Tiểu Oánh múc cho cô một bát cháo đầy, vừa nói: "Cậu nói đúng, chuyện này không thể kích động được, tớ không thể đem tất cả những cố gắng trước đây vứt bỏ hết."

Hải Nhã cười cười: "Bản thân cậu quyết định là được rồi."

Nói thật, trong thâm tâm cô thỉnh thoảng sẽ hi vọng trở thành một cô gái kiên cường, có thể sống trong một nơi tràn ngập và ngọt ngào của thời gian đầu tình yêu cuồng nhiệt mà không phải bận tâm đến điều gì, dễ dàng ra bất cứ một quyết định không lý trí nào, cô rất khâm phục Dương Tiểu Oánh có thể như vậy.

"Mấy ngày nữa là khai giảng rồi, tuy nói không thể làm ca đêm, nhưng vẫn phải tìm một công việc sau 4 giờ chiều, đúng rồi, công việc gia sư đó cũng nên thay đổi lịch đi chứ? Đi học rồi làm gì có sức mỗi ngày đều đi dạy?"

Hải Nhã gật đầu: "Ngày hôm qua tớ đã trao đổi rồi, về sau một tuần sẽ đến dạy hai ngày. Cậu có muốn đến chỗ tớ đang làm thử xem? Quán cà phê này kinh doanh rất tốt, công việc không vất vả. động nghiệp ở đó đều là sinh viên đại học."

Cô cảm thấy chuyện về KV Lạc Lai thiếu Dương Tiểu Oánh một ân tình, phải trả cho cô ấy.

Dương Tiểu Oánh không nói hai lời thay quần áo, cùng cô ngồi tàu điện ngầm đi đến quán cà phê ở vườn hoa trung tâm, rất khéo bởi vì sắp khai giảng, trong quán có hai phục vụ không thể tiếp tục làm, quản lý sáng khoái nhận Dương Tiểu Oánh. Nói ngày hôm sau hoặc ngày thứ ba đến thay ca, nhưng mà Dương Tiểu Oánh rất biết ăn nói, không quá vài câu đã làm quên hết với các đồng nghiệp trong quán, lúc ấy liền mượn bộ đồ đồng phục mặc vào, học theo bộ dáng mọi người đưa đồ ăn cho khách hàng.

"Cô gái này rất được." Quản lý lúc rảnh không có việc gì đến lôi kéo Hải Nhã làm quen, hôm nay đối tượng lại là Dương Tiểu Oánh, "Là bạn của em hả? so với em có khả năng hơn."

Bình thường cô gái nào nghe thấy lời quản lý nói như vậy, luôn phản ứng lại, hoặc là mỉm cười khẳng định, hoặc là cười trêu đùa giống như phù định, như vậy khoảng cách sẽ gần hơn, tiếp đó sẽ có đề tài để nói. Quản lý tràn đầy hi vọng nhìn cô, Hải Nhã chỉ tặng cho anh một nụ cười mờ nhạt, sau đó lại đi tiếp khách.

Vẫn là bình tĩnh như vậy! Quản lý cảm thấy thất bại lệ rơi đầy mặt.

Lúc nghỉ trưa ăn cơm, Dương Tiểu Oánh len lén nói: "Hải Nhã, người quản lý đó có phải có ý gì với cậu không? Tại sao anh ta cứ đi theo cậu vậy."

Hải Nhã không khẳng định cũng không phủ định, chỉ nói: "Không để ý đến anh ta vài ngày là được rồi."

Cô gái đẹp mặc dù có rất nhiều người theo đuổi, nhưng phần lớn số người trong đó không thích mặt nóng dán dính lạnh, theo đuổi vài ngày thấy đôi phương một chút cơ hội cũng không cho, cuối cùng cũng sẽ từ bỏ.

Dương Tiểu Oánh cười: "Cậu cũng không thể cả đời không để ý đến, nếu như ra ngoài làm việc, chính là học thể nào để làm người. Bây giờ chúng ta là sinh viên năm nhất đại học, không tìm được công ty thực tập tốt, hối hận muốn bắt đầu thực tập, những chuyện ghê tởm hơn như vậy càng nhiều, ứng phó mà không tốt, người ta nói cậu là một đứa bé."

"Chỉ đơn giản là không để ý đến, cũng sẽ bị hãm hại sao?" Hải Nhã ở phương diện này không có kinh nghiệm, khiêm tốn học hỏi.

Dương Tiểu Oánh bĩu môi: "Trái tim của đàn ông còn nhỏ hơn cây kim! Người đó không nhất thiết phải bỏ trí để hãm hại cậu, ở trước mặt cấp trên nói xấu cậu một chút, phát tán ra một số chuyện gì đó của cậu, thì nhiều người đã không chịu nổi rồi."

Hải Nhã lập tức chìm vào suy nghĩ riêng, thật ra cô còn một điểm yếu, chính là quan hệ với người cùng giới không có cách nào tốt được. nếu ở trong phòng làm việc, nam nữ đều đã chia mũi nhọn vào chính mình, cục diện này quá đáng sợ.

"Vậy Phải làm sao đây?" cô giờ đến ngay cả cơm cũng không muốn ăn, luôn miệng hỏi.

Dương Tiểu Oánh cười đến giảo hoạt: "Đơn giản, nghiêm chỉnh tìm bạn trai đi!"

Hải Nhã vừa không khỏi tức giận buồn cười, nói nửa ngày còn tưởng rằng cô ấy sẽ đưa ra ý kiến xây dựng gì, kết quả lại ra như vậy.

Cô đang còn muốn nói chuyện, thì bỗng nhiên ở cửa có người kêu: "Chúc Hải Nhã, có người tìm cậu, mau tới đây."

Hải Nhã nghi ngờ dùng giấy lau miệng, nhìn qua cửa kính, chỉ thấy Đàm Thu Lâm dắt theo một cô gái xinh xắn, bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ tuổi vẻ mặt lạnh lùng, ba người đứng trước cửa quán vừa nói vừa cười.

Lại là cậu ta.

Hải Nhã nghìn lần vạn lần không muốn đi ra ngoài, lúc này mới nhớ đến đêm hôm qua Đàm Thu Lâm hình như có gửi cho cô một tin nhắn nói chuyện tiền và đồ, cô lại không nghĩ đến cậu ta rõ ràng là người có địa vị cao mà lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp chạy đến đây một chuyện.

"Người nào vậy? Không muốn gặp hả? Tôi sẽ ra gặp cùng cậu."

Dương Tiểu Oánh cô chạy ra ngoài cửa hàng, bị tổ hợp những chàng trai cô gái xinh đẹp kia làm lóa mắt, đúng thật, người nhìn đẹp như vậy thật sự không gặp nhiều.

"Cậu lại đổi chỗ làm?"

Đàm Thu Lâm hôm nay không uống rượu, cho nên không nói đến mê sảng, hơn nữa tâm trạng hình như rất tốt, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Hải Nhã cứng đờ gật đầu, chỉ chỉ Dương Tiểu Oánh, giới thiệu: "Đây là bạn của tớ, Dương Tiểu Oánh. Tiểu Oánh, đây là tớ. . . . . hàng xóm của tớ, Đàm Thu Lâm."

Đàm Thu Lâm từ nhỏ đến lớn cho đến bây giờ đều xem những cô gái xinh đẹp như không khí, cậu cũng không nhìn Dương Tiểu Oánh chỉ nhìn về phía ngân hàng đối diện chỉ: "Đến ngân hàng đi, mang theo thẻ chứ? Tôi chuyển tiền sang cho cậu."

Hải Nhã gật đầu.

Đàm Thu Lâm hôm nay mang theo một cô gái có gương mặt xa lạ, không giống như mẫu người trước đây cậu ta thích tóc đen vẻ ngoài nhỏ nhắn, cô gái này rất cao, tóc quăn, chiếc quần ngắn ngắn ôm lấy mông, vóc người – nóng bỏng, mặc dù trang điểm rất dày, nhưng cô gái đẹp chính là đồ trang sức trang nhã trang điểm đậm cũng rất đẹp, người qua lại trên đường quay đầu lại nhìn mãi.

Mà thái độ của Đàm Thu Lâm đối với cô gái đó hình như cũng rất khác, Hải Nhã nhớ trước kia bên cạnh cậu mặc dù chưa bao giờ thiếu các cô gái, nhưng cậu ta rất ít khi cười nói cùng các cô gái ấy, hơn nữa chưa nói đến việc chăm sóc, trước mặt cô gái này tóc bị thổi bay toát loạn, anh lại mỉm cười giúp cô ấy sửa lại tóc, thuận tiện cúi đầu hôn lên trán cô ấy, động tác rất tự nhiên, rõ ràng không phải cố ý làm có thể làm được.

Mới trải qua một tuần ngắn ngủi như vậy, cậu ta đã gặp được chân mệnh thiên nữ rồi à? bất kể thật hay giả, trong lòng Hải Nhã cũng thờ phào nhẹ nhõm, bước chân cứng nhắc lúc này cũng dần dần trở nên lưu loát hơn, đến cửa ngân hàng, cô nghĩ sẽ đi đến cây ATM nhưng không ngờ họ lại đi vào cửa

chính.

Đàm Thư Lâm trước phản ứng của hai cô, chỉ nói chuyện cùng người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh: “Lão Duy, muốn đặt cọc trước vốn bao nhiêu?”

Lão Duy cúi đầu suy nghĩ một chút: "Nếu Tiểu Đàm có lòng, vậy anh cũng không khách khí với cậu nữa. Giai đoạn đầu vốn là 5 vạn đi, buổi tối chúng ta sẽ thảo luận một cái hợp đồng, chuyện tiền bạc từ từ nói sau."

Vốn giai đoạn đầu? 5 vạn? Hải Nhã ngẫm sinh nghi, nhưng mà không đợi cô kịp hỏi, Đàm Thư Lâm đã hả hê nói: “Anh chờ đi, chờ em chuẩn bị thật tốt quán này, lần sau đến bên em làm việc, không cần đến những chỗ kém như vậy.”

Mặc dù Đàm Thư Lâm có tiền gửi ngân hàng riêng, nhà họ Đàm không thiếu một ít tiền như thế này, nhưng Hải Nhã vẫn cảm thấy rất lạ. Nhìn kỹ người đàn ông được gọi là Lão Duy một chút, gương mặt trung thực, nhưng cử chỉ và cách nói chuyện lại lộ vẻ tùy tiện, lúc Hải Nhã ở Lạc Lai làm việc, cũng xem như có chút kiến thức, trong lòng cảm giác đầu tiên đối với người đàn ông này là không tốt. Nghe giọng nói của Đàm Thư Lâm, dường như hình như muốn mở một quán gì đó rất đẳng cấp, tiền cọc chỉ có 5 vạn ư?

Cô suy nghĩ kỹ một chút, kéo ống tay áo Đàm Thư Lâm, nói nhỏ: “Cậu định mở quán gì vậy? đã nói cho Gi Trầm biết chưa? Người này có tin tưởng được không?”

Đàm Thư Lâm đối với vấn đề cô hỏi rất khó chịu, nhún mày: “Liên quan gì đến cậu à?”

Hải Nhã lập tức buông tay ra, đúng thật là không liên quan gì đến cô, cô lại nhàm chán rồi.

Đàm Thư Lâm còn nói: "Chút tiền cũng phải nói với mẹ tôi ư? Tôi cũng không phải là đứa trẻ!"

Xem ra cậu ta đã tìm được người trong lòng nên đã trưởng thành lên một chút, cho nên muốn tự mình làm ra chút thành tích gì đó cho mọi người nhìn, ý đồ rất tốt, nhưng vấn đề rất lớn.

Hải Nhã nhìn Lão Duy một chút, dứt khoát ngậm miệng giả bộ câm.

"Lão Duy là anh trai ruột của bạn gái tôi, anh ấy không thể tin tưởng, chẳng nhẽ tin tưởng cậu à?" Đàm Thư Lâm đột nhiên cười, “A, cậu ghen tỵ chứ gì?”

"Không có không có." Hải Nhã vội vàng khoát tay phủi sạch quan hệ, "Các cậu là trời sinh một đôi, rất tốt rất tốt."

Đàm Thư Lâm không nói hai lời, gọn gàng chuyển 5 vạn cho đối phương, hai người lại nói mấy câu, lão Duy đi trước. Dương Tiểu Oánh nhìn bóng lưng của anh ra, nhỏ giọng nói: "Hải Nhã, cậu bạn hàng xóm cậu vừa nhìn đã biết là đứa trẻ, đánh rắm không hiểu, lần này chắc là bị người ta lừa gạt, cậu nên nhắc nhở cậu ta một chút đi."

Hải Nhã lắc đầu: "Nói cậu ta cũng không nghe."

Dù thế nào đi nữa từ xưa đến nay cậu ta cũng tiêu tiền như nước, không xem trọng tiền bạc, cho cậu ta một bài học cũng tốt.

"Chúc Hải Nhã, tới đây ký tên." Đàm Thư Lâm ở bên kia quây gọi cô.

Hải Nhã cầm thẻ ngân hàng, bỗng nhiên nhớ đến gì Trầm nói gửi đồ cho cô, nhìn trên tay Đàm Thư Lâm nhìn hồi lâu cũng không phát hiện ra có đồ vật gì đó, không thể làm gì khác hơn phải hỏi: “Đồ gì gửi đâu rồi?”

Đàm Thư Lâm cười cười: "Chỉ là một ít đồ ăn, nhiều quá không mang vào được, cô lại không thiếu đồ ăn vặt."

Hải Nhã gật đầu, kéo Dương Tiểu Oánh đi, chưa được mấy bước, nghe thấy tiếng Đàm Thư Lâm và bạn gái cậu ta reu re: “.....Rất tình cảm, chắc là ở chung một phòng...”

Dương Tiểu Oánh lắc đầu: "Đây là loại người gì vậy! cậu ta ngược lại rất có lòng, đáng tiếc quá ngây thơ! Một chút ánh mắt nhìn người cũng không có."

Để cho cậu ta chịu chút thiệt thòi cũng tốt, Hải Nhã rất ít khi độc ác nghĩ, tốt nhất để cậu ta chịu chút khó khăn đau lòng rơi nước mắt, đầu mới lớn lên được."

Biết được Đàm Thư Lâm rất có thể bị lừa gạt, Tâm Trạng của Hải Nhã cũng tốt hơn rất nhiều, cô bối vì tâm địa độc ác của mình mà im lặng trong chốc lát, sau đó thái độ đối với quản lý cũng không còn quá xa cách nữa, buổi chiều đi làm cũng nói chuyện một chút, mặc dù chỉ là trao đổi một số chuyện thường ngày, nhưng vẫn khiến quản lý bùng lên một chút hi vọng, lúc tan ca lại mở lời mời cô: “Hải Nhã tôi có rảnh không? Anh biết gần đây có một nhà hàng rất ngon.”

Hải Nhã đang do dự không biết làm sao để từ chối, sau đó lại thấy Dương Tiểu Oánh đến gần mình làm mặt quỷ, cô thấy vậy mỉm cười nói dối: “Thật xấu hổ quá, buổi tối em cùng bạn trai đi xem phim rồi.”

Quản lý trong chớp mắt cảm thấy mất mát, nói cũng phải, một cô gái xinh đẹp như vậy làm sao có thể không có bạn trai được?

Có bạn trai là giả, muốn dạy thêm tiếng anh cho Tiểu Duyệt là thật, đây vốn là tuần cuối cùng cô đi dạy thêm, sau khi vào học mỗi tuần chỉ có thể dạy

thêm hai buổi, đứa bé này vốn đã không có tính chủ động học tập, lần trước bị cô chọt trúng chỗ mới có tinh thần, cô cũng không muốn chịu khổ dạy cả buổi trời, đến ngay cả trắc nghiệm cũng không làm nổi, vậy thì thật sự quá thất bại rồi.

Hải Nhã lần này cố ý đến trước nửa giờ, cố ý mặc quần áo trang điểm thật xinh đẹp đến dạy tiểu Duyệt. Không thể không nói đến, Tùy theo trình độ mà có từng biện pháp dạy khác nhau, hôm nay cô cho cô bé làm bài thi, lỗi vô cùng ít. Đứa bé này cũng trông phải là đầu đá, chỉ là cô bé không có hứng thú học mà thôi, một khi đã có động lực, cô bé học tương đối nhanh.

Đúng 9 giờ Hải Nhã dạy xong, Tiểu Duyệt tự mình đưa cô tới cửa, nhỏ giọng hỏi: "Cô giáo, nếu như trắc nghiệm tiếng anh của em lớn hơn 70 điểm, mẹ em sẽ mua quần áo cho em sao?"

Hải Nhã gật đầu: "Đương nhiên! Nếu em có thể làm được 80 điểm trở lên, ngay cả cô cũng có quà tặng cho em."

Tiểu Duyệt reo hò chạy vào nhà, mẹ của cô bé cười nói: "Mời rất nhiều gia sư, con bé và cháu là hợp ý nhất. Xem ra đã thay đổi phương pháp dạy con bé, cảm ơn cháu, cô giáo Chúc."

Cuộc sống chuyện vui sướng nhất là điều gì? Trúng giải thưởng lớn? Một cuộc thi quan trọng? Tìm được công việc tốt?

Đối với Hải Nhã mà nói, nhận được sự chấp nhận và khẳng định của người khác, làm cô cảm thấy sự tồn tại của cô có giá trị, đây cũng là chuyện vui vẻ nhất từ lúc cô sinh ra đến giờ. À, còn công thêm việc – Tận mắt chứng kiến người luôn cao ngạo như Đàm Thu Lâm bị người ta lừa gạt.

Cô dường như đã cười suốt cả quãng đường về, miệng không khép lại được, khiến cho mọi người trên tàu điện ngầm nhìn chăm chú, cho đến khi vào khu chung cư, bước chân vẫn giống như bước trên mây, gió lạnh thổi vào khiến người nhẹ nhàng.

"Hải Nhã."

Trong góc tối, có người gọi cô.

Hải Nhã bỗng dừng bước lại, khó tin quay đầu lại, chỉ thấy bên cạnh bồn hoa trước chung cư dừng một chiếc xe máy phân khối lớn, Tô Vĩ dựa vào bồn hoa, trên tay kẹp chặt thuốc lá ánh sáng cháy lên từ đầu thuốc như ản như hiện.

Cô nhớ hình như tối hôm qua có gửi cho anh một tin nhắn: "Em muốn gặp anh, Tô Vĩ."

Cho nên, anh đã đến thật?

Cô cảm thấy trong lồng ngực mình trái tim như ngừng đập, sau đó lại đập dữ dội, thậm chí đâm vào xương ngực khiến cô cảm thấy đau, hốc mắt nóng lên.

Thay đổi hướng đi, cô chạy chậm chậm về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Nơi xa ánh đèn giống như sương mù ẩm ướt mà mịn, "vạn lại câu tịch" (không có một âm thanh), chỉ có bước chân của cô, giống như đi trên dây đàn.

Có phải là một giấc mộng hay không?

Hải Nhã đứng ở trước bồn hoa, mở miệng nói chuyện, giọng nói không nén được run run: ". . . . . Anh đợi lâu rồi à?"

Tô Vĩ dập tắt thuốc lá, lắc đầu: "Có đói bụng không?"

Cô vô thức sờ bụng, từ lúc trên xe điện ngầm đi xuống, cô chỉ mua một ly trà sữa, nhưng nếu nói không đói bụng, giống như anh sẽ lập tức rời khỏi đây, một chút xúc động, cô lớn tiếng nói: "Đói! Đói chết đi được. . . . ." giọng nói càng về sau càng trở nên chột dạ.

anh cúi đầu cười khe khẽ một tiếng, từ bên bồn hoa đứng lên, đi tới trước mặt cô, chọt gờ tay lên thay cô kéo cổ áo lên, khóa áo kéo lên chỗ cao nhất.

"Lên xe, dẫn em đi ăn cái gì đó."

Ngón tay của anh rất ấm, lại có mùi còn i-ốt, Hải Nhã cúi đầu nhìn kỹ, nhưng mà anh đã xoay người lại đẩy xe máy lại, trong lòng của cô bắt đầu cuồn cuộn, có mùi còn i-ốt chứng tỏ anh bị thương, chẳng lẽ tối ngày hôm qua anh thật sự đánh nhau với xã hội đen? Anh bị dao đâm trúng? Hay vết thương do đạn bắn? Có cảnh sát tham gia vào hay không?

Hải Nhã cũng không biết làm sao với những suy nghĩ miên man của mình, cả quãng đường thấp thỏm lo lắng được khoảng 10 phút, xe máy dừng trước một quán ăn có tên là Mãn Vi Hoạn. Lúc này đã sắp đến 10 giờ rồi, bình thường quán ăn khác đã đóng cửa, nhưng quán ăn này vẫn buồn bán tấp nập như cũ, hơi khói ẩm mà ẩm ướt phả vào mặt.

Thực đơn rất đơn sơ chỉ là một tờ giấy A4, Hải Nhã rất ít khi đến những chỗ như thế này ăn cơm, khó xử nhìn một lúc lâu, Tô Vĩ rót cuộc cũng mở miệng giới thiệu: "Quán ăn này món bún xào với cánh gà nướng ăn rất được."

Bún xào cô tuyệt đối không có bản lĩnh ăn xong, chỉ chọn hai cánh gà nướng, một ly nước khoai môn để uống, thấy Tô Vĩ chỉ các món ăn cho phục vụ, cô liền nhìn vào tay phải anh, trên mu bàn tay anh đúng thật là có dán một miếng gạc, không nhìn thấy vết máu, cũng không biết có bị thương nặng hay không.

"Em sắp khai giảng rồi phải không?" Tô Vĩ muốn một bình nước sôi, vừa rửa sạch bát đĩa trước mặt vừa nói, "Không nên làm việc về muộn như vậy, không an toàn."

"Ừ, sau khi khai giảng mỗi tuần chỉ đến dạy kèm tại nhà hai ngày nữa thôi."

Cô thấy động tác rửa chén đĩa của anh cũng không tỉ mỉ, thỉnh thoảng có một ít nước dính lên phía trên băng gạc. Rót cuộc nhìn không được nhỏ giọng nói: "Cái đó... vết thương trên tay không thể thấm nước... sẽ nhiễm trùng."

Anh không quá để tâm cười cười: "Vết thương nhỏ, không quan trọng."

Hải Nhã che giấu tâm tư ho một tiếng, cố gắng chỉnh lại ngôn ngữ: "Lần trước đi xem phim, thấy hai nhóm xa hội đen đánh nhau, một đại ca bị chém một dao nhưng không được chữa trị tốt, cuối cùng, cuối cùng không thể không cắt cánh tay đó đi."

Thật ra thì đây không chỉ là trong phim, cô nói đến đoạn cuối cũng không hiểu nổi mình đang nói gì, dứt khoát vùi đầu trong ly nước khoai môn.

Tô Vĩ đem bộ bát đĩa đã được lau khô để trước mặt cô, nhìn cô một lát, bỗng bật cười, đem băng gạc trên mu bàn tay lộ ra một góc, chậm chậm nói: "Lần đầu tiên anh nuôi mèo, không quen, bị nó cào bị thương ở tay." điển, đàn, lễ, quý, đôn

Vết thương dưới miếng gạc không có máu thịt lẫn lộn như cô tưởng tượng, cũng không phải là vết thương do đạn bắn, trên da chỉ có mấy vết xước màu đỏ, rõ ràng là bị mèo cào trầy.

Hải Nhã xấu hổ và khấn trái bần, rất muốn chui xuống đó, trốn vào mãi không ra.

"Hải Nhã, " Tô Vĩ nhẹ nhàng gọi cô, "Bọn anh sẽ không đánh nhau đến một mất một còn, cũng sẽ không thể nào gây ra án mạng."

Cô đỏ mặt gật đầu liên tục, thuận tiện hung hăng khinh bỉ trí tưởng tượng của bản thân mình.

"Bây giờ là xã hội có pháp luật." Anh giúp cô rót đầy một ly nước khoai môn ấm áp, nói tiếp, "Trắng trợn gây gỗ chính là tự tìm đường chết."

Đây hình như là lần đầu tiên anh nhắc đến chuyện của mình, Hải Nhã không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn anh, mong anh nói nhiều hơn một chút. Giống như phát hiện ra ý muốn của cô, Tô Vĩ mỉm cười gấp một chiếc cánh gà cho cô: "Anh là một người giữ bí mật tuyệt đối."

Cô thất vọng đem cánh gà nhét vào miệng, mùi vị cuối cùng là ngọt hay mặn cô cũng không biết nữa.

"Em dạy thêm địa chỉ ở đâu? Ngày thứ mấy trong tuần?" Anh nhanh chóng đổi đề tài, đem trọng tâm câu chuyện chuyển sang cô.

"Ở đường gần đây, hai ngày thứ ba và thứ năm . . . sao vậy?" Hải Nhã thắc mắc.

Anh uống một hớp nước khoai môn: "Hôm nào cũng 9 giờ đúng về à? anh sẽ đi đón em."

Hải Nhã đột nhiên đỏ lên mặt, liên tục khoát tay: "Không, không cần phiền toái anh. . . . ở đó tàu điện ngầm rất gần!"

Anh cười cười, không nói gì.

Hải Nhã ăn xong xương gà chậm rãi bỏ vào trong chén, trong ngực trái tim đập dồn dập, da thịt khắp người run run, thậm chí không biết rõ là vui hay mừng. cô cảm thấy mình có rất nhiều điều muốn nói với anh, giống như những lời nói xúc động ngày hôm qua vậy, nhưng cô lại không nói ra được bất cứ điều gì. Cô có một loại sợ hãi, cũng không biết rõ đó là cái gì.

"Vậy, Vậy thì làm phiền anh rồi." Giọng nói của cô run run, nhưng cô lại nếm được vị ngọt trong đó.

Dự báo thời tiết nói, tối nay đến sáng ngày mai là tiết Tiểu Tuyết, từ quán ăn đi ra, bên ngoài trời tuyết đã bắt đầu rơi xuống giống như hạt gạo lớn nhỏ, Hải Nhã xoa xoa tay, hà hơi thở ra, khói trắng nồng đậm trong nháy mắt đã bị gió thổi tan. Đúng rồi, cô nhớ ở gần đây không có chỗ dừng xe, xe Tô Vĩ dừng ở lối sau của cửa hàng. . .

"Lạnh?" Một bàn tay bỗng nhiên cầm lấy tay cô, lòng bàn tay rất nóng, ngón tay có chút thô ráp, Hải Nhã hơi kinh hãi, vô thức rút lại, bàn tay kia nhẹ nắm chặt thêm một chút, không cho cô lùi bước.

Chủ nhân của bàn tay bộ dáng nhẹ nhàng, dắt cô đi vài bước, sau đó đem tay cô bỏ vào trong túi áo của mình, nhỏ giọng nói: “Tay của em lạnh quá, anh thuê xe nhé.”

Cô có thể cảm thấy rõ ràng nhiệt độ của lòng bàn tay anh, trong túi còn có một gói thuốc lá, cô lại nhớ đến mùi vị thuốc lá Tô Yên dai dẳng gay mũi, cô đã từng một lần rồi lại một lần đưa chúng lên đặt trên mũi nhẹ nhàng ngửi, giống như nghiền vậy. Bây giờ cô ở gần anh như vậy, ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt và mùi thuốc cạo râu nhẹ nhàng khoa khoái hòa quyện cùng nhau, giống như trong mơ ảo nào đó biến thành sự thật, làm người ta sợ hãi, nhưng lại rất kích thích.

"Không cần bắt xe." Hải Nhã cúi đầu, âm thanh càng thấp hơn, ". . . . . Ăn quá nhiều rồi, đi bộ một lát cho tiêu cũng được."

Cô không muốn chia tay anh nhanh như vậy, cô cảm thấy vẫn chưa đủ, cô càng lúc càng nghiền anh nặng hơn rồi.

Trên cầu dưới ánh đèn của cầu Phi Tuyết, trong thành phố lóe lên những đốm sáng, ánh sáng nhẹ dịu vừa đủ, nhiệt độ trong lòng bàn tay anh cũng ấm áp, cô đi chậm chậm, nghĩ nên nói gì với anh bây giờ, nhưng trong chốc lát không tìm được đề tài nào phù hợp, dường như chỉ cần im lặng như vậy cũng rất tốt rồi.

"Tô Vĩ. . . . ." Cô bỗng nhiên nói, "Lúc anh mới quen em, có phải cảm thấy em rất ngốc hay không?"

Cô không thể nào quên được chuyện xấu vào buổi tối hôm đó, người ta rõ ràng không đợi cô, mà cô lại tự mình đa tình, sau đó dần dần tiếp xúc, cô lại suy nghĩ lung tung, đem đại ca xã hội đen trên phim gắn vào trên người anh, tuy anh không nói, nhưng trong lòng chắc chắn cười cô rồi?

Tay của cô bỗng nhiên bị nắm chặt hơn, không đau, nhưng cô lại có cảm giác bị người ta nắm chặt, trên mặt dần dần nóng lên.

"Em nói, lúc mới quen em?" giọng nói của Tô Vĩ nhẹ nhàng, "Nửa năm trước? hay là hiện tại?"

Hải Nhã ngạc nhiên ngẩng đầu: "Nửa năm trước?"

Nửa năm trước cô vừa mới đến thành phố này học đại học, hầu như mỗi ngày chỉ đi qua đi lại giữa hai địa điểm, từ lúc nào cô lại quen biết anh? Tại sao cô lại không có chút ấn tượng nào cả?

Đôi mắt đẹp của Tô Vĩ nheo lại, một đường cong rất đẹp: “Bởi vì ấn tượng giữa hai lần hoàn toàn khác nhau.”

Hải Nhã há lớn miệng, nửa ngày nói không ra.

“Siêu thị 7-11 trên Phố.” Tô Vĩ cười cười. “Ở đó mỗi ngày đều có thể nhìn thấy em, lạnh lùng.”

Nửa năm trước cô thật sự có một thời gian thích đi siêu thị 7-11, bởi vì gần nhà, đồ rất nhiều chủng loại, sau đó ở gần chung cư mở ra rất nhiều siêu thị cô không còn đi qua đó nữa. Hải Nhã cố gắng nhớ lại mọi việc lúc đó, làm sao cũng không nhớ nổi đã từng thấy chiếc xe máy cỡ lớn đó, loại xe như thế này gặp một lần sẽ rất khó quên.

“Em... uh, đúng là rất nhiều người nói em rất khó gần gũi.”

Hải Nhã lắc đầu, ngay đến cả Dương Tiểu Oánh vừa mới bắt đầu thuê chung phòng với cô lúc đó cũng không nói được nhiều chuyện với cô nói là cảm thấy cô rất lạnh nhạt, rất khó đến gần. Nhưng mà sau khi đã hiểu rõ, cô ấy cũng hay vuốt tóc dài của cô, trêu chọc. Hải Nhã, Hải Nhã, cậu rất dịu dàng thực nữ.

“Anh thích... Người lạnh lùng?” Hải Nhã thăm dò hỏi anh.

Đôi mắt đen nháy của Tô Vĩ nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, không nói gì.

cô có chút không khống chế được, rất muốn hỏi anh lần thứ hai thấy cô có cảm giác gì, lần đầu tiên lạnh lùng, lần thứ hai chẳng nhẽ cô rất ngây ngô? Ngu ngốc không có năng lực gì cả? Bởi vì, đối với cô mà nói, tất cả tất cả, là từ cái đêm tuyết rơi đó mới thật sự bắt đầu.

“Đến nơi rồi.”

Tô Vĩ bỗng nhiên dừng bước lại, cô lúc này mới phát hiện ra hai người trong lúc vô thức đã đi bộ lâu như vậy, lại có thể cứng rắn mạo hiểm đi trong bầu trời đầy tuyết về đến chung cư.

“Về sớm một chút.”

Tô Vĩ đem tay cô từ trong túi lấy ra, nhẹ nhàng phất những hạt tuyết rơi trên tóc cô. Hải Nhã cảm thấy bàn tay vừa được ủ ấm bỗng nhiên lại bị gió thổi lạnh cóng, cô không có thói quen xoa hai bàn với nhau, cô chỉ lẳng lặng nhìn anh một lát, rồi mới nở một nụ cười: “Em về đây, cảm ơn anh, Tô Vĩ.”

Xoay người, bước chân vừa mới đi được mấy bước, nghe thấy sau lưng có tiếng bật lửa thanh thúy ‘bốp’ vang lên, cô không nhìn được quay đầu lại nhìn, Tô Vĩ đang dựa vào bên bồn hoa hút thuốc, ánh lửa che phủ bên sườn mặt, giống như một bức tranh.

Trong lòng cô có một kích động, không biết rõ là điều gì, nhưng thân thể đã tự động phản ứng trước, bước nhanh quay trở lại, đứng trước mặt anh.

“Em...” cô ngạc nhiên há miệng, lại phát hiện ra cái gì cũng không nói được.

cô thậm chí không thể giải thích được gì sao cứ như vậy mà quay trở lại, cô không dám nghĩ bản thân khát vọng điều gì lúc này. cô đứng ở chỗ này, trên đầu những bông tuyết ào ào rơi xuống, anh bị màu trắng tinh của những bông tuyết bao vây, giống như rất gần, lại giống như cách cô quá xa.

không biết là ai đang ép buộc cô, khiến cho cổ họng cô phát đau, dường như muốn khóc.

một bàn tay nhẹ nhàng đỡ lấy ót cô, mùi thuốc lá tràn ngập cả trời đất, Tô Vĩ cởi nút ngoài của áo khoác ra, đem cả người cô ôm trọn vào trong ngực, gương mặt cô lạnh lẽo dính vào ngực anh, nghe thấy tiếng tim anh đập bên tai, nhanh mà có lực giống như cơn mưa mùa hè.

Bỗng nhiên một người xa lạ ôm ấp, cô khẽ run rẩy, là sợ hãi còn có hưng phấn, đã sớm không thể nào biết được.

Ở trong bóng đêm hoang vắng không tiếng động, chỉ duy nhất anh là chân thực.

“Lạnh không?” Tô Vĩ đỡ đầu cô, cúi đầu nhẹ hôn trên mái tóc dài của cô.

Đôi tay Hải Nhã đặt trước ngực anh, yên lặng lắc đầu, một hồi lâu, nhỏ giọng nói: “... đừng hút nhiều thuốc như vậy, không tốt cho cơ thể.”

“Được.”

Nhịp tim của cô bắt đầu tăng nhanh, giang hai cánh tay, do dự, thử thăm dò, ôm lấy hông của anh.

“Lần sau nói cho em nghe một chút về chuyện của anh nhé, có được không?”

“Được.”

Hải Nhã từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng: “Vây... Ngủ ngon, Tô Vĩ.”

Anh nhẹ nhàng vuốt lại những sợi tóc dài trên mặt cô, giọng nói dịu dàng: “Ngủ ngon, Hải Nhã.”

Mặt của anh dần dần đến gần, cô mang theo một tia hoang mang, bắt lực nhắm mắt lại, trên trán ấm áp, môi của anh lưu lại trong chốc lát.

Hải Nhã mở mắt ra, trong lòng cô một chút mất mát nói không nên lời, nở một nụ cười với anh, từ từ buông anh ra.

Lần này anh đi rất nhanh, lúc cô quay đầu lại nhìn, bóng dáng anh đã biến mất ở cửa chung cư. cô biết, nếu như anh tiếp tục ở lại đây, bước chân của cô nhất định sẽ không bước ra nữa, cô hoàn toàn biến thành một kẻ nghiện, giống như những vụn sắt chạy như điên về phía nam châm vậy, cô không thể kìm nén được.

Tiếng chuông tin nhắn điện thoại di động nhẹ nhàng vang lên, mở ra xem, là Tô Vĩ gửi tới, chỉ có bốn chữ ngắn ngủn:

“Ngủ ngon, Hải Nhã.”

cô ôm lấy cánh tay mình, trên quần áo vẫn còn lưu lại mùi vị của anh, giống như bóng đêm đang bao trùm cô.

một đêm ngon giấc.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Thật ra thì đối với Hải Nhã mà nói, khai giảng cũng không ảnh hưởng gì lớn, cô không ở trọ ở trong trường, không khác gì những người bình thường, đối với cảm giác sau như cách sinh viên vui vẻ háo hức khi được về trường sau kỳ nghỉ cô không hề hiểu, ngoại trừ việc bên cạnh có thêm mấy người theo đuổi.

Lúc đang điểm danh, Dương Tiểu Oánh vẽ mặt quỷ đi đưa cho cô một tờ giấy, Hải Nhã còn tưởng rằng cô ấy có chuyện gì, mở ra xem, Trên đó viết: “Buổi trưa ăn gì?”

Cô kỳ quái nhìn Dương Tiểu Oánh, đôi phương hất cằm ra hiệu một cái, tờ giấy là một sinh viên nam năm thứ hai viết. Người này rất thích ngồi sau lưng nhìn cô trong những tiết học chung, trước kia chỉ là ngồi nhìn, giờ đã bắt đầu viết thư rồi. Hải Nhã tiện tay đem tờ giấy đó vo thành một nắm, rồi ném bút vào trong túi.

Lúc tan học, cậu ta lại gần hỏi: “Chúc Hải Nhã! Cậu có hứng thú với hội sinh viên không?”

Hải Nhã cười lắc lắc đầu, thu dọn sách vở vội vàng cùng Dương Tiểu Oánh rời đi, cậu ta nhất quyết không buông tha đuổi theo phía sau, luôn miệng hỏi: “Haz! Chúc Hải Nhã! Chúc Hải Nhã! Chờ một chút... cậu thật sự không muốn?”

Cậu ta đứng tiếc tuổi đứng ở đó một lúc lâu, cuối cùng xoay người đi. Đến giờ ăn trưa, tại phòng ăn, Dương Tiểu Oánh nói: “Người đó hình như là họ Triệu, sinh viên năm hai, con người không tệ, ở hội sinh viên rất hòa đồng, người ta đã ngồi sau cậu suốt mấy tháng trời trong khóa học, cậu không thể cứ lạnh nhạt như vậy được.”

Hải Nhã cúi đầu cố gắng tìm sạn trong cơm, nói: “Cho cậu ta hi vọng rồi lại từ chối, như vậy thì càng tàn nhẫn hơn.”

Dương Tiểu Oánh không lên tiếng, chỉ là nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, Hải Nhã bị cô nhìn cảm thấy có gì đó không đúng lắm, vuốt mặt hỏi: “Sao vậy?”

Cô ấy cười cười: “Không có gì, cậu đã có bạn trai rồi phải không?”

Hải Nhã hoảng sợ thiếu chút nữa ném cả cái muỗng xuống, đỏ mặt nói: “Đâu có... Cậu... cậu làm sao...”

“Nhìn bộ dáng của cậu là biết.” Dương Tiểu Oánh xúc một muỗng cơm, “Đừng nói là anh chàng lần trước nhé? Đẹp trai thì đẹp trai thật, tiếc là không có suy nghĩ.”

Chuyện với Tô Vĩ, cô không nói với ai, ngay đến cả Dương Tiểu Oánh sống chung với cô cũng không biết. Hải Nhã do dự một chút, cuối cùng cũng không nói ra, chỉ nói: “Không phải cậu ấy.”

Nhìn thấy cô không muốn nói nhiều, Dương Tiểu Oánh cũng không hỏi nữa, đúng lúc này có người đến đây phát tờ rơi, tất cả các bàn khác đều đã bỏ, đến bên bàn Hải Nhã, cô gái phát tờ rơi kỳ lạ cẩn thận đưa tờ giấy đó nhét vào trong tay Hải Nhã, nói: “Bạn học, tối mai hội sinh viên tổ chức vũ hội, cậu nhất định phải đến đó! Bạn học Tiểu Triệu của chúng tớ ngày ngày nhớ đến.”

Tiểu Triệu? Hải Nhã nhìn theo tầm cô gái có đôi mắt to tròn này, đúng thật là anh chàng đó chưa buông tha cho cô, đang ngồi cách cô hai bàn mỉm cười gật đầu.

Hải Nhã buông tờ giấy đó xuống, lắc đầu: “Ngày mai tớ bận việc rồi.”

Cô gái có đôi mắt to tròn kia hơi vội vàng: “Nể mặt bạn học một chút không được à!”

Hải Nhã tuy không biết kinh nghiệm đối nhân xử thế, nhưng cũng không phải ngốc, cô gái này vẻ mặt mong chờ còn có chút vui mừng, trong sự vui mừng còn có chút tủi thân, nếu cô nhìn không ra thì thật sự xong đời rồi

“Tớ đã có bạn trai.” Cô cười với cô bạn đó, “Xin lỗi nhé.”

cô gái có đôi mắt to tròn xoay người chạy đi, Hải Nhã mơ hồ nghe cô ấy nói với Tiểu Triệu: “Người ta đã có bạn trai rồi...”, chẳng bao lâu sau, Tiểu Triệu về mặt tổn thương rời đi, cô gái kia cũng chạy theo.

Dương Tiểu Oánh nói ra đánh giá: “một cô gái tốt như vậy, người đàn ông kia nếu như không cần, mới thật sự là ngu ngốc.”

Hải Nhã chỉ cười không nói gì, lúc còn học cấp ba cô cũng ngu ngốc như vậy, vì làm người hầu của các cô gái nên quan hệ tốt hơn một chút, tất cả quan hệ giữa cô và Đàm Thư Lâm khá tốt, nên giúp cậu ta đưa rất nhiều thư tình, thậm chí còn truyền lời cho các nữ sinh khác hẹn gặp cậu ta vào lúc mấy giờ, địa điểm ở đâu.

Hy vọng những người đàn ông ngu ngốc như Đàm Thư Lâm không nhiều lắm.

Trong trường học những lời đồn có liên quan đến người đẹp luôn là những đề tài truyền đi rất nhanh, chưa đến vài ngày, tất cả các bạn học trong trường đều biết Hải Nhã có bạn trai, số người theo đuổi giảm bớt, nhưng số bạn học nữ ngược lại rất nhiều. Hải Nhã cho đến bây giờ tạo cho mọi người chính là cảm giác lạnh lùng không dễ đến gần, hơn nữa cô lại không ở trọ trong trường, khó tránh người ta sinh ra cảm giác xa cách. Chỉ là ở trường đại học không giống như học cấp hai, cấp ba, giữa người với người còn có rất nhiều nhiệt huyết và tương trợ lẫn nhau, sau khi hiểu rõ Hải Nhã, số bạn học muốn kết bạn với Hải Nhã tăng lên rất nhiều, ngay đến cả Dương Tiểu Oánh cũng phải cảm thán: “Cuối cùng cũng không cần đi ăn và dạo phố một mình rồi.”

Công việc ở quán cà phê càng ngày càng tốt đẹp, việc dạy kèm cũng rất thuận lợi, số câu hỏi Tiểu Duyệt làm sai càng ngày càng ít, cha mẹ cô bé rất vui mừng, nhìn thấy Hải Nhã miệng cười tươi như hoa.

Sau khi ở thành phố này trải qua nửa năm con ác mộng, tất cả mọi chuyện dường như có dấu hiệu tốt hơn.

Buổi tối lúc nhìn thấy Tô Vĩ, Hải Nhã không kìm chế được nói chuyện không ngừng, những chuyện làm tâm trạng cô tốt thật sự quá ít, mà cuộc sống hiện tại của Hải Nhã lại quá tuyệt vời, tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp, không có bất cứ chuyện gì phiền não.

Ở trong quán nói chuyện khoảng nửa giờ, cho đến khi Tô Vĩ rót cho cô chén trà thứ ba, cô mới giật mình giống như cô cứ nhắc đi nhắc lại chuyện này, bản thân Tô Vĩ là côn đồ, không biết bao nhiêu tuổi đã ra ngoài lăn lộn trong xã hội, đối với mọi chuyện và mọi thứ ở trường học tất nhiên là không có hứng thú rồi.

Hải Nhã uống một hớp nước: “Xấu hổ quá, có phải anh cảm giác rất nhàm chán không?”

Anh dùng ngón tay trở nhẹ vuốt bật lửa, chiếc màu vàng đang ở trên tay cô, trong tay anh là chiếc Zippo màu đen, trên có một chiếc cỏ bốn lá màu vàng.

“Lúc trước anh còn đi học, môn học khiến anh đau đầu nhất là anh văn.” Anh cười cười, vung một cái thấp sáng bật lửa, lại vung lần nữa tiếng nắp thanh thúy khép lại.

“Vậy sở trường của anh là gì?” Hải Nhã ngừng thở, cẩn thận hỏi.

“Số học và vật lý.” Mắt anh híp lại, như đang nhớ đến những kỷ ức tốt đẹp. “Lúc ở trường cấp ba, anh rất thích tiết học Vật Lý, ước nguyện lớn nhất của anh là vào trường đại học Thượng Trung.”

Hải Nhã kinh ngạc: “Vậy, vậy sao anh...”

Sao anh lại trở thành đại ca trong xã hội đen? cô cứ nghĩ thành tích của anh chắc chắn là rất kém, không thể đậu vào trường cấp ba, chỉ có thể học nghề ở trường kỹ thuật hoặc trực tiếp lăn lộn trên xã hội, cô nghĩ anh cũng như vậy.

Tô Vĩ dùng ngón cái vuốt ve hình chiếc cỏ bốn lá trên cái bật lửa, từ từ nói: “Sau khi cha anh qua đời, hoàn cảnh rồi rắm, anh không hoàn thành tâm nguyện của cha, cố gắng học thật giỏi, mà nghỉ học.”

Hải Nhã im lặng ngồi bên cạnh anh, nhìn anh rút một điếu thuốc trong hộp thuốc ra, lưu loát châm thuốc, hít một hơi thật sâu. cô từ từ đưa tay ra, cũng từ bên trong đó rút ra một điếu thuốc, đặt trước mũi nhẹ nhàng ngửi, bỗng nhiên hỏi: “Khói thuốc không tốt?”

Anh cười chống cằm lên nhìn cô: “Em muốn thử à?”

Hải Nhã đem điếu thuốc kia ngậm vào trong miệng, rồi vụng về bật lửa, mới hít một hơi đã bị sặc đến nỗi nước mắt tràn ra, vội vàng lấy giấy lau bọt mũi lại.

Tô Vĩ hiếm khi cười lớn, đem tóc cô vạch ra, thân mật nói: “cô gái ngốc.”

Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, thử thăm dò dịch lại dựa vào anh. cô cẩn thận đem đầu tựa vào trên vai anh, giống như lúc còn bé cô thấy những hình ảnh hạnh phúc như thế này trên TV, cô khao khát cảm giác dựa vào và an tâm, không cần phải lo lắng điều gì.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên một cách dồn dập, Hải Nhã giật mình hoảng sợ, mở ra xem, là mẹ gọi đến. Lúc này là chín giờ hơn, mẹ rất ít khi gọi điện thoại đến vào giờ này, chẳng nhẽ có chuyện gì gấp?

Cô nhanh chóng nhận điện thoại, giọng nói ân cần của mẹ vang lên: “Hải Nhã, con ba ngày rồi không gọi điện thoại về nhà, có phải gần đây việc học quá bận không?”

Hải Nhã bỗng nhiên xuất hiện cảm giác có lỗi, ở trong suy nghĩ của cô, thật sự rất khó khăn mới thoát khỏi gia đình này để được tự do vui vẻ làm theo cách nghĩ của mình, trước mắt cô đang cảm nhận niềm vui, đều là do tự do và buông thả của mình mới có được.

Cô dịu dàng xin lỗi: "Xin lỗi mẹ, gần đây con có hơi bận."

Mẹ cười: "Có bận nữa cũng nên chú ý đến thân thể, gì Trầm có gửi tổ yến cho Thư Lâm gửi cho con, nhớ nói người giúp việc nấu ăn nhé. Một mình ở bên ngoài, sức khỏe là quan trọng nhất. Bà của con nói mẹ nhắn lời với con, chúng ta tất cả đều rất tốt, cha con gần đây nhận được một mối làm ăn lớn, con cũng không nên áp lực quá lớn, Thư Lâm còn dây dưa lâu như vậy, con cứ lạnh nhạt với nó vài ngày, quá dính vào nó cũng không tốt.”

Xem ra cuộc làm ăn này không dựa vào nhà họ Đàm, nên giọng điệu nói chuyện cũng khác lúc trước rất nhiều. Về chuyện tổ yến, chắc Đàm Thư Lâm đã lấy đưa cho bạn gái mới của cậu ta rồi.

Hải Nhã nói chuyện cùng bà một lát, cúp điện thoại, phát hiện ra mình vẫn dựa trên vai Tô Vĩ, không biết tại sao, cô đột nhiên có cảm giác tội lỗi, vội vàng ngồi ngay ngắn lại, giống như ở nơi xa mẹ sẽ thấy được.

Tô Vĩ không nói gì, đưa cô khi về nhà, tay của anh cầm tay cô rất chặt, lần này cuối cùng cũng làm cô đau đớn, loại cảm giác này khiến cô không thể nào nói nên lời.

"Đến rồi." Tô Vĩ dừng ở trước chung cư, từ từ buông tay cô ra.

Hải Nhã chân chò nói lời từ biệt: "Vậy, vậy. . . . . Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Anh nắm chặt hai vai của cô, cúi đầu, ở góc độ này hình như so với mấy buổi tối trước có chút khác nhau, cô không thể nhận ra lùi về phía sau một chút, cảm giác được hơi thở của anh dường như phun trên môi cô, nhưng rất nhanh lại hướng lên phía trên, hai cánh tay đang nắm lấy vai cô cũng trở thành nâng hai gò má của cô.

Bờ môi của anh dừng lại trên trán của cô năm giây, rồi nhỏ giọng kêu cô một tiếng: “Hải Nhã.”

Cô đột nhiên có một sự chua xót không thể nào nói ra được, giang hai cánh tay lao vào lòng anh, cô nảy sinh một ý nghĩ rất độc ác trong đầu, dụi dụi trán trong ngực anh.

Dừng một lát, anh nói, nửa đùa: “Lau sạch vết dầu rồi à?”

Hải Nhã không nhịn cười được, nhẹ nhàng đắp anh một đám: "Sạch sẽ rồi, cảm ơn anh."

Hai tuần sau Đàm Thu Lâm đột nhiên gọi điện thoại cho cô, đặc ý nói: “Chúc Hải Nhã, quán của tớ đã tìm được chỗ, cậu không phải sợ có người lừa gạt tôi à? đến đây tận mắt nhìn cho biết!”

Hải Nhã thật sự cảm thấy rất kinh ngạc, cái người tên Lão Duy đó cô cảm thấy không phải là người tốt, hơn nữa không phải là cô có thành kiến với anh ta, Bạn gái mới của Đàm Thu Lâm thật ra cũng không đúng đắn lắm, cô vẫn chắc chắn 5 vạn của Đàm Thu Lâm sẽ mất trắng, không ngờ cậu ta dùng 5 vạn đồng để thuê cửa hàng? Rốt cuộc là cửa hàng gì?

Cô suy nghĩ một lúc lâu, từ chối: “À, thuê được là tốt rồi, cậu cố lên, tớ đang bận, không đi được.”

Đàm Thu Lâm hăm dọa cô: "Cậu dám không đến? Nhất định phải đến!"

Cô cảm thấy thật là phiền: "Tớ không muốn đi, muốn đi học."

Cậu ta hét lớn lên: "Chúc Hải Nhã! Tôi mặc kệ! Cậu nhất định phải đến đây!"

Cô trực tiếp đem điện thoại bấm, tắt máy.

Ái ngờ sau khi tan học, từ xa cô đã thấy Đàm Thu Lâm đang đứng một cách nghiêm chỉnh bên cạnh chiếc Volvo trước cổng trường, từ lúc nào cô cũng không biết, cậu ta đã mua xe rồi, lại là Volvo. Sau khi tốt nghiệp phải về nhà, cậu ta thật sự quá lãng phí như vậy thật không đáng một chút nào, trở thành như vậy, gì Trầm cũng chiều cậu ta sau này nhất định phải chịu trách nhiệm

Đàm Thu Lâm hôm nay mặc giống như ngôi sao vậy, tây trang trắng tắp, cổ tay đeo đồng hồ thời thượng, có trời mới biết trước kia cậu ta hận nhất là những thứ này, bởi vì da cậu ta dị ứng với kim loại, đeo vào lập tức ngứa ngáy.

"Chúc Hải Nhã!"

Cậu ta đưa tay lên là hình cái loa hướng về phía cô gọi lớn, khiến tất cả mọi người xung quanh ồn ào nhìn về phía bên này. Hải Nhã chỉ cảm thấy vớ vẩn mắt thể diễn tới cực điểm, vội vàng chạy qua, nhỏ giọng nói: “Tớ đã nói không đi rồi mà?!”

"Lên xe!" Cậu ta căn bản không nghe, đặc ý búng tay, “Để cho cậu biết bản lĩnh của tôi.”

Hải Nhã bắt đầu đi, thấy trước cổng trường sinh viên càng lúc càng nhiều, tiếp tục gây ồn ào sẽ chỉ khiến lời đồn nhiều thêm mà thôi, không còn cách nào khác đành phải lên xe.

"Cậu mở cửa hàng gì?" Cô hỏi.

Đàm Thu Lâm hơi mất tự nhiên: "Đến là biết."

Rất nhanh Hải Nhã đã biết lý do tại sao cậu ta không được tự nhiên, chiếc Volvo ở một con đường nhỏ đi tới đi lui, cuối cùng dừng ở một nơi rất vắng vẻ, có một cửa hàng mặt tiền đang được sửa sang. Lão Duy khắp người toàn là vôi, ở bên đó chỉ dẫn những người công nhân làm trần nhà như thế nào, sàn nhà nên lát gì.

Biển hiệu của cửa hàng thì ngược lại đã được treo lên – “Dạ Sắc”

. . . . . Nghe cũng không như cái gì tên rất hay a, Hải Nhã yên lặng nghĩ.

Đàm Thu Lâm ho một tiếng: "Vốn dĩ tớ tính toán thuê một cửa tiệm mặt tiền ở khu vực tốt, mở một cửa hàng kinh doanh đồ dành cho những hộ gia đình giàu có. Nhưng bọn Lão Duy nói những cửa hàng như thế không kiếm được nhiều tiền, vừa đúng lúc có người gợi ý, có nguồn cung cấp rượu tốt mà giá thấp, chỗ này nhìn vắng vẻ, nhưng chẳng mấy chốc sẽ nổi lên, Dạ Sắc sẽ kiếm ra tiền.”

Thì ra là quán bar... cô nhớ chú Đàm kinh doanh bất động sản, không ngờ con trai chú ấy lại mở một quán bar ở một con đường nhỏ hoang vắng như thế này, còn là một... quán bar rất nhỏ.”

Cô ghé đầu vào xem bên trong cửa hàng đó một chút, bên trong lớn nhất cũng chỉ có 50 m vuông, bởi vì là tầng một của một khu chung cư cũ kỹ, nên nhìn rất rách rưới.

Hải Nhã không muốn nói lời thật lòng, chỉ gật đầu: “Rất được, chúc cậu thành công.”

Đàm Thu Lâm còn muốn nói khoác một chút nữa, nhưng Lão Duy đã gõ cửa: “Tiểu Đàm, cậu đến đây nhìn một lát.”

Cậu ta gạt đầu xuống xe, Hải Nhã cũng đành phải xuống xe theo, trong quán vừa bẩn vừa lộn xộn, không có chỗ để đứng, cô đi lòng vòng bên ngoài một lúc lâu, nhìn Đàm Thu Lâm với Lão Duy bàn bạc nên sửa chữa như thế nào, cô dứt khoát hỏi: “Đàm Thu Lâm? Còn việc gì nữa không? Tôi muốn về.”

Cậu ta đang nói rất cao hứng, vẫy tay: “Vậy cậu đi đi.”

Cô dừng một chút: "Tôi không có xe, nơi này không thuận tiện."

Cậu ta không nhìn được quay đầu lại: "Cậu không phải có đôi chân rất dài à! từ chỗ đây đi thẳng ra ngoài, rẽ phải ba lần, đi một đoạn nữa là đến đường lớn rồi!"

Mẹ nó! Hải Nhã bước đi, lần sau muốn cô đến những nơi như thế này, thì đem tên cô viết ngược lại đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chỗ này hình như đường còn chưa được mở rộng, các ngõ nhỏ ở đây như mê cung vậy, đi ngang qua các nơi dân cư sống phần lớn đã cũ kỹ không thể tả được, trên tường vẽ chữ “Phá” rất lớn. Hải Nhã đi lòng vòng nửa giờ, ngay đến cả đường cái có đèn xanh đèn đỏ cũng không thấy, năm giờ đúng là giờ cao điểm tan tầm, khu vực xung quanh một bóng người cũng không có.

Cô càng nghĩ càng tức giận, Đàm Thu Lâm mở quán bar ở đây, tốt nhất thua lỗ hết, mất hết sạch.

Cô mò mẫm một lúc, chợt thấy con đường nhỏ dựng Volvo, Hải Nhã xuất chút nữa bật khóc, cô đi nửa ngày, kết quả lại vòng về đây, rốt cuộc đây là nơi quái quỷ nào vậy?

Cô quay người đi hướng khác, cô mới đi được hai bước đã nghe thấy tiếng Đàm Thu Lâm gọi lớn: “Làm gì vậy? Muốn đánh nhau à?!”

Cô sững sờ, thiếu chút nữa thì kích động quay lại đó xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng ở gần đây rất vắng, cô lại là một cô gái không thể tùy tiện đi qua đó, không chừng xảy ra tai họa gì lớn hơn nữa, trải qua một khoảng thời gian trải nghiệm xã hội, cô so với trước đây tinh táo hơn rất nhiều, nhìn xung quanh tìm một góc không dễ dàng thấy được đứng nấp vào, chỉ cần bên đó có chuyện gì không đúng, cô sẽ báo cảnh sát liền.

Đàm Thu Lâm lớn tiếng mắng mấy câu, sau đó lại có mấy người nhỏ giọng nói chuyện, cách xa, thật sự không có cách nào nghe rõ, Nhưng Đàm Thu Lâm lại lớn giọng thực sự, mắng một câu lại một câu, hình như ngăn người nào đó làm cản trở chuyện của cậu ta. Hải Nhã không nhìn được thay cậu ta đồ mò hôi hột, dựa vào bản lãnh của cha mẹ cậu ta nên người ta thường cho cậu ta mấy phần mặt mũi, mới ra ngoài đã kiêu ngạo, thật sự là muốn tìm đường chết mà....

"Làm cái gì vậy? Muốn đánh nhau?!"

Đàm Thu Lâm bắt đầu gào thét, giọng nói có chút kỳ lạ, Hải Nhã vội vàng mở điện thoại di động ra, bắt đầu nhấn 110, còn chưa nhấn xong, bỗng nghe thấy tiếng cậu ta kêu đau một tiếng, giọng hét lớn lại biến thành âm thanh hu hu hu, chắc là bị người khác bịt miệng lại rồi. một người đàn ông dặn dò: “Đề xuống, kéo qua một bên.”

Hải Nhã hốt hoảng xuất chút nữa ném luôn cả di động, là giọng nói của Tô Vĩ! Anh đang sử dụng hình phạt riêng của xã hội đen à?!

Cô muốn đi ra ngoài, nhưng lại không dám, cứng ngắc đứng đó nửa ngày, thì nghe thấy tiếng bình bình của một hồi tay đập chân đá – Đàm Thu Lâm sẽ không bị đánh chết chứ? Cách đó không xa lại có hai người đi về phía cô, cung quanh đây một chỗ để trốn cũng không có, Hải Nhã nôn nóng đến mức toát cả mồ hôi, đi cũng không được, không đi cũng không được.

Bóng người tiến gần, một người khắp người đều là vôi, là Lão Duy, anh đang mặt dày cười làm lạnh, sau đó cổ bị Tô Vĩ xách lên, một đường kéo qua. Lão Duy phát hiện Hải Nhã đứng ở đối diện, kêu lớn: “Bên đó có người!”

Tô Vĩ nhìn sang, hai người đối mặt nhìn nhau, Hải Nhã vừa lúng túng vừa sợ hãi, đứng yên tại đó không biết làm như thế nào. Anh hơi bất ngờ, sau đó làm như không nhận ra không nhìn về hướng cô nữa, mà giờ tay lên đem Lão Duy ném sang một bên, đụng vào tường, vang lên một tiếng đồng lớn.

Lão Duy sắp khóc đến nơi, luôn miệng nói: "Anh Hòa! em thật sự không biết! Tên súc sinh đó đã chạy nửa tháng rồi! nó còn thiếu em mấy vạn chưa đòi lại được! em cũng đang đi khắp nơi tìm nó!"

Tô Vĩ móc ra một hộp thuốc, hút một điếu, nhét trong miệng lão Duy, sau đó thay anh ta đốt, tư thế này không giống như muốn đánh người, Lão Duy an tâm hơn, vội vàng móc gói thuốc lá của mình ra: “Đề em đề em! Đề em lấy ra! Thuốc lá!”

Tô Vĩ đẩy tay anh ta, chỉ nói: "Cậu lấy tiền đâu ra để mở quán?"

Lão Duy cười xòa: "Chính là tên nhóc vừa rồi, là tiền của nó, người ngốc nhưng nhiều tiền,"

"Chọn chỗ này để mở quán bar, cậu định mở phòng ở đây để đón ma à?"

"Không có!" Lão Duy vội vàng lắc đầu, "Cần đây thanh tra rất nghiêm, em nghĩ nên kinh doanh một thứ gì đó chính đáng một chút. Chờ đến khi quán bar của em sửa chữa xong, Anh Hòa lúc nào đến cửa cũng rộng mở, em thanh toán!"

Tô Vĩ cười cười, sờ sờ túi tiền của mình, Lão Duy tinh ý đưa thuốc lá lên, lại dùng một chiếc bật lửa đốt thay anh.

"Cậu thật sự không gặp lão Tiền?" Tô Vĩ phun ra một ngụm khói, "Tôi nghe người khác nói, tuần trước cậu còn cầm một khoản tiền từ chỗ lão."

Lão Duy dùng sức lay đầu: "Không có không có! Tuyệt đối không có! Anh Hòa anh cũng biết em mà, làm sao có thể bao che cho lão súc sinh ấy được? Lão còn thiếu tiền của em!"

"Lão đã từng nói muốn đi đâu không?"

Lão Duy suy nghĩ một chút: "Hình như đã từng nói muốn đi đến huyện G, nhưng lão làm sao đi được chứ? Đang bị truy nã, nên chắc chắn đang ở đây."

Tô Vĩ gật đầu, lui một bước để cho anh ta đi: "Cậu hãy ở lại đây đi? Có chuyện gì tôi sẽ đến tìm cậu."

Lão Duy ba chân bốn cẳng chạy, trong quán bar Dạ Sắc lại vang tiếng Đàm Thu Lâm hét lên giận giữ, con nóng giận tràn đầy, có lẽ bị đánh đập cũng không quá kịch liệt một lát sau, Volvo bắt đầu nổ máy, có lẽ là chỗ Lão Duy đi rồi.

Tô Vĩ hít một hơi thật lâu, lấy điện thoại di động quay số điện thoại, nói mấy câu, sau đó cúp máy bỏ vào túi. Hải Nhã đứng ở chỗ tối, đứng đến nỗi chân cũng tê dại, cô không dám đi ra ngoài, cô chưa từng thấy Tô Vĩ như vậy, từ trước đến giờ đây là mặt của anh mà cô không hề quen biết, cô vẫn kiêng kị nhất những người như thế này, tận mắt nhìn thấy so với trong phim cảm giác khác một trời một vực.

Tô Vĩ cũng không đến đây, anh chỉ đứng đó hút thuốc, từng hơi từng hơi, thổi ra rất chậm, trời dần tối, đèn đường đã bắt đầu sáng lên, xung quanh anh giống như bị sương mù bao phủ.

Hút xong một điếu thuốc, anh ném tàn thuốc đi, bỗng nhiên xoay người lại đi thẳng về hướng cô đang đứng.

Hải Nhã theo bản năng lui hai bước, anh đi đến trước mặt, nắm lấy cánh tay của cô: "Đi, đi trước rồi nói."

Cô gầy gù một lát, không còn hơi sức: "Em có thể đi. . . . . Đi nơi nào?"

Anh không có buông tay, giọng nói rất bình tĩnh: "Đưa em về nhà."

Cô bị anh lôi đi về phía trước, dọc theo quán Bar Dạ Sắc, cửa chính đã đóng, trước cửa không có một bóng người, chắc hẳn anh đã mang người đến giải tán, trên đất còn loang lổ mấy vệt máu trông thật ghê người, còn có một chiếc răng, Hải Nhã cứng đờ.

Tô Vĩ nhìn một chút, nói: "Vĩ là người quen của em, nên ra tay còn chưa nặng."

Hải Nhã nói cách khác, cái răng này không phải của Đàm Thu Lâm, mà là của một đàn em nào đó của Tô Vĩ? Hải Nhã còn chưa hết sợ hãi, anh nói thêm: "Cho nên để cho đàn em đánh cậu ta mấy đấm, cậu ta rất cô gắng chịu đựng, sẽ không chết người được."

Lời nói này. . . . . Làm sắc mặt Hải Nhã trắng bệch.

Cô biết rõ thân phận của anh, cũng muốn hiểu hơn, nhưng anh rất ít nói, chứ đừng nói để cho cô nhìn thấy, tướng tượng của cô lại giống như truyện cười vậy, đem những gì có trên phim gắn vào người anh, những tình tiết vô lý hết sức, ngược lại làm cô yên lòng hơn, biết đó là giả. Cô cũng cảm thấy sự thật không nguy hiểm như cô nghĩ.

Bây giờ cô rốt cuộc cũng biết rõ hơn về anh, không có cảnh gọi một tiếng có hàng trăm người tập hợp lại, cũng không có cảnh đao kiếm sống chết với nhau máu văng tung tóe, vừa chân thực vừa đáng sợ, làm người ta sờn tóc gáy. Đúng rồi, trong lúc anh và Lão Duy nói chuyện với nhau, có nhắc đến tội phạm truy nã. . . .

Hải Nhã cảm thấy chột dạ, chân giống như giẫm trên bông vậy, đi một lát đã nhìn thấy chiếc xe máy phân khối lớn của Tô Vĩ dựng ở đầu một ngõ khác, đèn đường bị hỏng rồi, xung quanh rất tối làm cho người ta cảm giác sợ hãi.

Tô Vĩ khe khẽ đẩy cô: "Lên xe."

Hải Nhã theo bản năng khua tay: "Không, không cần. . . . ."

Anh im lặng một lát, bỗng nhiên buông cô ra, đi đến trước xe máy, cúi đầu đốt một điếu thuốc, giọng nói thản nhiên: "Sợ?"

Cô im lặng, lắc đầu hoặc là gật đầu, đều không phải là đáp án của cô lúc này.

"Để cho em nhìn thấy chuyện không tốt rồi." anh thở ra một hơi thuốc thật dài, "Xin lỗi."

Trái tim đang đập loạn nhịp của Hải Nhã từ từ bình tĩnh lại, cô chần chừ một lát hỏi: "Anh đến đây để tìm một tội phạm bị truy nã?"

Tô Vĩ ngừng một hồi lâu, mới nói: "Em sợ anh cũng là tội phạm?"

"Em không nói như vậy!" cô hơi vội vàng.

Cô chưa từng nghĩ như vậy, thật ra từ lúc mới bắt đầu cô đã bắt ép mình không được suy nghĩ nhiều về thân phận của Tô Vĩ, thân phận của anh là gì không quan trọng, quan trọng là, anh và cô không phải là người cùng một thế giới, chỗ của anh không có thứ mà cô cần tìm, 1 giây cũng được, mấy năm cũng được, giống như một loại ma túy khiến cô buông lỏng, như vậy là đủ rồi.

Nhưng qua một thời gian ở bên nhau, cô mới phát hiện ra cô hoàn toàn không không chế được mình, chính bản thân cô đã rơi vào không cách nào rời xa anh được, không muốn rời xa, cô muốn cùng anh ở cùng nhau.

"Không phải là em sợ, " Hải Nhã cắn môi, giọng nói phát run, "Em...Em muốn biết. . . . . Chuyện của anh."

Không có tiếng nói chuyện, ánh sáng của đèn thuốc lá giữa ngón tay anh lóe lên rồi tắt, Hải Nhã cảm thấy mình đang run, không biết là đang mong đợi hay sợ hãi điều gì, về chuyện tình cảm cô vẫn hi vọng mình thụ động – được người khác yêu, được người khác che chở, được người khác lo lắng chăm sóc chu đáo, cô muốn yêu rất nhiều rất nhiều, giống như một hũ mật vậy, đặt cô ở trong đó. Ý nghĩ như vậy rất ích kỷ, nhưng bản thân cô cũng hiểu rõ, nhưng không có cách nào khác, cô luôn lo được lo mất như vậy, cô muốn được người khác yêu một cách chân chính,

Nhưng cô lại không được như vậy, Đàm Thu Lâm cũng vậy, Tô Vĩ cũng thế. Cô giống như giấy lau, người khác nhỏ một giọt nước, cô không tự chủ được muốn đến gần, không thể không chế được tình cảm của mình, luôn là người chủ động trong chuyện tình cảm.

Có người nói, phụ nữ về mặt tình cảm không thể quá chủ động, như vậy cho dù người đàn ông có chiếm được, cũng sẽ không thật sự quý trọng, có lẽ cũng bởi vậy, nên Đàm Thu Lâm mới không thêm đoái hoài đến cô. Cô cho rằng bản thân đã nhớ kỹ bài học kinh nghiệm này, mọi chuyện đổ lên đầu, vẫn dẫm lên vết xe đổ của mình.

Tô Vĩ vẫn luôn như gần như xa như vậy, mặc dù dịu dàng sẵn sàng, nhưng lại không muốn cô hiểu về anh. Cô cảm thấy mình không chỉ muốn mỗi sự dịu dàng của anh, có lẽ còn cái gì đó, trực tiếp hơn, cho dù sự thật đó của anh cô sẽ không thích nhưng như vậy sẽ làm cho cô cảm thấy cô thật sự đã cảm nhận được.

Nhưng những thứ đó anh chưa bao giờ cho cô.

Hút Thuốc lá xong, Tô Vĩ nhẹ nhàng búng xa tàn thuốc, nhỏ giọng nói: "Hải Nhã, lên xe đi, anh đưa em về nhà."

. . . . . Không có bất kỳ câu trả lời nào.

Cô đột nhiên xuất hiện cảm giác xấu hổ vô cùng, không biết từ đâu xuất hiện một cổ xúc động, lên tiếng từ chối: "Em không về!"

"Nghe lời, Anh đưa em về nhà." Giọng của Tô Vĩ dịu dàng hơn.

"Em không về!" Cô vẫn là cự tuyệt, xoay người rồi đi, giống như như vậy còn có thể giữ lại một chút thể diện cuối cùng, "Em đi bắt xe, anh đi đi."

Anh nắm cánh tay của cô, nhẹ nhàng một cái, đưa tay lên nắm lấy bả vai cô, động tác của cô chưa từng lưu loát như vậy, nhanh chóng hất tay anh ra. Anh lại nắm lại, cô vùng ra, anh dứt khoát đi ra phía sau cô ôm cô lên, ném cô lên trên xe, như một bao gạo vậy.

Hải Nhã không ngồi vững, thiếu chút nữa ngã xuống, tay đang vùng vẫy muốn nắm lấy thứ gì đó để ổn định, thì có hai cánh đã nắm thật chặt hai cánh tay của cô, đột nhiên một đôi môi mềm mại bao phủ lên môi cô.

Cô vừa giật mình vừa bối rối, hai tay đầy loạn, cả người lui về phía sau, anh không để cô lùi về phía sau, từ phía sau ôm lấy ót cô, lại tăng thêm lực, đôi môi cọ sát vào nhau, từ khô ráo trở nên ẩm ướt. cảm giác này vô cùng xa lạ, thậm chí có chút không thoải mái, đối với nụ hôn đầu tiên của cô mà nói, loại trình độ này có chút hơi quá, cô khó chịu tránh né, anh đột nhiên lại buông cô ra, nhẹ nhàng thở hổn hển, trong bóng đêm cúi đầu đưa mắt nhìn, từ từ đem mái tóc dài đang dính chặt của cô đẩy ra sau ót.

"Hải Nhã. . . . ." giọng nói của anh khàn khàn, ấn một nụ hôn ở trên trán cô, "Đừng động."

Đôi môi nóng bỏng đi chuyển từ trên trán đi xuống, đi qua mí mắt, sống mũi, cuối cùng lại một lần nữa nhẹ nhàng rơi vào môi cô, dịu dàng trần trọc mát. Hải Nhã cảm thấy ở trong trái tim mình như có cái gì rơi xuống, không có bên đổ, loại cảm giác không xác định này, cảm giác trống rỗng làm trái tim cô bắt đầu cuồng loạn, hô hấp dồn dập. Có chút sợ, giống như lần đầu tiên tham gia phỏng vấn khi vừa tốt nghiệp, trong đầu trống rỗng, tay chân cũng không biết đặt ở nơi nào.

Anh khẽ cắn, ở trong môi cô nói nhỏ: "Mở miệng"

Như người bị thôi miên, anh nói ra, cô liền thực hiện, trong đầu choáng váng mơ hồ một chút lý trí cũng không có.

Cô theo bản năng hé miệng ra, anh lại lần nữa hôn lên, hơi thở mạnh mẽ, đầu lưỡi vuốt ve môi của cô, răng, đầu lưỡi, ngón tay chôn ở trong tóc cô, nâng

đầu cô lên.

Nụ hôn này so với nụ hôn lúc nãy đúng là một trời một vực, cô cảm thấy ngực mình khó chịu, sắp thở không được nữa, những cảm giác khó chịu lúc này toàn bộ biến mất, chỉ để lại hơi nóng kịch liệt, bị anh làm cho không có đường để trốn, giống như những bông tuyết trong ánh mặt trời này đông, từng đóa từng đóa tan thành nước.

Không biết đến lúc nào thì, bọn họ mới chậm rãi tách ra, Hải Nhã thở gấp giống như vừa mới chạy xong 1000m, nhưng mà hình như Tô Vĩ cũng không khá hơn chút nào. Khoảng cách gần như vậy, có thể ngửi được hơi thở nóng bỏng của anh, bờ môi của anh ướt át, hai mắt đen láy lảng lảng nhìn cô.

"Nếu không muốn về nhà, " Anh nở nụ cười, dùng ngón cái phác vẽ lên môi của cô, "Trước hết đi đến nhà anh đã."

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

6:25 tối, chiếc xe máy của Tô Vĩ dừng ở dưới tầng một của khu chung cư, tất cả mọi chuyện rất bình tĩnh, điện thoại đi động không vang lên, mẹ cũng được, Dương Tiểu Oánh cũng vậy, ai cũng trong thời khắc tế nhị này gọi cho cô, không ngăn cản cô đón nhận tình cảm này, bởi vì một chút kích động mà làm việc như thế này.

Hải Nhã bước xuống xe máy, cô gắng ngăn cản hai chân của mình đang phát run, là bản thân cô đồng ý đến, những lúc như thế này mà cô làm ra bộ đáng sợ hãi sẽ ngu ngốc như thế nào, cô hi vọng bản thân mình nhìn ung dung một chút.

Nhà đối diện là một khu siêu thị tổng hợp, Tô Vĩ nói muốn mua một ít đồ - Mua cái gì? Trong đầu Hải Nhã rồi một mùi, lúc trước xem qua phim ảnh và tiểu thuyết ừ ừ kéo đến, anh, anh không phải định mua – Biện pháp?

Tô Vĩ xách một chiếc túi đồ, trên mặt rất ít khi xuất hiện một chút xấu hổ: “Anh sẽ là một ít món ăn, em thích ăn cái trắng không?”

Hải Nhã sững sốt khoảng một phút, mới cuống quýt gật đầu: "Em...em không kiêng ăn, gì cũng ăn được!"

Ồ, thì ra là mua thức ăn. . . . . cô đỏ mặt len lén đắm vào đầu mình một cái, cũng không có việc gì cũng đừng có đoán mò chứ ? Thật sự không trong sáng một chút nào !

Dễ nhận thấy Tô Vĩ cũng rất ít khi đến siêu thị để mua thức ăn, chọn lựa 20 phút mới mua được cải trắng thịt bò cà tím các loại, cô nhớ lần trước đến nhà anh, phòng bếp được sắp xếp rất gọn gàng, có phía là người hay nấu ăn hay không, nhìn thoáng qua bức tường trước bếp là sẽ biết rõ, tường ở trong phòng bếp anh trắng như tuyết rất sạch sẽ, đoán chắc một tháng cũng chưa bật lửa được một lần.

Cô bắt đầu lo lắng cho chất lượng bữa tối hôm nay rồi. . . . .

"Trong nhà hơi lộn xộn, em đừng để ý." Lúc ra khỏi thang máy, tô Vĩ nói một câu.

Anh thật là quá khiêm tốn, nhà anh đâu chỉ hơi lộn xộn, mà quả thực là lộn xộn đến ngất trời, trên đất toàn là túi giấy của quán M, gạt tàn thuốc cũng bị rơi úp xuống đất, trên đất đầy tàn thuốc lá. Cô nhớ lần trước thăm trái ghế sa lon vẫn còn rất sạch sẽ, hôm nay nhìn sao cũng giống khăn lau, vết nước cola, vết mì ăn liền đọng thành từng mảng từng mảng, không biết lại bị ai xe rách một miếng, rất giống như một con bão đã tràn qua.

Hải Nhã ngây ngốc đứng ở trước cửa, có một loại cảm giác không biết nên đặt chân vào như thế nào, bên cạnh rèm treo cửa sổ đột nhiên có tiếng mèo kêu meo meo, ngay sau đó là một chiếc đầu nhỏ đầy lông lá lộ ra sau cửa sổ, đó là một con mèo hoa trắng đen, vừa nhỏ lại vừa gầy, hai mắt lấp lánh có hồn nhìn chăm chăm vào cô.

"Em ngồi trước một lát." Tô Vĩ đem vỏ ghế sa lon lột ra, phía dưới đó được xem như là một tấm vải sạch sẽ, sau đó xoay người đi vào phòng bếp, vừa kêu, “Bàn Tử, đến ăn cơm”

Bàn Tử? Hải Nhã ngạc nhiên nhìn con mèo hoa vừa nhỏ lại vừa gầy kia, nó có chỗ nào được gọi là mập?

Nhìn căn phòng bừa bãi, chắc chắn là do con mèo này không chịu nổi cô đơn làm ra, Hải Nhã muốn thu dọn, cũng không biết mình làm như vậy có được hay không, nơi này dù sao cũng là nhà anh, nếu quá chủ động thành khách vượt chủ là không nên?

"TV bên gian phòng bên tay trái em ấy." Tô Vĩ từ phòng bếp thò đầu ra, "Muốn nghe ca nhạc, phòng bên cạnh có đĩa CD đó."

Hải Nhã khoát khoát tay: "Hả. . . . . Không cần, cái đó. . . . . Em...em giúp anh thu dọn đồ đạc được không?"

Anh cười cười: "Làm phiền em rồi."

Trong phòng bếp nhanh chóng truyền đến âm thanh cắt thức ăn và rửa rau, Hải Nhã dùng chổi đem đồ vớt lộn xộn trên sàn nhà dọn sạch sẽ, những suy nghĩ lung tung và tâm trạng khấn trương lúc trước cuối cùng cũng bình thường trở lại, cô cảm thấy mình rất thích cảm giác bây giờ, anh đang ở phòng bếp nấu cơm, cô ở bên ngoài quét dọn vệ sinh, tất cả mọi chuyện đều rất tự nhiên, giống như cô và anh đang thật sự chung sống dưới một mái nhà.

Tháo xuống chiếc vỏ bọc ghế sa lon bẩn thỉu, dưới sự chỉ thị của Tô Vĩ, cô đi sang một căn phòng bên phải mà cô chưa bao giờ đi qua lấy vỏ bọc mới. Nhà của Tô Vĩ bao gồm ba phòng ngủ một phòng khách, lần trước cô thức dậy chắc hẳn là phòng ngủ, bên tay trái là phòng đặt TV và một chiếc ghế sofa khác, nhất định là căn phòng luôn đóng bên tay trái rồi.

Hải Nhã khó tránh khỏi mang theo một chút cảm giác tò mò mở cửa phòng, gian phòng kia rất lớn, trong góc dựng một chiếc tủ đựng quần áo rất lớn, gần cửa sổ có một chiếc bàn đọc sách cũ kỹ, bên bàn học có một chiếc giá chất đầy sách, trừ những thứ đó ra, trong phòng không có bất cứ đồ vật gì nữa. Cô chậm rãi đi đến gần tủ sách, thật sự làm người khác phải giật mình, phía trên để phần lớn là sách giáo khoa cấp ba cũ, tuy là cũ, nhưng lại rất sạch sẽ, rất rõ ràng chủ nhân nó mỗi ngày đều quét dọn sửa sang lại.

Hải Nhã rút cuốn anh văn cấp ba ra, mở ra tờ thứ nhất, phía trên viết hai chữ ngay ngắn nắn nót: “Tô Vĩ”, nét chữ vẫn còn non nớt, lại đặc biệt ngay ngắn xinh đẹp – đây là sách giáo khoa hồi cấp ba anh đã dùng? Cô cẩn thận đặt về chỗ cũ, lại rút một cuốn sách lịch sử ra, cũng giống như tất cả học sinh nam cấp ba, trên sách giáo khoa lịch sử của anh toàn là hình vẽ còn có một bức ảnh bán thân của hoàng đế Hàm Phong bị anh vẽ bậy như một bộ xương khô, rất là dữ tợn.

Cô buồn cười, cẩn thận các nếp gấp trên sách vuốt thẳng, chiếc bàn đọc sách gần cửa sổ hình dáng rất cũ kỹ, trên mặt bàn đặt một khối thủy tinh, phía dưới để lên rất nhiều đồ vật, cô thậm chí còn thấy được một tấm giấy khen, phần lớn là giấy khen hạng nhất đại hội thể dục thể thao, còn có một số giấy khen khác, mới nhất là một tấm bằng chúc mừng anh đạt được giải nhất cả nước thi đấu Olympic toán học.

Anh thật sự đã từng học cấp ba, thật sự là một học sinh ngoan – Hải Nhã vừa giật mình vừa xúc động, anh vốn dĩ tương lai triển vọng, cho dù không vào được đại học, nhưng nếu thi chắc chắn không có vấn đề gì, làm sao lại lưu lạc đến mức làm lưu manh?

Tấm giấy khen bên cạnh để lên mấy bức ảnh, từ bức ảnh chụp tốt nghiệp tiểu học đến lúc đi chơi xuân hồi cấp ba, cô vừa liếc mắt nhìn thoáng qua đã có thể nhìn thấy Tô Vĩ trong đám người, lúc học tiểu học anh vẫn còn rất thấp, nhân rất nghịch ngợm, lúc chụp ảnh chung còn lên nắm lấy bím tóc dài cô bé đứng ở hàng trước, cười như ánh mắt trời. lúc lên cấp hai anh bắt đầu cao lên, ảnh tốt nghiệp trên đầu là một mái tóc như nhím, vẫn còn mang nét ngây thơ, lại chứng chắc nhiều hơn, nhưn mà cúc áo trên đồng phục học sinh lại không cài vẫn nghịch ngợm như cũ.

Cấp ba Tô Vĩ không có ảnh tốt nghiệp, chỉ có mấy bức ảnh chụp chung lúc đi chơi xuân, như là bị thời gian vô tình tách biệt ra, trên từng bức ảnh nụ cười của anh càng lúc càng ít, cúc áo vẫn không cài như cũ, cuối cùng cũng không thấy sự liêu lỉnh và nghịch ngợm nữa. Bên trong có mấy bức ảnh cho thấy rõ ràng là bị người khác chụp trộm, anh và mấy bạn học nam khác ngồi bên hồ nói chuyện, một bên mặt hơi lạnh lùng, so với lúc này có tám phần giống nhau.

Trong tất cả các tấm ảnh, đặc biệt nhất vẫn là tấm ảnh hồi cấp ba Tô Vĩ chụp cùng với một người đàn ông xa lạ, ảnh chụp có chút mờ hồ, ánh sáng cũng yếu, khung cảnh tối đen như mực, chỉ có gương mặt anh và người đàn ông kia là rất sáng, hai người đều mỉm cười, trong tay đang cầm thịt nướng, khoe miệng dính đầy dầu mỡ, nhưng anh cười vô cùng vui vẻ, trừ bức ảnh chụp tốt nghiệp tiểu học ra, Hải Nhã chưa từng thấy anh cười vui vẻ như vậy.

Đang nhìn say mê, bỗng nghe có người đang nhẹ nhàng gõ cửa sau lưng, cô giật mình, vội vàng xoay người, chỉ thấy Tô Vĩ kéo tay áo lên thật cao, vẻ mặt không thay đổi đứng ở trước cửa nhìn cô. Trong lòng Hải Nhã cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng, vừa mắc cỡ vừa chột dạ, rõ ràng là đi tìm tấm bọc ghế sa lon, cô không biết thế nào lại trở thành rình xem phòng của người khác?

"Thật , thật, thật xin lỗi..." Cô lúng túng nói xin lỗi, "Em không phải cố ý muốn xem, chỉ là đột nhiên thấy được..."

Anh không nói gì, đi vào mở tủ quần áo ra lấy vỏ bọc salon, đi đến bên cạnh cô, cúi đầu nhìn nhìn mấy tấm ảnh chụp và giấy khen trên bàn học, một lát sai, nhỏ giọng nói: "...Ăn cơm trước."

Hải Nhã giống như một đứa bé làm sai việc gì đó, chột dạ đi theo anh ra cửa, phòng khách đã được dọn sạch sẽ, trên bàn ăn đặt ba món ba món mặn một món canh, một đĩa rau xanh xào cải trắng, một đĩa cà tím xào với thịt bò, một đĩa thịt gà xé phay, canh là canh táo biển nấu với trứng, cô bụng bắt lại bắt đầu do dự, nói thật, cô có chút không dám gấp, bởi vì những món ăn này bề ngoài không có gì, màu sắc và hương vị ba loại.

"Ăn cơm." Tô Vĩ gấp một đĩa gà xé phay cho cô, giống như cảm thấy những món này không có cái gì khó nhìn.

Hải Nhã chọn một miếng thịt gà xé phay rất nhỏ bỏ vào trong miệng, cô âm thầm thở ra một hơi, rất được, may mùi vị không đến nỗi nào.

"Em còn tưởng rằng anh sẽ không biết nấu cơm đấy." Cô mở miệng cười, muốn cho không khí dịu hơn, "Không ngờ ăn rất ngon."

Giọng nói của Tô Vĩ bình tĩnh: "Lúc trước khi cha chưa mất, đều do anh nấu cơm. Đã lâu rồi không nấu, không quen tay."

Hải Nhã nghĩ thật lâu, mới nhỏ giọng hỏi: "Cái đó. . . . . Người trong ảnh, là cha anh à?"

Anh trả lời rất nhanh: "Ừ."

Cô do dự, vẫn không tiếp tục hỏi, lúc ăn cơm nói chuyện này hình như không được tốt. Gian phòng đó quyền sách kia cùng mấy bức ảnh, để cho cô có cảm giác nhìn trộm thời gian đã qua của anh, ở lúc cô không biết, anh đã ở đó vui vẻ, nỗ lực, suy nghĩ, cô dường như gặp được Tô Vĩ trong những năm tháng đó, trong lòng không biết tại sao lại hoang mang, còn có một chút thỏa mãn.

Sau khi ăn xong Tô Vĩ đi vào phòng bếp rửa chén, Hải Nhã len lén nhìn sang căn phòng kia, lúc này mới phát hiện ra cửa phòng đã bị đóng lại, cô có chút mất mát, ôm đầu gối tựa vào trên ghế sa lon ngẩn ngơ, cho đến khi anh tới đây vỗ nhẹ lên đầu cô: "Đi, đi vào, xem phim."

Phòng bên trái đúng theo phong cách mới nhất, phải là gian phòng vui chơi hoặc để tư liệu, vừa rộng vừa lớn, còn nối liền với ban công. Ngoài một chiếc sofa mềm mại, dưới đất còn phủ một lớp đệm và gối ôm, trên tường gắn dưới TV ngoại trừ DVD, còn có rất nhiều máy chơi game, PS2 tay cầm đã bóng loáng, chứng tỏ nó thường được dùng để chơi.

Tô Vĩ từ trong ngăn kéo lôi ra một xấp lớn đĩa DVD, lật từng cái từng cái một hỏi: "Muốn xem gì nào, Phi Thành Vật Nhiếu? Kungfu Panda? 2012?"

Hải Nhã không nhịn được cười, xấu hổ keo kiệt nghiêm mặt: "Thì ra là anh cũng thích xem những bộ phim như thế này à. . . .em cứ nghĩ anh chắc phải thích xem mười bộ phim lớn nhất bị cấm trên thế giới ... Đây."

Anh cũng cười, từ trong ngăn kéo ra một hộp DVD khác: "Vậy chúng ta xem Sodom 120 ngày."

Hải Nhã sợ dùng sức khoát tay: "Em đùa thôi!"

Cuối cùng vẫn là xem bộ phim mà già trẻ đều rất thích xem Kungfu Panda, Hải Nhã buổi tối ăn rất no, gian phòng này lại đặc biệt ấm áp, ở trên ghế sofa ngồi ngả nghiêng xuống dần, mơ màng ngủ. Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên nghe bên ngoài "Oanh" một tiếng nổ thật lớn, sau đó là cả căn phòng không thấy được năm ngón tay, cô bỗng chốc bị dọa đến mức tỉnh cả người, mờ mịt nhìn xung quanh: "... Bị cúp điện?"

Tô Vĩ đi ra phía ngoài ban công ghé đầu nhìn một chút: "Hình như là máy biến thế hư, không biết lúc nào thì mới có thể có điện."

Hải Nhã lấy điện thoại di động ra nghe len lén đưa mắt nhìn, tám giờ một phút, thời gian không còn sớm cũng kgoong muộn, đủ để anh đưa cô về, nếu không phải bị cúp điện, cũng đủ để cô ở lại xem hết một bộ phim

Nhưng cô vẫn chưa muốn đi, những lúc như thế này tại sao không nhân lúc tối mập mờ và im lặng này, hình như vậy khiến lá gan của cô lon hơn, cô im lặng ngồi trên ghế sofa, nghe thấy tiếng bước chân của Tô Vĩ từ ban công đến đây, cuối cùng dựa vào ghế sa lon ngồi dưới đất, một chút ánh lửa lóe lên rồi vụt sáng, anh châm một điếu thuốc, gương mặt trầm tĩnh lóe lên một chút rồi biến smaats, anh không hề nói gì.

Mờ tối, mùi thuốc lá thoang thoảng bao phủ cô, thứ mùi này làm người ta như si như say giống như là cảm giác đang ở một thế giới khác, vừa mới mẻ, lại tự do.

Hải Nhã từ từ nằm xuống, đem đầu tựa vào trên vai anh, anh dùng tay vuốt những sợi tóc dài của cô bị rũ xuống, âm thanh rất thấp: "Có bị sặc không?"

cô lắc đầu một cái, mở miệng nói chuyện, âm thanh so với anh còn thấp hơn: "Tô Vĩ... anh nói một chút chuyện có được hay không?"

Đến lúc này, cô cũng đã biết lý do tại sao anh lại mang cô về nhà, so với suy nghĩ của cô hoàn toàn khác nhau. cô nói muốn biết chuyện của anh, nếu anh mang cô trở về, cho nên anh đã ngầm cho phép.

Tô Vĩ im lặng rất lâu, hỏi: "Anh muốn biết chuyện gì?"

"Tại sao phải đi ra ngoài xã hội lẫn lộn? con đường này so với việc học còn vất vả hơn nhiều?"

Anh bật cười một tiếng: "Đều đã qua rồi."

cô không nói lời nào, im lặng chờ cho đến khi anh mở miệng lần nữa: "Nhà anh rất nghèo cha anh lại không có việc làm, mẹ trước đây bị ông chọc tức chết. Ước mơ của ông bà là đưa anh đi học đại học, tìm được một công việc tốt, vì tiền học phí quá lớn, ông nghĩ ra biện pháp giả vờ bị xe đụng bị thương, lừa gạt tiền chữa bệnh mới là quan trọng, không ngờ thật sự bị xe đâm chết, cho nên anh cũng không có tâm trạng học hành nữa."

Hải Nhã nghe được như vậy ngẩn ngơ, kinh ngạc hỏi: "Vậy, người đụng đó là ai?"

Anh không nói gì, chỉ im lặng cười ra tiếng cười lạnh lẽo, làm người ta rợn cả tóc gáy.

Bóng tối như muôn căn nuốt người ta vậy, Hải Nhã vô thức vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt mặt anh, sống mũi thẳng tắp của anh, còn có đôi mi vừa dài vừa đẹp đó nữa. khói thuốc đã hết, anh không động đậy, mặc kệ cho tay cô chạy dọc theo mặt anh, anh từ từ há miệng, cắn nhẹ lên đầu ngón tay cô.

Vừa nhột vừa tê, Hải Nhã trả thù năm lấy mũi anh, nghe anh cười, sau đó anh quay đầu, đôi môi mềm mại dính hôn lên mi mắt cô, dần dần đi xuống, giống như là hai viên nam châm đang bị hấp dẫn nhau, cô với anh lại hôn nhau lần nữa. trong bóng tối đưa tay không thấy được năm ngón, trong căn phòng không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, làm lá gan người ta cuồng nhiệt hơn, không chỉ muốn thỏa mãn dự dấy đưa giữa đôi cuồng nhiệt hơn, không chỉ muốn thỏa mãn sự dấy đưa giữa đôi môi, miệng há ra, giống như muốn ăn người đối diện vậy.

Hải Nhã không biết từ lúc nào đã từ trên ghế sa lon lăn xuống, lăn lên trên người anh, cùi nhỏ không cần thân đụng vào trên bụng anh, nghe thấy anh hừ một tiếng, đôi môi dây dưa rất sâu cuối cùng cũng tách ra.

"Đau không?" cô có chút áy náy

Tô Vĩ lắc đầu một cái, hai cánh tay dang rộng, ôm cô vào lòng, ngón tay một lần nữa vuốt những sợi tóc dài của cô.

“Cần phải về rồi” đôi môi ướm át của anh ở trên vành tai cô khẽ hôn.

Hải Nhã run lên một cái, lại chỉ vùi đầu ở trước ngực anh, không nói gì.

“ghế sa lon ở phòng khách và ghế sa lon ở nơi này, chính em chọn một cái đi.” Anh cười, vùi về vành tai cô.

Ngày đó vẫn không ở lại nhà của Tô Vĩ, 10 giờ tối, anh đưa cô trở về phía dưới khu chung cư, cúi đầu xem điện thoại di động, nói: “Hải Nhã lần sau đừng đến những nơi như vậy, cũng nhắc để em nói chỉ tên nhóc đó. Lão Duy không oхай là người tốt vẫn nên cẩn thận là hơn.”

Hải Nhã chỉ cười khỏ, muốn cô nhắc nhở sao đây thế nào nhắc nhở? Nhắc nhở, sau đó sẽ bị Đàm Thư Lâm cười nhạo? hay là thôi đi!

Lúc lên thang máy, tin nhắn của Tô Vĩ lại gửi đến, vẫn là bốn chữ đơn giản: “Ngủ Ngon, Hải Nhã.”

cô đỏ mặt, nhẹ nhàng đi về nhà, vừa mới mở cửa đã thấy Dương Tiểu Oánh ngồi trên ghế sofa ngơ ngác nhìn mình, cô không hiểu ra sao hỏi: “Sao vậy?”

Dương Tiểu Oánh cắn ngón tay chỉ để ý đánh giá cô, lấp bắp nói: “Xin lỗi. .... Hải Nhã. .... Tớ .. tớ vừa mới xuống dưới nhà đổ rác, không cẩn thận nhìn thấy...”

Hải Nhã đột nhiên sững sờ, tiến lại gần nghe cô ấy nói gì: “Người đó, người đó nhìn thật rất quen. ... A .. không nhớ -- người đó là anh Hòa?”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Anh Hòa hai chữ này từ trong miệng Dương Tiểu Oánh nói ra, khiến cho Hải Nhã giật mình, sau đó nghĩ lại, cô đã làm ở KV Lạc Lai thời gian dài như vậy, có gặp qua Tô Vĩ cũng không có gì lạ, chỉ là vẻ mặt của cô ấy khiến người khác không vui, Hải Nhã thay dép rồi vào nhà, giọng nói thản nhiên: “Ừ, đúng vậy.”

Dương Tiểu Oánh có chút ngượng ngùng: “Cái đó, tớ cũng không có ý gì khác, chỉ không ngờ bạn trai cậu lại là anh Hòa.”

Ở trong ấn tượng của cô, Hải Nhã là một cô gái dịu dàng thực nữ, gia cảnh tốt, nếu là bạn trai cho dù không phải là ngôn đăng hộ đối, thì ít nhất cũng là tuổi trẻ tài cao, Anh Hòa và cô căn bản căn bản không thể so sánh được, là người của hai thế giới, hai người bọn họ làm sao quen biết nhau vậy?

Hải Nhã cười yếu ớt: “Bất ngờ như vậy à?”

Dương Tiểu Oánh hỏi hận biểu hiện không có suy nghĩ của mình lúc vừa rồi, lần này cẩn thận suy nghĩ một chút, mới nói: “Người đó thật ra cũng không xấu, cũng không có thói quen lưu manh gì, chỉ là thân phận có hơi...”

Thân phận? cô sớm đã chán nản lấy thân phận ra để chán ghét một người rồi.

Dương Tiểu Oánh quan sát cẩn thận nét mặt của cô, có lẽ cũng đã đoán ra cô đã nghĩ gì, lúc này cười cười: “Cậu một người dịu dàng thủy mị, nhưng là gan lại lớn hơn tớ nhiều, đồng nghiệp nữ làm cùng Lạc Lai lúc ấy, ai cũng đều nói anh ấy đẹp trai, nhưng không có ai dám cùng anh có quan hệ gì.”

“Bởi vì anh ấy là côn đồ?”

“Không chỉ riêng chuyện này, cậu không cảm thấy anh ấy nói chuyện và làm việc không giống người bình thường khác sao?”

Không giống nhau? Hải Nhã nghi ngờ suy nghĩ hồi lâu, nói thật, Tô Vĩ ở trong mắt cô và tất cả mọi người không giống nhau, lúc mới bắt đầu cô cũng nghĩ là như vậy, nhưng đến lúc này cô đã tập mãi thành thói quen, Nếu có một ngày anh đột nhiên biến thành một người biết ăn nói như tiểu Trần, hoặc là giống như sinh viên nam trong trường học của cô không sâu không lo, đó mới gọi là kỳ quái.

Dương Tiểu Oánh hạ thấp giọng: “Tớ cũng chỉ là nghe lão Trương nói vậy thôi, anh ấy trước kia hình như đã gây ra án mạng, nhưng vì còn chưa đủ tuổi trưởng thành nên được thả ra.”

Gây ra án mạng? Vị Thành Niên? Hải Nhã bỗng nhiên rung mình, đột nhiên lại nghĩ đến trong bóng tối lạnh lẽo đó của anh không hề có tiếng cười, anh cũng không nói cho cô biết những chuyện tàn khốc kia, hôm nay mọi chuyện đã rõ ràng.

Dương Tiểu Oánh cảm thấy sắc mặt cô không ổn, vội vàng bổ sung: “Đó chỉ là tin đồn thôi! Tớ chỉ muốn nhắc nhở cậu đừng xúc động, ít nhất nên tìm hiểu một chút chuyện của đôi phương. .... Nếu cậu muốn yêu anh ấy, thế nào cũng phải biết rõ mọi chuyện mà anh ấy đã trải qua, dù sao anh ấy cũng không giống như những người khác.”

Hải Nhã miễn cưỡng cười cười: “Tớ biết rõ. .... Ừ, cảm ơn cậu.”

Dương Tiểu Oánh cuối cùng cũng không nhìn được tò mò, lặng lẽ hỏi: "Hazz, các cậu rốt cuộc, rốt cuộc làm thế nào đến được với nhau vậy?"

Hải Nhã cười: "Vậy cậu và tiểu Trần yêu nhau như thế nào?"

Dương Tiểu Oánh cắt một tiếng: "Không nói thì không nói! Chơi thần bí!"

Hải Nhã trêu đùa cùng cô ấy mấy cô, sau đó vào phòng nghỉ ngơi, trước khi ngủ Dương tiểu Oánh rất hiếm khi chân thành tha thiết nhắc nhở cô: "Hải Nhã, tớ không phải muốn xen vào việc của người khác, cũng không rảnh rỗi đến mức ngăn cản hai người. Chỉ là có một số việc, cậu nên suy nghĩ thật kỹ rồi hãy quyết định, đừng quá vội vàng."

Hải Nhã im lặng gật đầu, buổi tối ở trên giường trần trọc không yên, không có cách nào để ngủ được, chỉ cảm thấy trong lòng rất buồn phiền, lật điện thoại lên nhìn, đã ba giờ sáng. Trong lòng cô có một loại kích động không có cách nào kiềm chế được, rất nhanh gửi cho Tô Vĩ một tin nhắn: "Anh đã ngủ chưa?"

Gửi xong cô lại hối hận, Cô hỏi anh cái gì bây giờ? "Anh có phải đã giết chết người đã đâm chết cha anh hay không?" – câu hỏi như vậy cô căn bản không có cách nào nói ra được, huống chi, Dương Tiểu Oánh nói tất cả mọi chuyện chỉ là tin đồn, cô hỏi, bất kể đáp án là đúng hay sai, thật sự không có ý nghĩa.

Cô vội vàng nhấn nút xóa cô nghĩ nhân lúc còn chưa kịp gửi đi cô nên xóa nó đi, nhưng mà hình như đã quá muộn, được một lúc sau, điện thoại di động bắt đầu vang lên, Hải Nhã không đợi đến tiếng chuông reo lên đã vội vàng tiếp nhận điện thoại.

Giọng nói của Tô vĩ rất thấp: "Không ngủ được?"

Hải Nhã có chút chột dạ: "Ừ. . . . . anh cũng chưa ngủ à?"

Anh giống như đang cười, giọng nói nhỏ hơn: "Anh cũng vậy, không ngủ được."

Hải Nhã nhẹ nhàng cười lên, ôm điện thoại di động lật người, những buồn phiền lúc trước đột nhiên tan biến hết, giọng nói của anh, tiếng hít thở vang lên bên tai, giống như cả người anh đang ở bên cạnh cô vậy, thân phận của anh là gì hoàn toàn không quan trọng, không quan trọng một chút nào.

"Chỗ anh nhận được điện báo à?" cô hỏi.

"Đang sửa gấp, có lẽ ngày mai mới được."

Trong lúc đang nói chuyện, trong loa truyền đến tiếng kêu meo meo của con mèo nhỏ, còn có giọng nói an ủi của anh: "Đừng kêu, đi đến đây."

Hải Nhã vừa cười: "Tại sao lại gọi nó Bàn Tử?"

"Lúc Mèo mập mới đáng yêu."

Anh có lẽ đã ôm Bàn Tử vào trong ngực rồi, nó không còn kêu nữa, chỉ từ trong cổ họng phát ra âm thanh khò khè, đêm khuya yên tĩnh, nghe thật rất rõ ràng.

Hải Nhã cảm giác mình có rất nhiều rất nhiều lời nói muốn cùng anh, nhưng cô vẫn nói không ra được, vẫn chưa muốn ngắt điện thoại, anh cũng không để ý, hai đầu trầm mặc, chỉ có tiếng ngáy của Bàn Tử vang lên không dứt.

"Tô Vĩ. . . . ."

"Hả?"

Nhịp tim của cô bắt đầu tăng nhanh, ngọt ngào kích động chiếm trọn lấy cô, có chút nói lắp: "Lần sau. . . . . Ừ, lần sau để em làm cơm nhé. . . . .
Đừng, đừng đến quán ăn M để ăn."

Giọng nói của anh trở nên rất dịu dàng, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Được, làm phiền em rồi."

Hải Nhã nhìn chăm chăm bóng cây lay động trong đêm tối ngoài cửa sổ, hô hấp của anh phảng phất hòa cùng tiếng gió đêm, khiến người ta yên tâm. Nhắm mắt lại, cô dán điện thoại di động lên tai nói nhỏ: "Em mệt rồi. . . Tô Vĩ, khoan đã cúp máy. . . chờ em ngủ."

"Được."

"Ngủ ngon."

"Vâng."

Cô dùng chăn che kín đầu, toàn bộ thế giới chỉ còn lại tiếng hít thở nhẹ nhàng mà rõ ràng của anh, cả buổi tối lo lắng phiền chán, giống như chỉ đang chờ đợi thời khắc này. Người luôn tràn ngập sự chiếm giữ thì ra lại là cô, muốn chiếm đoạt anh, ôm anh, đắm chìm trong biển cả yên tĩnh, đến chết cũng không đổi.

Không biết ngủ bao lâu, Hải Nhã lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô mơ mơ màng màng mở ra, thấy người gọi đến là Đàm Thu Lâm, không nói hai lời liền tắt máy, một lát sau cậu ta lại gửi tin nhắn đến: “Chúc Hải Nhã, việc gấp! Nghe điện thoại!”

Hải Nhã khò sở xoa đầu, nhận điện thoại di động, giọng nói của cậu ta buồn buồn vang lên: "Hôm qua lúc cậu trở về, không gặp phải chuyện gì chứ?"

Cô nhớ đến ngày hôm qua cậu ta bị đánh, không khỏi bật cười: "sao vậy?"

Đàm Thu Lâm đáp ứng: "Ừm. . . . . Tôi bên này, có chút chuyện, bây giờ đang ở cục cảnh sát, cậu có thể đến đây được không?"

Hải Nhã giật mình, làm sao cậu ta lại chạy đến đồn cảnh sát rồi? Quầy rượu còn chưa bắt đầu kinh doanh, đã tra ra phạm pháp rồi à?

"Chuyện như vậy cậu phải làm tìm lão Duy." Hải Nhã suy nghĩ một chút, còn nói thêm, "Chuyện là anh ta gây ra ."

Đàm Thu Lâm buồn bực: "Người ở đây nói làm gì? Anh ta bận chuyện quầy rượu trong lúc này không có thời gian rồi đến đây."

Hải Nhã hối hận vì đã lỡ lời, không còn cách nào khác hơn mà phải hỏi lại: “Vậy rốt cuộc là có chuyện gì?”

Đàm Thu Lâm bắt đầu nói lắp ở trong điện thoại, cô cuối cùng cũng biết chuyện xảy ra, ngày hôm qua Đàm Thu Lâm bị người ta đánh cho một trận, bắt đầu còn chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy lại cảm thấy choáng váng đầu, ói rất nhiều lần. Cậu ta nghĩ là bị đánh cho bị ốm ra rồi, dọa sợ nên đã đi nhanh đến bệnh viện, bác sĩ hỏi cậu ta tại sao lại đánh nhau bị thương như thế này, đương nhiên muốn hỏi nguyên nhân khác, cậu ta không chịu nói, có lẽ thái độ cũng không tốt, nên bác sĩ đã báo cho cảnh sát, vì vậy cậu ta bị mang đi. Bình thường ngồng cuồng tự cao tự đại gặp phải chuyện thế này cũng quá bất ngờ, vội vàng gọi cho lão Duy và gọi điện cho bạn gái, kết quả bọn họ một người mắc việc, một người tắt máy, cậu ta lại không muốn cho bạn bè, chỉ có thể tìm Hải Nhã.

Hải Nhã quả thật dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là thay đổi quần áo đi một chuyến đến đồn cảnh sát, vừa mới vào cửa đã thấy Đàm Thu Lâm đang cúi thấp đầu, cả người ủ rũ ngồi ở bàn bên kia, mặt tím tím xanh xanh từng mảng từng mảng, khóe miệng còn dán miếng băng gạc. Một đồng chí cảnh sát ngồi ở đối diện ghi chép, luôn miệng hỏi: "Địa điểm, thời gian, cùng ai đánh nhau? Cậu đừng có ngây người ra như vậy!"

Hải Nhã từ từ đi đến, Đàm Thu Lâm thấy cô hai mắt liền sáng lên, còn chưa nói chuyện, phía sau đột nhiên có người gọi cô: “À? Đây là cô giáo Chúc mà?”

Cô ngạc nhiên xoay người, chỉ thấy học sinh mà cô nhận dạy kèm và cha của cô bé từ bên trong bước ra, khách sáo kêu mình, cô vội vàng gật đầu: "Chào chú, cháu đến. . . . . Ách, đến xem một người bạn."

Cha Tiểu Duyệt nhìn Đàm Thu Lâm một lát, sáng tỏ gật đầu: "À. . . . . bạn của cháu có khả năng đã tham gia vào một nhóm lưu manh đánh nhau, đang được tra hỏi ở đây."

Chú có lẽ đã từng gặp trường hợp như thế này, đi đến vỗ bả vai Đàm Thu Lâm: "Có sao nói vậy, nói xong cũng có thể đi."

Đàm Thu Lâm cảnh giác, giọng buồn bực nói: "Phải ghi chép lại à? Dù sao tôi cái gì cũng không biết, chính là bị người ta đánh thôi."

Thì ra là cậu ta lo lắng bị ghi vào hồ sơ, không trách được thành thật như thế.

Báo ứng đó, đây chính là báo ứng! Hải Nhã lần thứ hai vì bản thân mình độc ác mà cảm thấy bị ai.

Có thể là không muốn gây khó khăn cô giáo dạy thêm cho con gái mình, cha của Tiểu Duyệt tự mình đến ghi chép, tùy tiện hỏi mấy câu, cũng không ghi lại hồ sơ, lúc đưa bọn họ ra khỏi cửa còn vỗ vai Đàm Thu Lâm nói sâu xa: "Người trẻ tuổi, làm việc không nên quá xúc động, mạng là của mình, mất sẽ không có."

Đàm Thu Lâm đang ước gì không thể nhanh chóng rời khỏi chỗ ma quỷ này, lôi cánh tay áo Hải Nhã cúi đầu đi về phía trước, đi thẳng một mạch đến cửa tàu điện ngầm, mới buông tay cô ra. nhe răng trợn mắt xoa vết thương trên mặt, có lẽ là đau đến không nhẹ.

"Không sao chứ?" Hải Nhã phui phui tay áo, "Vậy tớ đi về đây."

Đàm Thu Lâm do dự một lát, gọi cô lại : “Cái đó ..... Chúc Hải Nhã, cảm ơn cậu."

Cô cười gượng: "Không có gì, lần sau cậu nhớ chú ý một chút."

Thấy cô xoay người không chút do dự đi vào tàu điện ngầm, Đàm Thu Lâm nhìn không được nữa, nói với cô: "Vây. . . . . tôi muốn cảm ơn cậu, tôi mời cậu ăn cơm nhé?"

Hải Nhã nhìn gương mặt chật vật của cậu ta, không lên tiếng. Chính cậu ta cũng phản ứng kịp, vuốt vết thương cau mày, làu bàu: "Chờ vết thương lành đã."

Cô lắc đầu: "Không cần, tớ còn có chuyện, đi trước."

Đàm Thu Lâm đứng như vậy nhìn cô đi vào trạm xe lửa, trong lòng có một cảm giác gì đó, anh cũng không biết đó là cảm giác gì, dù sao cũng rất lạ, tại

sao trên đời lại có người như Chúc Hải Nhã? Nếu không có cô, anh không chừng đã sống một cách bừa bãi phóng túng. Nếu thật không có cô, giống như mọi việc không có ý nghĩa.

Cậu cứ đứng giữa trời như vậy, trên gương mặt bị tổn thương, ở đâu cũng không khó chịu, chỉ đành phải vừa che vừa mắng, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Tuy rằng lần này bị đến cục cảnh sát khiến cậu ta sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn không lưu lại hồ sơ, nhưng mà đối với Đàm Thu Lâm hình như cũng là một đả kích không nhỏ. 20 năm qua mỗi chuyện mà cậu ta trải qua đều thuận lợi, ở nhà có cha mẹ yêu thương, lúc ra ngoài người khác vì nể mặt mũi của gia đình cậu cũng rất khách khí, bên cạnh vô số người nịnh bợ lấy lòng không đếm hết, lúc cậu ta giận dữ lấy bọn họ ra hung hăng xả giận cũng không ai dám nói gì, khi cậu phát hiện bởi vì tính khí ương ngạnh của mình mà lại đụng phải một bức tường cao, thì rốt cuộc vẫn không thể ngu ngốc mà cứ đụng vào được.

Mơ màng ở nhà một ngày, đến chiều Đàm Thu Lâm cuối cùng cũng bình tĩnh lại, vội vàng gọi điện thoại cho Hải Nhã, cô bây giờ càng ngày càng không khách khí, trước kia điện thoại cho cô, điện thoại đổ chuông chưa đến nửa phút đã nhận, mà bây giờ điện thoại đổ chuông cả buổi, đột nhiên điện thoại cắt đứt, cô lại dám tắt điện thoại.

"Mẹ nó. . . . ."

Đàm Thu Lâm bắt đầu ngang ngược cứng rắn, gọi điện thoại cho cô liên tục nửa giờ liền, Hải Nhã không còn cách nào khác đành phải nhận điện thoại, qua ông nghe thấy giọng nói của cô hết sức mệt mỏi và buồn bực.

"Cậu lại có chuyện gì nữa vậy?" Giọng nói của cô hơi khàn, có lẽ là mệt.

Đàm Thu Lâm lúc này ngược lại không nói được gì, cậu đang muốn dạy dỗ cô một lát, bây giờ ngược lại đem hết dự tính ban đầu quên đi, một lúc lâu mới cau mày nói: "À, này chuyện đó. . . . . cậu không đem chuyện hôm nay nói ra chứ?"

"Chuyện gì? Chuyện cậu bị đưa đến đồn cảnh sát hả. . . . ."

Không đợi cô nói xong cậu ta đã vội nói: "Ngừng! Tóm lại —— Cậu không được nói ra đó?"

Hải Nhã bị cậu ta làm cho không biết nên khóc hay cười, lạnh nhạt nói: "Chưa nói, nếu cậu không nhắc đến thì tớ cũng quên mất rồi."

Trong lòng cậu ta vẫn không thoải mái, rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái, chuyện này bị người khác nắm được giống như là bị nắm thóp vậy, cô nói giờ cô đã quên, đặc biệt đối tượng còn là Chúc Hải Nhã, cậu ta không có cách nào khiến cho bản thân yên tâm được.

"Quên là tốt nhất. . . . ." Cậu cố ý làm cho giọng điệu của mình lạnh lùng, "Cứ như thế đi. . . . . Ủ, cảm ơn."

Hải Nhã lắc đầu khép lại điện thoại di động lại, nhìn đáng vẻ Đàm Thu Lâm cũng không phải là người không có lương tâm, đã gây ra chuyện, vẫn sợ người nhà mình biết, lần này gọi điện thoại, là muốn cô không nói chuyện này cho gì Thẩm à?

"Ai vậy? Cái gì mà đồn cảnh sát?" Dương Tiểu Oánh đang ngồi ăn bánh ở đối diện thuận miệng hỏi một câu.

Hải Nhã cười cười: "Chuyện mở quán Bar đó, cậu ta làm mất chứng minh thư bị bắt đến đồn cảnh sát xử lý."

"Cậu ta mở quán bar thật hả? !" Dương Tiểu Oánh liu lười, "5 vạn làm sao mở quán bar chứ?"

5 vạn chỉ là số tiền đặt cọc ban đầu thôi, sau này còn phải lắp đặt thiết bị và quảng cáo nữa, lại là một khoản lớn hơn, dù thế nào đi nữa cậu ta cũng nhiều tiền mà. Hải Nhã lười phải suy nghĩ chuyện của cậu ta, nắm cái muỗng múc bánh trôi trong chén, mới vừa đưa đến miệng, tin nhắn điện thoại di động lại vang lên, cô mở ra đọc, Đàm Thu Lâm gửi cho cô một tin nhắn: "Bức ảnh ở KV tôi xóa rồi, chuyện lần trước là do tôi quá xúc động. PS: Nhớ kỹ không được đem chuyện ngày hôm nay nói ra đó."

Vì thế. . . . . Đây thật ra là trao đổi ngang bằng? Hải Nhã bật cười, tình trạng trao đổi buôn bán cuối cùng cũng chứng tỏ cậu ta đã lớn thêm vài tuổi rồi, đã không phải là học sinh tiểu học nữa, mà đã biến thành một học sinh trung học rồi.

"Hải Nhã, Hôm nay có muốn đến KV Lạc Lai hát không?" Dương Tiểu Oánh rất vui vẻ, "Tiểu Trần hôm nay đi làm, chúng ta có người quen nên không lấy tiền."

Cái gì mà có người quen không lấy tiền, cậu ta thật ra là muốn đến gặp tiểu Trần. sau khi Hai người bọn họ xác định quan hệ yêu thương, Dương Tiểu

Oánh giữ vững lý trí không dợn ra ngoài ở chung với anh ta, cộng thêm lần này lại vừa đi học lại vừa đi làm, thời gian gấp mặt của hai người thật không nhiều, đối với những người đang bước vào giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt mà nói, đúng thật là không thể nào dễ chịu.

Hải Nhã là người biết lắng nghe, nên đã đồng ý. Cô cũng đã rất lâu rồi không đến quán KV Lạc Lai, cái nghề này nhân viên làm thêm không có định so với cô suy nghĩ nhiều hơn rất nhiều, đi theo Dương Tiểu Oánh vào cửa, trước cửa cũng vậy mà nhân viên tiếp khách cũng vậy, phần lớn đều là gương mặt lạ, người duy nhất nhìn quen là tiểu Trần, anh ta mang theo ông nghe ở trong góc không biết cùng người khác nói gì, cho đến khi Dương Tiểu Oánh phát tay gọi anh, về mặt anh vui mừng đi đến.

"Làm sao lại đột nhiên đến đây? Không nói cho anh biết trước một tiếng!"

Tiểu Trần không kìm lòng được kéo một cánh tay của Dương Tiểu Oánh, rất lâu mới phát hiện Hải Nhã đang đứng ở một bên, anh có chút xấu hổ, mỉm cười gật đầu chào cô.

"Em đến để bắt quả tang." Dương Tiểu Oánh cười nói đùa, "Có cái yêu đương với cô bé nào, bảo cô ta trốn ngay, đừng để em nhìn thấy."

"Nói bậy bạ nữa."

Tiểu Trần thân mật nhéo mũi cô, dẫn hai người lên tầng, mở một phòng bao để hai người đi vào, một lát sau lại mang hai ly nước trái cây đến, mông cựa như vậy dính vào trên ghế sa lon, sống chết không di chuyển.

Hải Nhã vội vàng kiểm soát đi toilet, để khoảng không để hai người bọn họ tâm sự. Quán KV Lạc Lai kinh doanh vẫn luôn tốt như vậy, dù là bất cứ lúc nào, khách đến quán đều rất đông, nhân viên thu ngân và phục vụ cũng đã thay thế người khác rồi, không ai biết Hải Nhã cả, lão Trương cũng không ở đây, cũng đỡ xấu hổ hơn một chút.

Đứng ở trong toilet khoảng 10 phút, có lẽ hai người bọn họ ngọt ngào tâm sự chắc cũng xong rồi, Hải Nhã liền trở lại phòng, gõ tay lên gỗ cửa, sau đó khẽ mở ra, đúng lúc Dương Tiểu Oánh và tiểu Trần đang nói chuyện, hình như tranh cãi chuyện gì đó, giọng nói của tiểu Trần rất vang: "Đúng vậy! Anh con mẹ nó chính là người nghèo rớt mồng tơi! Anh không nuôi nổi em! Nên em đã vội vàng tìm việc mới, còn nói yêu anh gì chứ!"

Cãi nhau? Hải Nhã lúng túng đứng ở ngoài cửa, cánh tay đang cầm nắm cửa, vào cũng không được ra cũng không xong.

Người ở bên trong hình như không phát hiện cửa đã bị mở ra, giọng nói của Dương Tiểu Oánh còn mang theo tiếng khóc nức nở: "Em lúc nào thì nói anh là nghèo rớt mồng tơi? Em khổ cực đi làm cũng là sai à? em không làm gì cả cứ ở nhà để anh nuôi, khác gì heo dậu, như vậy anh vui à?"

"À, thì ra sống dựa vào anh giống như heo. Được! em được lắm!"

Anh ta tức giận đem gạt tàn thuốc nện ở trên khay trà, không nói chuyện nữa, cả căn phòng chìm trong im lặng.

Hải Nhã suy nghĩ hồi lâu, quyết định lặng lẽ đóng cửa lại, lại vào toilet đứng thêm 10 phút nữa mới quay lại, lần này gõ cửa bên trong nhanh chóng có phản ứng, tiểu Trần ngồi dựa vào cạnh cửa kéo cửa ra, Dương Tiểu Oánh nhìn về phía cô nói đùa: "Cái cậu này ở bên trong toilet lâu vậy!"

Hải Nhã mỉm cười ứng phó mấy câu, len lén quan sát về mặt hai người bọn họ, giống như đã bình thường trở lại, trên mặt Dương Tiểu Oánh vẫn còn đỏ ửng, ngọt ngào nhìn về phía tiểu Trần cười: "Anh còn ngồi đó? Coi chừng quản lý thấy đấy! Nhanh đi mau lên!"

Tiểu Trần vẫn còn hơi lo lắng, đưa mắt ra hiệu cho cô: "Buổi tối . . . . ?"

Dương Tiểu Oánh ra sức mà vẫy tay: "Biết rồi biết rồi! Đi nhanh đi!"

Hải Nhã chờ tiểu Trần đóng cửa đi ra ngoài, mới thử thăm dò hỏi: "Buổi tối cậu cùng Tiểu Trần đi ăn à?"

Dương Tiểu Oánh ôm mặt lắc đầu, có chút xấu hổ: "Anh ấy chín giờ tan ca, chuyện này. . . . Hải Nhã, buổi tối tớ sẽ không về đâu."

"A. . . . ." Hải Nhã cũng có chút lúng túng, có câu nói vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, câu nói này, câu nói này rất đúng, lúc vừa rồi hai người bọn họ còn cãi nhau nảy lửa, mà một lát sau lại dính vào nhau rồi.

"Cậu thật sự không muốn đến sống cùng Tiểu Trần à?" cô hỏi cẩn thận.

Dương Tiểu Oánh ngậm ngẫn một hồi, cười lắc lắc đầu: "Tớ phải có cuộc sống của mình. chuyện gì cũng dựa dẫm vào đàn ông, dựa vào tình cảm, không sẽ không được lâu dài."

Hải Nhã cũng có chút ngẩn ngơ, lẩm bẩm: "Cậu nói đúng."

Có phải thái độ lý trí như vậy thì tốt hơn không? Mọi việc đầu tiên là phải lo lắng cho bản thân, không cần hi vọng xa vời là người khác sẽ yêu mình cả đời. Cuộc đời này thống khổ nhất, không phải là không có tình yêu, mà là có được sau đó lại mất đi, vì không muốn một ngày nào đó sẽ phải chịu đau khổ như thế này, mỗi người phải yêu bản thân nhiều một chút.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng một cái đã đến tháng sáu, mùa hè năm nay đến đặc biệt sớm, quần áo mùa xuân vừa mới mặc được mấy ngày, đã phải thay quần áo mỏng mùa hè rồi.

Ngày thứ ba lại đến ngày Hải Nhã đến nhà dạy kèm anh văn cho Tiểu Duyệt, đưa bé này lần trước thi trắc nghiệm anh văn được 82 điểm, cô đã tuân thủ lời hứa, mua chon con bé một cặp tóc con thỏ, đôi mắt được đính bằng thủy tinh, Tiểu Duyệt rất thích, ngược lại mẹ Tiểu Duyệt lại có chút xấu hổ. Người biết nhìn sẽ biết kẹp tóc này không hề rẻ, Hải Nhã làm gia sư một tháng tiền công cũng không đủ mua mấy đôi, vì vậy cô muốn đưa tiền cho Hải Nhã: “Cô giáo Chúc, vật này cứ để cô mua cho, để cháu tiêu tiền như vậy cô thật sự là quá xấu hổ.”

Hải Nhã từ chối nhã nhặn: "Không có gì, là cháu đã đồng ý mua cho con bé, cô giáo như cháu cũng rất vui mừng."

Mẹ Tiểu Duyệt không biết nghĩ tới điều gì, muốn nói rồi lại ngừng, cuối cùng không nhận được, mới nói: "Cô muốn cùng cháu trao đổi một chút, kỳ học sau không phiền đến cô giáo Chúc nữa, cháu vẫn là sinh viên đúng không? Nên lấy việc học làm trọng."

Hải Nhã sững sờ, cũng không ngờ đối phương sẽ nói đuổi việc cô như vậy, lẽ ra cô còn muốn dạy cho Tiểu Duyệt dạy nửa năm nữa, đứa nhỏ này thành tích anh văn thi đã cao hơn rất nhiều, tại sao lại muốn đuổi việc gia sư như cô.

"Là cháu dạy không tốt sao?" Cô cẩn thận hỏi.

Mẹ Tiểu Duyệt miễn cưỡng cười: "Không phải, cháu dạy vô cùng tốt, Tiểu Duyệt nhà cô với cháu cũng rất hợp nhau. Chỉ là cái đó. . . . . cô giáo Chúc, cô cũng không khách khí nói thật với cháu luôn, chồng cô nói, mấy tháng trước cháu có một người bạn bởi vì đánh nhau bị đưa đến đồn cảnh sát. Cháu...bạn cháu quan hệ có chút. . . . . Nói như thế nào đây, không quá thích hợp. Nhưng mà gia đình cô vẫn cảm ơn cháu, Tiểu Duyệt tìm nhiều gia sư như vậy, chỉ có cháu dạy con bé tốt lên."

Thì ra là bởi vì chuyện của Đàm Thư Lâm. . . . . trong lòng Hải Nhã có chút uất ức, sau khi cảm môi im lặng nửa ngày, rốt cuộc gật đầu một cái: "Vậy. . . . . Cháu cũng rất vui về khi ở đây làm nửa năm. Cảm ơn, hẹn gặp lại."

Cô xoay người rời đi, càng nghĩ càng thấy phải uất ức, giống như sự cố gắng nửa năm qua của mình, đã nhẹ nhàng bị chối bỏ, đột nhiên đuổi việc đúng thật giống như đánh đòn cảnh cáo, đánh đến mức khiến cô bối rối. Không trách mấy lần gần đây, khi cô dạy cho Tiểu Duyệt, cha mẹ Tiểu Duyệt không nhiệt tình và thân thiện như trước đây, quá trình dạy học mẹ Tiểu Duyệt thậm chí thường ở trong phòng nghe toàn bộ buổi dạy, cô vẫn không biết điều quan trọng ở đây là gì, cô còn tưởng rằng việc nói đến chuyện quần áo của mình khiến họ hiểu lầm, thì ra là bọn họ đang âm thầm đề phòng cô, nhân dịp có kết quả cuộc thi lần này của Tiểu Duyệt, tiện thể đuổi việc cô luôn.

Bọn họ coi như đã cho cô chut thể diện, ngay lúc đó không lập tức đuổi việc cô, nhưng bây giờ so lập tức đuổi việc cô còn khiến cô khó chịu hơn.

Hải Nhã cúi thấp đầu chậm rãi đi ra khỏi con phố này, cách xa vẫn có thể nhìn thấy Tô Vĩ đang tựa trên xe máy chờ đợi mình, cô đi tới, còn chưa kịp nói gì nước mắt đã rơi xuống, Tô Vĩ giang hai cánh tay ôm cô, nhỏ giọng an ủi: "Sao vậy?"

Hải Nhã lắc đầu một cái, đang muốn nói chuyện, điện thoại trong ngực anh đột nhiên vang lên. Tô Vĩ ôm lấy cô ấn đầu cô vào ngực mình, một tay nhận điện thoại, alo một tiếng.

Trong loa âm ỉ không chịu nổi, có người đang lớn tiếng la hét, chân mày Tô Vĩ dần dần nhíu chặt: "Ngày mai tôi đi qua."

Người đầu bên kia điện thoại lại hét lên mấy câu, anh đành phải đồng ý: "Tôi lập tức đến."

Thu tay lại, anh vuốt vuốt tóc Hải Nhã, cô dùng sức lau nước mắt, miễn cưỡng cười cười: "Không có việc gì, anh đi đi, em đi thuê xe."

Tô Vĩ dặt tay của cô, suy nghĩ một chút, nói: "Anh và em cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Anh muốn đưa em đi đâu?

Vấn đề này, Hải Nhã nghĩ cũng không muốn nghĩ, lúc này cô rất cần anh, anh đem cô đi đâu cũng được.

Xe máy chạy như bay trên đoạn đường vắng, sau đó dần dần đi qua một ngõ nhỏ, cuối cùng dừng ở trước cửa một quán bar. Tô Vĩ bước xuống xe, giúp cô lấy mũ bảo hiểm xuống, trên mặt cô vẫn còn những giọt nước mắt vừa nãy khóc chưa lau khô, anh dùng tay tỉ mỉ lau khô, nhỏ giọng nói: "Cười một cái nào, đừng khổ sở như vậy."

Hải Nhã vô lực lắc đầu: ". . . . . Cười không nổi."

"Vây ít nhất đừng khóc." Anh cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, "Ngoan, mọi chuyện sẽ tốt ngay thôi."

Hải Nhã dụi dụi con mắt, miễn cưỡng lộ ra nụ cười tủm tỉm, vịn vào cánh tay anh nhảy xuống xe máy: "Đi thôi, em không sao."

Quán bar này so với quán bar Dạ Sắc của Đàm Thư Lâm lớn hơn một chút, ở khu vực trung tâm có một sàn nhảy nhỏ, trong sàn nhảy có một chiếc đàn piano, có một anh chàng vẻ mặt say sưa đánh đàn. . .hà đánh bài hát có lên là Long Miêu. Bên trong quán bar mờ ảo đã tràn ngập khách, Tô Vĩ dắt cô đến trước quầy, có một người đàn ông khoảng 30 tuổi tiến đến, giọng nói rất thân thiết: "Hiếm thấy, cậu đem một cô gái đến đây. Vodka? Hay bia?"

Tô Vĩ nhẹ nhàng đỡ Hải Nhã ngồi lên một chiếc ghế cao, dẫn dò người đàn ông này: "Không uống rượu, thay tôi chăm sóc cô ấy."

Người đàn ông đó gật đầu, thành thạo lấy ra một cái cốc, đổ nửa ly nước táo đưa đến trước mặt Hải Nhã, cười: "Em là người khách đầu tiên trong ngày hôm nay đến đây uống nước trái cây."

Hải Nhã hơi sững sờ, nhẹ nhàng nín tay áo Tô Vĩ, nhỏ giọng hỏi: "Anh phải đi à?"

Anh nắm tay của cô, nhẹ siết chặt hai cái: "Có chút việc, sẽ trở lại ngay. Em ở đây chờ anh một lát, đừng đâu lung tung, được không?"

Cô không muốn một mình đợi ở một nơi xa lạ như thế này, xung quanh đều là người uống rượu, mùi rượu thuốc lá gay mũi, có rất nhiều ánh mắt sáng quắc nhìn cô, anh sờ tóc của cô: "Xin lỗi, anh sẽ nhanh chóng trở lại."

Hải Nhã đành phải miễn cưỡng cười một tiếng, buông tay ra: ". . . . . Vậy cũng được, em chờ anh."

Cô lưu luyến không rời nhìn bóng dáng của Tô Vĩ biến mất trong bóng đèn mờ ảo ở quầy rượu, người đàn ông phía sau cười nói: "Em gái đi học ở đâu?"

Hải Nhã kinh ngạc một lúc lâu, nhớ đến lần đầu tiên Tô Vĩ hẹn cô ra ngoài, cũng vừa nhìn thoáng qua đã biết cô là một sinh viên. Cô quay đầu lại bùng nước táo uống một hớp nhỏ, hỏi: "Anh nhìn em giống một sinh viên lắm à?"

Lúc cô học cấp ba, có người còn hỏi cô đã đi làm ở đâu rồi phải không, gương mặt cô không trẻ con, cộng thêm vóc dáng rất cao, lúc cô 15 tuổi có người đoán cô là sinh viên đại học.

Người đàn ông này rất hay nói: "Vừa nhìn đã thấy em không giống người ở đây. Đúng rồi, anh họ Triệu, tất cả mọi người gọi anh là tiểu Minh, em cũng đừng khách khí."

"Em tên là Chúc Hải Nhã, đang học đại học."

Hải Nhã do dự một chút, nhìn về phía người đàn ông ba mươi tuổi gọi tiểu Minh, chuyện như vậy cô làm không được, không khách khí lại không quá xa lạ vẫn nên gọi là: ". . . . . chú Minh."

Tiểu Minh vẻ mặt như bị sét đánh: "Đừng! Đừng! Đừng kêu chú! Anh đâu có già như vậy!"

Hải Nhã cười lên: "Anh Minh."

Tiểu Minh là một người rất hay nói lại rất dễ gần, xử sự cũng tương đối từng trải khôn khéo, sau khi Tô Vĩ rời đi, có rất nhiều khách nam đến đây bắt huyện, phần lớn bị anh nói mấy câu đã quay đi, còn lại một hai mặt dày tìm Hải Nhã nói chuyện, thấy cô hoàn toàn không lý tới, ai cũng chẳng ngờ mặt nóng dần mông lạnh, cũng đành thôi.

Ổn định yên tĩnh uống gần nửa ly nước táo, mặc dù có tiểu Minh không ngừng nói chuyện và chọc cô cười, nhưng Hải Nhã vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, cúi đầu xem điện thoại di động, đã hơn mười giờ, Tô Vĩ đã đi hơn nửa tiếng, như thế này mà bảo ngay lập tức trở về? Anh không phải là hơn 12 giờ mới trở lại chứ?

Tiểu Minh cũng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, vẻ mặt có chút nghiêm túc: "Em gái ở chỗ này đừng đi đâu, anh đi ra ngoài xem một chút."

Anh ta nhờ một cô gái trẻ đến nói chuyện với Hải Nhã, rồi dùng khăn ướt lau tay rồi đi ra khỏi quầy. Bọn họ sao cứ từng người từng người bắt cô ngồi ở chỗ này chờ đừng đi đâu? Hải Nhã buồn phiền trong lòng, đang muốn giải quyết một chút oan ức, ai ngờ ngồi ở chỗ này lại khiến cô càng bức tức hơn.

Cô gái đó nói chuyện với cô mấy câu, thấy cô không yên lòng, vẻ mặt chán chường, dứt khoát im lặng không nói, bởi vì thấy bên cạnh có mấy vị khách mới đến, cô gái đó theo thói quen rót cho Hải Nhã một ly Whisky, còn cho thêm hai viên đá, rồi xoay người chào hỏi khách.

Bản thân Hải Nhã cũng không chú ý, nhìn màu sắc cùng nước táo rất giống nhau, bùng lên uống một ngụm thật lớn, thoáng chốc bị nghẹn đến mức ho khan liên tục. Cô gái kia lúc này mới phản ứng được mình đã rót sai, vội vàng nói xin lỗi với cô: "Ngại quá, thuận tay rót rượu cho cô. Để tôi rót cho cô ly khác."

Hải Nhã lắc đầu: "Không cần, cái này rất tốt."

Người xưa không phải đã nói rồi sao? Mượn rượu giải sầu? Không uống rượu không có cách nào để hiểu được mọi việc, chẳng được bao lâu, cô đã cảm thấy toàn thân ảm áp lại nhẹ nhàng, ánh đèn mờ ảo ở nơi này đã từng khiến cô cảm thấy khó chịu, tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng, đột nhiên trở nên rất thích hợp rất tuyệt vời, những phiền chán và oan ức trong lòng cũng không biết đi nơi nào.

Cô uống hết ly rượu đó, kêu cô gái kia: "Thêm một ly nữa."

Cô gái kia cười híp mắt khen ngợi: "Cô vẫn uống được nữa à! Đừng uống quá nhanh, rượu này có tác dụng chậm."

Lúc này, Hải Nhã cái gì cũng không nghe được nữa, nàng cô uống một hớp hết nửa ly rượu, người và cảnh vật trước mắt bắt đầu từ từ xoay tròn, trở nên mơ mơ hồ hồ. Bên cạnh có một người đàn ông đến gần cô, từ từ tiến gần lên vịn bả vai của cô, cô cũng không giận, chống cằm nhìn người ta cười khúc khích.

"Chúc Hải Nhã?" Có người lớn tiếng gọi cô, Hải Nhã phản ứng chậm rãi ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy Đàm Thu Lâm đang đứng cùng Lão Duy, cậu ta hình như đang xác định có phải cô không, híp mắt quan sát cô từ trên xuống dưới.

Sự hứng khởi bởi vì còn và ảo giác trong nháy mắt biến mất, Hải Nhã Heiyer lạnh lùng quay đầu, làm bộ như không nhìn thấy.

"Mẹ nó, thật là cậu! Tại sao cậu lại một mình tới những chỗ như thế này?" Đàm Thu Lâm bước nhanh đi tới, bởi vì thấy có một người đàn ông đang ôm bả vai cô, vừa nhìn thoáng qua đã biết là có ý đồ bất chính, cậu giơ tay vỗ lên quây: "Tránh ra!"

Người kia trở mặt: "Anh là ai?"

Đàm Thu Lâm lười nói với anh ta, nhắc cổ áo đem anh ta kéo ra, cảnh cáo: "Anh dám động tôi. . . . . Người quen của tôi? !"

Cậu ta cao, sức khỏe cũng rất lớn, người kia ước chừng cảm thấy không dễ chọc, lườm bầu mắng mấy câu rồi đi. Đàm Thu Lâm ngồi bên cạnh người cô, giơ tay lên kêu ly Whisky, rồi lấy ly trước mặt cô lên mũi ngửi, kinh ngạc: "Cậu còn uống rượu? Một mình tới chỗ như thế này uống rượu?"

Hải Nhã không chút khách khí cướp lại cái ly trong tay cậu ta, không nói chuyện.

Đàm Thu Lâm: "Ồ, lá gan càng lúc càng lớn rồi nhì! Đúng rồi, quán Bar của tôi đã xây xong, tháng này vừa mới bắt đầu kinh doanh, nếu cô muốn uống rượu, lần sau đến bên tôi uống."

Hải Nhã bị cậu ta lải nhải khiến cho càng ngày càng khó chịu, chỉ hận không che được lỗ tai không nghe. Lão Duy ở Đối diện nhìn về phía Đàm Thu Lâm gọi, cậu ta khoát khoát tay, chỉ chỉ cô, còn nói: "Tôi cùng Lão Duy đến đây để gặp người quen anh ấy, có thể có được một mối làm ăn cung cấp rượu, Haz, Tôi hỏi cậu sau không nói, tại sao lại một mình ở đây?"

Hải Nhã quay đầu nhìn cậu ta: "Tại sao cậu còn chưa đi?"

Đàm Thu Lâm sững sờ, hơi khó chịu: "Sao lại nói chuyện như vậy? Tôi chọc giận gì cậu hả ?"

Cậu ta lại có thể làm ra vô tội để hỏi câu hỏi này! Hải Nhã đầy một bụng cơn giận biến thành tức giận, đặt thật mạnh ly rượu lên bàn, một tiếng vang thật lớn, cái ly nứt ra, rượu bên trong văng lên mặt anh. Cô chỉ vào gương mặt kính ngạc của anh hét lên: "Đều tại cậu! Nên tôi mới bị người ta sa thải! Cậu cút! Mau cút!"

Đàm Thu Lâm chưa bao giờ bị người ta hét lên như vậy, nhất thời cũng nổi giận: "Cậu nói cái gì đó ? ! Thật đúng là được voi đòi tiên mà? !"

Hải Nhã ra sức đẩy cậu ta một cái, lão đảo nhảy xuống chân cao ghế: "Đừng để tôi nhìn thấy cậu nữa!"

Đàm Thu Lâm nắm quay người lại nắm lấy tay cô, giận đến mức không kiềm chế được: "Mắng xong rồi muốn đi? Cậu nói rõ ràng cho tôi!"

Hải Nhã lợi dụng lúc say, nhắc chân lấy gót dày hung hăng đạp xuống chân cậu ta, đau khiến cậu ta trách mắng, trọng cô có một loại sáng khoái đến điên cuồng, loại cảm giác này rất xấu xa, nhưng chẳng qua cũng chỉ vậy mà thôi. cô nắm lấy túi ra sức đánh lên mặt anh, giống như Ultra-man đánh Tiểu Quái Thú, nếu như thật sự có thể đem cậu ta đánh cho biến mất trên trái đất này thì tốt biết bao!

Đàm Thu Lâm đầu tiên bị đẩy ra có chút bối rối, ngay sau đó phản ứng kịp, thấy cô giờ túi còn muốn đánh, cậu ta theo bản năng ngăn cản nhẹ nhàng đẩy, Hải Nhã lao đảo về phía sau, phái sau có người nắm lấy eo cô ôm lại. Đầu óc choáng váng ngẩng mắt lên thấy, Tô Vĩ đỡ lấy cô cau mày.

Hải Nhã đã say khướt cười với anh: "Anh đã về rồi?"

Tô Vĩ đỡ cô, mày nhíu lại càng sâu: "Tại sao lại uống rượu?"

Tiểu Minh nhanh như chớp chạy đến bên quây rượu, thấy cái ly bị vỡ, còn trên quây rượu vẫn chưa lau hết rượu đổ ra, nhìn về phía cô gái kia liền tiếp than thở: "Em gái à, tại sao em lại cho cô ấy uống rượu?"

Tô Vĩ đỡ Hải Nhã xoay người rồi đi, Đàm Thu Lâm sững sờ một lúc lâu, bước lên một bước ngăn lại: "Buông tay!"

Tô Vĩ hất tay của cậu ta ra, lạnh lùng liếc cậu một cái, Đàm Thu Lâm lúc này mới nhìn rõ được mặt của người này, gương mặt rất quen thuộc, cậu không những đã từng thấy qua người này, mà còn bị anh ta đánh khiến toàn thân đau nhức, nháy mắt còn tức giận trong lòng cậu bùng lên, không nói câu nào, vung quyền liền đánh.

Nhưng mà chưa kịp đánh, bên cạnh đã có người kéo cậu ra phía sau rồi, lão Duy nghe được tin cũng vội vàng chạy đến, không dám chào hỏi Tô Vĩ, chỉ có khuyên can: "Tiểu Đàm! Cậu uống nhiều rồi! Đừng làm loạn ở chỗ này nữa!"

âm thanh âmĩ ở phía sau Hải Nhã cũng không nghe thấy nữa, cô lao đảo bị người đỡ ra khỏi quây rượu, gió đêm thổi qua, trong dạ dày giống như sóng biển cuộn lên, há mồm liên ối. cô vội vàng đi dạy thêm, cơm tối cũng chưa ăn, nôn nửa ngày cũng chỉ có nước, như vậy ngược lại càng khó chịu, ối đến

trước mặt hoa lên thấy cả sao, trời đất quay cuồng cả lên, mọi vật đều chao đảo, cô căn bản đứng không vững.

cô không nhớ rõ mình được đưa về như thế nào, hôn mê bất tỉnh ngủ một giấc, lúc tỉnh lại trước mắt tối đen, trong cổ họng giống như bị lửa đốt, đầu vừa nặng lại đau. cô ôi một tiếng, người bên cạnh lập tức chuyển động, bật sáng đèn trên bàn, bàn tay đỡ lấy ót cô, nhỏ giọng hỏi: “Muốn uống nước?”

Hải Nhã nhận lấy ly nước lạnh trong tay anh một mạch uống cạn, hai bên thái dương giật giật đau nhức vô cùng, cô lấy tay che mắt, lẩm bẩm “Chối mắt.....”

Đèn bàn lập tức tắt đi, trong phòng lại lần nữa không có ánh sáng, cô mê man nằm nửa ngày, trong lòng dần dần bắt đầu tỉnh táo, cô hình như uống say trong quán bar, gặp phải Đàm Thư Lâm, còn cãi nhau với cậu ta một trận, sau đó.....Sau đó thế nào? cô không nhớ nổi, lật người, đầu đụng vào một người, cô nghĩ thấy mùi thuốc lá nhân nhạ quen thuộc, cô giật mình, khàn khàn hỏi: “Tô Vĩ?”

Anh ừ một tiếng: “Bạn cùng phòng của em gọi điện đến, anh nói với cô ấy tối nay em không trở về.”

Hải Nhã phản ứng so bình thường chậm một nhịp, qua một lúc lâu về mặt sợ hãi, theo bản năng sờ sờ trên người—quần áo may mắn vẫn còn, chuyện gì cũng không xảy ra.

Tô Vĩ nửa nằm ở trên giường, trong tay nắm điện thoại di động, trong bóng tối, chỉ có ánh sáng màn hình lóe lên.

Sau khi con say đi qua, chỉ còn lại sự vô lực và ể oải, Hải Nhã chậm rãi dịch qua, đầu tựa vào trên người anh, anh dang tay ôm chặt cô, bàn tay sờ sờ mặt của cô, âm thanh rất thấp: “Mặt còn nóng lắm, ngủ tiếp đi.”

“không muốn ngủ.” cô chôn ở trong ngực anh, nhìn điện thoại di động của anh. Anh đang lên mạng, xem tin tức thể thao.

“thật xấu hổ, em uống quá nhiều rồi, có phải rất phiền phức không?” cô nhẹ giọng hỏi.

Tô Vĩ trầm mặc chốc lát, nói: “Em nói mơ rất nhiều.”

Hải Nhã cười xấu hổ: “Chắc là toàn lời nói dối phải không?”

Anh không có trả lời, chỉ là chăm chú nhìn màn hình điện thoại di động. Hải Nhã không muốn anh im lặng như vậy, cô ôm chặt anh, anh là cây gỗ đã cứu vớt cô, không biết tại sao anh lại không ôm chặt cô hơn? cô rất cần anh lúc này dịu dàng với mình, cho dù là kêu tên cô một tiếng.

Tay của anh thủy chung không nặng không nhẹ vòng quanh cô, thái độ của anh vĩnh viễn không nóng không lạnh như vậy, làm người ta sắp nổi điên.

“Tô Vĩ, ôm em” cô suy yếu mở miệng “Đừng rời bỏ em”

Anh rút cuộc từ từ để điện thoại xuống, bàn tay ấm áp êm ái lướt qua mái tóc dài của cô, dần dần chạm nhẹ lên gò má nóng bỏng của cô, đột nhiên nhẹ nhàng nắm chặt cằm của cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, cặp mắt kia trong bóng đêm như chấm nhỏ.

“đã nửa năm rồi.” giọng nói anh trầm thấp “Em cái gì cũng không nói với anh, em xem anh là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 22

Hải Nhã bỗng nhiên xuất hiện cảm giác khủng hoảng, giống như sắp chết đuối ôm chặt lấy một cây gỗ, còn chưa may mắn bao lâu, cột gỗ này lại đột nhiên sống lại, vùng vẫy muốn rời khỏi mình. .

Thì ra là đã qua nửa năm rồi, từ lúc ở trong tiệm internet ngọt ngào đó bắt đầu, thời gian trôi qua nhanh như vậy, tất cả mọi việc giống như mới phát sinh.

Trong đêm tối cô nhìn thẳng vào mắt anh, như muốn từ trong mắt anh tìm ra một chút gì đó khiến cho người ta an tâm, nhưng quá tối, cái gì cũng không thấy rõ – Có lẽ anh cũng chỉ nói đùa một câu với cô mà thôi, hù dọa cô một chút.

Hải Nhã vươn tay, muốn sờ sờ mặt của anh, mới đưa đến một nửa đã bị bắt được, nhẹ nhàng đẩy ra.

"Tô Vĩ." Cô không hiểu nhìn anh.

Anh trầm mặc thật lâu, nhỏ giọng nói: "Em đang tỉnh táo chứ? Em rút cuộc là đang qua lại với hạng người như thế nào – thật sự không biết, hay là không muốn suy nghĩ?"

Cô miễn cưỡng cười: "Em không sợ. . . . ."

"Không, " Anh ngắt lời cô, "Anh nói, có phải cho đến bây giờ em đều không rõ mọi chuyện phải không?"

Hải Nhã cảm thấy cả người từng trận rét run, từ từ ngồi người thẳng dậy, theo bản năng ôm đầu gối co lại, mắt hờn trong chốc lát, mới lẩm bẩm: ". . . . .
Là em đã làm gì sai à?"

Tô Vĩ cười khe khẽ, xuống giường đi tới bên cửa sổ, đốt một điếu thuốc.

"Sau khi em uống say, không ngừng nói xin lỗi với cha mẹ và tên nhóc kia nữa. . . Cậu ta tên là Đàm Thư Lâm?" giọng nói của anh rất thấp, "Lời trong mơ mới là lời nói thật? Nếu hồi hận, thì lúc đây đừng làm. Anh thật sự không biết em đang nghĩ cái gì."

Hải Nhã chỉ cảm thấy lồng ngực như có cái gì đó rơi xuống, cô ôm chặt đầu gối, khó khăn mở miệng: "Tô Vĩ, em.. thật ra thì em. . . . ."

Cô chưa từng nói với anh chuyện của mình, nói ra sẽ như thế nào? Cô hoàn toàn không phải là tiểu thư nhà giàu ngây thơ, không biết cái gì, mỗi lần cô muốn quên, luôn có người nhắc nhở rõ ràng thân phận của mình, còn có tương lai không có cách nào trốn tránh, cô sống rất tự ti và mệt mỏi.

Anh hiện tại lại đang làm cái gì? Ép cô thẳng thắn? Buộc bản thân cô nên hiểu rõ ràng cô là cái gì? Trong lòng tính toán suy nghĩ hèn hạ gì? Đêm nay, người đàn ông này, đột nhiên trở nên rất xa lạ, thậm chí khiến cho bản thân cô theo bản năng muốn bài xích.

"Bây giờ tỉnh táo rồi sao?" Anh phun ra một gợn khói thuốc, "Hiểu anh là người như thế nào rồi chứ? Hải Nhã, anh không phải là hoàng tử, nơi này cũng không có truyện cổ tích. Anh là côn đồ, em muốn xem anh là cái gì? Muốn anh cho em cái gì? Cùng em lên giường có đủ hay không?"

Hải Nhã thật nhanh từ trên giường đứng lên, mang giày bước đi. Nàng cảm thấy nếu mình đợi tiếp nữa, chắc chắn sẽ bị bức bách đối mặt với chuyện gì đó rất đáng sợ, cô vẫn trốn tránh, không chịu đối mặt những thứ đó.

Cô biết Tô Vĩ không phải như vậy, anh vừa thần bí lại dịu dàng, sắc sảo lại mạnh mẽ, giống như một anh hùng có một không hai là từ một cái thế giới khác hạ xuống, cho cô tất cả mọi thứ cô muốn. Không ai muốn suy nghĩ đến sự thật, không người nào muốn đối mặt với sự hèn hạ của bản thân, không ai muốn nói lên rằng: bản thân sai lầm rồi.

Đẩy cửa chính ra, cô không kịp đợi thang máy, trực tiếp chạy xuống theo bậc thang. Anh không đuổi theo, không hỏi, dường như ngay cả đầu cũng không quay lại.

Cô không nói được mình rốt cuộc đang sợ hãi cái gì, sợ anh? Hay là sợ mình?

Ở sâu trong nội tâm của cô vẫn luôn hoảng sợ, hốt hoảng, biết rõ tương lai đã được định sẵn, rồi trong tâm vẫn tồn tại sự may mắn, nếu như không có thể trốn tránh, vậy thì hãy tha hồ vui chơi cho đến ngày tận thế. Ở quán bar thừa dịp say rượu cùng Đàm Thư Lâm đại náo một lượt, cảm giác vui sướng chỉ có trong nháy mắt, sau đó cô lại chìm vào trong sợ hãi thật sâu — Cậu ta sẽ không về tố cáo với bố mẹ cô chứ? Nếu như bọn họ biết, nhất định sẽ cảm thấy thất vọng đối với cô chứ? Có thể hay ghét cô không? Rồi hối hận vì đã nhận và nuôi dạy cô?

Như vậy thật sự rất mệt mỏi, cô cảm thấy mình gần như sụp đổ.

Trên đời này mỗi một phần tình yêu của cô, cô đều phải dè dặt cẩn thận từ ti lưng tí một, không thể bừa bãi, không thể khinh thường, nếu không bất kể cái gì cô cũng không có.

Hải Nhã chợt dừng bước lại, thờ hồng học lại mờ mịt quan sát bốn phía, nơi này là một quảng trường nhân dân ở gần khu nhà của Tô Vĩ, rất nhiều người không có nhà để về chỉ trải những tờ báo trên đất để nằm, cứ như vậy ngủ, xung quanh bóng tối yên tĩnh, một chiếc xe cũng không có.

Điện thoại di động hiển thị thời gian là bốn giờ sáng, cô một mình kinh ngạc nhìn đứng dọc theo quảng trường, còn còn chỗ nào để đi.

Tất cả giống như lại trở về thời kỳ tồi tệ kia, cô làm cái gì cũng không thành công, giống như một con chuột chui vào một cái ống vỡ, chỉ có rúc ở trong đó run run.

Hải Nhã giống như một du hồn, không biết từ lúc nào đã quay lại trước nhà của Tô Vĩ, cửa phòng còn mở, cô đứng ở nơi đó giống như ngu ngốc, không dám vào đi, cũng không dám rời đi, nhìn chằm chằm trên cửa suy nghĩ mất hồn, trên đời này nơi duy nhất để cô tránh gió cũng muốn vứt bỏ cô.

Trong nhà chợt truyền ra một loạt tiếng bước chân, sau đó cửa đột nhiên bị người đẩy ra, Tô Vĩ kẹp điếu thuốc lá trong tay, lẳng lặng nhìn cô.

"Tô Vĩ. . . . ."

Cô miễn cưỡng mở miệng, còn chưa nói câu gì, anh đã nhẹ nhàng tránh ra, nhỏ giọng nói: "Đi vào."

Hải Nhã dưới chân giống như đạp lên bông mềm, từ từ đi vào, anh đang phía sau nói: "Sáng mai lúc đi đóng cửa là được."

Cửa bị khép lại, cô giống như vị điện giật nhảy dựng lên, quay đầu nhìn lại, anh đã đi rồi. Cô đột nhiên cảm thấy rất tuyệt vọng, vụng về mà kéo khóa cửa ra, tro mắt nhìn anh bước từ trên cầu thang đi xuống, bọn họ ai cũng không lên tiếng.

Anh sẽ nghĩ cô như thế nào? Là một cô gái mềm yếu bi ối, muốn ở bên cạnh anh hưởng thụ thế giới tốt đẹp, còn mọi chuyện liên quan đến cô cái gì cũng không nói, che kín mắt và lỗ tai, sợ hãi mọi sự tổn thương —— sẽ không ai thích người như vậy, cô đã mất đi anh.

Hải Nhã ngơ ngác đứng ở trước cửa rất lâu, rồi cuộc đóng cửa lại, từng bước một đi vào trong nhà.

Ngôi nhà này trở nên rất xa lạ, trống trải tĩnh mịch. Cô đi đến căn phòng phía bên phải kia, cố gắng mở cửa, cửa cũng đã bị khóa lại —— anh không muốn cô đụng vào những đồ vật của anh.

Cô im lặng xoay người lại, Bàn Tử đang phòng khách chơi với quả cầu nhỏ mà Tô Vĩ mua cho nó trên ghế sa lon, không có một chút phát giác đã có chuyện xảy ra. Hải Nhã ở trong bóng tối mò mẫm ngồi trên ghế sa lon, Bàn Tử lập tức vứt bỏ quả cầu nhỏ của nó, meo meo kêu một tiếng bò đến chân của cô, ở trong lòng cô cuộn thành một đoàn.

Cô cứ như vậy ôm Bàn Tử ngồi ở trên ghế sofa rất nhiều giờ, cho đến khi bầu trời sáng rõ. Bàn Tử ngủ thiếp đi trên chân cô, hạnh phúc ngây khò khò, Hải Nhã nhẹ nhàng đặt nó về trên ghế sofa, mắt nó cũng không mở, đổi lại tư thế ngủ tiếp.

Trên bệ cửa sổ đồ gạt tàn còn lưu lại mấy mẩu thuốc lá, không giống hình dạng như con nhím trước đây, kể từ sau khi cô thường xuyên đến đây, ngôi nhà của anh hề dính một chút bụi bẩn nào, có một chút đồ cũng bị cô thu dọn hết.

Hải Nhã đem gạt tàn rửa sạch sẽ, chần xếp gọn gàng, đi xong giày của mình, im lặng đi khỏi nơi này.

Trên đường Dương Tiểu Oánh gọi điện thoại cô, giọng nói khó tránh khỏi có chút mập mờ: "Hải Nhã, bài học hôm nay rất quan trọng, cậu có đến không?"

Hải Nhã suy nghĩ một chút: "Không đi, làm phiền cậu giúp tớ xin phép nghỉ."

Chắc là giọng nói của cô có chút lạ, nên Dương Tiểu Oánh dừng một chút, hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

"Tớ rất khỏe, hơi mệt, muốn ngủ." cô trả lời vô cùng tỉnh táo.

Dương Tiểu Oánh có chút do dự: "Thật không có chuyện chứ? Cậu giống như không có chút tinh thần nào cả?"

"Không có việc gì, xe tới rồi, tớ cúp đây."

Hải Nhã khép điện thoại lại, mở cửa xe taxi ra, lưu loát lên xe.

Tài xế taxi là một chú trung niên, đặc biệt hay nói, không ngừng hỏi cô, mà cô phản ứng gì cũng không có, chỉ là im lặng nhìn ngoài cửa sổ nhìn cảnh vật đang lao vùn vụt. Không biết đã qua bao lâu, chuông điện thoại di động đột nhiên đing đing đương đương vang lên, Hải Nhã không nhìn xem là ai, nhanh chóng nhận điện thoại, Giọng nói của Đàm Thụ Lâm vang lên ở bên tai: "Chúc Hải Nhã, cậu tốt nhất nên giải thích cho tôi hết mọi chuyện ngày hôm qua!"

Cô trầm mặc nghe, không nói gì.

Đàm Thụ Lâm nói mấy câu, ở đầu dây bên kia một chút âm thanh cũng không có, không khỏi có chút nghi ngờ, hỏi: "Chúc Hải Nhã? Cậu vẫn ở đó chứ?"

Cô ừ một tiếng, nhỏ giọng nói: "Cậu nói xong chưa?"

Không ngờ, cậu ta không có tức giận hét lên mà, trầm mặc chốc lát, đột nhiên mở miệng: "Vẫn nên gặp mặt nói chuyện, cậu đang ở đâu? ở Trường học hay là trong nhà?"

"Đang về nhà."

Cậu ta trong nháy mắt lại nổi khùng lên: "Về nhà? Cậu tối hôm qua ở đâu? Ở nhà cái tên lưu manh đó? ! Hai người làm sao biết nhau?"

Cô vẫn là không nói lời nào.

Đàm Thụ Lâm không hiểu tại sao lại tức giận, chỉ ném một câu nói: "Tôi đứng trước nhà chờ cậu!"

Kết quả anh lại đến nhà trước cô, Hải Nhã từ trên taxi xuống, đã nhìn thấy Đàm Thụ Lâm sắc mặt u ám đứng trước cửa chung cư, rất kỳ lạ, cậu ta không đi chiếc Volvo trước đây nữa, ngược lại bước nhanh đi đến, đem cô đẩy vào trong xe, sau đó lên xe cùng cô, dặn tài xế: "Đi thôi."

Hải Nhã hỏi: "Xe của cậu đâu?"

Đàm Thụ Lâm về mặt âm trầm trong nháy mắt lại xẹt qua một chút mất tự nhiên, hỏi ngược lại: "Cậu hỏi mấy vấn đề này nhiều làm gì?"

Cô thần thờ quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, một chữ cũng không nói, kết quả ngược lại chính cậu ta không nhìn được, ho khan vài tiếng, nói: "Tôi vốn không thích Volvo, mà gười nhà tôi không để cho tôi tự chọn xe. Vừa đúng lấy quây rệu cần tiền, tiền gửi ngân hàng của tôi không đủ, liền đem xe bán, chờ sau này thu hồi vốn mua xe khác."

Hải Nhã nhàn nhạt ồ một tiếng, hình như không có hứng thú, Đàm Thụ Lâm thực sự không quen, Chúc Hải Nhã trước đây không như thế này! Giống

như sau khi lên đại học xong, cô đã thay đổi, vật nhỏ trước kia vừa đáng thương vừa đáng giận đã chạy đi đâu?

Cậu quay đầu lại cau mày cẩn thận đánh giá cô, trong ấn tượng cậu cô cũng chưa bao giờ thả tóc xuống, vẫn luôn buộc kiểu đuôi ngựa, váy không ngắn quá đầu gối, người trước mắt tóc dài tới eo, đuôi tóc có những sợi quăn xoắn, áo sơ mi quần jean, vẻ mặt lạnh lạnh, trong mắt che kín tia máu, hoàn toàn lộ ra bộ dáng từ chối người khác ngàn dặm.

Chẳng lẽ là bởi vì anh đã tìm được bạn gái vừa ý, cho nên tự giận mình? Cuộc sống hai mươi năm qua của Đàm Thu Lâm trong từ điển chỉ viết một từ: “Tự đại.” Vì vậy cậu ta trong nháy mắt bình thường trở lại, còn có chút hài lòng, ôm cánh tay hỏi cô: “Cậu tại sao lại biết tên lưu manh kia vậy?”

Hải Nhã trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi nói: “Anh ấy..... Là bạn trai tớ.”

Cậu cất một tiếng: “Lừa gạt ai đó!”

Anh tin tưởng thì đúng là gặp quý, cô nhất định là cô ý nói như vậy, muốn khiến cậu chú ý đến.

Hải Nhã vẫn không có phản ứng, giống như căn bản không nghe lời cậu ta, không yên lòng.

Taxi rất nhanh đã đến địa điểm, là một con đường gần đó, rất nhiều cửa hàng san sát nối tiếp nhau, Đàm Thu Lâm dẫn cô vào một nhà hàng Italy, lúc cậu ra ngoài ăn cơm, chưa bao giờ đi nào tiêu dưới 300 tệ cả, một quán ăn xa xỉ.

“Nhà hàng này mĩ Ý không tệ, tiểu Đào rất thích.” Cậu cảm thực đơn tự động thay cô gọi món, ngay sau đó lại giải thích. “A, cậu cũng đã gặp tiểu Đào rồi phải không, cô ấy là bạn gái tôi.”

Hải Nhã cầm menu trên bàn lơ đãng xem, giống như cả người lẫn tâm hồn đều không ở chỗ này, Đàm Thu Lâm gõ lên bàn nói, có chút không vui nhắc nhở cô: “Chúc Hải Nhã, tôi đang nói chuyện với cậu. Cậu tốt nhất nên giải thích cho tôi mọi chuyện ngày hôm qua.”

cô để menu xuống, nhìn vào đôi mắt cậu ta, cậu ta cảm thấy bị cô nhìn như vậy có chút kỳ lạ, đem qua là cô không ngủ hay khóc, hai mắt cô đỏ vằn, bộ dáng này của cô hơi dọa người.

“Tớ nói không muốn gặp lại cậu.” Hải Nhã chậm rãi mở miệng. “Cậu cho rằng là lời say?”

Đàm Thu Lâm cũng không ngờ cô vừa mở miệng đã nói cái này, theo quán tính, ít nhất trước tiên cô phải nói lời xin lỗi, cậu ta nổi giận, chỉ vào trên xương gò má còn có vết bầm găm nhệ: “Nhìn đi! Cha tôi còn chưa bao giờ đánh tôi! Cậu hiểu lễ phép hay không? Ngay đến cả xin lỗi cũng không biết nói?”

Giọng nói của cô nhàn nhạt: “Tớ không cảm thấy có lỗi gì.”

Cậu ta sững sốt, chỉ tay phía cô nửa ngày nói không ra lời, còn cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức như cả thể xác lẫn linh hồn đều không ở chỗ này: “Đàm Thu Lâm, tớ đã không còn thích cậu nữa, cậu cũng nên cảm giác được chứ, cũng đừng kể lể mọi chuyện với tớ, chuyện của cậu tớ một chút hứng thú cũng không có—lời này cậu muốn nói cho ai nghe đều được.”

Đàm Thu Lâm trong ngực bỗng nhiên bốc hỏa, hung hăng nện một đấm lên bàn, tất cả khay đĩa rầm rầm lộn xộn.

“Cút!” Cậu ta rống giận.

Hải Nhã đứng dậy bước đi, vừa đi đến cửa đã bị cậu ta nắm lấy cánh tay, cậu ta có lẽ tức giận không hề nhẹ, tay cũng phát run, luôn miệng nói: “Chúc Hải Nhã, cậu càng ngày càng tốt rồi! Cậu được đó!”

“Bảo vệ sắp đến rồi.” cô không giãy giụa, lạnh lùng nhắc nhở cậu.

Đàm Thu Lâm cũng không chịu được biểu cảm như người chết của cô, một tay đẩy cô ra, vừa vận tiêm bị mở ra, Hải Nhã lao đảo từ trên bậc thanh tề xuống, ngồi trên đất rất lâu không bò dậy nổi.

Đầu gối và cùi chỏ đau nhức vô cùng, có lẽ là đã bị thương. Hải Nhã cắn răng đứng dậy, phui phui bụi trên người, nhấc chân bước đi.

Cả người cô đều phát run, không phải là bởi vì đau đớn, có thể là sợ hãi, cũng có thể là vui mừng—cô rốt cuộc đã nói hết mọi chuyện rồi, cũng không khó khăn như cô tưởng tượng. cô biết Đàm Thu Lâm nếu như đem hôm nay nói cho cha mẹ, cả trời đất đều đổi màu, nghĩ kết quả như vậy, cô chỉ muốn được khóc lớn lên, nhưng như vậy cũng tốt, bất kể mọi chuyện cô lừa dối hay chán ghét, tốt nhất hãy toàn bộ kết thúc vào hôm nay, cô chịu đủ rồi.

“Chúc Hải Nhã!” Đàm Thu Lâm từ bên trong đuôi theo, đưa tay muốn nắm lấy tay cô, thấy cùi chỏ cô chỗ nào cũng bị thương, do dự lại đem tay rút về. “.....tôi không phải cố ý..... Tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện.”

cô không có quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói: “Tớ không muốn gặp lại cậu nữa, lời này cậu muốn tớ phải nói bao nhiêu lần?”

“Mẹ nó!” Đàm Thu Lâm hất tay, xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Khuỷu tay và đầu gối đều bị trầy da, đặc biệt đầu gối bên chân trái, gần như đã bị trầy một mảnh da bằng bàn tay, chung quanh còn bị trầy xát một mảng lớn. Từ khi Hải Nhã bắt đầu biết nhận thức, cô chưa bao giờ bị thương ảnh hưởng đến da thịt, cha mẹ luôn dạy cô "Phải ra dáng một thực nữ", cho nên cô không bao giờ cùng với các bạn nhỏ khác đuổi theo nhau vui đùa âm ỉ, dần dần phát triển từ tiết học thể dục, cô vẫn luôn ở bộ dáng lễ độ.

Cô nhớ đến thật lâu trước đây, có lẽ là lúc còn học tiểu học, bởi vì bạn học ngồi cùng bàn sinh nhật, mời bạn học cả lớp đi, cô cũng rất muốn đi, nhưng cha mẹ sợ cô bị "những đứa trẻ hư hỏng" dạy hư, kiên quyết không cho phép. Cô bối vì hâm mộ những đứa trẻ khác có thể tùy ý làm mọi việc, cho nên không để ý cha mẹ phản đối, lén lén lút lút tham gia sinh nhật bạn cùng bàn.

Sau đó khuya về nhà, không có ai cho cô vào cửa, mặc kệ ở cô ở ngoài cửa khóc đến như thế nào, cũng không có ai để ý đến cô.

Cô một mình sợ hãi ngồi ở trước cửa nhà, giống như bị toàn thế giới từ bỏ, không biết đi nơi nào. Đến hơn 10 giờ tối, bà nội mới đến mở cửa, hiền lành nhắc nhở cô: "Biết rõ sai rồi? Nhã Nhã không thể tùy hứng, nếu không lần sau mọi người sẽ thật sự không cần con nữa."

Cô từng nghĩ cha có phải sẽ gấp đến độ gọi điện thoại khắp nơi tìm mình, mẹ có phải khóc mà ra mở cửa cho cô, ôm vào trong ngực mắng cho một trận, rất đau lòng —— nhưng ngoài sự lạnh nhạt và khiển trách, cô cái gì cũng không có.

Cô cũng từng nghĩ Tô Vĩ sẽ trách cô, thậm chí tức giận mắng cô, sau đó sẽ ôm thật chặt cô, nói không sẽ không từ bỏ cô, nhưng anh không hề nói gì, chỉ là xoay người rồi đi.

Cô vẫn luôn mong muốn người khác yêu thương và chờ đợi, nhưng thực tế chưa từng có một người đối xử với cô như vậy, chưa từng có.

Chiếc điện thoại đặt ở trên ghế sa lon đột nhiên vang lên, Hải Nhã giống như là từ trong mộng bị bừng tỉnh, vội vàng cầm vào trong tay, mở ra vừa nhìn, lại phát hiện người gọi điện đến là mẹ.

Hải Nhã nhìn chăm chăm chữ mẹ thật lâu, đột nhiên ấn phím nhận, nhỏ giọng nói: "Mẹ."

Mẹ cũng đang phát giận, âm thanh vội vàng: "Nhã Nhã! Thư Lâm nói con gần đây không thấy bóng dáng, còn thường xuyên cùng với một người đàn ông không đứng đắn qua lại, có phải đúng như vậy hay không?!"

Cô chậm chậm vuốt ve tay vịn của ghế sofa, ngoài dự đoán tinh táo: "Cha mẹ tin tưởng cậu ta?"

Chắc là do cô quá bình tĩnh, mẹ ngược lại thở phào nhẹ nhõm: "Không có là tốt rồi, đứa bé Thư Lâm thường xuyên chuyện bé xé ra to. . . . . Có phải các con lại giận dỗi rồi không? Thấy nó trong điện thoại thờ hồng học."

Hải Nhã cười cười: "Vâng, cãi nhau."

Mẹ dừng một chút, có chút nghi ngờ: "Nhã Nhã? Con làm sao vậy?"

"Không có, con rất khỏe."

Mẹ vẫn còn do dự: "Con. . . . . con đừng cáu gắt với Thư Lâm, hãy nhường nhịn nó một chút, con từ trước giờ vẫn hiểu chuyện hơn nó mà."

Giọng nói của cô rất nhạt: "Cha mẹ coi con thành cái gì? Tất cả chuyện đều bắt con nhẫn nhịn."

"Nhã Nhã!" Mẹ nóng nảy, "Có phải con với những người lung tung bên ngoài qua lại hả? Tại sao nói chuyện như vậy? Con quên trước khi đi bà nội đã dặn dò như thế nào hay sao? con. . . . ."

"Mẹ, " cô dịu dàng cắt đứt, "Đừng ép con nữa, con mệt mỏi."

"Nhã Nhã. . . . ."

Không đợi mẹ nói xong, Hải Nhã tắt điện thoại, sau đó tắt máy. Thân thể của cô bởi vì sự kích thích này, thậm chí không còn cách nào cầm điện thoại đi động nữa, mặc cho nó rơi trên mặt đất lăn xuống dưới sofa.

Thì ra mọi chuyện không hề khó khăn chút nào, cô cười lên, hoá ra là cảm giác như vậy, thì ra là không hề khó khăn chút nào, người đã quay lưng lại, cho nên mọi chuyện tất cả đều không quan trọng nữa. Nơi này không có bé ngoan, cũng không Chúc Hải Nhã chịu đựng yếu đuối, cô dường như bởi vì tự do, mà sắp phát điên rồi.

Một người đàn ông hư ảo cô không thể nào nắm lấy, đó chính là loại thuốc độc ngọt ngào trong thế giới mộng ảo, cô sẽ không bao giờ mềm yếu nữa, tất cả không có bắt đầu, cũng không cần kết thúc, cô đã sớm nên như vậy.

Dương Tiểu Oánh trở lại rất sớm, cô luôn là một cô gái thông minh, tỉ mỉ làm giả vờ như không nhìn thấy trên khuỷu tay và trên đầu gối Hải Nhã có băng gạc, chỉ nói: "Quản lý nói gọi điện thoại cho cậu nhiều lần, nhưng cậu vẫn tắt máy, thứ ba quán cà phê muốn mở một hoạt động gì đó, anh ấy hỏi chúng ta có thể làm thêm giờ hay không."

Hải Nhã gật đầu một cái: "Có thể, tớ đi."

Dương Tiểu Oánh sùng sốt: "Thứ ba đó, cậu không phải đi dạy thêm sao?"

Hải Nhã cười nhạt: "Không đi dạy thêm nữa, tớ bị đuổi việc rồi."

Dương Tiểu Oánh ngạc nhiên, há mồm muốn hỏi, nhưng thái độ này của Hải Nhã cô chưa từng thấy qua, một cú cười rất xa cách mà lại dịu dàng, giống như muốn đẩy người ta ra rất xa, giống như là câu khẩu mọi người không nên đến gần cô. Cô chỉ gật đầu một cái, rồi đi vào nhà.

Mới qua hai ngày Đàm Thu Lâm đã tìm cô, điện thoại không gọi được, liên lạc người nhà cô cũng nói không có tin tức, cậu ta chưa bao giờ bị chịu sự đối xử như thế này, nhưng cậu ta lại không cam lòng, việc này nếu không nói được ra ngoài, cậu ăn ngủ không yên.

Cậu ta ở cửa chung cư đợi cô hai giờ, chưa bao giờ có người bắt cậu ta phải chờ lâu như vậy, cậu ta tại càng trở nên buồn bực, bẻ những ngón tay để nó kêu lên, nếu để cậu ta nhìn thấy cô thì trước tiên phải đánh cho cô một trận mới được, muốn ghét chết thái độ kiêu ngạo của cô.

Nhưng đợi mà sau khi đợi hết hai tiếng rưỡi, nhưng sau khi gặp được cô, nắm tay làm sao cũng đánh không ra.

Anh cảm thấy mình thật sự chưa từng thấy Chúc Hải Nhã như vậy, bước đi nhẹ nhàng như mây, giống như bóng giáng cô sẽ lập tức biến mất vậy. cô đi trên đường, cùng bạn học của cô nói đùa, trên mặt mang nét lạnh lùng lại vừa dịu dàng tươi cười, hoàn toàn là người không quen biết.

Đàm Thu Lâm sùng sốt một lát, đột nhiên há mồm gọi cô: "Chúc Hải Nhã!"

Cô không giật mình, cũng không còn giống như trước thấy cậu đã lộ ra vẻ mặt phòng bị cảnh giác như một động vật nhỏ, cô cứ đứng tại chỗ như vậy, giống như đang nhìn lại cậu, lại giống như không nhìn thấu, giống như đang nói: có chuyện thì đến đây nói, không có thì đi đi.

Trong bụng có một ngọn lửa thiêu đốt ngày đêm, đang ra sức tiêu biến đi, cậu thử bước đến gần cô thêm mấy bước, nhưng ngược lại cảm thấy xa hơn, rồi đột nhiên xuất hiện sự chênh lệch của mực nước giữa lòng sông so với mặt biển làm cậu không biết làm sao. Cậu theo bản năng sờ điện thoại di động của mình, giống như số điện thoại của cha mẹ Hải Nhã chính là cứu tinh duy nhất của cậu lúc này, nhưng chính cậu cũng cảm thấy không có ý nghĩa, tranh hơn thua với một cô gái, nhiều lần lặp đi lặp lại biện pháp gọi cho cha mẹ cô để ép buộc, cậu ta có tùy hứng nữa cũng cảm thấy chuyện này rất ghê tởm.

Trong ánh mắt dịu dàng lạnh nhạt đó của cô, giống như là muốn đẩy cậu ra, hoặc như là muốn túm lấy cậu buông tay.

Đàm Thu Lâm vẫn đứng như vậy một lúc lâu, một chữ cũng không nói, định xoay rời đi.

Dương Tiểu Oánh rất kỳ quái hỏi: "Là hàng xóm của cậu đúng không? Tại sao gọi một tiếng rồi lại đi?"

Hải Nhã mỉm cười: "Ai biết được? cậu ta luôn luôn điên điên khùng khùng như vậy."

Thứ ba ở trong quán cà phê, quản lý vất hết óc làm rất nhiều hoạt động, khách so bình thường phải nhiều hơn gấp hai ba lần, rất nhiều khách nam cố tình muốn Hải Nhã đến tiếp, cô loay hay đến mức chân không chạm đất, đến ngay cả miếng nước cũng chưa kịp uống, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi một chút, sau lưng lại có người gọi cô: "Em gái! Em gái ở bên kia?"

Những khách hàng lỗ mãng như thế này cũng không ít, Hải Nhã đã sớm thấy nhưng không thể trách mắng, bình tĩnh xoay người, chỉ thấy gần cửa sổ trên một ghế sofa bốn chỗ ngồi có ba người đàn ông đang ngồi, một người trong đó đang vẫy tay với cô, nhìn vô cùng quen mắt.

Hải Nhã đi tới, ngay lúc này không thể nhớ nổi tên anh, do đang do dự không biết xưng hô như thế nào, người nọ lại cười lên: "Đúng thật là em! Lúc này còn chưa chắc chắn! Em gái đi làm ở chỗ này à?"

Cô gật đầu, trong đầu cố gắng suy nghĩ, rốt cuộc nhớ tên anh là gì, lễ độ kêu: "Anh Minh."

Người này là người phục vụ của quầy rượu lần trước Tô Vĩ đưa cô đến, tên là tiểu Minh, anh còn nói chuyện với cô thời gian rất lâu.

"Hôm nay anh mồn gọi tiểu Tô ra ngoài cậu ấy từ chối là có việc, thì ra là muốn đến đón em tan làm." Tiểu Minh đặc biệt quen thuộc, còn hỏi, "Em mấy giờ tan việc?"

"Hôm nay cửa hàng đông khách, có thể phải đến hơn mười giờ mới về."

Hải Nhã còn chưa nói hết, lại có khách hàng gọi cô, cô áy náy cười một tiếng, xoay người rời đi.

Có người hỏi tiểu Minh: "Cô ấy là bạn gái Tô Vĩ à? Gạt người chứ? Là cô gái xinh đẹp như thế này à!"

Tiểu Minh vuron tay, làm bộ dạng côn đồ: "Đánh cuộc một lần?"

Hải Nhã vẫn bận phục vụ cho đến tận lúc quán cà phê đóng cửa cũng không rảnh uống miếng nước, cũng không chú ý đến tiểu Minh bọn họ chưa đi, hôm nay doanh số buôn bán so với bình thường nhiều gấp mấy lần, quản lý cười tươi như hoa, sẵn sốc dặn dò mỗi cô gái trẻ tuổi trong tiệm: "Hôm nay về tương đối trễ, các em đi đường ban đêm cẩn thận một chút, chú ý mất nhìn 6 phương tai nghe 8 hướng, nếu gặp nguy hiểm báo ngay 110."

"Thôi đi, miệng quạ đen!" Dương Tiểu Oánh cười trợn mắt nhìn anh ta, kéo cánh tay Hải Nhã, "Hôm nay mệt quá, chúng ta thuê xe về nhé?"

Hải Nhã bận rộn một đêm, ngay đến cả toilet cũng chưa đi, bởi vì thấy đồng nghiệp đều ra bên ngoài, cô liền nhanh chóng đi toilet, lúc đi ra quán đã trống không, chỉ còn quản lý cùng Dương Tiểu Oánh chờ ở cửa.

"Thật xấu hổ quá, em ra hơi muộn." cô vội vàng chạy tới.

Quản lý khóa chặt cửa, vui vẻ bước đi, Dương Tiểu Oánh lắc đầu: "Nhìn anh ta vui mừng, anh ta tiền kiếm được đều dựa vào việc bóc lột chúng ta, hôm nay về trễ như vậy, cũng không cấp tiền làm thêm giờ."

Dương Tiểu Oánh đối với chuyện tiền bạc đặc biệt nhạy cảm, một khi đã làm thêm giờ lại không cho tiền làm thêm giờ, cô ấy rất không vừa lòng, có thể nói đến cả một đêm. Hải Nhã đang muốn đòi lại đề tài, chợt nghe trên đường lớn truyền đến một hồi gầm rú của xe máy, âm thanh quen thuộc này làm lòng mẫn trên cả người cô đều bị dựng lên, dường như là lập tức đông cứng tại chỗ.

Chiếc xe máy phân khối lớn giống như một con dã thú khổng lồ, trong nháy mắt đã dừng trước mắt, im lặng dừng lại, người trên xe áo khoác ngắn tay mở rộng, lộ ra chiếc áo sơ mi đen quen thuộc, không cần tháo xuống nón an toàn, cô cũng biết người kia là ai.

Hải Nhã muốn bước đi. Muốn làm như bình thường tự nhiên tránh ra, nhưng chân của cô giống như bị đóng đinh trên đất, không thể nào di chuyển được. Người trên xe hình như cũng do dự một chút, từ từ tháo mũ bảo hiểm xuống, lộ ra sống mũi và lông mi dày quen thuộc.

". . . . . Có thấy tiểu Minh không?" Tô Vĩ đưa mũ bảo hiểm cầm trên tay, nhỏ giọng hỏi.

Trong đáy lòng Hải Nhã đột nhiên nổi lên một sự oán hận rất vô lý, trong nháy mắt, cô thậm chí còn cho là mình đã bắt đầu hận người này rồi. Anh tự ý xông vào, lại tự ý rời đi, gặp mặt lần nữa còn có thể nhẹ nhàng như không có chuyện gì xảy ra. Nói cái gì mà không còn cần anh, nhưng cô chỉ liếc mắt nhìn, sẽ không nhúc nhích được nữa, như một đũa ngọc thương tâm.

Cô muốn ép buộc chính mình, đột nhiên cúi đầu xuống, lắc lắc: "Mới vừa rồi còn ở trong quán, hiện tại thì không biết."

Dương Tiểu Oánh nhẹ nhàng kéo tay áo cô, nhỏ giọng nói: "Hải Nhã, tớ đi trước, hai người hãy nói chuyện đi nhé."

Cô ấy luôn luôn là một người thông minh, tuyệt đối sẽ không làm kỳ đà cản mũi, Hải Nhã hồ hững đưa mắt nhìn cô lên một chiếc xe taxi, hiện tại chỉ còn lại cô một người chống đỡ cục diện như thế.

Cô giống như lại bị bức bách đến cực hạn, hai tay run lẩy bẩy, trong lòng lại ngoài dự đoán rất bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy, đối với anh nhẹ nhàng nói: "Chúng ta đi ra đây một lát."

Tô Vĩ không lên tiếng, bước xuống mô tô, rút chìa khóa theo cô cùng nhau đi trên đường.

"Đứng rồi, em còn chưa nói xin lỗi với anh." Hải Nhã lẳng lặng nhìn đèn đường, nhỏ giọng nói, "Thật xin lỗi, vẫn không nói thật với anh, không phải là em cố ý gạt anh, chỉ là có một số việc thật sự rất khó mở miệng. Cha mẹ của em thật ra là cha mẹ nuôi, công ty kinh doanh phải dựa vào gia đình Đàm Thư Lâm mới có thể duy trì, cho nên, em và Đàm Thư Lâm có thể xem như là có hôn ước . . . . . Nhưng cả hai bọn em đều không muốn."

Tô Vĩ trầm mặc chốc lát, đột nhiên mở miệng: "Em biết anh muốn nghe là cái gì."

Trong ngực cô dần dần trào lên một sự đau đớn sâu sắc, trong hốc mắt như chứa nước, chợt dừng bước lại, nghĩ thật lâu thật lâu, nói: "Cho tới nay, em vẫn xem anh. . . . .xem anh là. . . . ."

Là ma túy? Là cạm bẫy gió? Cô không muốn nhìn thẳng vào vấn đề này, anh vội vã giống như là muốn buộc cô đứng ở trước mọi người cời quần áo, trong lòng cô có một loại uất ức, còn có một chút hận ý. Cô muốn rời đi, cô cảm thấy mình đã không cần đến anh, tùy ý lúc nào cũng có thể vô tình vứt bỏ. Nhưng cô lại muốn ôm chặt lấy anh, van xin anh vĩnh viễn đừng buông tay, không không nên đem cô nhét vào trong bóng tối.

Hải Nhã lại bắt đầu phát run, trong cổ họng như bị thứ gì chặn lại, cũng nửa nói không được.

Tô Vĩ đốt một điếu thuốc, giọng nói rất nhạt: "Lần sau nghĩ xong lại nói?"

Hải Nhã đột nhiên ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn anh chằm chằm, cười lạnh: "Đem ngơoi trở thành chỗ để vui vẻ tạm thời, như thế nào?"

Anh không lên tiếng, chỉ là từ từ phun ra rồi nuốt khói vào.

Hải Nhã tiếp tục cười lạnh: "Em chưa bao giờ thích anh, chính là trêu đùa! Bắt anh làm người ngu ngốc nửa năm, anh hận em không? Có muốn nói đàn em của anh đến để xử lý em theo cách của xã hội đen không?"

anh đột nhiên nhỏ giọng cười, giơ tay lên phui phui tro thuốc lá, mở miệng:

"Được, vậy em đến chơi đùa anh đi."

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

đây thật sự là một đêm hoang đường.

Hải Nhã giống như là ngọn núi lửa đang tuôn trào, đột nhiên bị người ta nhẹ nhàng ngăn chặn, lấp kín vừa đứng lúc, gian trá giảo hoạt, thậm chí không để cho cô nói thêm bất kỳ từ nào nữa.

Nhìn vào ánh mắt Tô Vĩ khiến cô cảm thấy rất sợ hãi, dường như hít thở không thông.

"Hải Nhã, " anh đột nhiên gọi tên cô, "Đến đây."

Dừng khí của cô trong nháy mắt liền bị hút hết, nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ oán hận nói.

"Em đi về." cô nói rất nhanh, rồi xoay người rời đi, giống như là trốn tránh.

Một cánh tay từ phía sau bắt được cánh tay của cô, cô dùng hết sức vùng ra bỏ đi, anh lại nắm lại, cô lại hất ra – chuyện này hết sức quen thuộc khiến toàn thân cô phát run, hai chân suýt chút nữa thì mất đi sức để chống đỡ. Anh đột nhiên giữ chặt lấy vai cô, từ phía sau ôm chặt lấy cô, những chuyện sợ hãi trong thoáng chốc tan biến hết, thân thể cô sắp bị vò nát, cô thấy một cảm giác sợ hãi mới lạ, không dám đối mặt với chuyện sắp sửa xảy ra.

"Nói một câu thật lòng, đối với em mà nói khó khăn như vậy?" Anh nhỏ giọng hỏi.

Hải Nhã cắn răng, giống như động vật nhỏ bị người ta bắt được nhược điểm, vẫn giữ lại một chút không cam lòng.

"Anh muốn nghe em nói lời nói thật gì nữa?" Cô cười lạnh, "Anh nghĩ rằng em sẽ nói cái gì?"

Tô Vĩ từ từ buông tay ra, Hải Nhã như được giải thoát tránh ra vừa vận động tới một chiếc taxi, cô đang muốn vậy, đột nhiên túi xách bị người nứu lại, anh thả một cái điện thoại di động vào.

"Em không muốn!" cô ngăn cản.

Tô Vĩ vẫy chiếc taxi, đem cô khe khẽ đẩy vào, cửa xe vừa đóng, anh giống như nói một câu gì đó, nhưng cô không nghe thấy. Cho đến khi đến đầu con đường, cô mới từ trong cửa sổ nhìn lại, bóng dáng Tô Vĩ ở dưới ánh đèn giống như một bức tranh Thủy Mặc, sao đó đèn xanh sáng lên, bóng dáng đó nhanh chóng xa dần, cô sẽ không còn được gặp lại anh nữa.

Trong lòng có một cảm giác hoang mang mất mát quen thuộc, chuyện tới nay tất cả giống như là một giấc mộng, nếu như tỉnh lại sẽ quên mất.

Có lẽ quên mới là tốt nhất, đem toàn bộ chuyện của anh chôn ở đây, im lặng không một tiếng động kết thúc nó. Cô đã không yêu cầu xa vời được người khác yêu, vứt bỏ người đã từng gặp gỡ, bắt đầu một cuộc sống sinh viên mới, bất kể ai cũng không biết cuộc sống mới của cô, không quan tâm đến ai vượt qua cuộc sống này.

Tài xế xe taxi là một bác gái trung niên, đột nhiên mở miệng nói: "Cô gái, phía sau ghế ngồi có giấy lau."

Hải Nhã như tỉnh mộng, lúc này cô mới phát hiện ra trên mặt mình toàn là nước mắt, cô vội vàng tìm kiếm giấy lau trong túi xách, chiếc điện thoại bị anh nhét vào trong túi xách bỗng nhiên vang lên hai tiếng bíp, cô ngừng động tác lại, có một loại xúc động muốn ném chiếc điện thoại đó ra ngoài, nhưng cũng chỉ là một chút xúc động vô lý mà thôi.

Hải Nhã ngừng thở, từ từ cầm điện thoại di động lên, vuốt nhẹ khóa màn hình, phía trên nhắc nhở có hai tin nhắn, tên người gửi là "Tô Vĩ"

Tin nhắn của anh vĩnh viễn viết rất đơn giản, điều thứ nhất chỉ có mấy chữ: "Dừng tắt máy nữa."

Điều thứ hai là một cụm từ: "Nếu không có pin nhớ trả lại cho anh."

Hải Nhã vội vàng thoát ra và trở về trang chính, trên đó hiển thị, số lượng pin còn một ô, điện thoại di động phát ra nhắc nhở pin yếu. Cô hơi buồn cười, nhưng nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống, đem màn hình làm ướt.

". . . . . Làm phiền chị dừng xe." cô nhấn nài đến cực hạn, đột nhiên mở miệng.

Nữ tài xế đem xe dừng ở đầu đường, Hải Nhã đẩy cửa ra bước nhanh về phía lúc này, trước mắt hoàn toàn mờ hồ, cô cảm thấy mình đang phát run.

Không có ai so với cô muốn lệ thuộc vào anh như lúc này, không muốn xa rời, cô vẫn luôn tìm kiếm trên người anh, khát vọng vĩnh viễn được người ta yêu thương và dịu dàng, chờ anh có thể bao dung cô lúc cô yếu đuối tùy hứng, nhưng anh không làm như vậy. Rồi bỏ cô, rồi ép buộc cô nói rõ thái độ, coi cô giống như con khi để đùa giỡn.

Cô lại như một con khi điên cuồng chạy về phía ánh trăng chiếu dọi trên mặt biển, cứ nghĩ rằng sẽ nhận được nhiều thứ, nhưng sau đó lại phát hiện ra chẳng có gì cả, tình huống như thế này thật sự khiến người ta hận thấu xương. Cô nghĩ đến cảnh cả đôi không qua lại với nhau, không muốn tổn thương đến anh nhưng lại khiến anh hết hi vọng, thế nhưng lời cầu khẩn của cô lại không có ý nghĩa gì, thậm chí như cổ tình gây sự.

Không thể rời bỏ người chính là cô, không phải bất luận kẻ nào.

Cô không thể rời bỏ anh, trong lòng cô đối với anh giống như hận đến cực hạn, vừa như là một giây cũng không thể tách rời tình cảm chân thành.

Cây cầu kia gần ngay trước mắt, Tô Vĩ ngồi lên lan can, điều thuốc kia còn chưa hút xong. Anh đưa đôi mắt đen láy nhìn cô, bên trong đó rốt cuộc đang chứa cái gì, cô đoán không ra.

Hải Nhã đưa di động đưa đến trước mặt anh, mở miệng: "Vốn dĩ không có pin. . . . Anh có ý?"

Tô Vĩ hút đến ngậm khói cuối cùng, ném tàn thuốc xuống dưới chân hơi nhún chân giẫm, từ từ nhận lấy, đột nhiên bắt lấy cổ tay của cô, nhẹ nhàng kéo, Hải Nhã lao đảo ngã vào trong ngực anh, một môi giã giữa: "Em muốn đi về."

Anh ôm thật chặt cô, nhỏ giọng hỏi: "Thật sự muốn đi?"

Cô rất hận anh, anh mãi mãi không nói bất cứ chuyện gì cho cô biết, nhưng lại ép buộc cô, đã sớm nắm chắc cô. Cô cảm thấy trong thân thể có cái gì đó ngo ngoe động dậy muốn đi ra, anh muốn đem cô ép buộc đến lúc đối diện với sự thật.

"Buông tay!" cô nhấc chân đá vào anh.

Tô Vĩ ôm cô lên, bước nhanh đi về phía xe máy, Hải Nhã hét lên một tiếng, đã bị anh đặt lên trên xe, lần này ngồi rất vững, anh lưu loát lên xe, khởi động xe máy, nói: "Ôm chặt, té xuống anh mặc kệ."

Xe máy gầm rú khởi động, Hải Nhã bất giác ngửa ra sau, không thể không ôm chặt lấy anh, ôm so với trước đây chặt hơn rất nhiều.

Nhanh như chớp, dường như mới chớp mắt một cái đã đến dưới nhà anh, trước kia có cô ngồi sau anh sẽ không đi nhanh như vậy, Hải Nhã hoàn toàn không thích ứng tốc độ này, xe lại hai chân cô như nhũn ra, thật là bẽ mặt. Tô Vĩ tháo mũ bảo hiểm, trực tiếp ôm ngang cô xuống, lại bị cô tức giận, dùng sức đá anh, hét lớn: "Buông ra!"

Anh dường như không nghe thấy, cứ như vậy ôm cô bước lên cầu thang rồi mở cửa vào nhà, Hải Nhã chưa bao giờ bị ép buộc như vậy, giống như một con hổ bị bắt lại, vừa đá vừa cào, cuối cùng dứt khoát há miệng cắn vào tay anh, Tô Vĩ đau đến khàn một tiếng, nhanh chóng đỡ lấy gáy cô, nắm chặt cầm ra sức hôn, cô dùng sức cắn anh, anh lập tức cắn ngược trở lại, Hải Nhã không biết anh cũng tàn nhẫn như vậy, đôi môi bị anh cắn đến trầy da, cố gắng tránh ra, há miệng thở dốc.

Tô Vĩ ngược lại nở nụ cười, lau môi, lưu lại trên đó vết máu lau khô.

"Tiểu quỷ nhất gan." Anh nhỏ giọng nói, đột nhiên lại nắm chặt cầm cô, nâng lên nhìn vết thương trên môi cô, trong lòng Hải Nhã có một luồng nhiệt muốn bùng nổ, cô dùng sức đẩy anh ra, nhưng anh vẫn không nhúc nhích, cô há miệng muốn cắn, ngón tay cái và trỏ của anh nắm ở xương quai hàm cô, không cách nào cắn được.

Một Tô Vĩ luôn dịu dàng sẵn sàng, đúng thật như là do cô tự tưởng tượng ra, anh đây đưa lại giả dối, nhưng bất kể Tô Vĩ là người như thế nào, đều giống như mò kim đáy biển không cách nào lấy được. Cô không thể nhận được nữa, muốn có được anh, còn muốn hung hăng hành hạ anh, cô không nói rõ được rốt cuộc cô đối với anh là yêu hay là hận.

Trời đất quay cuồng, Hải Nhã bị đẩy ngã ở trên ghế sofa, cô ra sức giãy giụa, cào trên bả vai anh khiến vai anh đỏ lên. Cô cảm thấy bản thân mình 20 năm qua chưa từng phóng túng như vậy cũng như hung dữ như vậy, vừa hận anh, rồi lại cảm thấy thoải mái một cách không hiểu, thậm chí vì vậy mà hưng phấn đến toàn thân phát run.

Đôi môi bị thương cùng đôi môi của anh dây dưa cùng một chỗ, cô bị cảm giác phóng túng này làm cho toàn thân thích thú như trên mây, bất tri bất giác kịch liệt hôn trả lại anh, không biết là người nào muốn ăn người nào. Trái tim như sắp từ trong cô hòng điên cuồng bay ra ngoài, Hải Nhã miệng to thở hôn hên, rồi lại cảm thấy dường như chưa đủ, choáng váng hoa mắt hơn nữa muốn hôn mê, anh lại dùng đôi môi nóng bỏng ướt át theo bên tai cô đi xuống hôn và cắn mút, rơi vào trên cổ, trần trọc lặp lại, loại cảm giác sung sướng xa lạ này khiến cô say mê, rõ ràng là muốn làm tổn thương anh, lại không nhận được muốn anh càng nhiều.

Tay của anh giống như nóng lên mà có lực, từ vạt áo sơ mi của cô tham tiến vào, nhẹ nhàng vuốt về thân thể của cô, cô cảm thấy bản thân mình như muốn lạc hướng, không biết nên đi nơi nào, quần áo bị mồ hôi thấm ướt dính vào sau lưng, chỉ hận không thể xé nát nó ra khỏi cơ thể.

Móc lưng áo lót không biết đã bị mở ra lúc nào, tay của anh đặt lên trước ngực cô, Hải Nhã khẽ run rẩy, đột nhiên cảm thấy một cảm giác vô cùng sợ hãi, cảm xúc xa lạ, cô chưa bao giờ bị người nào chạm vào chỗ đó. Cả bắp thịt trên người cô cũng căng thẳng, cứng đờ nắm lấy bả vai anh, không biết

làm như thế nào.

Tô Vĩ giống như là nhận thấy được sự lo lắng của cô, động tác dần dần thả nhẹ sức lực, nhẹ nhàng và êm ái vuốt ve. Hải Nhã khó chịu quay đầu, môi cắn lên vành tai anh, há mồm ngậm, nhẹ nhàng cắn. Trái tim sắp đập đến cổ họng, cái loại cảm giác đau đớn yếu ớt này như một luồng điện chạy toàn thân cô, cô có cảm giác như một dòng nước muốn chảy ra.

Anh đột nhiên bế cô lên, đi vào phòng ngủ, đem cô đặt lên trên giường.

Quần áo ướt đầm mồ hôi trên người bọn họ đã sớm không biết đi nơi nào, Hải Nhã có cảm giác mình sắp điên rồi, trước đây rất lâu, khi chưa có Đàm Thu Lâm, cô luôn ảo tưởng đêm đầu tiên của mình sẽ như thế nào, đối phương phải là một người đàn ông một dịu dàng mà sẵn sàng, bắt kẻ cô yếu đuối hay cố tình gây sự, cũng rộng lượng mà tha thứ, phòng ngủ bọn họ sẽ được trang trí bằng hoa, tất cả đều ảm áp mà lãng mạn.

Cũng không phải như bây giờ bởi vì phóng túng mình mà cảm thấy rất vui vẻ, giống như những sợi rong biển dây dưa vuốt ve lẫn nhau, đều muốn ăn đối phương vào trong bụng. Nhưng cô lại cảm giác loại chuyện này dùng khí điên cuồng mà hưng phấn, trong bóng tối như thế này, cô giống như có thể nhìn thấy được chân thực bản thân mình: tham lam vô độ, mãnh liệt bá đạo.

Tay của anh càn rỡ chạy dọc theo người của cô, hai đôi môi bị thương quần quýt không tách ra, cái loại cảm giác vì ma sát lẫn nhau mà sinh ra đau đớn khiến máu sắp sôi trào. Hải Nhã cố hết sức thở hỗn hển, anh vội vàng mà điên cuồng, cũng mất trí giống như cô, hai người chìm đắm trong Địa ngục ngọt ngào an ủi nhau.

Đôi môi đang dây dưa chợt tách ra, Hải Nhã cảm thấy một cảm giác trống không vô cùng, gờ tay lên ôm lấy cổ của anh, giọng nói khàn khàn: "Quay lại!"

Anh đang kê lên gò má nóng bỏng của cô, lại tiếp tục hôn, sau đó chính là đau đớn, không gì so sánh nổi, chưa từng 1 lần trải qua không thể nào tưởng tượng được nỗi đau đớn đó. Hải Nhã run rẩy bật ra tiếng rên rỉ, hai chân run lên, lòi tóc anh muốn đẩy anh ra. Tô Vĩ một tay vòng xuống dưới eo cô, ôm thật chặt, một cái tay nhẹ nhàng đặt lên trên trán cô, cúi đầu từng chút từng chút một hôn đôi môi đang run rẩy của cô.

". . . . . Chịu đựng." Giọng nói của anh cũng run rẩy, "Lát sẽ qua."

Không có ánh trăng lãng mạn, không có một căn phòng tràn đầy hoa tươi, cô cảm thấy những thứ kia đã hoàn toàn không quan trọng, động tác nhịp nhàng ra vào điên cuồng đã dần dần chậm lại, anh nhẹ nhàng với cô, trong bóng tối làm người ta hít thở không thông, cô ôm thật chặt anh, dùng sức ôm chặt giống như là lúc nào cũng có thể sẽ mất đi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hải Nhã đột nhiên thức giấc dậy, trời còn chưa sáng, trong phòng có lẽ là đang mở máy điều hòa không khí, nhiệt độ vừa vặn. Cả người cô nằm ở trên người Tô Vĩ, tư thế cũng không hơn gì, cô giống như là muốn dứt ra vậy, cô thử thoáng ngẩng đầu, lập tức cảm giác được cánh tay anh động dậy, ngón tay vui vào trong tóc cô, chậm rãi vuốt ve.

"Ngủ không ngon?" Tô Vĩ nhỏ giọng hỏi.

Hải Nhã lắc đầu: "Đã tỉnh rồi."

Lỗ tai của cô áp vào trước ngực anh, trong phòng yên tĩnh như vậy, cô có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập vững vàng và hữu lực của anh, đầu ngón tay của cô nhẹ nhàng xẹt qua đường cong trên chiếc cằm xinh đẹp của anh, trong lòng cô đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác thỏa mãn, Anh giống như là bức hình phản chiếu của ánh trăng ở trên mặt biển, chiếu rõ lên người cô, ánh trăng lạnh giá gào thét, bởi vì không chiếm được. Nhưng bây giờ anh đang ở dưới người cô, ở trên đầu ngón tay cô — Hải Nhã không nhận được đem mặt mình cọ qua cọ lại trước ngực trần ảm áp của anh, nhẹ nhàng, chậm rãi, cái loại cảm giác choáng váng thỏa mãn này làm người ta si mê.

Trên cằm anh mới xuất hiện một ít râu có chút cộm tay, đàn ông thật là thần kỳ, cằm đã cạo sạch sẽ râu trong một đêm có thể mọc ra. Hải Nhã dùng ngón tay nhẹ nhàng chà xát một lát, anh chợt há mồm cắn một cái ở trên ngón tay cô, sức lực rất nhẹ, vừa nhột vừa tê, cô cười ra tiếng, vội vàng muốn rút ngón tay lại, anh nhả ra, nhẹ nhàng hôn trong lòng bàn tay cô.

"Em có nặng hay không?" Hải Nhã nhỏ giọng hỏi.

cô không phải là loại con gái vóc dáng xinh xắn lạnh lợi, Đàm Thu Lâm cũng vậy, nhưng bạn nam trong trường đại học cũng vậy, mọi người đều thích cái gì quá một trăm, giống như các cô gái cân nặng quá 100 cân chính là tội không thể tha. Nhưng chiều cao cô khoảng 1m7, lúc gầy nhất cũng không có cách nào xuống dưới 100 cân, chiều cao chân dài như thế này, đè ở trên người anh cũng không biết có cảm thụ như thế nào nữa.

Tô Vĩ cười khe khẽ: "Nặng chết đi được."

Hải Nhã dùng sức đâm anh một cái: "Em sẽ không xuống dưới."

"Tuân lệnh."

Rất hiếm khi anh thoải mái mà nói giỡn, hai cánh tay vòng thật chặt quanh người cô, giống như vuốt ve một con mèo, sờ từ đầu đến thắt lưng, phục vụ cho cô phát ra tiếng thở dài sung sướng. Ngón tay của anh theo từng đường cong xinh đẹp trên sống lưng cô từng tắc dòi lên trên, cuối cùng nắm được vành tai cô, nhỏ giọng cười: "Tiểu nữ vương."

Cô lại đâm anh một cái: "Nói em giống như một người ngang ngạnh vậy."

Anh đem mái tóc dài của cô đẩy sang một bên, ở trên gò má nóng lên của cô nhẹ nhàng hôn: "Khi đó ở 7-11 nhìn thấy em, quả thật anh nghĩ em chính là người ngang ngược đánh đá."

Hải Nhã kinh ngạc, cô hình như chưa làm chuyện gì để bị người ta trông thấy? Ngang ngược đánh đá? Ngoại trừ việc cô không thể nào cũng người xa lạ nói chuyện, không thể nào cười đáng yêu ở bên ngoài, rốt cuộc thì tại sao lại nhìn ra cô ngang ngược chứ?

"Ở gần 7-11 có một quán bar ngầm, khoảng thời gian đó bọn anh có chuyện cần xử lý ở gần đó, dường như mỗi ngày đều trông giữ ở đó. Tiểu Minh trước đó có nhắc với anh rằng mỗi ngày vào đúng 5 giờ đều có một cô gái siêu đẹp đến 7-11 mua đồ, cậu ta thích nhất đánh cuộc, cùng mấy người khác đánh cuộc em nhất định là một cô gái có tấm lòng lương thiện. Cậu ta tốn tiền thuê một tên ăn xin gần đó đi theo em vào siêu thị, sau đó bọn anh ở ngoài siêu thị nhìn, em móc cho tên ăn xin đó 50 tệ, anh ta vẫn chưa hài lòng, túm chặt lấy em không chịu đi. Tiểu Minh nói em sẽ khóc, tất cả mọi người đoán em sẽ tiếp tục đưa tiền, chỉ là không ngờ lá gan của em rất lớn, một đá một phát vào trên người tên ăn xin, xoay người rồi đi mất."

Tô vĩ giống như là nhớ đến chuyện thú vị, trong giọng nói còn mang theo nụ cười: "Em hại tiểu Minh thua 2 ngàn tệ, cậu ta tức giận ba ngày, không ngờ người đẹp này lại là một tiểu thư ngang ngạnh đánh đá. Cách nửa năm gặp lại em, thiếu chút nữa anh không nhận ra, so với người trong ấn tượng của anh hoàn toàn khác biệt."

Hải Nhã đâm anh cái thứ ba: "Thì ra là các anh giờ trò quý! Để cho anh thất vọng rồi thật ngại ngùng quá."

Tô Vĩ tiếp được quả đâm của cô, đẩy ra ngón tay cô ra cùng năm ngón tay quần quít, giọng nói trở nên trầm thấp: "Ồ quán Internet gặp em, anh nghĩ cậu nhóc đó là bạn trai em."

Tim đập của bỗng nhiên đập nhanh hơn, Hải Nhã lo lắng bỗng nhúc nhích, lẩm bẩm: "Làm sao có thể. . . . ."

Anh vòng cánh tay qua người cô dần dần ôm chặt hơn, cúi đầu phủ lên môi của cô, tại trong môi cô mơ hồ nói nhỏ: "Cũng không sao. . . . . Há miệng. . . . ."

Hải Nhã hé mở đôi môi, để cho môi lưỡi của anh xâm nhập, hôn kịch liệt. Bàn tay nóng bỏng của anh vịn về nhào nặn, cuối cùng nhẹ nhàng rơi vào chỗ cô vẫn còn thấy đau ở giữa hai chân, từ trong khoang mũi Hải Nhã phát ra tiếng rên rỉ run rẩy, thân thể không tự chủ được co lại, nhịp điệu hô hấp lại biến loạn.

Ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, nó như đường mật ngọt ngào, nhưng nếu có thể kéo dài cả đời, thật là tốt biết bao.

Nơi này không có thiếu nợ gia đình thông gia, không có ánh mắt thất vọng cầu xin của cha mẹ, cũng không có Đàm Thư Lâm, cô đã đem hết những chuyện này buông xuôi rồi. Cả đời còn rất dài? Tốt nhất thời gian cứ ngăn ngui như hôm nay đến mai, không cần đến đến lúc già đầu bạc, khi bọn họ trẻ tuổi xinh đẹp nhất mất đi, như vậy thật tốt.

Hải Nhã vừa đi thì đã hai ngày không trở về nhà, Dương Tiểu Oánh không có ý tứ gọi điện thoại cho cô, thật ra thì chính là muốn liên lạc mà liên lạc không được, điện thoại di động của cô vẫn luôn tắt máy. Hải Nhã cô gái này, bình thường là một dịu dàng thực nữ, nhưng ở phương diện khác lá gan lại rất lớn, điểm này Dương Tiểu Oánh cũng cảm thấy không bằng.

Trên thực tế, cô cũng không có tâm tư đi quản chuyện của Hải Nhã, hôm nay cô cùng tiểu Trần ở trong điện thoại lại cãi nhau một trận, gần đây số lần bọn họ gây gỗ càng ngày càng nhiều, mâu thuẫn đơn giản vẫn là những vấn đề cũ kia: Cô khẳng khái muốn độc lập, vì đi làm có thể hy sinh thời gian gặp mặt, anh trách cô căn bản không hề thật lòng, ghét bỏ mình là nghèo rớt mồng tơi.

Cùng một vấn đề mà cãi nhau mấy tháng liền, ai cũng muốn mình thắng, một lúc nào đó, cô càng muốn duy trạng thái cân bằng, ngược lại càng không tốt.

Dương Tiểu Oánh mở ra hộp thư dưới tầng để nhận tạp chí đã đặt hàng, dưới tạp chí để bốn năm bức thư, tất cả đều là của cha mẹ của Hải Nhã gửi đến, nhà cô lại xảy ra chuyện gì nữa à? Mỗi ngày hai lá thư cứ điên cuồng gửi như vậy?

Thang máy vẫn treo bảng sửa chữa như cũ, cũng đã sửa ba ngày còn chưa sửa xong. Cô đánh phải đi bộ lên lầu, mới vừa lên tầng một, đã thấy cầu thang bên kia người đàn ông đang ngồi một góc tối đen, Dương Tiểu Oánh giật mình, vội vàng né tránh đi vòng qua, đi vài bước quay đầu lại từ từ nhìn, người này khá quen, mặt mũi rất cân xứng, là một anh chàng trẻ tuổi bộ dáng vô cùng đẹp trai, cô a một tiếng, quay lại chào hỏi: "Là cậu à! Tìm đến Hải Nhã?"

Người này hình như là hàng xóm của Hải Nhã? Tên gọi là Đàm cái gì đó?

Đàm Thư Lâm do dự gật đầu, anh đối với những người con gái không quá đẹp chưa từng nhớ, lảng máng nhớ Hải Nhã có một bạn cùng phòng, anh trực

tiếp hỏi: "Chúc Hải Nhã đầu rồi?"

Dương Tiểu Oánh suy nghĩ một chút: "Cô ấy còn chưa về."

Đàm Thư Lâm không nhận được câu này: "Lúc nào thì trở về? Tại sao cô ấy lại không mở máy?"

Cậu ta hỏi rất không khách khí, cũng không hề lễ phép, Dương Tiểu Oánh đối với cậu ta trong nháy mắt không có chút thiện cảm nào, lạnh lùng trả lời: "Tôi không biết."

Nói xong xoay người rời đi, đi đến tầng năm, cố ý nhìn lại xem, cậu ta vẫn đứng sững sờ ở đó, bộ dáng hờn dỗi chỉ chờ phát tiết. Không hiểu chuyện như vậy, không trách được Hải Nhã luôn né tránh, Dương Tiểu Oánh lắc đầu đi vào nhà, mặc kệ cậu ta.

Mới vừa đóng cửa lại, đã nghe thấy tiếng động từ trong nhà, Dương Tiểu Oánh hơi giật mình, ghé đầu vào nhìn, Hải Nhã không biết lúc nào đã trở về, đang ngồi trên ghế sofa vọc máy vi tính.

"Hazz? Cậu về lúc nào vậy?" Dương Tiểu Oánh cảm giác không thể tin được, "Người hàng xóm của cậu tìm cậu dưới tầng ấy, không thấy sao?"

Hải Nhã cười cười: "Buổi trưa đã trở về rồi, từ cửa sau đi vào, không nhìn thấy cậu ta."

"Hazz . . . ." Dương Tiểu Oánh không biết nên nói gì nữa, nhìn bộ dáng của cô, một chút ý định ra ngoài gặp cũng không có, cứ như vậy bắt tên nhóc kia chờ, được không?

"Đúng rồi, đây là thư của người nhà cậu gửi đến." cô từ trong túi lấy bốn, năm lá thư lấy ra, đặt trên khay trà, "Rất nhiều, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Hải Nhã cuối cùng cũng dời tay khỏi con chuột, nhìn chằm chằm vào những bức thư kia, vẻ mặt nghiêm túc, không biết đang suy nghĩ tâm sự gì. Dương Tiểu Oánh vừa uống nước vừa lặng lẽ quan sát cô. thấy cô ngây ngốc một lúc lâu, đột nhiên giống như quyết định, từ từ mở thư ra, nhìn kỹ từng bức một.

Hải Nhã nghiêm túc chăm chú xem từng bức thư một, thật ra thì nội dung trong thư so với những gì cô đoán không khác nhau mấy, lúc bắt đầu thì nghiêm nghị sau đó chuyển sang dịu dàng cầu khẩn, đều không muốn cô tùy hứng làm bậy.

Về mặt cô không thay đổi bỏ thư về chỗ cũ, bỗng nhiên ngẩng đầu nở nụ cười: "Tớ rất đói bụng, hôm nay đi ra ngoài ăn cơm đi?"

Thang máy sửa chữa, hai người không thể làm gì khác hơn là đi bộ xuống tầng, Dương Tiểu Oánh nhỏ giọng nói: "Cậu hàng xóm của cậu có thể vẫn đang ngồi đợi ở dưới đó, nãy tớ nhìn thấy bộ dáng của cậu ta rất tức giận."

Hải Nhã không thèm để ý nhướn lông mày: "Không có việc gì."

Ai ngờ khi ra khỏi chung cư cũng không còn gặp lại Đàm Thư Lâm nữa, có lẽ là cậu ta không có kiên nhẫn chờ đợi, cho nên đi rồi. Gần đây có mở một cửa hàng ngoài trời, buôn bán rất được, Hải Nhã hôm nay hình như rầy hào hứng, cánh gà nướng mì xào hải sản đầy một bàn, cô bé phục vụ về mặt tươi cười đề cử với cô mấy món ăn: "Cô uống với bia lạnh chứ? Cánh gà nướng ở cửa hàng chúng tôi uống với bia lạnh là món nổi tiếng nhất."

Dương Tiểu Oánh gật đầu: "Vậy thì lấy cho chúng tôi."

Hải Nhã không có phản đối, cô bình thường không bao giờ uống rượu, nhưng mà hôm nay hình như cả hai người đều có chút tâm sự, bia được mang đến rất nhanh, thoáng cái đã hết một lượt.

Dương Tiểu Oánh uống bia mới mạnh mẽ nói ra, trên mặt ửng hồng, đỡ cảm chậm rãi gọi cô: "Hải Nhã này . . . ."

Cô vốn muốn mượn rượu để nói mấy câu an ủi cô ấy, hoặc thổ lộ một ít buồn phiền của mình gần đây, mặc dù bạn của cô rất nhiều, nhưng đều là bạn nhậu, người suy nhất cô có thể tâm sự đó là Hải Nhã, nhưng mà quan hệ các cô lại chưa đến mức không thể không nói chuyện này, người trưởng thành, sẽ không giống lúc học cấp hai, cấp ba, chuyện gì cũng có thể tâm sự cùng bạn bè, hơn nữa lại là người giống như các cô, không phải chuyện gì cũng có thể nói ra được.

Cho nên sau khi nói lên câu đó cũng không nói thêm cái gì nữa, Hải Nhã cười rót rượu cho cô, hai cô uống chừng ba chai bia ướp lạnh, khi về nhà cảm giác cả người dường như bay bổng. Dương Tiểu Oánh lấy chân đá ngã lẫn thùng rác, hét to: "Aaa! Dứt khoát chia tay thôi!"

Hải Nhã cũng bỏ sung thêm một câu, hét to: "Mẹ nó! Chúc Hải Nhã hôm nay đã làm được rồi!"

Dương Tiểu Oánh cười ha ha: "Cậu nói lỗi nhé! Lúc học Tiểu học ngữ văn khẳng định rất kém! Cậu làm được cái gì chứ?"

Hải Nhã đem thùng rác đáng thương còn lại đá cho lăn tròn, chuyện này vô cùng thất đức, ảnh hưởng đến công cộng, nhưng cô cảm thấy rất sung sướng, bắt chước động tác của một cầu thủ nổi tiếng sút bóng, đem chân nâng thật cao, đang chuẩn bị đá vào giữa thì nghe thấy có người gào thét: "Chúc Hải Nhã!"

Hải Nhã đá mạnh vào thùng rác, âm thanh vang lên bùm một tiếng, nó nhanh chóng lăn xa, vừa đúng lúc dừng ở dưới chân đối phương, cô cười hai tiếng, vỗ vỗ tay, bình tĩnh nhìn Đàm Thư Lâm về mặt âm trầm đi về phía mình.

Đàm Thư Lâm cảm giác mình giống một trái bóng cao su tràn đầy khí, đã kiềm chế đến cực hạn, sắp nổ tung. Chính cậu ta cũng không nhớ được Chúc Hải Nhã đã tắt máy từ lúc nào, dù sao thì trong thời gian này vẫn không liên lạc được, nhà họ Chúc bên kia cũng hốt hoảng lo sợ, Mẹ Hải Nhã mỗi ngày gọi điện thoại cho cậu ta khóc lóc xin lỗi, mẹ cậu ta mỗi ngày đều bắt cậu ta xin lỗi Hải Nhã, làm cho cậu đau cả đầu, hơi nóng không có chỗ phát.

Cậu vốn đã quyết định sẽ không tìm Chúc Hải Nhã, cậu ta không quên được ánh mắt ngày đó của cô, nhìn cậu ta giống như người xa lạ không liên quan. Cậu bình thường mặc dù tự cao, nhưng là không đến nỗi muốn mỗi người đều coi cậu ta như mặt trời, nhưng bất kể như thế nào, nhưng ánh mắt này không nên xuất hiện trên người Chúc Hải Nhã, cô càng phải làm... phải làm hơn cái gì? Cậu ta cũng không nhớ nữa.

Đàm Thư Lâm thật sự không biết Chúc Hải Nhã cảm thấy cậu ta ra sao, cậu cũng chưa bao giờ chú ý tới, cô cũng chỉ là một người luôn đi nịnh bợ người khác, làm cản trở cuộc sống tự do của cậu. Cậu buồn bực, cậu nổi giận, nhưng có lẽ trong lòng cậu ta mà nói, cậu ta cũng đã tiếp nhận cái kết cục này, giống như rất nhiều con cái gia đình giàu có khác, cưới một người vợ, sau đó cả đời ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, kết hôn với một cô gái mình yêu sống cả đời là cái gì, đối với bọn họ mà nói giống như một chuyện cười xa xăm.

Anh đi thẳng đến trước mặt Hải Nhã, hận không thể giống như giáo mục xách cô lên rồi ném xuống, nhưng trong ánh mắt cô lại rất bình tĩnh khiến cậu ta mất hết ý chí, lời nói dồn ngập tràn phôi mà không nói nên lời, cuối cùng chỉ nói ra mấy từ: "... Tại sao tắt máy?"

Hải Nhã cười cười: "Có liên quan gì đến cậu?"

Cậu cười lạnh: "Không liên quan? Nhưng người nhà cậu ngày nào cũng làm phiền tôi!"

Cô cũng cười lạnh: "Cậu có thể gào thét lại, không ai dám trách cậu."

Cậu không thể tưởng tượng nổi cúi đầu nhìn cô: "Đầu óc cậu bị rượu ngâm đến hỗn loạn rồi à?"

Sắc mặt Hải Nhã không đổi: "Chẳng qua chỉ là gọi ý."

Đàm Thư Lâm không nói hai lời túm tay cô lôi đi: "Bớt nói lung tung đi, lập tức mua cái mới cho tôi! không có tiền phải không? Vậy để tôi mua!"

Hải Nhã giống như là một mối, thờ dài một hơi: "Cho dù mua mới, tớ cũng không thể dùng."

Cậu ta giận dữ: "Cậu rốt cuộc có ý gì?!"

Cô bình tĩnh ngoài dự đoán của cậu: "Ý của tớ là chuyện kết hôn của chúng ta không cần tính nữa, tớ có thể tự lo lắng cho bản thân, cậu được tự do rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Đàm Thư Lâm đầu óc tạm ngừng trong chốc lát, cau mày hỏi cô: "Cậu nói cái gì?"

Hải Nhã từng chữ từng chữ từ từ nói: "Tớ nói, tớ không muốn kết hôn nữa, tớ có thể tự lo cho mình, cậu được tự do rồi."

Đàm Thư Lâm vẫn chưa có cách nào tiếp nhận được, cảm giác này. .... có thể nói là sấm sét giữa trời quang, cũng không thể nói là mừng rỡ như điên, cậu ta lúc này ngậy ngấn cả người, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, giống như có một con kiến nhỏ đột nhiên chạy đến trước mặt con voi, nghênh ngang tự đại tuyên bố "Tôi có con của anh" chuyện vớ vẩn như vậy, cậu ta thậm chí buồn cười.

"Đang nói mê sảng gì vậy?"

Cậu ta thật sự rất buồn cười, trong mắt cậu ta, Chúc Hải Nhã tức giận, giả vờ lạnh lùng, khóc lóc la lối om sòm, những việc này cũng không là cái gì, nói chung là một người phụ nữ muốn hấp dẫn ánh mắt một người đàn ông làm một số thủ đoạn, ồn ào quá mức khiến cậu ta lạnh lùng, đã sớm biết cô rất lợi hại, bản thân cậu đã biết lỗi, bọn họ dù sao vẫn ở chung với nhau, cậu ta đã bắt đầu dĩ chấp nhận, cô còn muốn thế nào nữa?

Bây giờ cô nói với cậu: Tớ muốn sống cuộc sống của mình, kết hôn tính là cái gì, đúng thật là giống như tôi phạm đang bị cải tạo đột nhiên cậu ta nói ngày mai cậu ta muốn đi tham gia tuyển chọn đại biểu nhân dân toàn quốc vậy.

Hải Nhã không cười: "Không phải là nói nhảm, tớ nghiêm túc."

Đàm Thư Lâm đột nhiên hơi cảm tức: "Được, cậu nói với tôi những câu này có lợi ích gì chứ? Là oán trách? Những câu này cậu nên nói với người nhà cậu và mẹ tôi ấy!"

"Tớ hiểu rồi." cô tỉnh táo đến đáng sợ, "Mùa hè này tớ sẽ cố gắng đi làm kiếm tiền, sau đó chuyển ra khỏi nơi này."

Về mặt Đàm Thu Lâm dần dần trở nên thâm trầm, nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt cậu ta có ý gì đó không nói nên lời, dường như còn mang theo chút thù địch, Dương Tiểu Oánh vẫn đứng bên cạnh Hải Nhã cũng cảm thấy có chút sợ hãi, từ từ bước lại gần Hải Nhã, cô bắt đầu bội phục Hải Nhã bình tĩnh, bị một người đàn ông nhìn chăm chăm như vậy, lại có thể nhàn nhã đến như vậy.

"Chúc Hải Nhã, " Anh chợt mở miệng, giọng nói cũng rất âm trầm, "Tôi đã kiểm chế đến cực hạn rồi, cô không cần nói những lời nói đùa như thế này nữa."

Hải Nhã ngược lại mỉm cười: "Năng lực nhận biết của cậu có phải có vấn đề hay không?"

Đàm Thu Lâm dơ tay lên, cậu cũng không biết tại sao cậu ta lại tức giận đến cực điểm, muốn hung ác cho cô một cái tát. Dương Tiểu Oánh kêu lên một tiếng, ôm lấy bà vai Hải Nhã muốn đẩy cô ra, Hải Nhã ra sức ngăn cô ở phía sau, ngẩng cao mặt, không sợ hãi nhìn anh: "Đánh đi!"

Tay của cậu ta đánh xuống, giữa đường đột nhiên đổi hướng, cuối đầu ngón tay chỉ nhẹ nhàng quẹt vào mặt cô, bên khóe miệng Hải Nhã rất nhanh hiện lên một vết đỏ, là bị móng tay của cậu ta cào trúng.

Tất cả đột nhiên rơi vào bên trong tình trạng tĩnh mịch quỷ dị, cái tát kia của Đàm Thu Lâm hạ xuống, cả người cậu ta cũng giống như quả bóng bị xì hơi, đột nhiên nản lòng. Đôi mắt cậu ta đỏ bừng, cuối cùng lườm cô một cái, nhấc chân đem thùng rác trực tiếp đá bay, rác ở bên trong bị rải ra đầy đất, lần này tiếng động rất lớn, rốt cuộc bị người gác cổng thấy được, chạy đến hét lên túm lấy tay áo cậu ta: "Cái cậu này còn trẻ tuổi, tại sao lại không có ý thức công cộng vậy?!"

Đàm Thu Lâm dùng sức đẩy anh ta ra, trở tay chỉ vào mặt của Hải Nhã, lạnh lẽo mở miệng: "Chúc Hải Nhã, cho dù cậu có chết ở đâu, cũng đừng mong tôi sẽ đến nhìn cậu một chút!"

Hải Nhã dùng ngón tay lau vết thương bị xước trên khóe miệng, cười lạnh: "Cảm ơn cậu đã thay tở nói ra câu nói này."

Về mặt cậu ta tức giận đến vặn vẹo, tay siết chặt thành nắm đấm: "Cậu được đó! Cậu tưởng tôi vui mừng khi cưới cậu ư? Tôi mong còn không được!"

"A, như vậy là tốt nhất!"

cô lạnh lùng nói bốn chữ đó khiến cho cậu ta cảm thấy gần như tức giận đến mức gần như mất đi lý trí, từ lúc cậu ta chào đời tới nay chưa bao giờ tức giận như vậy, máu toàn thân dường như chảy ngược, điên cuồng chạy trong đầu, không chỉ là tức giận như vậy, còn cảm giác được sự khinh thường của kẻ thấp kém mà mình luôn khinh bỉ lãng nhịch trở lại.

Loại cảm giác này khiến người ta muốn nổi điên, khiến cậu ta một từ cũng không nói ra nổi, rõ ràng là muốn tức giận bỏ đi, nhưng chân lại đóng ở trên mặt đất, chỉ có đem cô về thành những mảnh nhỏ mới có thể giải được sự tức giận này.

Dương Tiểu Oánh rút một tờ giấy lau ra lau cho Hải Nhã, nhỏ giọng khuyên, "Chúng ta đi mau lên!"

cô gạt đầu, hai người bước nhanh lên nhà, cho đến khi lên đến tầng hai, còn nghe thấy tiếng ồn ào phía dưới, người gác cổng bởi vì Đàm Thu Lâm đá ngã thùng rác giữ mãi không chịu thả ra, bị cậu ta tức lên đá một đá ngã trên mặt đất, rất lâu cũng không đứng lên được. Hải Nhã đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Đàm Thu Lâm đứng đó một lát, sống lưng vẫn cứng ngắc bướng bỉnh, sống chết không nhận thua.

Sau lần ồn ào này, hai người đều tỉnh rượu, sau khi về nhà im lặng ngồi trên ghế sofa rất lâu, Hải Nhã mới nhỏ giọng nói: "Cậu không bị dọa sợ chứ?"

Dương Tiểu Oánh lắc đầu, sau đó cau mày: "Người hàng xóm này của cậu có chuyện gì xảy ra vậy! Sao lại hung dữ như vậy!"

Hải Nhã cười cười: "Cuộc sống của cậu ta luôn thuận buồm xuôi gió, bị chiều hư rồi."

Dương Tiểu Oánh do dự một chút thử thăm dò hỏi: "Cậu ta nói kết hôn cái gì..."

Hải Nhã trầm mặc một lát, rốt cuộc mở miệng: "Việc kinh doanh của nhà tở hơn một nửa là dựa vào nhà cậu ta."

cô từng chút từng chút đem chuyện của mình nói hết ra, bao gồm bởi vì cô xinh xắn nên được cha mẹ cô chọn trúng làm con nuôi, muốn kết thông gia với nhà họ Đàm, và sự lựa chọn của bản thân.

"Xấu hổ với cậu quá Tiểu Oánh, tiền phòng này chỉ có thể ở đến học kỳ mới, tở muốn thử mình kiếm tiền chi trả cuộc sống."

Hải Nhã có chút áy náy, ở nơi này hơn một năm, rất có tình cảm, kết quả còn nói muốn chuyển đi, Dương Tiểu Oánh chỉ có thể trở về ký túc xá để ở, đến nơi khác thuê phòng tiền thuê lại rất đắt.

Dương Tiểu Oánh cũng không quan tâm lắm: "Chuyện này không có gì, cậu nên sớm nói cho tở biết, tở đã sớm khuyên cậu chuyển, tở cũng định trở lại ký túc xá, nơi đó dù sao cũng khá đầy đủ, hơn nữa bây giờ tở cũng không đi làm khuya như vậy nữa, nên ở ký túc xá cũng tốt."

Hải Nhã cười khê: "thật không nghĩ đến ở chung với Tiểu Trần à? không lấy tiền, hơn nữa không phải vì chuyện này mà anh ấy âm ỉ với cậu lâu nay à?"

Dương Tiểu Oánh chậm rãi giận tái mặt, lắc đầu: "Cậu không biết... Mẹ tở trước đây bởi vì bất chấp tất cả bỏ đi với cha tở, chưa kết hôn đã sinh ra tở, bà ấy lúc ấy rất ngây thơ tin tưởng vào tình yêu! Đem tất cả mọi chuyện bỏ qua, kết quả lại chọn sai người, cha tở chính là một con ma cờ bạc lại là một

con quý rượu, cuối cùng bà ấy chịu không nổi một mình bỏ đi, bây giờ không biết ở nơi nào. Tớ từ nhỏ đi theo bà nội, bà không chỉ một lần dạy dỗ tớ, là một người con gái phải tự trọng cố gắng vươn lên, dựa vào trời dựa vào đàn ông, cũng không bằng dựa vào chính mình. Tiểu Trần không muốn tớ đi làm, nếu tớ ở chỗ anh ấy, nhất định sẽ bị anh làm mất hết ý chí tự lập, mà tớ lại không muốn như vậy. Cậu nói nếu tớ không đi làm, ngoan ngoãn ở nhà cho tiểu Trần nuôi, về sau sẽ biến thành người như thế nào? Đàn ông lúc cùng cậu nói lời yêu thương, sẽ hi vọng cậu trao tất cả cho anh ta, chỉ hận không thể đem cậu dính lên người anh ta. Nhưng một khi anh ta đã không có tính cả, thì lại trách cậu làm liên lụy đến anh ta, khi đó cậu lại không có đường để quay lại nữa."

Hải Nhã nhớ trước đây cô đã từng nói rằng, vì không để sau này bản thân mình chê cười bản thân hiện tại lúc này ngu ngốc, nên lúc này làm chuyện gì cũng khó xử, cô còn nhớ rõ đêm hôm đó về mặt Dương Tiểu Oánh tươi cười hạnh phúc giống như lâm vào giấc mộng, bây giờ rõ ràng cô ấy và tiểu Trần vẫn đang còn trong lúc tình yêu cuồng nhiệt, không một chút dấu hiệu chia tay, nhưng cô cũng chưa từng thấy qua về mặt cô ấy như vậy.

"Tớ không phải là người bữa bãi không vừa dạy được." Dương Tiểu Oánh vỗ vỗ bả vai cô, "Hãy để cho giọng điệu điên cuồng của tuổi thanh xuân đó tiêu tan hết đi!"

Hải Nhã trầm mặc một lát, cười hềnh: "Có muốn uống chút rượu nữa không?"

Gương mặt Dương Tiểu Oánh hớn hờ: "Được đó! Tớ vẫn chưa uống đủ!"

Dù sao Đàm Thư Lâm cũng đã đi, ở nhà buồn chán không có việc gì, hai người lại quay trở lại quán lúc này, gọi bia lạnh và cánh gà nướng cùng nhau uống đến điên cuồng. Dương Tiểu Oánh cuối cùng không thắng được rượu, sau khi về nhà tắm cũng không kịp tắm, vừa lên giường đã ngủ say.

Hải Nhã chẳng biết tại sao, chỉ hơi say, đem những bức thư trong nhà gửi đến bày trên giường, nhìn chằm chằm đến gần người.

Cô nhớ đến rất nhiều việc, phần lớn là những chuyện vặt vãnh, tỷ như khi còn bé phát sốt, lúc nằm ở trên giường, rất khát nước, nhưng mà tay lại không có chút sức lực nào, hơn nửa chén nước bị đổ trên giường, sau khi bị mẹ phát hiện, bà cũng không trách cô, ngược lại vuốt đầu cô dịu dàng hỏi: Nhã Nhã muốn uống nước, nhớ gọi mẹ.

Cho tới bây giờ cô cũng không thể nào quên được giọng nói dịu dàng đó, trong bóng đêm giống như gió xuân đem người ta vây lấy.

Nhưng cô cũng không thể quên được đêm trước khi đi học đại học, ánh mắt cha mẹ tha thiết xen lẫn vui sướng, bà nội một lần lại một lần nhắc nhở cô "Phải biết ơn", bọn họ cười vui vẻ như vậy, đem tất cả vali đồ đạc của cô ra ngoài... cười thả lỏng người.

Những chuyện âm áp hoặc hoặc là lạnh lẽo này, lúc tình cảm sâu nhất có lẽ cũng sẽ không khiến người ta vướng mắc, cũng không đến mức phải khổ sở như vậy, Đàm Thư Lâm dù đáng ghét đến thế nào, nhưng chỉ là một cậu bé chưa đến hai mươi tuổi, cô hoàn toàn không phải hèn mọn như vậy, đeo mặt nạ lên để giờ thù đoạn, để cậu ta chết mê chết mệt, như vậy thì bất cứ vấn đề gì cũng không xảy ra, chỉ có cô trong lòng không cam lòng mà thôi.

Lúc cô thích một người, phần lớn biểu hiện rất ngốc, bởi vì quan tâm, cho nên không có cách nào tự nhiên được. Không có ai giống như cô đối với tình yêu của người khác yêu cầu cao sự thuần khiết, càng không chiếm được, càng quan tâm, càng không chiếm được, càng muốn có.

Hải Nhã kéo cửa sổ ra, gió mùa hạ khô nóng từ cửa sổ thổi vào, trên bệ cửa sổ có đặt một chậu hoa bỏ đi, cô đem này mấy bức thư ném vào trong đó, ở trong ngăn kéo tìm rất lâu, lấy ra một hộp thuốc Tô Yên. Đó là hộp thuốc lá trong chiếc áo khoác mùa đông của cửa Tô Vĩ, sau khi trả chiếc áo, cô không hiểu tại sao lại giữ lại hộp thuốc lá này,

Trong hộp thuốc lá có một cái bật lửa màu vàng, cô đặt ở giữa ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, nó hơi cũ, trên thân bật lửa có vài chỗ chạm vào khiến nó mất đi vẻ bóng loáng, ngón tay đặt phía trên, giống như là có thể cảm giác được vân tay của Tô Vĩ, đây là những chuyện đã xảy ra lúc bọn họ còn chưa gặp nhau.

"Tạch", cái bật lửa được bật lên, để trong ngăn kéo nửa năm, mỗi tuần cô đều đem bật lửa đến cửa hàng, xin một người ông chủ tốt bụng giúp cô rót dầu. Lần này muộn mất một thời gian, lượng dầu trong bật lửa rõ ràng chưa đủ, ngọn lửa rất nhỏ, dập dờn lung lay trước gió, giống như lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

Đốt mấy bức thư trong chậu hoa, trong nháy mắt, ánh lửa sáng rực, cô trừng mắt nhìn những bức thư này bị cô đốt thành bụi xám đen, ở trong chậu hoa vỡ.

Di động đang đặt trên bàn để sạc vang lên, báo đã nạp xong pin, buổi trưa lúc cô về nhà đã nhấc điện thoại từ dưới ghế sofa lên, có một số việc, không thể ném di động xuống dưới ghế sofa để phủ bụi là có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Mở máy, hộp thư đến giống như cô đã đoán trước, đã bị chất đầy, toàn bộ đều là tin nhắn của cha mẹ và Đàm Thư Lâm. Hải Nhã không nhìn, đem xóa toàn bộ. tìm danh sách trong danh bạ, nhìn chữ mẹ trên màn hình, ngón tay của cô không kim được lại bắt đầu phát run, đối với những khó khăn trong tương lai, cô có một loại sợ hãi không nói rõ được.

Cuối cùng vẫn đề nén xuống, điện thoại vừa đổ chuông hai tiếng, đã nhanh chóng bị người bắt máy, là giọng của cha, ông không kiềm được tức giận: "Nhã Nhã? ! rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với con? !"

Hải Nhã hé miệng, nhưng mà cái gì cũng nói không ra được.

Trong điện thoại rất nhanh lại xảy ra tiếng tranh chấp, mẹ hình như là trách ông hung dữ quá, ồn ào một lúc, bà nhận lấy điện thoại, nghẹn ngào kêu cô: "Nhã Nhã. . . . con sao vậy? Con muốn cha mẹ lo lắng đến chết sao? Điện thoại di động cũng không mở, thư cũng không trả lời. . . . Chúng ta thiếu

chút nữa bỏ lại công ty lên thành phố để xem con rồi."

Hải Nhã im lặng thật lâu, rót cuộc nhỏ giọng nói: "Con có ý định dọn ra ngoài ở."

Mẹ giật mình nửa ngày không lên tiếng.

"Còn nữa, " Cô nhìn chăm chăm ánh lửa trong chậu hoa, "Con sẽ không kết hôn với Đàm Thu Lâm."

Trong điện thoại lúc đầu là hoàn toàn tĩnh mịch, sau đó ba cô bắt đầu rống giận, cô hình như còn nghe thấy âm thanh đồ vỡ, bọn họ hình như đang giành nhau điện thoại để nói chuyện với cô, nhưng cuối cùng vẫn là mẹ nói: "Nhã Nhã, con một mình ở bên ngoài quá mệt mỏi à? Mẹ biết Thu Lâm tính khí rất khó chịu, chúng ta vẫn luôn bắt con nhìn đúng là rất ích kỷ. Con có thể cáu gắt, tức giận với nó, nhưng đừng nói những lời nói lầy như thế này."

"Không phải nói lầy, con nói thật."

". . . . . Được rồi Nhã Nhã, con đã mệt mỏi rồi, mẹ biết con khó chịu. Ngoan, hè này trở về sớm một chút, đừng sợ, cha mẹ không trách con, biết con ở ngoài một mình rất vất vả."

Trước mắt Hải Nhã hoàn toàn mơ hồ, giọng nói khàn khàn: "Con sẽ không về, con sẽ tự mình tìm việc làm."

Giọng nói của mẹ nghe giống như là muốn khóc: "Được rồi. . . . . Nhã Nhã, cha mẹ không ép con, những chuyện này sau này hãy nói, con học cho tốt, đừng nói như thế nữa."

Hải Nhã cắn răng, chậm rãi nói từng chữ từng chữ: "Con sẽ học tập tốt, làm việc cho giỏi, trả tất cả những khoản tiền thiếu nhà họ Đàm, nhất định sẽ trả hết."

Mẹ chỉ là nghẹn ngào: "Những chuyện này sau này hãy nói, sau này hãy nói. . . . . Con phải sống tốt. . . . ."

"Con cúp đây." Hải Nhã dừng một chút, nhẹ nhàng thêm một câu, ". . . . . giữ gìn sức khỏe."

Cô giống như là sợ hãi điều gì đó, nhanh chóng khép điện thoại di động lại, nắm chặt thật lâu, cho đến khi không có bất cứ cuộc điện thoại hay tin nhắn nào đến mới từ từ buông ra.

. . . . . Tất cả đều kết thúc, cô đã quyết định, đến chết cũng không đổi.

Hải Nhã cúi đầu trên cửa sổ, gió đêm hè khô nóng thổi qua thân thể, cô từ trong hộp thuốc lá rút ra một điếu thuốc, cô đặt ở trước mũi nhẹ nhàng ngửi nhẹ, mùi thuốc lá đắng chát này đã trở nên rất nhạt. cô học cách Tô Vĩ bình thường, ngậm đầu lọc, lại gần chậu hoa, để ngọn lửa bên bùng lên để đốt thuốc lá, nhẹ nhàng hít một hơi, trong phổi ngay lập tức cảm thấy cảm giác đau nhói như kim châm và tê ngứa, nếu đem nó nhả ra, làn khói đó giống như mây mù tản ra.

Làn khói đắng chát trong miệng cứ phun ra rồi lại hít vào, Nicotin khiến đầu óc con người hỗn loạn, giống như là uống rượu say —— chúng nó gây cho cô cảm giác cuộc sống rỗng rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27

Chuông báo vang lên liên tục mười mấy lần, rốt cuộc Hải Nhã không chịu nổi tiếng ồn đầu đầu không thể không xuống giường tắt đồng hồ báo thức ở trên bàn sách đối diện. Cô duỗi thắt lưng, cảm giác bắp thịt toàn thân giống như không nghe theo sự điều khiển của cô, vừa đau lại vừa mỏi, bên giường còn đặt hai va ly hành lý rất lớn, cô tốn buổi tối cả ngày hôm qua để mới sắp xếp được hết tất cả quần áo trong tủ, còn rất nhiều thứ khác cần sắp xếp, không biết hôm nay sắp xếp được hết không.

Vốn dĩ Hải Nhã định đợi sau kỳ nghỉ hè mới chuyển vào ký túc xá, khi đó sinh viên đều về nhà, phòng cũng được sắp xếp lại, ai ngờ Dương Tiểu Oánh mời thầy giáo hướng dẫn ăn vài bữa cơm, người ta đã cho đi cửa sau ở trong kỳ thi học kỳ kiểm tra cho hai cô hai giường trống, nghe nói các bạn cùng phòng nghỉ hè đều về nhà, đồng nghĩa với việc chỉ có hai người bọn họ ở trong căn phòng 8 người. Ký túc xá trong trường đại học so với phòng thuê bên ngoài tiện nghi hơn thuê phòng bên ngoài rất nhiều, Dương Tiểu Oánh quyết định trong tuần này sẽ chuyển đến đó, Hải Nhã đã bị cô ấy thúc giục nên đã bắt đầu dọn dẹp đồ rồi.

"Hải Nhã, thức dậy chưa?" Dương Tiểu Oánh ở bên ngoài gõ cửa, giọng nói mơ hồ, giống như đang đánh răng.

Cô mở cửa ra, chỉ thấy Dương Tiểu Oánh thần kỳ vừa đánh răng vừa ở trong phòng bếp xem nồi cháo đang nấu, bên trong cái chảo bên cạnh còn có trứng ốp lết, vừa thấy cháo sôi, trứng đã chín, cô vớt hết bọt trong nồi cháo, vừa khuấy cháo vừa bớt lửa, một chút bọt cũng không trào ra ngoài.

"A a." Hải Nhã sững sờ khen ngợi.

"Sững sờ gì vậy? Hôm nay thi tiếng anh và địa nhiệt, cậu còn sững sờ đó nữa là đến muộn đó."

Hải Nhã chạy nhanh vào phòng tắm rửa mặt thật nhanh, lúc đi ra Dương Tiểu Oánh đã dọn sẵn cơm, mỗi người một đĩa trứng ốp lết cộng thêm bánh bao chiên, Dương Tiểu Oánh không làm vợ hiền mẹ tốt thật là thật là đáng tiếc.

"Cậu đã tìm được công việc khác nữa chưa?" Dương Tiểu Oánh vừa ăn cơm vừa hỏi cô.

Hải Nhã đưa tay cầm chiếc bánh bao chiên lên, dùng đầu ngón tay xé từng miếng bỏ vào trong miệng: "Còn chưa, tớ còn một ít tiền gửi ngân hàng, học phí kỳ sau không thành vấn đề, tiền sinh hoạt phí thì tiền lương đi làm ở quán cà phê cũng đủ rồi. Tớ có ý định đăng ký tham gia cuộc thi phiên dịch tháng 10, để lấy chứng nhận để có thể đến công ty thực tập."

Dương Tiểu Oánh hai mắt đầu tiên là sáng lên, sau đó hai bả vai suy sụp xuống: "Tớ chắc chắn thi không qua, thành tích của cậu tốt có thể thử một chút, phiên dịch so với viết chữ kiếm được nhiều tiền hơn."

Thấy thời gian không còn sớm, Hải Nhã hai ba miếng ăn hết bát cháo, lau miệng thay giày chạy xuống tầng, theo thói quen đưa tay lên vẫy taxi. Dương Tiểu Oánh cười: "Cuộc sống của cậu từ trước đến nay quá xa xỉ rồi, từ xa xỉ mà phải sống cuộc sống nghèo khổ thì rất khó, quãng đường gần như vậy sao còn muốn bắt xe?"

Hải Nhã chột dạ rút tay về, cô đứng thật là có thói quen rồi, nhìn vào tất cả phương diện cuộc sống cũng có thể nhìn ra gia cảnh của cô, cô mua đồ ở siêu thị, đi dạo phố, hầu như không bao giờ trả giá, từ trước đến giờ cứ nhìn trúng cái gì là trực tiếp mua, Dương Tiểu Oánh trước kia không nói, bấy giờ lại hết lần này đến lần khác nhắc nhở cô chú ý đến những điểm này, nếu không số tiền lương ít ỏi đó không bao lâu sẽ tiêu hết.

"Chuyện dọn đến ký túc xá ở, có muốn nói với Tô Vĩ không?"

"Lần trước đã nhắn tin cho anh ấy, anh ấy hình như không phản ứng gì."

Dương Tiểu Oánh có chút kinh ngạc: "Sao vậy, anh ấy còn chưa về hả?"

Hải Nhã lắc đầu.

Khoảng nửa tháng trước, Tô Vĩ đột nhiên đem chìa khóa nhà đưa cho cô, muốn cô chăm sóc giúp Bàn Tử cho anh, anh không nói cụ thể chuyện gì, chỉ nói có chuyện muốn rời khỏi thành phố một thời gian, muộn nhất là nửa tháng sẽ trở về. Cô và Tô Vĩ mặc dù đã qua lại nửa năm, nhưng thật sự trở thành người yêu là từ khi anh đâm xuyên lớp màng mỏng kia, nhưng thời gian cũng chưa đến một tháng, còn chưa ngọt ngào được bao lâu, anh đã đi, Hải Nhã mỗi ngày phải khiến mình bận tới mức mới có thể không có thời gian rảnh rỗi suy nghĩ đến anh.

"Đem bạn gái như hoa như ngọc cứ như vậy ném ở đây nửa tháng, anh Hòa thật không đơn giản." Dương Tiểu Oánh riu rít nói giỡn, "Cậu phải khiến cho anh ấy cảm thấy một chút nguy cơ, những bạn nam theo đuổi cậu trong trường học vẫn đang cố gắng tiếp cận cậu!"

Hải Nhã bị cô nói xong sững sờ: "Có sao?"

Kể từ sau khi mọi người biết cô có bạn trai, đã một thời gian rất lâu không có ai theo đuổi cô nữa, đàn ông vốn dĩ rất thực tế, đối mặt với bông tuyết lạnh lùng trên núi cao không với tới được, bọn họ đều lựa chọn ở bên những cây hoa cỏ bình thường. Cho dù trước kia không có bạn trai, người theo đuổi cô cũng không phải là quá nhiều, người theo đuổi giống như một ngọn sóng điên cuồng, bình thường đều là những người đáng vẻ rất đẹp, lại vừa thân thiết với con gái.

Dương Tiểu Oánh đối với việc trong mắt cô chỉ có một mình Tô Vĩ không lời nào để nói, đầu năm nay những cô gái xinh đẹp như cô, vừa đơn thuần, vừa chung tình, quả thật so với sự tồn tại của Siêu Nhân còn hiếm hơn.

Vội vàng chạy đến địa điểm thi, buổi sáng là cuộc thi vấn đáp tiếng anh với giáo sư nước ngoài, giáo sư người nước ngoài rất dễ gần đối với ai cũng nói perfect, thật sự không hề khó khăn, khó khăn chính là môn luyện đọc, giáo sư giảng dạy được gọi là Hắc Sơn Lão Yêu, mỗi lần lên lớp đều điểm danh, chỉ cần một lần không đến, kỳ thi cô sẽ bị mài một lớp da. Hải Nhã đã hai lần không lên lớp, nhân dịp nghỉ trưa cô lên thư viện, lo lắng ôn tập môn địa nhiệt.

Thư viện vẫn luôn là địa điểm của những sinh viên giỏi tập trung, đặc biệt là trước các cuộc thi, đúng là chật kín người, Hải Nhã nhẹ nhàng lật sách, sờ chỉ chép của mình hơi sơ sài thiếu sót, bỗng nhiên điện thoại di động trong túi xách bỗng nhiên vang lên, ở trong thư viện yên lặng này có vẻ đặc biệt chói tai, trong chốc lát mọi người đều nhìn về phía cô.

Hải Nhã vội vàng mở điện thoại di động ra, màn hình hiển thị tin nhắn Tô Vĩ gửi cho cô, khóa miệng nàng không tự chủ cong lên, nhanh chóng mở tin nhắn ra, anh hỏi: "Mấy giờ thì xong?"

Cô chuyển câu hình điện thoại thành chế độ rung, gõ từng chữ từng chữ trả lời lại: "Ba giờ rưỡi. Anh đã trở về rồi à?"

"Còn chưa."

Hải Nhã hơi thất vọng: "Em nhớ anh lắm."

Anh gửi lại một khuôn mặt tươi cười: "Rất nhanh thôi, cố gắng thi thật tốt."

Mỗi lần anh đều nói nhanh, Hải Nhã bắt đầu dĩ nhiên: "Giữ gìn sức khỏe, trời nóng, ít hút thuốc lá thôi."

Hiếm khi Tô Vĩ trả lời dí dỏm: "Tuân lệnh, nữ vương. Anh đang ăn kẹo cao su."

Hải Nhã nhẹ nhàng cười: "Thế này mới nghe lời. Không nói với anh nữa, Em muốn ôn một chút."

Anh cũng không trả lời tin nhắn nữa, Hải Nhã cố gắng để cho lực chú ý của mình tập trung ở trên sách vở, cũng may có lẽ bởi vì trời nóng nực, nên lúc vào thi Hắc Sơn Lão Yêu cũng không có tinh thần, vội vã điểm danh mấy sinh viên bỏ học, phê bình một chút coi như xong. Hải Nhã nộp bài thi trước giờ, sắp xếp sách ra khỏi phòng học.

Hôm nay đến phiên Dương Tiểu Oánh làm ca ở quán cà phê, cô ấy khẳng định không có thời gian về nhà, Hải Nhã sẽ không đợi cô ấy, cô vội vàng chạy về nhà tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Đã đến Tháng Bảy, mặt trời hiện ra trước mắt trắng xóa một mảnh, tiểu khi gần đó bởi vì sửa đường, nên mấy cây cỏ thụ cũng bị chặt đi, Hải Nhã bị nắng chiếu cho cả người nóng lên, cô không thể làm gì khác hơn là lấy túi xách lên che đầu khỏi ánh nắng mặt trời. Mới bước vào cửa chính của chung cư, bỗng nhiên nghe thấy tiếng có người gọi cô: “ Hải Nhã”

Giọng nói này quen tai như vậy, khiến cho cô trong nháy mắt cảm giác như giấc mơ. Cô khó tin xoay người lại, chỉ thấy Tô Vĩ đang đứng ở trong bóng râm, mỉm cười nhìn mình, gần nửa tháng không thấy, anh đã đen đi, hình như còn gầy xuống nữa, đôi mắt đen láy tràn ngập nụ cười, hình như so với mặt trời chói chang bên ngoài còn nóng bỏng hơn.

Hải Nhã chậm chậm đi đến gần anh, lúc cười, lúc lại sững sờ, luôn miệng hỏi: "Sao lại trở về? Anh gạt em?"

Tô Vĩ cầm cánh tay của cô, nhẹ nhàng kéo cô đến trước mặt mình, cười nhẹ: "Cho em một bất ngờ."

Đúng là một bất ngờ rất lớn. Hải Nhã nhìn lồng ngực và bả vai quen thuộc, có kích động muốn ôm chặt lấy anh, nhưng nơi này là nơi đông người qua lại, người đến người đi, cô chỉ có cố nén khoắc lấy cánh tay anh, vừa cười vừa khẩu thị tâm phi: "Đồ ngốc, ngốc quá, sao anh không nói sớm với em."

Đoạn đường này cô giống như là bay về nhà vậy, mới vừa mở cửa thay giày, đang chuẩn bị hỏi anh muốn uống nước gì, bỗng nhiên cả người bị ôm chặt, trên người anh có mùi thuốc lá thoang thoảng quen thuộc khiến người ta như si như say, Hải Nhã phát ra tiếng thở dài quen thuộc, mạnh dạn ôm chặt lấy cổ anh, trên môi nóng bỏng, anh hôn cô mạnh mẽ kịch liệt.

Trong miệng của anh có mùi vị bả hà nhẹ nhàng khoan khoái, cô chưa bao giờ biết vị Bạc Hà cũng có thể kích thích như vậy, đầu lưỡi của anh không chút kiêng kỵ càn quét, xâm nhập tất cả giác quan của cô. Hải Nhã cảm giác mình sắp không thể thở nổi nữa, nhưng cô lại tình nguyện ngừng thở, chết đi như thế cũng không sao. Anh ôm chặt như vậy, thân thể của hai người từng chút từng chút chặt chẽ dán sát vào nhau, Hải Nhã không tự chủ được hé môi, giống như không chịu nổi áp bức như vậy, anh nhân tiện hôn sâu hơn, hút cần, thậm chí làm cho cô cảm thấy đau đớn.

Cô cũng không nói rõ được bản thân đã đổi thành nằm trên ghế sofa khi nào, cánh môi ướt át của anh như mưa rơi xuống cổ cô, nơi này là chỗ mềm cảm nhất của cô, cổ họng Hải Nhã phát ra tiếng rên rỉ giống như mèo kêu, khẽ run rẩy.

Đang hôn nóng bỏng anh lại từ từ trở nên nhẹ nhàng chậm rãi, đôi môi Tô Vĩ trần trọc hướng lên, nhẹ nhàng nóng bỏng hôn lên má cô, sau đó lấy đầu cô ấn vào trong ngực.

"Phơi thành một viên than đen rồi." Anh lấy mái tóc dài xoắn xếch của cô đẩy đến sau ót, nhẹ nhàng cười.

Trong đầu Hải Nhã vẫn hơi choáng váng, cả người như nhũn ra, mềm mại không xương dựa vào trong ngực anh, không cam lòng nói lại: "Anh cũng đen, đen hơn so với em"

anh ừ một tiếng, đôi tay vòng quanh cô, ngón tay sờ nhẹ tóc của cô, Hải Nhã thích anh nồng nàn rồi lại ôm cô thân mật như vậy, hai người giống như trở thành một khối, sẽ không tách ra nữa.

"Anh còn đi nữa không?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Tô Vĩ lắc đầu, một lát sau, chợt nói: "Chúng ta cùng nhau ở chung được không?"

Trong lòng Hải Nhã run lên: "Nhưng. . . . . Nhưng em đã xin được ở ký túc xá."

"Ngoan, cùng anh ở chung."

Hải Nhã đột nhiên lại buồn cười, nhẹ nhàng đâm anh: "Ngốc nghếch, anh nuôi em à?"

Anh im lặng cười, bắt được nắm đấm của cô: "Ừ, anh nuôi em."

Lời nói này rất quen thuộc, giống như một cảnh tượng trong phim truyền hình vậy, một cô gái phong trần ngâm một điệu thuốc nói: Không làm việc anh nuôi em?

Sau đó người nam chính bị ỏi đó do dự rất lâu trả lời: Anh nuôi em!

Hải Nhã bị loại hạnh phúc lãng mạn nhỏ bé này làm cho cảm động rơi lệ không ngừng, chuyện của cô và Tô Vĩ so với trong phim hoàn toàn khác nhau, nhưng loại cảm giác này vẫn khiến cô run rẩy, giống như thật sự muốn khóc.

Cô phớt cười một cái, dùng sức nắm anh một cái: “Anh lại lấy kịch bản trong phim ra nói đấy à!”

Cô cười vui mừng, mặt đỏ rần, trước mắt hoàn toàn mờ hồ.

Từ sau đêm nói chuyện điện thoại với cha mẹ xong, cô đã không ít lần nghĩ đến cảnh tượng đó, Tô Vĩ dịu dàng nói với cô: Hải Nhã, chuyển đến đây ở cùng anh nhé, anh sẽ nuôi em – sau đó cô mỉm cười từ chối một cách nhẹ nhàng, hoặc chảy nước mắt tự nhiên đồng ý. Nhưng chuyện tưởng tượng này lại khiến trong lòng cô có một loại chờ đợi, không đủ mạnh mẽ, không đủ độc lập. giống như Dương Tiểu Oánh nói, phụ nữ không thể hoàn toàn dựa vào đàn ông, nếu không nếu như một ngày anh ta không yêu mình nữa, bản thân sẽ không còn đường rút lui.

Cô không thể nói rõ được tâm trạng của mình lúc này rốt cuộc là gì, kết quả là đạt được điều mình muốn, hay là vẫn bàng hoàng sợ hãi. Nếu đây là một bộ phim thì tốt biết bao, cô là nữ chính, Tô Vĩ là vai nam chính, bất kể là vui buồn hợp tan, cuối cùng kết thúc vẫn là công chúa và hoàng tử đến với nhau sống thật hạnh phúc, bọn họ cũng không có bất khoản, cũng không có cảm giác sợ hãi sau khi tình cảm mất đi một cách lạnh lùng, kết cục sớm đã có, bọn họ chỉ cần theo như cũ thôi.

"Hải Nhã. . . . ." Tô Vĩ dùng ngón tay luồn vào mái tóc dài của cô, chậm rãi vuốt ve, "Nghe lời."

Cô dụi dụi mắt: ". . . . . Nếu mà em không đồng ý thì sao?"

Trên mặt Tô Vĩ lộ ra nụ cười nhợt nhạt, giọng nói cũng mỉm cười: "Đầu tiên anh sẽ kéo em về nhà, để mặc em đánh chửi."

Hải Nhã không nhịn được vừa rơi nước mắt vừa cười, lần này nhẹ nhàng đánh anh một cái: “Người đàn ông bạo lực”

"Tiểu nữ vương." Anh vuốt vuốt vành tai cô.

"Để em suy nghĩ đã."

"Tuân lệnh." Anh cúi đầu, đôi môi nhẹ nhàng dừng trên trán cô.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Đây hình như là lần đầu tiên Tô Vĩ đến nhà cô, trước đây Hải Nhã đều đến nhà anh, nhưng mà nói lại hai người chỉ đơn độc sống chung, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác biệt . .

Có thể trên phương diện này nam nữ khác nhau, cô cảm thấy đưa người đến chỗ ở của mình, giống như là đã đồng ý về mặt tinh thần, đặc biệt là phụ nữ, có thể dẫn một người khác giới về nhà, chứng tỏ cô đã vô cùng tin tưởng đối phương, mặc dù cô và Tô Vĩ quá trình gặp gỡ có chút không bình thường.

Có lẽ đối với một số người mà nói, trao đổi với nhau, yêu cũng đã hạnh phúc, còn dư lại không phải là chia tay, chính là đối mặt với những chuyện vụn vặt trong hôn nhân. Nhưng Hải Nhã chưa bao giờ giống như lúc này khát vọng cùng Tô Vĩ thật sự yêu nhau, sự gần gũi về mặt tinh thần, tất cả mọi chuyện như mới bắt đầu, bọn họ chưa hiểu rõ hết mọi chuyện của nhau, loại khát vọng này giống như khát vọng đêm hôm đó bọn họ điên cuồng dung hòa vào cùng nhau, khiến người ta khi thì cẩn thận dè dặt, thỉnh thoảng lại không kiêng kỵ gì.

Hải Nhã đem Laptop của mình chuyển đến phòng khách, kết nối mạng, hai người cùng nhau ngồi ở trên ghế sofa, xem《Phi Thành Vật Nhiều, Cát Út đang cùng Thư Kỳ uống rượu, sau khi uống say lại nói đến chuyện đau lòng của mình, khóc đến đến cau mày. Không biết nhớ đến cái gì, Hải Nhã nhỏ giọng hỏi: "Tô Vĩ, Anh trước đây đã từng yêu cô gái nào chưa?"

Thật ra thì vấn đề này chính là tự tìm phiền phức, khi yêu trong lòng của người phụ nữ thật sự không biết chừng mực, nếu là anh nói không có, chỉ sợ là cô không tin; nếu mà anh nói có, cô lại buồn bực. Hải Nhã ngẩng đầu nhìn anh, Tô Vĩ khẽ mỉm cười, hỏi ngược lại: "Em thì sao?"

Cô dùng sức bóp tay của anh: "Là em hỏi trước."

"Ừ, muốn hỏi chuyện người khác, đầu tiên phải nói rõ ràng mọi chuyện của mình." Anh giữ chặt ngón tay đan lộn xộn của cô.

Hải Nhã cười cùng anh nắm ngón tay một lát, cuối cùng thừa nhận thua đường như trả lời: "Được rồi —— lúc em học cấp hai có thích đơn phương một người. Cậu ta là người tốt, tâm lòng rất tốt, tất cả mọi người đều không phát hiện ra em bị bệnh phát sốt, cậu ấy đã nhận ra, thay em là vệ sinh lớp học, sau đó em thích cậu ta. Nhưng mà cậu ta đối với ai cũng tốt như vậy, em từ từ không còn cảm giác nữa, sau đó...sau kỳ nghỉ hè thi lên cấp ba, em gặp

Đàm Thư Lâm.”

Cô có tự mình thể nhắc đến những chuyện cũ này, cảm thấy hơi khó chịu, nhưng nếu sống một mình, cho dù thế nào cô cũng sẽ không để mình nghĩ đến, nó rắc rối phức tạp, liên quan đến quá khứ của cô, hiện tại, thậm chí là tương lai. Quỹ đạo của cuộc đời cô là vì gặp phải Đàm Thư Lâm, mới phát sinh biến đổi lớn như vậy.

"Thật ra thì, khi đó Đàm Thư Lâm vẫn chưa hư." Hải Nhã nhắm mắt, "Lúc đó, lớp mười em học số học không tốt, cậu ta môn khác đều học kém, nhưng chỉ riêng với số học lại giỏi hơn em. . . Cậu ta thỉnh thoảng sẽ giúp em."

Nói tới đây, cô cười khỏ, tình yêu của cô luôn kỳ lạ và rẻ mặt như vậy, phần lớn là người khác đối xử với cô thật lòng một chút, cô rất dễ dàng động lòng, sau đó là tham lam muốn được nhiều hơn, dường như muốn giành lại tất cả tình yêu thương mà từ lúc chào đời đến nay cô không cảm nhận được.

Tô Vĩ sờ sờ đầu của cô, nhỏ giọng nói: "Từ nhỏ đến lớn, đều là các cô gái thăm mền anh."

Hải Nhã bị anh chọc cười: "Có người kiêu ngạo như anh à?"

"Anh còn nhận được rất nhiều thư tình."

"A, Em cũng nhận được rất nhiều." Hải Nhã vội vàng chia sẻ nội dung những bức thư tình năm đó nhận được, ở phương diện này hai người có cùng chung đề tài, thật không thể tưởng tượng được.

Bọn họ trò chuyện thật lâu, cho đến khi trời tối.

Hải Nhã cuối cùng cũng biết được rất nhiều chuyện thú vị của Tô Vĩ lúc còn bé, ví dụ như cùng bạn cùng lớp đánh nhau, đánh người bị thương, phụ huynh tìm đến cha anh, đầu tiên cha anh sẽ xin lỗi họ, anh lại len lén hắt nước muối lên đối phương. Cô cũng vui vẻ kể chuyện hồi nhỏ của mình cho anh, vì tình hình trong nhà đặc biệt, hồi nhỏ không dám buông thả. Cô còn biết ước mơ hồi nhỏ của Tô Vĩ là thành viên du hành vũ trụ, bay lên vũ trụ. Cô cũng kể ra khát vọng của bản thân, muốn làm một phiên dịch viên, vì thế cô không lựa chọn ngành nghề quản lý doanh nghiệp mà cha mẹ cô hi vọng, mà đăng ký thi đại học hệ anh ngữ.

Cô và Tô Vĩ chưa từng nói chuyện nhiều như vậy, không kìm nén được lời nói, cứ tuôn ra như nước lũ vậy, khát vọng tìm hiểu đối phương, cũng khát vọng đối phương hiểu rõ mình.

Càng nói về sau, giọng nói của Hải Nhã cũng khàn đặc, cả người dứt khoát tựa vào trên người anh. Trong phòng đã rất tối, chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng hình dáng của đồ vật trong nhà, nhưng cô vẫn không muốn mở đèn, nếu bật đèn lên giống như phép thuật của nàng tiên đã đến giờ vậy, mọi cảm giác vui vẻ này sẽ tan biến thành mây khói.

"Tô Vĩ, Mấy ngày hôm nay anh đi đâu?" Giọng của cô oa oa, mang theo một chút lười biếng.

Anh im lặng một lát, mặc dù không nói, nhưng cô cảm giác được không khí có chút thay đổi, có một số chuyện, anh cũng không muốn chia sẻ, nhưng mà những thứ đó lại là thứ mà cô muốn biết nhất.

"Tô Vĩ?" Cô lo lắng ngẩng đầu, trong bóng đêm nhìn ánh mắt của anh.

Tô Vĩ hơi khép mắt lại, giọng nói trở nên rất nhạt: "Đi huyện G, tìm một người."

Huyện G, một nơi rất quen tai, cô hình như đã từng nghe qua ở nơi nào đó. Hải Nhã suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên nhớ ra: "Anh. . .anh đến đó để tìm tên tội phạm truy nã?"

Cô nhớ lần đó Đàm Thư Lâm kéo cô đến xem quán bar của mình, cuối cùng lại nhìn thấy Tô Vĩ đến tìm Lão Duy, tiện thể lại đánh cho Đàm Thư Lâm một trận. Huyện G cái tên này cô nghe được từ trong miệng Lão Duy, hình như Tô Vĩ muốn tìm tên tội phạm bị truy nã kia đang ở đâu.

Anh khẽ ừ, hơi động động cánh tay, hình như không muốn nhắc đến chuyện này, Hải Nhã không chịu buông tha anh: "Tại sao anh lại muốn truy tìm một tội phạm truy nã? Chuyện truy bắt tội phạm truy nã, là chuyện của cảnh sát mà."

Tô vĩ thờ dãi: "Hải Nhã, nhất định phải nói đến chuyện này sao?"

Cô không trả lời.

Anh nói: "Anh đã nói với em rồi, xã hội bây giờ có pháp luật, bọn anh là nhưng người chuyên lợi dụng sơ hở của người khác để làm việc, có một số việc dứt khoát không thể làm, chẳng hạn như giết người, buôn lậu thuốc phiện. Một khi có người phá hư quy củ, bọn anh phải tìm được nó trước cảnh sát."

Hải Nhã đột nhiên cảm thấy rung cả mình: ". . . . . Tìm được sau đó? Giết sao?"

Tô Vĩ cười lạnh, từ từ đem tay cánh tay đặt trên vai của cô lấy ra.

Hải Nhã ôm cánh tay anh, giống như là không cho phép rút lui vậy: "Tại sao lại làm cón đồ? Tại sao không tìm một công việc?"

Tô Vĩ không nói gì, chiếc điện thoại trong túi áo anh ở trong thời điểm tế nhị nhất đột nhiên vang lên, nhạc chuông không còn là tiếng tí tí đơn điệu nữa,

mà tiếng chuông này là do cô đổi, đổi thành Trương Học Hữu《Tịch dương túy》*. Lúc đầu anh không nhận, cho đến tiếng hát của Trương Học Hữu vang lên lần thứ ba, mới chậm rãi lấy điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn.

(*) mặt trời chiều

Tên người trên màn hình khiến anh cảm thấy không vui, nghiêm mặt một lát, Tô Vĩ mới nhận, câu nói đầu tiên là: "Có chuyện gì sao?"

Giọng nói của người đầu dây bên kia không lớn, nói mấy chuyện dông dài, làm nhảm một chuỗi dài, Tô Vĩ không nhận được nữa cắt ngang: "Cháu rất khỏe, không có chuyện gì, cháu cúp."

Giọng nói người đó lần này có vẻ nặng hơn, nói một lát, rồi lại từ từ ôn hòa trở lại, Tô Vĩ hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng nói: "Chuyện đã qua đừng nói ra nữa."

Người gọi đến hình như rất quen thuộc với Tô Vĩ, nhưng không làm sao vui vẻ nổi, Hải Nhã lặng lẽ đi đến phòng bếp, pha một bình trà ướp hoa, lúc đi ra, đèn đã sáng, Tô Vĩ đứng ở phòng khách, về mặt bình tĩnh.

". . . . . Anh phải đi?" Hải Nhã bưng bình trà thủy tinh, cứng đờ đứng ở cửa phòng bếp, về mặt có không che giấu được mắt mắt.

Đôi mắt đen láy của Tô Vĩ lảng lạng nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Hải Nhã, có muốn đi cùng với anh không? Đi. . . . gặp chú anh."

Cô cực kỳ kinh ngạc: "Anh còn có chú hả? Là chú ruột à?"

Anh ừ một tiếng: "Rất lâu không gặp ông ấy."

Hải Nhã vội vàng đi vào phòng, trong rương hành lý trên mặt đất lật loạn lên. Cô nghĩ rằng cha mẹ anh đều đã mất, một thân một mình, cho nên mới lựa chọn đi theo con đường này, thậm chí càng chạy thì càng xa, thì ra anh vẫn còn người thân, anh chịu mang cô đi gặp, có phải ý của anh là muốn gián tiếp nói cho cô biết chuyện khó nói này cho cô?

Cô chọn một chiếc váy màu xanh nhạt rộng rãi, hôm nay Tô Vĩ không đi xe máy, cho nên cô không cần lo lắng bị gió thổi bay.

Chú của Tô Vĩ là người như thế nào? Tại sao lại gọi Tô Vĩ đến, hình như không phải chuyện gì vui vẻ cả? Mặc dù hai người nói chuyện cả buổi chiều, nhưng suy nghĩ kỹ lại một chút, mọi chuyện anh kể đều là những chuyện trước lúc học cấp ba, còn với những chuyện sau khi cha anh ấy mất, anh ấy một chữ cũng không đề cập đến.

Hải Nhã trên đường đi suy nghĩ rất nhiều, lúc xuống xe, Tô Vĩ nắm chặt tay của cô, thậm chí nắm đến mức tay cô thấy đau.

Giọng nói của Tô Vĩ rất thấp: "đi cùng anh."

không phải là "đi theo", không phải là "Đừng có chạy lung tung", mà anh nói -- đi cùng anh.

Hải Nhã xòe năm ngón tay ra, cùng năm ngón tay của anh nắm thật chặt một chỗ. Xung quanh đây không phải là khu phố buôn bán tấp nập, mà là những ngôi nhà tầng hơi cũ và những quán ăn vặt ven đường, hình như là một khu vực dân cư có vẻ đã cũ, Tô Vĩ đứng trước một cửa hàng bún gạo nhỏ, dừng một lát, cuối cùng kéo cô nhanh chóng vào trong quán rồi đi thẳng lên lầu.

Hơn tám giờ, quán bún gạo đã không có khách nữa, trên góc tầng hai chỉ có một người đàn ông trung niên đang ngồi một mình, mặc một chiếc áo sơ mi trắng bình thường và một chiếc quần tây, trên sống mũi có đeo một cặp kính, lông mi đẹp, bộ dáng Tô Vĩ cùng ông ta có mấy phần giống nhau, nhưng anh rất lạnh lùng, còn chú anh lại có mùi vị nói gì nghe nấy. Ông thấy Tô Vĩ, hơi do dự một chút, sau đó đứng dậy đón.

"Tiểu Vĩ." Chú anh dè dặt gọi anh một tiếng, sau đó mới đột nhiên giật mình thấy một cô bé đang đứng bên cạnh Tô Vĩ, ông ta dùng ánh mắt bất ngờ nhìn Hải Nhã, có lẽ là bị vẻ ngoài xinh đẹp của cô làm rung động, ông ta lại càng hoảng sợ thêm.

"Đến đây, đến đây ngồi."

Chú của Tô Vĩ lùi mấy bước, lấy hai chiếc ghế nhựa, những chiếc ghế trong một quán ăn nhỏ như thế này đều mang theo cảm giác dính dầu mỡ nhầy nhầy. Ông dùng giấy lau lau rất lâu, mới khách sáo nói: "Ngồi đi, sạch sẽ rồi."

Ông ấy rất thương khách sáo và hoảng sợ, làm Hải Nhã có chút lo lắng, Tô Vĩ bình tĩnh dắt cô qua đó ngồi, giới thiệu: "Chú, đây là Hải Nhã. Hải Nhã, đây là chú của anh?"

Hải Nhã lễ phép chào hỏi: "Chào chú."

Chú của Tô Vĩ vội vàng gật đầu: "Chào cháu chào cháu, đừng khách sáo, muốn ăn chút gì không? Quán bún gạo này mở đã mấy chục năm rồi, danh tiếng cũng khá tốt, lúc nhỏ Tiểu Vĩ thích nhất là đến đây ăn."

Hải Nhã lễ phép nhường bậc trên chọn trước, chú của anh miễn cưỡng cười cười: "Chú nhớ trước đây cháu rất thích ăn bún với thịt bò kho tàu, bây giờ còn thích không?"

Tô Vĩ gật đầu: "Vậy thì bún gạo với thịt bò kho tàu."

Ba tô bún nhanh chóng được bung lên, ba tô này lại lớn gấp hai lần tô của các hàng khác, một miếng thịt bò kho tàu lớn được bày trên bát bún gạo, trên đó có rải mấy cọng rau thơm, tương ớt đỏ tươi, làm lòng người không khỏi lung lay. Hải Nhã đói lả, nhưng lại xấu hổ không dám ăn nhanh, chỉ có thể dùng đũa xoắn từng sợi bún gạo, từng chút từng chút đưa vào miệng.

Chú của Tô Vĩ dùng chiếc muổng sạch lấy thịt bò trong tô của mình đưa sang chén của Tô Vĩ, hình như mùi thơm quen thuộc này khiến Tô Vĩ yên tĩnh thuận theo ông sau đó ông dần dần cũng thả lỏng, ông nhỏ giọng nói: “Ăn nhiều thịt bò một chút.”

Tô Vĩ cười cười: “Gần đây khỏe không? Vết đau ở xương cổ bây giờ như thế nào rồi?”

Chú anh hình như đối với ba từ đau xương cổ này cảm thấy hơi lúng túng, cầm lấy chiếc kính bị hơi nước làm mờ, dùng giấy lau lau: “Rất tốt. ....không có vấn đề gì.”

Nhìn sang Hải Nhã đang im lặng ăn bún gạo bên cạnh, ông còn nói “Cháu có bạn gái, chịu mang đến gặp chú. ...chú thật vui mừng.”

Hải Nhã đột nhiên bị nhắc đến, vội vàng ngẩng đầu lên mỉm cười với ông, chú Tô Vĩ vừa lau kính vừa nói tiếp: “Cháu bây giờ đã có bạn gái, đã xác định, vậy là tốt. Cố gắng tìm một công việc, sống những ngày tháng vui vẻ. Tiền kết hôn của cháu, chú đã chuẩn bị xong cho cháu rồi.”

Tô Vĩ dừng lại động tác ăn, bình tĩnh nhìn ông, chú anh có chút bối rối từ trong túi áo lấy ra chi phiếu đẩy đến trước mặt anh: “Nơi này. ....Bên trong có hai mươi vạn, lúc đó, tiền lúc đó một chút không không thiếu, mặt mã là sinh nhật cháu. Cháu cầm đi, cố gắng sống tốt.”

Về mặt Tô Vĩ không thay đổi: “không cần, chú cứ giữ lại xem bệnh, bệnh ở xương cổ không chữa là một vấn đề lớn.”

Chú anh im lặng một lúc, thờ dãi: “Tiểu Vĩ, đừng trách thím cháu, đàn bà vốn luôn như vậy. ....Tiền chú thật sự không động đến, vẫn giữ lại cho cháu, cháu xem. ....”

“Cháu nói không cần.” Tô Vĩ đẩy trở về, cắt đứt lời của ông, “Cháu hiện tại không thiếu tiền.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Chuyện xảy ra bất ngờ khiến không khí trầm mặc bao phủ cả tầng hai quán bún gạo, đối với chuyện xảy ra giữa hai người bọn họ Hải Nhã không hiểu lắm, tự nhiên không tiện nói vào, chỉ cúi đầu dùng chiếc đũa khây khây trong chén bún đặc.

Không biết qua bao lâu, chú của Tô Vĩ rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện, so với bộ dáng lo sợ lúc này hoàn toàn khác nhau, lần này giọng của ông rõ ràng kích động hơn rất nhiều, thậm chí còn có thể nghe ra là tức giận: “Đừng rồi, cháu không thiếu tiền! Tiền cháu kiếm được! cũng là kiếm theo con đường không đứng đắn! Cháu muốn dùng loại tiền không sạch sẽ này để sống hết nửa đời sau à?!”

Tô Vĩ đối với chuyện ông đột nhiên tức giận lên, vẫn bình tĩnh như cũ: “Cháu chưa từng làm chuyện phạm pháp.”

“Cháu còn không biết xấu hổ mà nói như vậy?” chú của anh kích động hơn, “Biết cuộc sống của chú và thím và cả em trai cháu như thế nào không? ở trước mặt hàng xóm xung quanh không thể nào ngóc đầu lên được! Hỏi những đứa trẻ khác, nếu không phải đi du học thì tìm được một công việc tốt, hỏi đến cháu thì sao? Mọi người đều nói cháu là một tên lưu manh! Cháu nói với chú không phạm pháp thì được cái gì chứ? Chú ngược lại thà rằng năm đó cháu bị bắt giam! Chú với thím cháu chăm sóc cháu cả đời, còn tốt hơn cháu bây giờ.”

Lời nói này quá nặng, Hải Nhã không chịu được, do dự muốn khuyên như thế nào, Tô Vĩ đã trả lời lại: “Hai mươi vạn chẳng lẽ rất sạch sẽ à? Nó từ đâu mà có, chú quên rồi à?”

Chú anh giận đến tay phát run: “Ba cháu như vậy là đáng đời! Cháu bây giờ đi theo con đường của anh ấy, chú nghĩ sớm hay muộn gì cháu cũng bị người khác đâm chết!”

Sắc mặt Tô Vĩ cuối cùng biến hóa một cách dữ dội, biết anh đã lâu như vậy, Hải Nhã thậm chí chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt anh như thế này, điều này làm cho anh nhìn qua có vẻ nguy hiểm mà hung ác hơn, giống như lớp băng dày vậy xung quanh thân đột nhiên bị nứt ra, để lộ ra không phải là bùn đất, mà là nham thạch đáng sợ đang nóng chảy.

“Đi.”

Anh vứt chiếc đũa rồi nhanh chóng đứng dậy, Hải Nhã vội vàng đuổi theo, nháy mắt đã thấy anh bước xuống bậc thang thứ ba, đi như gió, cô bước nhanh chân muốn đuổi theo, chú của Tô Vĩ đứng ở sau lưng đột nhiên gọi cô: “Cô gái, chờ một chút.”

Hải Nhã không thể không dừng bước lại, quay đầu lại nhìn ông. Nhìn ông cũng không tốt chút nào, xanh cả mặt, đôi tay vẫn còn không ngừng phát run,

hai con mắt lại càng ngày càng hồng, cuối cùng miễn cưỡng cười cười, nói: "Thật xấu hổ quá, tiểu Vĩ lần đầu tiên mang bạn gái tới gặp chú, lại trở thành như vậy, không dọa cháu sợ chứ?"

Hải Nhã hơi lúng túng: "Không có, không có gì. . . . ."

Ông hình như đang còn lời muốn nói, cô đành phải ngồi trở lại, lên nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, Tô Vĩ đang đứng ở dưới một ngọn đèn đường cách đó không xa hút thuốc, cả người bị khói vây quanh, không thấy rõ mặt.

"Các cháu quen nhau bao lâu rồi? Đứng rồi, còn hỏi cháu làm cái gì?" chú của anh cố gắng duy trì bình tĩnh, nhanh chóng đeo kính lên, giống như là muốn che giấu cái gì.

"Cháu là sinh viên, khoa anh ngữ, cháu cùng Tô Vĩ quen nhau đã nửa năm rồi."

Chú Tô Vĩ có chút kinh ngạc: "Khoa anh ngữ rất tốt! Vậy, vậy cháu và tiểu Vĩ ở chung một chỗ, có phải hay không. . . . ."

Hải Nhã biết lời phía sau mà ông không nói ra là gì, không nói đến bối cảnh gia đình cô phức tạp, tốt nghiệp khoa anh ngữ, sinh viên học cao, tương lai tiền tài rộng mở - tương lai sau này đủ để tìm được một chàng trai xứng đôi, ít nhất phải ngôn ngữ đôi, tại sao lại ở cùng một chỗ với lưu manh, bọn họ căn bản không phải người của một thế giới.

Thế nhưng trên đời chỉ có một Tô Vĩ, chẳng khác gì ma túy hay sương mù, băng và lửa đan vào .

Anh khiến cô cảm thấy vô cùng đối nghịch với chính mình, giống như toàn bộ chặng đường của cuộc sống không phải từng bước một chậm rãi từng bước chân lùi ra ngoài, cười gió, đập sóng, điên cuồng đuổi theo, chột cao chột thấp đâm qua, giống như núi lửa bùng nổ vậy, trong cuộc sống tất cả những bình yên và an bình cứ yếu ớt như vậy, lúc gọi điện thoại cho anh đêm hôm đó, cô cũng đã lựa chọn rồi. Làm việc nghĩa không được chùn bước, đến chết cũng không đổi.

"Cháu có thời gian khuyên nhủ nó một chút, khuyên nó..." âm thanh của chú Tô Vĩ bắt đầu phát run, "Tiểu Vĩ thật sự không xấu, từ nhỏ lòng dạ rất tốt. cháu đừng rời xa nó, nó nhất định có thể thay đổi."

Gần như hèn mọn khẩn cầu, Hải Nhã trong lòng có chút khó chịu, trong chốc lát cũng không biết nói gì, thế nhưng ông lại lấy kính xuống, rút ra giấy lau che mắt, cúi đầu khóc sùi sụt.

". . . . . Làm phiền cháu thay chú nói lời xin lỗi." Chú anh nghẹn ngào, "Lúc vừa rồi do chú quá kích động, không nên nói như vậy. Cha nó bị chết rất oan. . . . . Tiểu Vĩ đã nói với cháu chưa? Anh ấy là người không có việc làm, trong nhà nghèo đến mức không có gì ăn, lại không có bản lĩnh gì, không thể làm gì khác hơn là nghĩ cách lừa người khác để kiếm tiền."

Cha Tô Vĩ hình như lợi dụng chuyện giả bị người khác đụng kiếm được không ít tiền, chỉ là đứa bé đã lớn, không thể nó mặc quần áo cũ, con người coi trọng chủ yếu là thể diện, còn muốn cho con đi học đại học, tương lai còn có bạn gái, kết hôn, có rất nhiều khoản phải chi. Dĩ nhiên, loại hành động giả vờ bị người đụng là một hành động cặn bã, khi đó, cả nhà chú của Tô Vĩ đến cả nói chuyện cũng không muốn nói với bọn họ, cảm giác mất mặt.

Có lẽ là cắt đứt liên lạc khoảng 2 năm, đột nhiên có một ngày, cảnh sát tìm tới cửa, cha Tô Vĩ chết vì tai nạn giao thông, bởi vì trên đường không có Camera, chỉ có thể dựa theo những lời của chứng nhân. Chắc là hành động giả bị người khác đụng của ông cũng không phải là chuyện mới, mọi người xung chứng kiến cũng nhắc đến điểm này, nói ông nhất định là làm bộ bị đụng, không ngờ thật sự bị đụng chết.

"Tai xé ngày hôm đó gây ra chuyện, trong nhà là có chút bối cảnh, bồi thường hai mươi vạn, phán quyết được hoãn lại. Bởi vì lúc ấy Tiểu Vĩ không biết đang ở đâu, thế nào cũng không tìm được, nên thím nó tự quyết định lấy tiền chữa trị bệnh đau xương cổ cho chú. Trong thời gian chú lúc sắp bình phục sau khi làm phẫu thuật, cảnh sát lại tìm đến, lần này là bởi vì tiểu Vĩ. . . . . Tiểu Vĩ giết người, nó canh giữ trước nhà người tài xế gây tai nạn, đâm người đó một nhát."

Hải Nhã cảm thấy vô cùng sợ hãi, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, lẩm bẩm hỏi: ". . . . . Người nọ đã chết rồi sao?"

"Không chết, chỉ là thương nặng."

Chú của Tô Vĩ hình như bình tĩnh một chút, nhỏ giọng nói: "Tiểu Vĩ khi đó liền thay đổi, trước kia rất thích cười, lúc chú thấy nó ở trại giam, nó gầy không ra hình người, nó giống như một con sói nhìn chằm chằm những người muốn đến gần mình. Cha nó mặc dù là tên lưu manh, nhưng tình cảm cha con lại đặc biệt tốt, nghe nói lúc anh ấy bị đụng vẫn chưa chết, bỏ xa khắp nơi trên đất kêu cứu, nhưng không người nào để ý anh ấy. Chú hiểu rõ trong lòng tiểu Vĩ khó chịu, chúng ta muốn giúp nó, nhưng mà lại dường như không có tư cách đó, thừa dịp nó không biết len lén cầm khoản tiền kia, đối với nó chính là tai họa. Nó ngồi tù hai năm, sau khi ra ngoài đã rất nhiều năm không liên lạc với gia đình chú, năm trước chú vô tình gặp được nó một lần, nói mãi mới cho số di động của nó. Chú hiểu rõ trong lòng nó vẫn coi chú là người thân, nó nguyện ý dẫn cháu đến, chú vui mừng vô cùng. Cô bé, tấm thẻ này cháu cầm đi, nhất định phải đưa cho nó, nó đã từng trải qua chuyện đặc biệt vậy, sẽ không có cách nào tìm được một công việc tốt như người khác, để nó lấy khoản tiền này kinh doanh cái gì đó cũng được, đừng làm còn dở nữa, quá nguy hiểm, làm cho người khác không yên lòng."

Hải Nhã không biết mình đi ra thế nào, người lằng lằng xuống tầng, Tô Vĩ vẫn đứng ở nơi đó hút thuốc lá, trên đất rải rất nhiều tàn thuốc. cô từ từ đi tới, nhìn chằm chằm những tàn thuốc kia, qua thật lâu, mới nhỏ giọng nói: "Đừng hút nhiều thuốc như vậy, sẽ tổn hại đến sức khỏe."

Tô Vĩ về mặt bình tĩnh, cũng không nhìn ra bất cứ thứ gì, anh đem một nửa điếu thuốc còn lại ném xuống đất, cầm tay của cô, xoay người rồi đi.

Hải Nhã cùng anh đi một đoạn, còn nói: "Tấm thẻ kia, em không muốn."

Anh ừ một tiếng.

"Chú của anh khóc."

"U."

"Ông ấy muốn em thay ông ấy nhận lỗi với anh, không nên nói lời quá đáng như vậy."

"U."

Hải Nhã do dự một chút: "Ô Vĩ, anh đang nhớ cái gì?"

Anh dừng bước lại, dơ tay vẫy taxi, có chút thô bạo đem cô đẩy lên xe: "Cùng anh trở về."

Hải Nhã nhất thời không phát hiện kịp, đầu đông một tiếng đụng vào trên thủy tinh, mới vừa ôi một tiếng, anh lập tức ôm lấy đầu cô: "Đừng nhúc nhích, cứ như vậy."

Trên người của anh mùi thuốc lá rất nồng, lẫn lộn với mùi vị nhàn nhạt của mùi mồ hôi và bột giặt, Hải Nhã không nhúc nhích rúc vào trong ngực anh, mùi vị của luôn dễ dàng làm cô ngất xỉu, giống như là người say rượu, có thể buông tha toàn thế giới cũng không chút do dự.

Nhà của Tô Vĩ vì mỗi ngày cô đều đến sửa soạn, cho nên nửa tháng để không vẫn không nhiễm một hạt bụi, sáng sửa sạch sẽ. Bàn Tử đang ngủ vùi ở trên ghế sa lon ngủ vừa thấy được Tô Vĩ, lập tức thân thiết nhào lên, úy khuất meo meo kêu loạn. Tô Vĩ ôm lấy chú mèo vừa nặng mạp vừa to tròn này, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy, nói: "Đi tắm đi, 12h sẽ không có nước nóng nữa."

Hải Nhã có chút lúng túng, còn có chút xấu hổ, hơn nữa còn khản trương, bọn họ mặc dù xác định quan hệ yêu thương, nhưng cô gần như rất ít đến nhà anh ở, có một lần duy nhất cũng chính là lần điên cuồng cả đêm, sau khi lên đỉnh núi lại rất bằng phẳng, khi yêu nhau lại trở nên ôn hòa lịch sự, mặc dù có ôm hôn, nhưng bước kế tiếp rồi cuộc cũng chưa từng xảy ra.

Tâm hai chữ này giống như luôn có cảm giác mập mờ, đặc biệt là trong lúc một nam một nữ đang nói chuyện với nhau. Cô cảm thấy bây giờ có suy nghĩ này thật sự rất ngốc, còn có rất nhiều chuyện muốn nói cùng anh, muốn anh chia sẻ với mình, nhưng Tô Vĩ ngồi ở trên ghế sofa, chậm rãi vuốt ve Bàn Tử, bộ dáng không muốn nói chuyện, Hải Nhã không thể làm gì khác hơn là đi phòng tắm đem mình tắm sạch sẽ.

Trong Phòng tắm trên giá áo treo áo sơ mi và quần bãi biển sạch, lúc đầu là chuẩn bị cho anh, chỉ là không ngủ được nếu không thay quần áo, chỉ có thể mượn mặc, quần áo vừa rộng lại lớn, quần bãi biển rộng thùng thình rơi xuống dưới xương hông, giống như là lúc nào cũng có thể sẽ rớt xuống. Hải Nhã đi một bước kéo hai cái, ra khỏi phòng tắm, Tô Vĩ vẫn ngồi ở trên ghế sofa sờ mèo, cô đang chuẩn bị nói chuyện, anh đột nhiên đứng dậy, đối diện đi thẳng đến phía cô.

Hải Nhã theo bản năng lui hai bước, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, trơ mắt nhìn anh đến gần, sau đó đi thoáng qua cô —— cửa phòng tắm bị đóng lại, thì ra anh chỉ là đi vào tắm.

Cô vì thói quen kích động rối loạn của mình cảm thấy buồn rầu, nhìn xung quanh một chút, không có việc gì làm, thời gian cũng không sớm, ngày mai còn có một cuộc thi, phải đi ngủ sớm một chút. Chỉ là, nếu như cô lên giường, có thể cho người khác cảm giác cô đang ám chỉ cái gì không? Cô có chút rối rắm, ở trên ghế sofa đứng ngồi không yên, chỉ mong Tô Vĩ nhanh ra ngoài.

Nhưng hôm nay không biết chuyện gì xảy ra, anh đi vào đã hơn nửa tiếng, tiếng nước chảy còn là ào ào không ngừng chảy. Hải Nhã ở trên ghế sofa cuộn tròn lại, máy điều hòa trong nhà thổi gió lạnh khiến người ta có cảm giác cả người thoải mái, Bàn Tử thấy ấm áp nên chui vào trong ngực cô ngủ, cô không biết lúc nào đã ngã sang bên ngủ thiếp đi bên ghế sofa.

Cô không nhớ rõ mình ngủ bao lâu, từ từ, Hải Nhã cảm giác hình như mình rất khó thở, giống như là bị một ngọn núi đè ép, bị một con mãng xà siết chặt, không cách nào giãy giụa. cô hoang mang mở mắt ra, phát giác mình bị anh ôm lên giường, Tô Vĩ đề ở trên người cô, ôm cô thật chặt, làn da không che đầy của anh nóng lên, như thủy triều, mùi sữa tắm thơm ngát.

"Ôi Vĩ. . . . ." Cô mờ mịt mềm mỏng diu dàng gọi anh một tiếng, giơ tay lên ôm lấy cổ anh, "Anh đang nghĩ đến chuyện gì?"

" . . . . Nghĩ đến em " Anh cúi đầu, tình tế hôn cổ của cô, nhưng lực trên tay lại mạnh mẽ, cài áo sơ mi ra vuốt ve thân thể của cô, giống như lúc nào cũng có thể dùng sức đi vào.diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

Cô giống như một đóa hoa vẫn cần người làm vườn dịu dàng chăm sóc, vẫn không thể nào chịu đựng được bão táp phong ba, cả quá trình hai cánh tay anh ôm thật chặt xoa nhẹ cô, điên cuồng hơn so với lần trước, cô cảm thấy thân mình vỡ vụn, đau đớn không thích ứng, run rẩy cầu xin anh nhiều lần, một chút lợi ích cũng không được.

Thật sự không kềm chế được, Hải Nhã đột nhiên há mồm cắn trên bả vai anh một cái, Tô Vĩ đột nhiên dừng lại động tác, kịch liệt thở dốc, chống tay phía trên cô im lặng nhìn.

"Em lại đang nghĩ chuyện gì?" Anh thở hỏn hỏn, âm thanh khàn khàn hỏi.

Hải Nhã vui mắt ở trong gôi, khiến nơi mềm mai trước mắt hút vào bởi vì quá đau đớn mà cô bị ép chảy nước mắt. giọng của cô buồn buồn: "....."

ngày mai em có một cuộc thi, muốn dậy sớm một chút."

Tô vĩ dừng một chút, đột nhiên cười, hai tay anh lồng xuống dưới nách cô, ôm cô.

"Tôi nay cùng anh, ngày mai anh sẽ thức em dậy sớm."

Anh ở trên vai cô, học động tác của cô, khẽ cắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Cuối cùng cuộc thi cũng kết thúc, có nghĩa là kỳ nghỉ hè dài lâu và bận rộn lại đến. Hải Nhã vừa xoay xoay bả vai vừa đi ra ngoài, mấy ngày hôm nay cô vì đề đối phó với cuộc thi. Gần như mỗi ngày, đều ôn tập đến hai giờ sáng, bắp thịt cả người cũng ê ẩm nếu như là ngày trước, cô nhất định sẽ đi SPA, lại dùng tinh dầu để thả lỏng tinh thần một chút, nhưng cuộc sống xa xỉ như vậy của cô đã sớm kết thúc, bản thân tự xoa bóp vậy.

Tinh thần Dương Tiểu Oánh gần đây cũng không tốt, trên mặt hai con mắt lúc nào cũng thâm quầng, bóng dáng hoạt bát như trước đây đã không còn nữa, bình thường khi thi xong cô ấy gần như sẽ nói ríu rí cả ngày, nhưng hôm nay lại im lặng khiến cho người ta có chút cảm giác không thích hợp. Thật ra không chỉ có hôm nay, từ hôm trước cô ấy đã bắt đầu trở nên im lặng một cách khác thường. Hải Nhã nghĩ rằng có lẽ là do áp lực thi cử.

"Tiểu Oánh, các cậu nói muốn chuyển đến ký túc xá ở, đã mấy ngày rồi không thấy bóng dáng cậu đâu, tớ sắp về nhà rồi!"

Là một bạn học nữ hai chơi với nhau cười oán giận, hình như sau này bọn họ hình như ở chung phòng.

Dương Tiểu Oánh miễn cưỡng cười: "Đồ nhiều quá, bọn tớ đang sắp xếp."

Cô ấy có thể có bao nhiêu đồ? Hải Nhã mới thật sự là có một rương đầy áo đồ và giày, chưa tính đến những đồ vật lật vạt thường ngày cô vẫn dùng, cứ như vậy, cô cũng đã nhân dịp lúc thi thu xếp xong rồi, chỉ chờ Dương Tiểu Oánh nói một tiếng, hai cô sẽ cùng nhau dọn đến ký túc xá, nhưng cô ấy không nói gì, mấy hôm nay không sắp xếp đồ, mỗi ngày đều đóng cửa không biết làm cái gì.

Sau khi nhiệt tình tạm biệt các bạn học xong, Hải Nhã nhận lúc hai người đang ở một mình, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy? Có phải tiểu Trần không vui rồi không?"

Dương Tiểu Oánh vẻ mặt u ám, gật đầu một cái: "Ừ, anh ấy nghe nói tớ muốn dọn đi túc xá, liền tắt máy, đã mấy ngày rồi không liên lạc."

Hải Nhã kinh ngạc: "Anh ấy vẫn chưa mở máy?"

"Mở, nhưng mà tớ gọi anh ấy liền tắt. Mượn điện thoại người khác gọi cũng không được, nghe thấy giọng tớ liền cúp."

Hải Nhã lập tức lấy điện thoại di động của mình ra, dò tìm số điện thoại của tiểu Trần muốn gọi, Dương Tiểu Oánh ngăn cô lại: "Không cần đâu, yên tĩnh một chút cũng tốt."

"Tại sao không đến KV Lạc Lai tìm anh ấy?"

Dương Tiểu Oánh vuốt vuốt trán, rất mệt mỏi: "Tớ cũng mệt mỏi rồi, mỗi lần đều cái nhau vì vấn đề này, đều là tớ hạ mình đi tìm anh ấy, giống như tớ có lỗi vậy. Cậu nói xem, rốt cuộc tớ có lỗi gì? Đơn giản là yêu đương không phải sao? Đây cũng không phải chuyện gì lớn."

Đúng là không phải chuyện gì quá lớn, chỉ là không cách nào vừa lòng được chủ nghĩa đàn ông của tiểu Trần. Đàn ông là một loại sinh vật kỳ quái, thích phụ nữ độc lập một chút, cũng thích cô gái đó giống như dây leo quấn lấy mình, điều kỳ lạ nhất là, loại yêu thích này lại thường xuyên thay đổi. Cô quá yếu đuối, anh ta sẽ hi vọng cô kiên cường, nếu cô quá kiên cường, anh ta lại chê cô không có mùi vị của nữ nhân.

Hải Nhã khoát cánh tay lên người cô ấy: "Vậy cũng không nên giằng co, chuyện vốn dĩ cũng không to tát lắm, cứ nói rõ ràng thì tốt hơn"

Dương Tiểu Oánh hơi do dự: "Hải Nhã, cậu có thể cùng tớ đến Lạc Lai được không?"

"Ừ, tớ đi cùng cậu, yên tâm, chắc chắn không có chuyện gì lớn đâu."

Lời mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng Hải Nhã thấy rất hoang mang, cô đối với người như tiểu Trần cũng không hiểu rõ, làm thay Dương Tiểu Oánh mấy ngày hôm đó, cô không tiếp xúc nhiều với nhiều lắm với Tiểu Trần, trong trí nhớ của cô anh ta là một người khôn khéo từng trải, đối xử với đồng nghiệp nam và nữ không tệ. Ai ngờ được người đàn ông như vậy lại có chủ nghĩa đàn ông cao như vậy.

Chưa đến 4 giờ, khách đến KV Lạc Lai cũng không nhiều, cô gái đón khách hình như biết Dương Tiểu Oánh, cười híp mắt đến nói chuyện: "Đến tìm

Tiểu Trần à? Anh ấy bây giờ đang bận.”

Không biết có phải là ảo giác của Hải Nhã hay không, cô cảm giác cô gái này cười có chút miễn cưỡng. Dương Tiểu Oánh cũng đã nhìn ra, đi thẳng lên lầu hai, vừa nói: "Anh ấy ở trên tầng phải không? Tôi đi tìm."

Cô gái đó muốn ngăn hai người lại, chỉ là suy nghĩ một chút vẫn buông xuống tay, nhìn về phía Hải Nhã nhún vai một cái.

Trong lòng Hải Nhã có dự cảm xấu, ba hai bước đuổi theo sau cô ấy, nhỏ giọng nói: "Nếu không ngồi dưới tầng chờ một lát? Chờ anh ấy hết bận rồi nói chuyện."

Dương Tiểu Oánh là người chưa thấy tận mắt chưa biết sợ, một khi là chuyện của chính mình, ngược lại là một người rất tinh táo, cô một chữ cũng không nói, giống như một con gió đi lên tầng, đi thẳng một đường đến phòng trực, bên trong không ai. Cô ấy không nói hai lời lại đi đến ban công, Hải Nhã chạy chậm theo phía sau cô ấy, không biết khuyên như thế nào.

Cửa ban công bình thường sẽ không khép lại, bởi vì thường xuyên có người đi ra đó hút thuốc và hóng mát, hôm nay không biết vì sao đóng lại. Dương Tiểu Oánh nhắc chân đá văng cửa, ánh sáng đột ngột, trên ban công hai người đang dựa vào nhau nhau nói chuyện bỗng nhiên tách ra, Hải Nhã đột nhiên dừng bước lại, theo bản năng đỡ lấy Dương Tiểu Oánh.

Đôi nam nữ này chính là tiểu Trần mà một cô gái mới vào làm nhân viên đón khách mới, Dương Tiểu Oánh rõ ràng cứng lại.

"Làm sao em. . . ." Tiểu Trần trong nháy mắt hết hoảng, đem cô gái kia ngăn ở phía sau. Cô gái đó rất nhu nhược yếu đuối, có một đôi mắt đào hoa điểm đậm đáng yêu, giờ phút này đang bắt lực vừa sợ nhìn bọn cô, giống như một con nai bị dọa sợ.

Dương Tiểu Oánh đứng một lát, đột nhiên cười lạnh: "Hoá ra là như vậy, anh vừa tắt máy vừa nói em không đủ yêu anh, gây chuyện lâu như vậy. Muốn chia tay thì anh cứ nói thẳng, che giấu như vậy thì gọi gì là đàn ông? Nghĩ rằng em sẽ quấn lấy anh không buông à?"

Cô xoay người rời đi, tiểu Trần sững sốt một chút, vội vàng đuổi theo: "Em đừng nghĩ lung tung!"

Dương Tiểu Oánh dừng lại, ôm cánh tay tiếp tục cười: "Anh muốn giải thích? Được! Anh nói, em nghe !"

Tiểu Trần rõ ràng vì cô công kích bất ngờ có chút hoảng hốt, nhất thời không phản ứng kịp, rất lâu sau mới nói một câu: "Cô ấy là đồng nghiệp mới đến, người ở nơi khác, mấy hôm nay trong nhà xảy ra chuyện, anh chỉ an ủi cô ấy một chút."

"A, an ủi?" Dương Tiểu Oánh gật đầu một cái, "Nhiều đồng nghiệp nữ như vậy, anh làm sao phải an ủi cô ấy? Anh tắt máy, không nhận điện thoại của em, cùng em cãi nhau, sau đó vẫn còn tâm trạng đi an ủi cô gái khác. Anh có tâm lòng thật tốt đó!"

Tiểu Trần bị lời nói của cô như mũi nhọn đâm vào người hơi khó chịu: "Anh không thích em như vậy! Là người không có lý lẽ! Cả ngày nói những câu nói châm chọc!"

Dương Tiểu Oánh bật cười: "Đúng vậy, em miệng lưỡi bén nhọn với lại là một người đàn bà chanh chua, anh đương nhiên không thích. Anh chỉ thích những cô gái như vậy thôi! Nũng nịu như một cô gái bé nhỏ, trong đầu ngoại trừ những lúc ăn và đi vệ sinh ra thì còn lại mình anh, là một cô gái không có anh thì không thể nào sống nổi! Thực xin lỗi em làm anh chậm trễ việc tìm bạn gái rồi, em sẽ đi, không cần anh tiễn!"

Bên này động tĩnh ồn ào hơi lớn, rất nhiều cửa của các phòng bao khác cũng mở ra, những người khách tò mò đầu ra xem náo nhiệt, tiểu Trần về mặt không nhìn được nữa: "Đây là chuyện riêng giữa hai người chúng ta, em cần gì phải làm ồn mọi chuyện lên khiến anh bẽ mặt như vậy?"

Dương Tiểu Oánh cười to: "Ai con mẹ nó nói chuyện riêng với anh? Có à? chuyện gì cũng không có!"

Cô túm lấy cánh tay Hải Nhã, xoay người rời đi, Hải Nhã cũng vừa không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, trong lúc bối rối đi theo Dương Tiểu Oánh xuống mấy bậc cầu thang, quay đầu lại nhìn lại phía sau, tiểu Trần ở phía sau muốn nói gì đó lại thôi, về mặt kìm nén tức giận.

Chuyện có lẽ không giống như mọi việc bên ngoài, Hải Nhã đang bị kéo đi vui mừng nói: "Tiểu Oánh, tiểu Trần chắc có chuyện gì đó khó nói, cậu đừng vội nổi giận, nói rõ ràng trước có được không?"

Dương Tiểu Oánh cúi thấp đầu, giọng nói rất nhỏ: "Cậu xem hộ tớ, anh ấy có đuổi theo tớ không?"

Hải Nhã sững sốt.

"Anh ấy sẽ không đuổi theo, bởi vì anh ấy hiểu biết rõ ràng anh ấy không hồi tố...nhưng tớ nhất định sẽ sống rất tốt." Dương Tiểu Oánh thờ dài một tiếng, "Không có gì để nói rõ ràng cả, càng nói càng loạn. Tiểu Trần có lẽ cùng cô gái kia thật sự không có chuyện gì, nhưng mà vậy thì như thế nào? Trong lòng anh khẳng định vẫn có chút thiện cảm, nói không chừng còn lấy cô ấy ra so với tớ. Tình Yêu mà nói đã đến bước này, thật sự không còn ý nghĩa gì nữa cả."

Hải Nhã không còn lời nào để nói.

"Suy nghĩ lại tớ vì anh ta, mà còn do dự có nên vì anh ta mà không dọn ra ký túc xá hay không, thật sự là quá ngu ngốc mà."

Dương Tiểu Oánh dùng chân đá bay một viên đá nhỏ, hốc mắt có lệ: "Hải Nhã, cậu đi đi, đừng nhìn tớ, cứ để tớ một mình ngu ngốc đứng ở đây."

Hải Nhã nhẹ nhàng lôi tay áo của cô ấy, muốn nói lại ngừng, cô ấy lắc đầu: "Cậu đi đi."

Dương Tiểu Oánh luôn không phải loại người hay kể ra những đau đớn từ vết thương của mình, cho nên muốn được người khác an ủi, Hải Nhã không làm được gì khác hơn là phải đi trước, nhìn thời gian, đã hơn bốn rưỡi rồi, cô lần trước đã hẹn với Tô Vĩ, thì xong gặp nhau vào lúc bốn giờ, lúc này đã muộn nửa tiếng rồi. May mắn là gần đây có trạm tàu điện ngầm, địa điểm gặp mặt vừa đúng một bên trạm dừng."

Hải Nhã vội vã chạy đến chỗ tiệm bánh ngọt đã hẹn, nhưng không thấy bóng dáng của Tô Vĩ, chẳng nhẽ là đợi lâu quá chịu không nổi nên đã đi trước?

Cô lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại, đột nhiên nhớ ra lúc trưa cô có nhận được một tin nhắn, bởi vì lúc này cô muốn giúp gọi điện cho Tiểu Trần, trong lúc vội vàng chưa kịp nhìn, kiểm tra hộp thư đến, quả nhiên là tin nhắn của Tô Vĩ gửi – "Có việc, 6 giờ gặp lại."

Bỗng nhiên chậm hai giờ liền, Hải Nhã không khỏi mờ mịt, không thể làm gì khác hơn là vào tiệm bánh ngọt gọi một phần trà sữa, một chút cũng không uống. Từ sau lần gặp mặt với chủ của Tô Vĩ xong, anh cũng không nhắc đến hai mươi vạn kia nữa, cũng không nói đến chuyện tìm việc làm, hàng ngày vẫn làm công đồ, ngồi trên xe máy quan sát các vùng đất xung quanh, có lẽ còn làm thêm một số chuyện tối tăm, người bình thường không thể tiếp nhận được. Cái gọi là có việc, nhất định là ở chỗ nào đó thay người ta "Giàn xếp mọi khó khăn"?

cô không muốn suy nghĩ nhiều đến thân phận của anh, có lẽ mọi chuyện đằng sau còn rất thâm sâu, chôn dấu một chút lý trí, biết rõ không thể tiếp tục như vậy được, cũng không muốn quan tâm. Nếu như tất cả cuộc sống đều có thể giống như thiếu nữ trong truyện tranh vậy, tốt biết bao nhiêu, chỉ mới chớp mắt hai người đã cùng chung hoạn nạn, cùng chung vinh nhục, vượt qua mọi sóng gió ngọt ngào của cuộc đời, dắt tay nhau ngắm mặt trời mọc trên biển.

Cả đời vĩnh viễn cũng sẽ không thấy hình ảnh đó, nó có đủ loại chi tiết rườm rà, mỗi một giây đều sẽ không quên quá trình. Muốn cô vượt qua kẻ hở này như thế nào? Ánh mắt bị mê man, cả đời này sẽ gặp lại hay sao?

Tô Vĩ tới rất trễ so với giờ hẹn là 6 giờ còn chậm hơn một giờ. Khi anh đi vào, Hải Nhã đã uống xong chén trà sữa thứ hai, dùng ống hút đảo khối băng trong ly, sững sờ không biết đang nghĩ cái gì.

"Anh đến muộn, thật xin lỗi."

Tô Vĩ ngồi ở bên cạnh cô, sờ sờ tóc của cô. trên người anh mang theo mùi thuốc lá rất nồng, còn có một chút mùi vị không nói rõ, có lẽ là rượu, có lẽ là cái gì đó khác, mùi vị thuộc về đêm tối. Hải Nhã giật mình nhớ đến, bản thân cô chưa bao giờ ngửi được mùi vị ánh mặt trời trên cơ thể anh.

Hôm nay không biết tại sao, có lẽ là bị chuyện của Dương Tiểu Oánh kích thích, cũng có thể là do thời gian chờ quá dài, bộ dáng đủ để cho cô suy nghĩ lung tung rất nhiều thứ, trong lòng cô có một loại đè nén muốn bộc phát ra, giống như suy nghĩ kích động của cô về tương lai, tính mệnh hơn so với thực tế rất nhiều, trở nên giống như bọt xà phòng hư vô dễ vỡ, không biết làm sao mới bảo vệ được nó.

cô tránh tay anh rồi nhìn Tô Vĩ, gần như cầu xin. Mang cô rời khỏi đây, giống như ban đầu vậy, mang cô đi một hành trình khác, bất kể là chỗ nào, bọn họ chỉ cần làm khách qua đường là tốt rồi, xem những vệt nhỏ trên thế gian, bọn họ vĩnh viễn đứng ở nơi cao, mãi không rơi xuống.

"..... đi ăn cơm đi." Tô Vĩ nắm lấy bả vai cô, dẫn cô ra khỏi tiệm bánh ngọt.

Bọn họ đi đến chỗ quen cũ, Hải Nhã uống bốn lon bia, có chút men say, trong đáy lòng những chuyện nguy hiểm kia giống như tan thành mảnh nhỏ, chống cằm nhìn về phía anh cười, sau đó chậm rãi nói: "Tô Vĩ, em suy nghĩ kỹ rồi, vẫn nên ký túc xá, chứ không muốn ở chung với anh."

Bởi vì anh lái xe, cho nên không uống rượu, nghe thấy lời của cô buồn cười hỏi: "thật không muốn?"

Hải Nhã gật đầu liên tục: "không muốn!"

Anh đột nhiên đứng dậy, một tay lấy ôm ngang hông cô, Hải Nhã cười lớn lên, bị anh ôm ném lên xe máy, tay cô còn nắm một lon bia còn chưa uống xong, một tay ôm chặt lấy hông của anh, ngẩng mặt lên dường như say nên líu ríu: "đi... Chúng ta đi....."

"Cứ mắng cứ đánh em đi."

Tiếng xe máy gầm thét chuyển động, như mũi tên bay ra ngoài. Tốc độ điên cuồng làm con người ta cảm thấy vô cùng kích thích, Hải Nhã hưng phấn đến hét âm lên, thiếu chút nữa rơi về phía sau, vội vàng dùng đôi tay ôm chặt lấy eo anh, mặc cho tiếng gió gào thét qua tai.

Hải Nhã ngoan cố cười, giống như là tìm được thú vui từ việc đối nghịch với anh: "thật không muốn!"

Xe máy đột nhiên rẽ vào một khúc cua, sau đó đẩy nhanh tốc độ, những ngọn đèn đường và mọi người xung quanh giống như biến thành đường cong, cô lại có thể tìm được cảm giác sung sướng như si như say thế này, khi dừng khí to lớn đó quay về vị trí cũ, cô cảm thấy mình sắp khóc.

Xe máy cuối cùng dừng ở cạnh một chiếc cầu, Hải Nhã ngửa đầu uống nửa chai bia cuối cùng kia, sau đó dùng sức ném thật mạnh ra ngoài, hét lớn: "Đều đến đi! Em không sợ!"

Lực ném đúng là không nhỏ, rất lâu sau trong bóng tối mới truyền đến âm thanh vỡ tung của thủy tinh, sau đó là vang lên tiếng giận dữ, chắc là của một người qua đường nào đó bị dọa. Hải Nhã không kiềm được cười rộ lên, nắm lấy cánh tay Tô Vĩ thúc giục: "đi mau! Chạy nhanh lên!"

Nhưng mà giống như đã muộn, trong bóng tối chạy ra hai người, hình dáng mơ hồ, có người vóc dáng rất cao, xông lên chửi ầm ỉ: "Mẹ nó vừa rồi là ai?!"

Giọng nói rất quen thuộc, Hải Nhã ngẩng đầu nhìn kỹ, đối diện người nọ cũng tròn mắt nhìn qua, hai người đối mặt, đều sùng sốt.

Lại là Đàm Thu Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Cây cầu kia cũng được xem như là một địa điểm đẹp nổi tiếng của thành phố tập trung rất nhiều người, bất kể Xuân Hạ Thu Đông, trên sông đèn màu đều không tắt, rực rỡ xinh đẹp, là nơi hẹn hò lý tưởng nhất của các đôi tình nhân đang yêu cuồng nhiệt, chỉ không nghĩ đến Đàm Thu Lâm sẽ đem theo bạn gái của cậu ta đến đây tham gia náo nhiệt, cậu ta luôn xem thường những cuộc hẹn hò ở ngoài như thế này, cậu ta luôn cho rằng người nghèo mới làm những chuyện như vậy.

Hải Nhã đi đến trước mặt cậu ta, thế nhưng cậu ta lại kỳ lạ lùi về phía sau hai bước, giống như là gặp chuyện gì đó không vui, về mặt muốn lập tức rời đi.

"Xin lỗi." Hải Nhã chậm rãi nói, "Chai rượu là tởn ném."

Đàm Thu Lâm vội vã nhìn cô một cái, nhanh chóng quay đầu, lại còn tức giận lắm bả: "Ném bừa bãi...Không có giáo dục..."

Hải Nhã còn nói: "Không ném trúng đầu cậu thật đáng tiếc."

Cậu ta tức giận, cau mày tròn mắt nhìn cô: "Tôi lại trêu chọc gì cậu rồi à?! Sao lại nói chuyện như vậy?"

Hải Nhã nhún vai một cái, kéo cánh tay Tô Vĩ nhỏ giọng nói: "Đi thôi, đi về."

"Chúc Hải Nhã cậu cô ý phải không? Không làm tôi nổi giận cậu không vui có phải không?"

Đàm Thu Lâm bị cô chọc cho tức giận, chịu để cô đi mới lạ đó, giờ tay ra định tóm lấy cô, vừa mới vươn tay ra đã bị người đàn ông bên cạnh đã hất tay ra, sự chú ý của cậu ta chỉ tập trung trên người Hải Nhã, bỏ quên mất người đàn ông bên cạnh cô lúc này giờ, lúc này mới phát hiện Tô Vĩ đứng bên cạnh. gương mặt này đúng thật là con ác mộng, tất cả những vận rủi gần đây của cậu ta hình như đều từ người này mà đến.

Cậu ta nhất thời giận dữ: "Tôi x! Lại là anh!"

Lần trước ở quán rượu cậu muốn ấn anh ta lên đất rồi đánh một trận cho thông suốt, đáng tiếc lúc ấy quá nhiều người còn Lão Duy lại lôi kéo cậu không thả, sau đó cậu ta tức giận với lão Duy mấy ngày liền, Lão Duy cũng không để ý, chỉ nói: Ở đây, người này cậu không thể trêu vào.

Ở trong từ điển cuộc sống của Đàm Thu Lâm, không bao giờ có ba từ không thể trêu này, xung quanh yên tĩnh, cậu ta muốn đánh cho anh ta răng rơi đầy đất.

Cậu ta không nói hai lời đưa tay lên vung nắm đấm, nhưng đối phương căn bản không quan tâm, tùy tiện đón lấy nắm đấm đó, trong nháy mắt cậu ta bị lực của chính mình lao đảo.

"Cậu muốn đánh người thì đánh đừng nói nhảm quá nhiều." Tô Vĩ khẽ cười lạnh, "Còn nữa, đừng đụng cô ấy."

Cái gì cô ấy? Cái nào cô ấy? Đàm Thu Lâm máu dồn lên não, nổi giận ngược lại dừng lại động tác, nhìn Tô Vĩ một lát, rồi quay sang nhìn Hải Nhã đang đứng bên cạnh, mất rất nhiều thời gian mới dần dần phản ứng kịp mọi chuyện, là một chuyện rất hoang đường, cậu ta hoàn toàn không tin nổi.

"Chúc Hải Nhã con mẹ nó đầu óc cậu bị hỏng rồi à? !" Đàm Thu Lâm không khống chế được ghen ngào rống to, "Cậu thật sự cùng tên lưu manh này ở chung một chỗ? !"

Hải Nhã vẫn yên lặng đứng bên cạnh nhìn, cho đến lúc này mới nói: "Tớ đã sớm nói với cậu rồi, cậu không tin thôi."

Đàm Thu Lâm cũng không biết mình bị làm sao, giống như là không có cách nào kiềm chế được sự si nhục này, hai tay khẽ phát run chỉ về phía cô, miệng nói: "Cậu điên rồi! Cậu tránh ra! Tránh ra!"

"Giọng của cậu quá lớn rồi." Hải Nhã nói, "Rất ồn ào."

Đàm Thu Lâm lại lần nữa có cảm giác mãnh liệt cô bây giờ hoàn toàn là người xa lạ, không còn là cô bé luôn rụt cò giống như đã điều nữa, cô bé đó mặc váy chưa bao giờ ngắn quá đầu gối, nói chuyện nhẹ nhàng mềm mại ân cần thực nữ ——Chúc Hải Nhã mà cậu ta quen như vậy hình như đã chết rồi.

Cậu thậm chí vào giờ phút này còn nghĩ đến một số chuyện thần kỳ xưa, người từ nơi khác đến chiếm thân thể của con người vậy, biến thành một người hoàn toàn khác xưa, Chúc Hải Nhã có phải cũng trở thành một người khác rồi không? Trên người cô lại có thể có mùi rượu, mái tóc đuôi ngựa trước giờ vẫn được chải cẩn thận cũng xõa ra, bị gió thổi bay hỗn độn sau lưng, cô lạnh lùng như vậy, thậm chí còn mang theo một chút thô bạo buông thả.

Cậu cảm thấy không có cách nào nhẫn nại, tiến lên túm lấy cô: "Cậu xem một chút bây giờ cậu ra bộ dạng gì?!"

Tay lại một lần nữa bị người khác đẩy ra, Tô Vĩ lạnh lùng nhìn cậu: "Đã nói cậu không được đụng đến cô ấy."

Đầu sỏ gây nên mọi chuyện chính là người này, Đàm Thu Lâm tức giận, nhấc chân lên đá, đối phương nhanh hơn so với cậu, trên bụng cậu ta bị đá trúng, đau đến khom lưng xuống, sau đó là một lực không có cách nào phản kháng được, cậu ta bị ném trên mặt đất, giống như một chú chó hoang bị đánh bại, kịch liệt thở hắt lên, dùng ánh mắt hằn rõ tơ máu nhìn chằm chằm mọi người.

Đàm Thu Lâm từ lúc chào đời tới nay chưa bao giờ chịu qua loại này si nhục cùng chật vật này, cả người phát run dữ dội. Toàn bộ thể giới cũng tối xuống, cậu ta cảm giác mình cái gì cũng không nhìn thấy được, Chúc Hải Nhã liền đứng ở chỗ không xa, cô nhìn cậu, vẻ mặt không chút thay đổi, trong ánh mắt cái loại đó lạnh lùng thương hại để cho cậu ta muốn nổi điên.

Cậu ta bị ngọn lửa đầu đón này đã thương, nhanh chóng muốn rời khỏi chỗ làm mình đau đón này, nên không dẫn đó nói: "Chúc Hải Nhã! Cậu cho rằng những ngày tháng yên tĩnh của cậu từ đâu mà đến? Người nhà cậu cứ ba ngày gọi một cú điện thoại! Nếu không phải tôi thay cậu lừa gạt... Cậu chờ đó! Chờ xem! Khi bọn họ biết toàn bộ mọi việc, sẽ có phản ứng như thế nào!"

Cậu gắt gao nhìn chằm chằm cô, giống như trên đời chỉ có một mình cô đứng ở trước mặt mình, cậu không bỏ qua bất cứ biến hóa gì trên mặt cô, chỉ có cô lộ vẻ mặt hối hận khổ sở, cậu mới có thể được giải thoát.

Nhưng cô vẫn bình tĩnh như vậy, bình tĩnh khiến cho cậu tuyệt vọng.

"Ừ, cậu đi nói."

Giọng nói của Hải Nhã lập tức bị gió thổi bay, cậu trở mắt nhìn cả người cô giống như khói biến mất, đi theo cái tên lưu manh đó biến mất trước mặt mình. Đàm Thu Lâm rốt cuộc không còn sức lực nằm lại trên đất, đến một chút sức lực cũng bị đánh bại, lại giống như chó chết vài rách, trù nằm lại như vậy, cậu ta không còn bất cứ phương pháp giải quyết nào.

Có một cánh tay kéo cậu ta dậy, là của bạn gái cậu Tiểu Đào, cô ấy rất lo lắng, vừa kéo vừa nói: "Dặn anh đừng trêu chọc anh ta! Anh bị đánh rồi này! Mau dậy đi! Đi!"

Đàm Thu Lâm hát tay cô ra: ". . . . . Đừng đụng tôi."

Trong thân thể có một cảm giác đau đớn mãnh liệt mà xa lạ đang cắn nuốt, cậu ta rất nhanh lấy tay che mắt, trong hốc mắt bỗng nhiên bắt đầu nóng lên. Đây là vì sao? Không tìm được bất cứ lý do gì, nhưng nếu không để cho chúng nó phát tiết ra, chắc có lẽ cậu sẽ chết tại đây. Tuổi trẻ ngây thơ buông thả của cậu sắp kết thúc, cậu không muốn chấp nhận, từ chối tất cả những suy nghĩ liên quan.

Nếu như cuộc sống giống như một cuốn sách thật là tốt, những thứ làm người ta khó chịu sẽ nhanh chóng lướt qua, trang kế tiếp cậu sẽ nằm ngủ trên giường, đem hết tất cả mọi chuyện ngày hôm qua bỏ qua, vẫn là một cậu nhóc được hưởng hàng ngàn hàng vạn yêu thương không cần lo lắng bất cứ thứ gì. Nhưng hiện tại cậu lại rơi vào khe hở của sự xấu hổ, một mình nằm trên đất bản thân chảy nước mắt cũng không biết lý do tại sao?

Không biết qua bao lâu, Tiểu đào cũng không kéo cậu nữa, cũng không nói thêm bất cứ điều gì, Đàm Thu Lâm từ từ thả tay xuống, bốn phía tối đen như mực, chỉ còn một mình cậu, cô ấy có lẽ đã giận quá bỏ đi rồi. Cậu ôm bụng chầm rãi bò dậy, phui hết bụi bẩn trên người, điện thoại di động cũng rơi một bên, cậu tìm nữa này, mới tìm được số điện thoại Tiểu Đào, giống như là tìm kiếm sự an ủi vậy, gọi cho cô ấy một cuộc điện thoại.

Tiểu Đào không vui, trong điện thoại có ý quở trách cậu: "Em kéo anh một lúc lâu anh cũng không để ý đến! Anh làm bạn trai mà như vậy sao? Còn nói yêu thương em cả đời, kết quả vì cô gái khác mà đánh nhau! Em về nhà rồi, anh đừng tìm em nữa!"

Đàm Thu Lâm chỉ cảm thấy cả người tống trái, lảm bảm nói: "Tiểu Đào, đến đây với anh, đừng đi."

cô lại cúp điện thoại.

Đàm Thu Lâm đối với âm thanh trống rỗng trong điện thoại sững sờ một lúc lâu, muốn phát giận như trước đây, đưa di động đập bẻ, nhưng tay giờ lên lại cảm thấy vô vị, cuối cùng vẫn đi một mình.

Cậu nhớ đến quầy rượu của mình, đã mở được mấy tháng, đều do Lão Duy tự mình xử lý, cậu chỉ quản lý mấy ngày, mỗi tháng chỉ đến chỗ lão Duy thu tiền, nhưng thời gian khác đều cùng Tiểu Đào ăn chơi trác táng. Có lẽ nên tìm chút chuyện để làm, chứng minh mình không phải một phế vật, Đàm Thu Lâm giờ tay lên vậy taxi, đi đến quán bar Dạ Sắc.

Lão Duy từng nói với cậu, quầy rượu làm ăn cực kỳ phát đạt, cậu còn có chút không tin, đến lúc thật sự này đến đây mới biết rằng Lão Duy một chút cũng không nói quá, cả ngõ vào đậu đầy xe, ở cửa người đến người đi, náo nhiệt vô cùng. Đàm Thu Lâm rốt cuộc cũng có cảm giác thành tựu, bước nhanh vào quầy rượu, bên trong ánh đèn mờ, âm nhạc mê ly, bóng người nhón nhào cậu lại cảm thấy xa lạ, giống như nơi này không phải là quầy rượu nho nhỏ ban đầu mình hao tổn tâm huyết thiết kế.

Lách đấm người để đi vào, cậu cố sức đi vào, rất nhanh đã đến quầy rượu bên kia, người phục vụ rượu cậu cũng không biết, không biết lão Duy đã đổi hết từ lúc nào.

Cậu nín lấy một người bán rượu trẻ tuổi hỏi: "Lão Duy có ở đây hay không?"

Người bán rượu nhún vai: "Ông chủ hôm nay không tới."

Đàm Thụ Lâm có chút không thoải mái, lách người vào toilet, nơi này hiệu quả cách âm khá hơn, cậu lập tức gọi điện thoại cho Lão Duy, còn chưa kịp ấn phím, đã nghe thấy tiếng cửa phòng toilet bị đẩy mạnh, một cô gái trẻ quần áo không chỉnh tề đi vào, liêu xiêu đỡ tường, giống như là uống say."

Đàm Thụ Lâm vội vàng nói: "Đây là toilet nam! Cửa nữ ở bên cạnh."

cô gái này giống như không nghe thấy, liêu xiêu vịn tường đi mấy bước, bỗng nhiên lại ngã xuống đất, Đàm Thụ Lâm bị sợ giật mình, nhanh chóng lay lay cô: "Này! cô làm sao vậy? Uống nhiều quá sao?"

trên mặt cô gái ửng hồng khác thường, trên người mùi rượu cũng không nặng, nhưng mà cả người lại giống như mơ màng do uống say như bình thường. Vốn là trên người mang một chiếc áo sơ mi mỏng manh, bây giờ cúc áo đã bị mở ra gần hết, thấy rõ hơn một nửa bộ ngực. Đàm Thụ Lâm không biết nên làm gì, chỉ đành phải đẩy cửa ra ngoài kêu: "Mau đến đây! Có người uống nhiều quá."

Có mấy người đàn ông trẻ tuổi đang đứng ở gần đó hút thuốc lá sang xem một cái, rồi rít bật cười, chui vào toilet, đẩy Đàm Thụ Lâm đi ra ngoài.

"Cậu đi đi. Để chúng tôi chăm sóc."

Đàm Thụ Lâm bị đẩy ra ngoài cửa, thấy bọn họ còn sắp đóng cửa, cậu ta không khỏi giận: "Làm gì đó?! Sao lại đóng cửa?"

Có một người đàn ông nhìn về phía cậu cười lạnh, dơ nắm đấm lên: "Bớt lo chuyện của người khác! đi đi!"

Đàm Thụ Lâm bị Tô Vĩ giáo huấn qua, đối với những tên lưu manh như thế này có chút ám ảnh, theo bản năng lùi hai bước, dùng đầu gối nghĩ cũng biết bên trong xảy ra chuyện gì. Cậu bó tay hết cách, chỉ đành xoay người lại đi tìm người bán rượu, đem tình huống nói hết với cậu ta, người bán rượu lại lộ ra nụ cười mập mờ: "Để cho bọn họ đi đi, đều vui sướng mà."

"Vui sướng cái gì vui sướng?" Đàm Thụ Lâm quả thật không thể tưởng tượng nổi, "Đây là chuyện vui sướng gì chứ?!"

Người bán rượu nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới: "Đến chỗ chúng tôi không để tìm vui sướng, cậu đến làm gì? Uống rượu giải bày tâm sự?"

Đàm Thụ Lâm còn muốn nói, người bán rượu đã xoay người đi, cậu đang cửa phòng toilet phân vân một lúc lâu, bên trong một chút xú động tĩnh dù rất là nhỏ đều làm cậu cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Đây cũng không phải là quán bar Sắc Dạ trong cảm nhận của cậu, mọi người hình như đối với loại chuyện như thế này khá quen rồi. Đàm Thụ Lâm dùng sức vỗ cửa, kêu to: "Ra ngoài! Ra ngoài!"

Bên trong truyền ra từng trận tiếng cười, còn kèm theo tiếng khóc của cô gái, cửa vẫn đang đóng chặt, có người khách đi ngang qua thấy thế, cũng không để ý xoay người tránh ra.

Trong lòng Đàm Thụ Lâm cam giác bất an càng ngày càng lớn, cậu nắm điện thoại di động, muốn gọi cho lão Duy, nhưng số mà cậu gọi luôn luôn bận, số trong danh bạ điện thoại không có bất cứ người nào có thể giải quyết được việc này, rõ ràng cậu không có bất cứ một người bạn nào có thể giúp đỡ.

Cậu chán nản ở trước cửa đi tới đi lui, cuối cùng hình như quyết định, mở điện thoại di động ra, ấn xuống ba con số 110 .

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Vài ngày sau, Hải Nhã vẫn quyết định đi theo Dương Tiểu Oánh dọn đến ký túc xá trường học. Tiểu Trần hình như gọi điện thoại mấy lần, không ngờ, mỗi lần Dương Tiểu Oánh đều nhận, không thấy cãi nhau cũng không khóc nháo, thái độ rất bình tĩnh. Hải Nhã nhớ cô ấy đã từng nói, nếu như người đó thật sự thương cậu, nếu cậu nháo hoặc khóc ầm ĩ, cậu sẽ rơi vào thế bất lợi, chứng minh đối phương phản bội lại còn xem mình là một cô gái ngốc nghếch nhất. Mà Dương Tiểu Oánh, luôn luôn là một người yêu thương bản thân mình nhất.

Như vậy rất tự nhiên mà lại rất lý trí, đó từng là ước mơ và một trong những mục tiêu của Hải Nhã, nhưng trong thật tế nhìn thấy Dương Tiểu Oánh tình táo đến mức kìm nén thái độ, cô lại không tự chủ được cảm thấy có chút rợn cả tóc gáy.

Dương Tiểu Oánh không còn cười rạng rỡ nữa, bất kể ở túc xá hay là đang đi làm, cô ấy luôn lảng lảng ngăn người càng lúc càng nhiều hơn, thời gian

càng lâu hơn, trước kia còn tâm sự với Hải Nhã một số lời trong lòng, hôm nay một chữ cũng không nhắc đến. Cô ấy giống như là buộc mình quên đi tất cả mọi chuyện đã trải qua cùng tiểu Trần, phi nhỏ nó, coi thường nó, giống như loại lý trí bình tĩnh này mới chính là chân lý chính xác nhất trên đời này.

Tiểu Trần có lẽ cũng bị thái độ này của cô ấy làm cho nản lòng thoái chí, sau khi bọn họ dọn đến ký túc xá ngày thứ ba, anh ta cũng chưa từng gọi điện thoại đến, Dương Tiểu Oánh cũng không để ý, ngày qua ngày trước sau như một trải qua, giống như trên đời căn bản chưa từng có người tên tiểu Trần vậy.

Người không thích ứng chính là Hải Nhã.

Từ khi cô có nhận biết đến nay, chưa từng ở qua ký túc xá, giường tầng trên tầng dưới, cô ngủ ở dưới, bạn học ngủ ở tầng trên chưa về nhà, mỗi ngày buổi tối chỉ cần cô ấy nghiêng người, Hải Nhã liền lập tức thức tỉnh, gian phòng xa lạ nhỏ này còn có tiếng thở xa lạ khi ngủ, luôn làm cô thức trắng đêm.

Tám người ở cùng túc xá, mà lại nhỏ như vậy, nhỏ đến nỗi hai rương đồ của cô cũng không có chỗ mà để. Trong túc xá giữa, gian nhà bày biện một số bàn ghế cũ, có lúc ban đêm đứng lên đi nhà cầu cũng sẽ không cẩn thận đụng vào. Dĩ nhiên, thói quen còn có phòng bếp nhà tắm nhà cầu, không có phòng bếp, nhà tắm nhà cầu đều dùng chung. Nhớ đến lúc cô vừa đến, nhìn về phía nhà vệ sinh chung mà ngăn người, không biết làm sao, vẫn là Dương Tiểu Oánh ở phía sau đẩy cô một cái, nói: "Ồ rồi sẽ quen, rồi cậu sẽ thích ứng."

Thích ứng luôn là một quá trình khá dài, sau khi bạn học giường trên về nhà, Hải Nhã hiếm khi được ngủ ngon giấc, nhưng rất nhanh lại bị một âm thanh rất nhỏ làm thức giấc.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, túc xá rèm cửa sổ chỉ khép một nửa, gió thổi chiếc rèm đối diện của Dương Tiểu Oánh bay lên, Hải Nhã mở mắt nhìn cô một lần rồi một lần từ danh bạ điện thoại tìm tên một người nào đó, rồi lại một lần ép buộc mình từ bỏ, tiếng ghen ngào bị ép buộc đến mức nhỏ nhất, giống như đang nhắc nhở cô, cô gái trước mắt tất cả lạnh lùng lý trí đều chẳng qua là một cái xác yếu ớt.

cô và tất cả các cô gái ở độ tuổi 20 đều giống nhau, đối với tình yêu có một ước mơ cực kỳ tốt đẹp chính là khao khát và nhiệt tình, ngày đó cô gái đó mặt nói muốn dọn đến ở cùng tiểu Trần, lại chính là tình cảm chân thật nhất của cô ấy.

Hải Nhã âm thầm thở dài một cái, dù sao trời cũng sắp sáng rồi, cô bị đánh thức sẽ rất khó ngủ, định đẩy ra chặn tính toán cùng nói chuyện với Dương Tiểu Oánh một chút. Mới vừa đứng dậy, điện thoại di động đặt ở đầu giường lại đột nhiên đổ chuông, cô quên đặt chế độ rung, nên bị tiếng chuông lớn dọa giật mình, ngay đến cả Dương Tiểu Oánh cũng bị hoảng sợ, hoảng sợ nghiêng đầu nhìn sang.

Hải Nhã lúng túng cười với cô ấy, vội vàng mở ra điện thoại di động, số điện thoại di động hiển thị là cha.

Ông rất ít khi chủ động gọi điện cho cô, hơn nữa còn là lúc sớm như vậy, Hải Nhã chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên trầm xuống dưới, không tự chủ được nghĩ đến ngày đó Đàm Thư Lâm rỗng giận, cậu ta nói cô hãy chờ đây, cậu ta sẽ đem tất cả mọi chuyện ới ra.

..... Nên tới vẫn cứ tới thôi. Hải Nhã hít một hơi thật sâu, ấn nút nghe, giọng cha hơi tức giận nóng nảy lập tức bùng nổ: "Nhã Nhã! Con đang ở đâu? Sao lại không ở nhà?"

cô sững sốt.

"Cha bây giờ đang ở thành phố, giờ nửa giờ cũng không có ai mở cửa. Con đang ở đâu?"

Hải Nhã đột nhiên cảm thấy một hồi khủng hoảng, cách ngăn dậm xa, cô có thể ở trong điện thoại tràn đầy dũng khí nói muốn dọn ra, muốn qua tự mình trải qua cuộc sống, nhưng một khi cùng người nhà mặt đối mặt, cô cảm thấy dũng khí của mình đang nhanh chóng tụt xuống.

"...Con đang ở trong ký túc xá trường học." cô nỗ lực duy trì âm thanh trấn định. "Con đã dọn đến ở ký túc xá."

Ba hình như thở phào nhẹ nhõm: "Ký túc xá đại học? Con bây giờ thức dậy, cha lập tức qua đó đón con."

Hải Nhã nghe ra trong giọng điệu của ông khẩn trương khác thường, hơn nữa hình như là chuyện lo lắng này hình như không liên quan đến chuyện của mình, nhất thời có chút kỳ lạ, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ừ.... Trong điện thoại nói không rõ ràng, là Thư Lâm đã xảy ra chuyện, hiện tại người đang bệnh viện. Di Trầm và chú Đàm cũng chạy đến bệnh viện rồi, con cũng đi với cha."

Đàm Thư Lâm nhập viện rồi? Hải Nhã không hiểu ra sao, trong ấn tượng của cô sức khỏe cậu ta vẫn luôn tốt, dường như cảm mạo hay nóng sốt cũng rất ít, đến mức nằm viện, chẳng lẽ là bị bệnh gì nặng? Hay là tai nạn xe cộ?

cô vội vàng thức dậy rửa mặt, thay quần áo khác quay đầu dặn Dương Tiểu Oánh: "Giúp quản lý xin phép nghỉ cho tớ với, hôm nay tạm thời tớ có chuyện không thể đi làm."

"Mới sáu giờ!" Dương Tiểu Oánh ngạc nhiên, "Cậu đi đâu vậy?"

"Người nhà của tớ đến."

Hải Nhã đẩy cửa thật nhanh xuống lầu, vừa tới xuống dưới nhà, đã thấy một chiếc Audi màu đen chậm rãi lái tới, cửa xe mở ra, cha ở bên trong hướng cô gật đầu: "Lên xe."

Xe này không phải xe quân đội, cũng không thể là nhà cô hoặc nhà họ Đàm, việc kinh doanh của nhà họ Đàm tương đối lớn, chắc có lẽ là xe chủ Đàm mượn người quen, có thể lái vào khuôn viên đại học, có lẽ có chút bối cảnh. Tài xế ở trước mặt lái xe rất nhanh, về mặt cha nghiêm túc, hỏi cô: "Chuyện Thư Lâm mở quán bar con có biết không?"

Hải Nhã nhớ đến quán rượu vừa rách nát, vừa nhỏ lại vắng vẻ mà cậu ta đặc ý dẫn cô đến nhìn, yên lặng gật đầu.

Cha cau mày nói: "Con biết tại sao không nói? ! Chuyện lớn như vậy, con lại thay nó gạt mọi người!"

Hải Nhã không còn lời nào để nói, không phải là cô không muốn nói, mà là cô căn bản không để vào trong lòng.

"Người của đội điều tra ma túy bốn ngày trước đã đưa Đàm Thư Lâm đi rồi." Ba vuốt vuốt trán, "Nói là trong quán rượu buôn bán ma túy, Thư Lâm là một trong những người quản lý nên cũng có trách nhiệm trong đó, còn có một người nước ngoài trước mắt đang bị truy bắt khắp cả nước. Chuyện buôn lậu thuốc phiện, bắt được chưa bao giờ xử nhẹ, nhưng ở đồn cảnh sát có lưu lại, Thư Lâm tự mình báo cảnh sát, chủ Đàm đang tìm người nhờ cậy, có thể lấy công chuộc tội được không?"

Hải Nhã hít vào một ngụm khí lạnh, buôn bán ma túy! Cô bỗng nhớ đến ngày hôm đó Tô Vĩ đến tìm lão Duy để hỏi chuyện, nhắc đến chuyện làm ăn mờ ám, Lão Duy thề tuyệt đối sẽ không buôn bán những thứ này, những người như anh ta lời nói không thể tin được. Quán bar của Đàm Thư Lâm mới mở được mấy tháng, làm ăn tốt như vậy, thì ra là chuyện kỳ lạ ở chỗ này.

Nhưng buôn lậu ma túy với việc nằm viện có gì liên quan? Đàm Thư Lâm đang tốt như vậy sao lại đi bệnh viện rồi?

"Nó bị người của đội điều tra thẩm vấn bốn ngày." Cha giống như có chút kiêng dè khi nói đến đề tài này, "Bây giờ đang nguy hiểm đến tính mạng."

Nguy hiểm tính mạng? Hải Nhã hơi giật mình, Người điên cuồng như Đàm Thư Lâm? Ngày bốn ngày hôm nay cậu ta xảy ra chuyện gì? Bị ngược đãi sao?

Sự thật chứng minh, Đàm Thư Lâm bị đánh đập ngược đãi, xương sườn gãy hai cái, cơ quan nội tạng tổn thương không hề nhẹ, bên trái ngón út xương bị gãy, xuất huyết não, và trên cơ thể có rất nhiều vết thương lớn nhỏ. Một mình cậu ta nằm trong phòng trị liệu trên người cắm đầy ống dẫn, chỉ có gương mặt gọn gàng sạch sẽ không có một chút vết thương, nếu như không chú ý đến sắc mặt trắng bệch của cậu ta, nhìn qua giống như là ngủ thiếp đi vậy.

Gi Thắm cách lớp cửa thủy tinh nhìn chằm chằm cậu ta, khóc đến sắp ngất đi, bởi vì thấy Hải Nhã sắp đến, nước mắt chảy nhiều hơn, cầm lấy tay cô luôn miệng hỏi: "Hải Nhã, rốt cuộc đã có chuyện gì? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Sao chuyện quán bar, tại sao cháu không nói gì cả?"

Hải Nhã vẫn không có lời nào để nói, cô vẫn im lặng nhìn vào phòng trị liệu đóng kín, trong lòng có chút áy náy, còn có chút khó chịu. Nếu như lúc đầu cô sớm nói chuyện quán bar với cha mẹ, thì có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ không đi đến mức này, nếu như lúc đầu cô không sợ phiền phức, mà nói rõ chuyện lão Duy buôn bán ma túy với Đàm Thư Lâm thì cậu ta cũng không đến nước này.

Cậu ta tính cách luôn thất thường, luôn làm càn, nhưng cũng không đáng để dùng tính mạng hoàn trả.

Gi Thắm đang khóc, chủ Đàm ở trong góc gọi điện thoại nỉ non: "...Tôi mắc kệ những thứ này! Bây giờ chỉ muốn biết! Là nó chủ động báo cảnh sát! Nó còn bị ngược đãi! Bây giờ có nguy hiểm đến tính mạng hay không! Huống chi nhân viên quầy rượu cũng đã lấy khẩu cung, nó căn bản không tham gia vào việc buôn ma túy! Chuyện này bà có thể quên đi như vậy?! Nếu nó có chết thật, thì cũng có ích gì?!"

Gi Thắm khóc đầm chú áy: "Cái gì chết? Làm sao ông có thể nói những điều gờ như vậy?!"

Tất cả người lớn khóc nháo loạn cả lên, muốn đòi lời giải thích, Hải Nhã chỉ nhìn cửa sổ thủy tinh, lặng lẽ nhìn Đàm Thư Lâm, trong lòng không biết tư vị gì.

Có lẽ là cô ảo giác, cô hình như nhìn thấy mí mắt Đàm Thư Lâm giật giật, đang thận trọng nhìn lại thấy lông mi của cậu ta run run, sau đó cậu ta mở mắt ra. Hải Nhã ngừng thở, trở tay nắm lấy quần áo Gi Thắm, lẩm bầm: "Đừng ồn ào nữa, cậu ấy hình như tỉnh."

Có thể đây là lần thứ nhất cậu ta tỉnh mở mắt ra, nên Đàm Thư Lâm cảm thấy toàn thân rất nặng, tê tê, đến ngay cả hơi sức để cử động tay cũng không có. Cậu không thấy cái gì, không nghe được, cái tay không bị thương bị người khác nắm chặt, cậu ta không cảm thấy nhiệt độ của làn da.

Nhưng mà từ từ, trước mắt dần dần bắt đầu có ánh sáng, cậu ta cố gắng chậm chậm chuyển động con ngươi, cảm giác trước mắt có một bóng người ở sáng ngời, hình như gương mặt của mẹ, trên mặt bà vương rất nhiều nước mắt, lớp trang điểm cũng nhòe đi. Đàm Thư Lâm theo bản năng có chỗ dựa, mí mắt rung động, há miệng muốn kêu khổ cầu cứu, nhưng cậu ta không nói được câu nào, mắt cũng không nhắm ngay lại được, nhìn cái gì cũng mơ hồ.

Bên ngoài cửa kính còn có mấy người cha của cậu, cha của Hải Nhã, cậu không thấy rõ về mặt của bọn họ như thế nào. Bên cạnh còn có một người, tóc rất dài, mặc áo sơ mi trắng, cậu chỉ thấy trong ánh mắt cô có sự thương hại hờ hững và hối hận, khiến cậu ta lại có cảm giác bị hành hạ từng chút từng chút gặm nhấm, còn nhớ lại những chuyện kinh khủng trong bốn ngày vừa qua, hốc mắt cậu nhanh chóng đỏ lên, một giọt nước mắt theo khóe mắt lăn xuống.

"Thư Lâm? Có phải rất đau không? Con đừng vội, đừng khóc, mẹ lập tức đi gọi bác sĩ làm cho con hết đau."

Di Thắm không dám sờ mặt cậu, sợ không cẩn thận lại làm tổn thương đến đầu cậu, bà nhấn mạnh chuông ở đầu giường, khóc đến đứt từng khúc ruột.

"....Con đau." Đàm Thư Lâm cố gắng hết sức há miệng nói, "Con đau..."

Cậu giống như chỉ biết nói hai chữ này, nhắm mắt lại, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, giống như có người dùng thanh sắt nung đỏ ghim vào trái tim của cậu, cậu đã từng kiêu ngạo như vậy, đã bị đốt cháy hết. Đối mặt với sự lạnh lùng, cậu đã nhìn thấy được tất cả sự dịu dàng so với trước kia, ngoài khóc ra, cậu không có lựa chọn nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Đàm Thư Lâm được xác định thoát khỏi tình trạng nguy hiểm đã là chuyện của ba ngày sau. . . người có liên quan đến chuyện buôn lậu ma túy, không biết chú Đàm đã xử lý như thế nào, Hải Nhã cũng chỉ nghe được một số tin từ gì Thẩm và cha nói chuyện với nhau, quán bar bị niêm phong rồi, người liên quan và những người nghiện ma túy đều bị mang đi, Lão Duy và em gái của anh ta, cũng là Tiểu Đào bạn gái của Đàm Thư Lâm hai người bọn họ đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng, bây giờ đang được truy nã trên cả nước.

Nghe nói nhóm điều tra từ một tháng trước đã bắt đầu chú ý đến các quán bar lớn nhỏ trong thành phố, quán bar Dạ Sắc chính là đầu tiên chẳng qua Lão Duy làm việc rất xảo quyệt, trong quán bar đều là khách quen, thông qua truyền miệng đều là khách "Vip", người lạ bình thường đều không cho vào, cho nên vẫn chưa tìm được chứng cứ xác thực.

Đàm Thư Lâm lần này có thể nói là đánh bậy đánh bạ, cậu báo cảnh sát là vì ngăn cản chuyện xấu trong quán bar, cứ nghĩ rằng cô gái kia do uống quá nhiều nên bị người khác ức hiếp trong toilet, sau này điều tra mới biết, cô gái này đã cắn thuốc quá nhiều, đầu óc mơ hồ. Nếu cậu có thể hiểu được mọi việc trong đó, sẽ không thông báo và hối hận như lúc này.

Bất kể như thế nào, Đàm Thư Lâm lần này đã thật sự làm nên chuyện "Việc lớn", Cha mẹ mua nhà ở thành phố để cho chú Đàm và Gì Thẩm ở tạm, mẹ Hải Nhã ngày hôm sau cũng đã đến thành phố, mấy ngày hôm nay vì chuyện của Đàm Thư Lâm quá vội vàng nên không ai hỏi đến chuyện Hải Nhã tự mình chuyển ra ngoài.

Ngay đến cả Dương Tiểu Oánh cũng bị tình huống này khiến cho rất kinh ngạc, lúc đi làm lén hỏi: "Hải Nhã, người nhà cậu không phải đã đến thành phố rồi à? Bọn họ...hazz, không trách cậu à?"

Hải Nhã cũng không biết trả lời thế nào, mỗi một ngày qua đi, cô lại cảm giác được dũng khí của mình giảm đi càng lúc càng nhiều, biết rõ sau khi chuyện của Đàm Thư Lâm qua đi, cô sẽ phải đối mặt với chuyện mà cô không muốn đối mặt nhất. Cô vẫn mong muốn ngày này để nhanh một chút, nhưng cũng mong nó tốt nhất vĩnh viễn không đến.

Cô không muốn đi bệnh viện, Gì Thẩm và mọi người đều ở nơi đó, còn có Đàm Thư Lâm đang nửa sống nửa chết, mỗi lần đối mặt với sắc mặt trắng bệch của bọn họ, cô liền cảm thấy sợ hãi và áy náy hai thứ này giao nhau. Sau ba ngày không hỏi đến, thì mẹ đã gọi điện cho cô, cô hòng bà vì khóc nhiều quá, nên khàn khàn, trong giọng nói không che dấu được một nỗi: "Nhã Nhã, con đã ba ngày không đến thăm Đàm Thư Lâm rồi. Mặc kệ các con có hiểu làm gì, nhưng nó thiếu chút nữa là chết rồi, làm người không thể như vậy. Nó đã tỉnh có thể nói chuyện rồi, còn hỏi gì Thẩm về con... con như vậy gì Thẩm sẽ nghĩ như thế nào?"

Hải Nhã tìm một cái cớ mà ngay đến bản thân cô cũng cảm thấy sứt sọc: "Con bây giờ đang đi làm thêm, chứ không phải không đến."

Mẹ cô rõ ràng một nỗi nên không muốn cùng cô thảo luận vấn đề này: "Tại sao đi làm? Không đủ tiền? con biết bà của con ghét nhất con làm những chuyện này."

". . . . . Nhưng con muốn làm." Cô cũng không có hơi sức giải thích.

"Vậy con hôm nay có thể đến không? Thư Lâm hôm nay tinh thần không tệ."

". . . . . Ừ, buổi chiều con sẽ đến."

". . . . . Một lần có lòng mà không có sức thử, hai người đều vì lý do riêng của mỗi người mà không muốn đem tất cả mọi chuyện nói rõ vào lúc này. Không có ai so Hải Nhã rõ ràng hơn, tiếp tục nữa sẽ xảy ra cái gì, không thể cứ tiếp tục như vậy.

Hải Nhã đứng ở trước gương, nhìn mình chăm chăm cực kỳ lâu, hình như cho đến giờ phút này, cô mới phát giác mình bất tri bất giác lại buộc tóc đuôi ngựa, ở phía trước không có một sợi tóc rồi, trên người mặc sơ mi ngắn tay và váy ngang đầu gối là kiểu ăn mặc cha mẹ thích nhất, như một thực nữ.

Từ trong mắt mình cô tìm được sự hoảng sợ và bất lực như trước đây.

Hải Nhã đột nhiên nhắm mắt lại, giờ tay lên đem sợi dây cột tóc tháo ra, tóc dài ngắn ngang tung ra, thay một chiếc váy ngắn, gắn thêm mấy đồ trang sức trang nhã, trong kính cô gái trẻ tuổi hoàn toàn khác so với lúc này, giống như đã hạ một quyết tâm vậy, cô nín chặt môi, đem tất cả vô dụng hoảng sợ giấu ở chỗ sâu nhất, gọi cho Tô Vĩ một cú điện thoại.

Gọi điện thoại cho anh, vĩnh viễn vang không đến hai tiếng sẽ nhận, giọng của anh mãi vẫn dịu dàng và bình tĩnh như vậy.

"Hải Nhã."

Cô suy nghĩ một chút, hỏi: "Lần trước hẹn chiều hôm nay bốn giờ, có thể chậm một chút được không? Em có chút chuyện, 7 giờ gặp ở chỗ cũ."

Anh không có do dự, nói được. Hải Nhã dừng một chút, nghe tiếng hít thở rất nhỏ của anh trong loa, những chuyện hoảng loạn trong đáy lòng cô trở nên bình tĩnh, nhỏ giọng kêu anh một tiếng: "Tô Vĩ . . . . ."

"Anh ở đây."

". . . . . em muốn nhìn thấy anh sớm một chút."

Anh im lặng cười, qua lúc lâu, mới nhỏ giọng nói: "Anh cũng thế."

Hải Nhã khép lại điện thoại, bỏ vào trong túi của mình, thay giày cao gót đẩy cửa đi ra ngoài, vừa vặn Dương Tiểu Oánh ăn cơm trở lại, thấy cô xinh đẹp hào quang bắn ra bốn phía không nhìn được huyết sắc, trêu ghẹo: "Người đẹp muốn đi hẹn hò à?"

Hải Nhã ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng: "Rất đẹp à?"

Dương Tiểu Oánh gật đầu liên tục: "Rất đẹp rất đẹp! nhưng mà đừng đi về phía sân thể dục phía đông, hôm nay mấy nam sinh không về nhà bọn họ có một trận bóng rổ, nếu cậu đi qua, tất cả mọi người không muốn đánh cầu nữa."

Hải Nhã đem bên tóc dài bên tai đẩy đến sau lưng, nói giọng: "Điều tớ muốn chính là hiệu quả như vậy."

Cô không có thói quen mang giày cao gót, ra trường, lập tức thuê một chiếc xe, một đường đi về phía bệnh viện, chú Đàm và cha đều không ở đây, có lẽ là bởi vì những người khả nghi buồn lậu ma túy đang ở xung quanh, thành phố dù sao cũng không phải là quê nhà, bọn họ dù sao cũng không phải là nhân vật lợi hại nói ba câu đã khiến người ta run sợ, Đàm Thư Lâm bị nghi là kẻ buồn ma túy, cuộc đời này coi như xong, ngay cả người luôn bình tĩnh như chú Đàm lần này cũng khó tránh được hoảng hốt.

Gì Thắm và mẹ đang ngồi cạnh giường nói câu có câu không, sau khi thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, Đàm Thư Lâm được đưa ra khỏi phòng trị liệu đặc biệt, ở phòng đơn sa hoa ở tầng chót. Tuy rằng mất nhiều tiền mới thuê được người chăm sóc có kinh nghiệm tốt, nhưng gì Thắm cũng không tin tưởng bọn họ, cố gắng chăm sóc con trai, mẹ sợ gì ấy thân thể không khỏe nên đến giúp, hai vị phu nhân thường ngày trang phục đẹp để bây giờ dưới mắt đã thâm quầng, về mặt tiêu tụy.

Hải Nhã bên ngoài cửa sổ nhìn một lát, rốt cuộc vẫn phải giơ tay lên gõ cửa, mẹ lập tức tới mở cửa ra, vẻ mặt tràn đầy tươi cười. "Nhã Nhã đến rồi! Thư Lâm, Nhã Nhã tới thăm con."

Hải Nhã đi vào phòng bệnh, nhìn thoáng qua Đàm Thư Lâm, cậu ta gầy không ít, gương mặt trắng bệch, nhưng hai con mắt lại có hồn hơn lần trước, cậu ta nhìn cô chăm chăm, không thể nói ra là về mặt gì, cô chưa bao giờ thấy ánh mắt cậu ta như vậy.

Gì Thắm thấm nước lên bông đưa cho cô, dịu dàng dặn dò: "Hải Nhã, gì và mẹ con hơi mệt, vừa đúng lúc cháu đến, nhớ không thể cho nó uống nước, chỉ có thể dùng bông thấm nước lau môi cho nó. Đứa nhỏ này tùy hứng, cháu đừng nghe nó."

Hải Nhã nhận lấy bông băng, xé một cái băng rồi ngồi bên giường, nhìn thấy mẹ và gì Thắm ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại, cô cúi đầu nhìn Đàm Thư Lâm, lắc lư bông băng, sử dụng ánh mắt hỏi cậu ta có cần chấm nước hay không.

Đàm Thư Lâm từ từ dời ánh mắt đi, trong mắt còn kiêu căng và tùy hứng, giọng nói khàn khàn: "... Tớ muốn uống nước, rót cho tớ ly nước".

Hải Nhã đem bông ướt đặt trên môi cậu ra, giọng nhàn nhạt: "Bác sĩ nói không thể uống nước, cậu muốn tìm phiền phức, thì tự mình đi tìm bác sĩ đi."

Đàm Thư Lâm lại bắt đầu trừng cô: "Chúc Hải Nhã, tôi đã như thế này, cậu còn muốn như thế nào?"

Cô chống lại ánh mắt hàm chứa tức giận của cậu ta, không có né tránh: ". . . . . Cậu nghĩ tớ muốn như thế nào?" ♦ ♦ ♦ ♦ ♦

Cậu ta nhất thời cứng họng, bản thân cũng không biết muốn cô như thế nào, cậu chỉ là không chịu được ánh mắt xa xăm lạnh nhạt của cô nhìn cậu, nhìn cậu không còn ngưỡng mộ và sợ hãi, mà mang theo một chút thương hại khiến người ta muốn nổi điên, giống như đang nhìn một đứa bé đùa với lửa, kết quả này cô đã biết nhưng cô lựa chọn không nói.

Đàm Thư Lâm nhắm mắt lại, thờ dốc mấy cái, mới mệt mỏi nói: "... Tiểu Đào đâu? Sao cô ấy không đến thăm tôi?"

Hải Nhã trầm mặc chốc lát, nói: "Cô ấy và Lão Duy bị truy nã rồi, bị tình nghi là buồn lậu ma túy. Cô ấy trước đó hình như đã biết rõ mọi việc."

"Nói xạo!" Đàm Thư Lâm đột nhiên kích động, "Nói xạo nói xạo! cô ấy thì biết cái gì chứ?!"

Hải Nhã không lên tiếng, nghe cậu ta kịch liệt thở hổn hển, sau đó động tới vết thương, phát ra tiếng kêu trầm thấp, đau đến toàn thân cậu ta phát run, trên mặt từng giọt mồ hôi như hạt đậu rơi xuống. Cô muốn nhấn chuông ở đầu giường, Đàm Thư Lâm đột nhiên ngăn cản: "Đừng ấn! Chờ một chút!"

Cậu gắt gao cắn chặt chần, hàm răng cắn vào nhau vang lên tiếng lộp cộp, qua thật lâu mới chậm rãi bình tĩnh, cả người mệt lả ngồi phịch ở trên giường, trên mặt và đầu, mồ hôi, y phục đều ướt hết. cậu nhắm mắt lại, âm thanh phát run: "Chúc Hải Nhã. . . . . Cậu...cậu cũng biết. . . . . có phải không? Cậu cũng tên lư mạnh đó... Lần trước tìm lão Duy.... Khi đó cậu đã biết rõ... sẽ xảy ra chuyện....?"

Hải Nhã cầm khăn ướt đã được khử trùng, nhẹ nhàng đặt trên trán cậu ta: "Ừ, tớ mơ hồ đoán được."

Mí mắt của cậu cũng phát run: "Cậu...cậu cái gì cũng biết. . . . . Sao cái gì cậu cũng không nói. . . . ."

"Ừ, tớ không nói." Giọng cô rất thấp, "Xin lỗi, là lỗi của tớ. Tớ khi đó cho là, nói cậu cũng sẽ không nghe, như vậy rất phiền phức."

"Cậu xem tôi là cái gì?" Hốc mắt cậu ta bắt đầu đỏ lên, "Cậu rút cuộc xem tôi là cái gì?"

Để cho cậu ta điên cuồng, không phải cô không nói, mà cô nói "Như vậy rất phiền phức", Đàm Thu Lâm cúi thấy đau đớn bản thân như rơi xuống vực thẳm. Nhưng cô còn nói rất xin lỗi, ba từ rất xin lỗi từ trong miệng cô nói ra, nói với cậu rất tự nhiên mà bình thản. Cậu không chịu nổi ánh mắt cô nhìn thấu hết tất cả mọi chuyện từ trước đến nay, không chịu nổi bị người ta xem như một con khi lấy ra đùa giỡn, luôn ý mình là cao nhất.

"Tớ cũng có lỗi một phần, nhưng cậu tốt nhất vẫn nên mỗi lần gặp chuyện không may, đều đem mọi sai lầm đổ lên đầu người khác." Hải Nhã đem khăn lông đắp lên mắt của cậu ta, "Tớ đã sớm nói với cậu, trên đời này không phải ai cũng muốn cưng chiều cậu thành mặt trời."

Đàm Thu Lâm giọng nói khàn khàn, tới tới lui lui chỉ có một câu: "Cậu đã sớm biết. . . . . cậu đã sớm biết. . . . ."

"Ừ, tớ sớm biết mọi chuyện trên đời này sẽ không suôn sẻ theo ý người."

"Câm miệng!" Đàm Thu Lâm khàn khàn rống lên, "Cậu cút! Cút xa một chút! Ai bảo cậu tới?! Ai bảo cậu tới?! Mau cút!"

Hải Nhã đứng dậy mở cửa: "Tớ đi, cậu ở lại dưỡng thương cho tốt."

Cô đi ra cửa, Đàm Thu Lâm thét lên như chú chó hoang bị thương, khóc đến sắp tắt thở, gì Thắm và mẹ nghe được động tĩnh vội vàng xông vào, luống cuống tay chân an ủi, thế nhưng cậu ta lại cái gì cũng không nói, chỉ là khóc rống. Mẹ gấp đến độ dùng sức đánh Hải Nhã, khóc mắng: "Con làm cái gì vậy? ! Con muốn hại chết nó à? !"

Gì Thắm vừa trấn an Đàm Thu Lâm, vừa hòa giải: "Không nên trách con bé! Nhất định là Thu Lâm tùy hứng! Đừng khóc đừng khóc. . . . . Thu Lâm, con như vậy càng không thể mau chóng khỏi được!"

Đàm Thu Lâm nhắm thật chặt hai mắt, giống như vậy sẽ khiến cơ thể thoát khỏi những mũi dao, giọng cậu suy yếu: "Đừng để cậu ta vào.... Con không muốn cậu ta nữa."

Mẹ lôi Hải Nhã nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh, bà dùng giấy lau lau nước mắt trên mặt, đột nhiên giơ tay lên cho Hải Nhã một cái tát.

"Con rút cuộc muốn làm gì? !" Mẹ giận tím mặt, "Con cùng nó có thâm thù đại hận gì? Con có phải hận mọi người không?! Cha mẹ nuôi con, cho con ăn mặc! ngược lại nuôi hư ?"

Hải Nhã cúi thấp đầu, chỉ chốc lát sau nói: "Thật xin lỗi, con không phải cố ý."

Mẹ lôi kéo chiếc váy ngắn trên người cô, giống như núi lửa bộc phát vậy: "Con xem con bây giờ là hình dáng gì? ! Không lo học! chẳng khác gì những gái điếm bên ngoài vậy!"

Hải Nhã đem váy vuốt lên, ngược lại bình tĩnh: "Mẹ, nơi này là bệnh viện."

"Con còn biết xấu hổ?" Mẹ kích động lên lại bắt đầu khóc, "Ai cho con cái gan don ra khỏi nhà ở? Ai cho con lá gan ra bên ngoài làm việc hả?"

"Con nói rồi, con sẽ dọn ra ngoài, tay làm hàm nhai."

"Con có thể tự ra ngoài kiếm tiền? con nói như thế, có phải nghĩ chúng ta đã ngược đãi con không? Chê mọi người cản trở con? Nhã Nhã, con thật sự làm mẹ thất vọng! Mẹ không ngờ mới một năm ngắn ngủi mà con đã biến thành bộ dáng này! Con muốn sống bằng sức của mình, vậy được! Đem thẻ ngân hàng trả lại cho mẹ! Về sau một xu cũng đừng mong nhận được!"

Hải Nhã hít sâu một hơi, lấy ví tiền ra, đem tiền sinh hoạt và thẻ tín dụng đưa ra: "Mẹ, món nợ của cha mẹ đừng lo lắng, con nhất định sẽ cố gắng trả hết. cha mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe, trong khoảng thời gian này con sẽ không về nhà."

Cô xoay người rời đi, mẹ ngược lại ngây dại, cách nửa ngày mới nghẹn ngào kêu cô: "Nhã Nhã! con rút cuộc muốn thế nào? !"

"Để cho nó đi!" giọng nói của cha không biết từ lúc nào đã vang lên ở hành lang đối diện, ông và chú Đàm đi đến đây, sắc mặt âm trầm. Chú Đàm vỗ vai ông, nhẹ nhàng trấn an khuyên giải: "Đừng nói những câu nói dối như vậy, đứa bé đã lớn rồi, làm cha mẹ không nên quản chặt như vậy."

Chú ấy kéo cha vào phòng bệnh, lại nháy mắt với Hải Nhã, gọi cô ở đây khuyên nhủ mẹ, Hải Nhã lại lắc đầu một cái: "Con đi đây, còn phải đi làm"

"Cô thì làm việc gì? !" Cha giơ tay muốn đánh cô, bị chú Đàm nhanh chóng ngăn trở, "Cô ở bên ngoài qua lại với đàn ông không đứng đắn, đừng tưởng

rằng bọn ta không biết?"

Hải Nhã cúi đầu không nói.

"Cô đi đi! Chúng ta không nuôi nổi cô! Đi!" Cha lôi mẹ, đẩy cửa phòng bệnh ra đi vào.

Chú Đàm cười cười với cô: "Hải Nhã đừng tùy hứng, chờ bọn cha mẹ hết giận rồi, nhớ tới đây khuyên giải."

Hải Nhã yên lặng gặt đầu, đứng yên ở đó nửa phút, sau đó từ từ quay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Thời gian vẫn còn rất sớm, Hải Nhã trở về ký túc xá một chuyến, Dương Tiểu Oánh đã ăn cơm xong, đang cảm từ điển từ từ lặng yên tra từ đơn. Kể từ Hải Nhã nói với cô muốn thi làm phiên dịch sau đó cô ấy hình như cũng quan tâm, ngoài thời gian làm thêm bên ngoài còn lại đều học từ đơn.

Có lẽ không ngờ Hải Nhã về sớm như vậy, Dương Tiểu Oánh rất kinh ngạc: "Cậu đi hẹn hò thời gian ngắn như vậy à?"

Hải Nhã đem mái tóc ướt mồ hôi tung lên trên đầu, mệt mỏi nằm soài trên giường, cô cái gì cũng không muốn nói, có lẽ ngủ một giấc sẽ tốt hơn, nhưng nằm lâu như vậy, vẫn không ngủ được, trong lòng chất chuyện, không thể nói được là áy náy hay là sự trống rỗng sau khi được giải thoát.

"Tiểu Oánh. . . ." Cô không còn hơi sức mở miệng, "Trước đây cậu từng nói, sợ sau này mình cười bản thân mình bây giờ ngu ngốc, bây giờ cậu còn nghĩ như vậy nữa không?"

Dương Tiểu Oánh khẽ đổi sắc mặt: ". . . . . Cậu đang nói tở, chuyện tở và Tiểu Trần?"

Hải Nhã lắc đầu một cái: "Cũng không chỉ riêng chuyện này, tở chỉ là cảm thấy, lựa chọn rất khó, giống như làm sao cũng không đúng."

Dương Tiểu Oánh im lặng để từ điển xuống, qua rất lâu mới nói: "Cũng không phải đơn giản là chuyện đúng sai? Có đôi lúc. . . . . Có đôi lúc tở cũng đã hối hận ở chung một chỗ với Tiểu Trần, cảm thấy khi đó một lòng tốt cho anh ta khiến mình đặc biệt ghê tởm. Chỉ là, có lúc cũng sẽ hối hận, nếu quả như thật đồng ý anh ấy, cùng anh sống cùng chỗ, ít nhất bọn tở sẽ điên cuồng một lần, không giống hiện tại, nửa vơi như thế này."

Hải Nhã nghiêng đầu nhìn cô ấy: ". . . . . Cậu vẫn không chịu liên lạc với anh ta?"

Dương Tiểu Oánh thở dài một cái: "Bây giờ nói gì cũng đã muộn. Thật ra thì tình tở lại suy nghĩ một chút, tở luôn sợ mình làm chuyện sai lầm, đi lầm đường, đánh mất đi mình, chưa bao giờ thật sự tập trung vào làm cái gì, cho dù chưa đến mười năm, tở phát đạt, có tiền, đặc biệt may mắn vì lựa chọn của mình bây giờ, nhưng mà hiện tại tở một chút cũng không thấy vui vẻ."

Cái vấn đề này từ xa xưa đến nay vẫn luôn được người ta tranh luận, kết quả là thỏa mãn bản thân một ngày, hay là lâu dài, vì hạnh phúc của tương lai mà hi sinh niềm vui của bây giờ.

Cuộc sống giống như là đang lựa chọn đáp án, cũng không phải nói lựa chọn A, cũng không phải trong tương lai nhất định sẽ không thay đổi. Bất kể chọn cái nào, cuối cùng cũng sẽ phát triển theo chiều hướng không mong đợi, ai có thể nói được bản thân đến cuối cùng sẽ như thế nào?

Sau giữa trưa tức xá nóng đến giống như lòng hấp, không có điều hòa, quạt máy thổi lên đều là gió nóng, Hải Nhã không thích ứng lật người, để ở trên bàn điện thoại di động đột nhiên vang lên, Tô Vĩ gửi cho cô một tin nhắn, ngôn ngữ phong cách vẫn đơn giản như cũ, chưa bao giờ giải thích dư thừa, cũng không có một chút nào không quả quyết: "Tôi nay có chuyện, cuộc hẹn hủy bỏ."

Trong lòng Hải Nhã bỗng nhiên trống không, muốn gọi điện thoại qua hỏi tình hình như thế nào, cũng không biết nói sao. Thân phận Tô Vĩ đặc biệt, chưa bao giờ nói chuyện của mình với cô, những chuyện trong bóng tối đó, cũng không phải là chuyện quang minh gì, anh hình như không muốn nói cho cô biết, hầu hết mọi lúc, anh đều muốn giữ hình tượng trước mặt cô, hai từ còn đồ không có một chút quan hệ nào.

Loại này thái độ như vậy cuối cùng là bảo vệ hay là một loại xa cách?

Hải Nhã kinh ngạc nhìn tin nhắn đó, chợt cảm thấy một cảm giác mệt mỏi khác thường.

Ký túc không có điều hòa, bàn ghế cũ nát, vách tường hiệu quả cách âm không tốt, bản thân lại không thích ứng với việc sử dụng chung phòng tắm và nhà vệ sinh - cô chưa bao giờ giống như lúc này cố gắng thích ứng với chúng nó, vứt bỏ tất cả các loại hưởng thụ, thoát khỏi trời buộc, chỉ muốn dùng sức lực của bản thân để sống. Nhưng anh lại vẫn như vậy, không hề muốn thay đổi.

Chẳng lẽ anh thật sự muốn làm còn đồ không có nghề nghiệp gì cả đời?

Hải Nhã không muốn suy nghĩ đến vấn đề hiện thực khiến lòng người lạnh lẽo này, cả đời này lúc anh xúc động nói ra mọi chuyện, ngán giống như những sinh vật phù du, giống như là nắm tay nhau đi đến hết quãng đường đời. Nhưng mà trên thực tế vấn đề này còn khá lâu dài, mỗi một giây trôi qua đều không hề sai sót, đáng đáp khiến người khác kích động mà sinh ra lòng sợ hãi.

Khi cô 40 tuổi, vẫn có thể ngồi sau xe máy, bày ra sự phóng túng như tuổi thanh xuân lúc này sao?

Như vậy, trở về đi! Trở lại bên cạnh cha mẹ, mềm mại nhu thuận nhận lỗi, không có sự nóng nực khiến người ta phiền chán như thế này, âm thanh ồn ào, mùi vị khó chịu. gả cho Đàm Thu Lâm, làm một người vợ đúng mực, cứ như vậy cả đời.

Nhưng chú rồi trên võ đài đã bắt đầu có ý thức của mình, vươn vai chân thực của mình ra, lại muốn quay về thời điểm bị trời chặt kia một lần nữa?

cô vẫn luôn mong ước sẽ có một người thật lòng yêu thương mình cả đời, tặng cô cả đời ngọt ngào. Nhưng nếu như người này vẫn không xuất hiện, cho cô một cảm giác giống như độc được, mỗi lần chỉ cho một chút xiu, khiến cô nghiện. anh vẫn luôn như gần như xa như vậy, cô quyết tâm buông tha tất cả, lại không có được sự vui vẻ hoàn toàn.

Anh dịu dàng sẵn sàng, rất nhiều việc không cần phải nói ra miệng anh đều hiểu. vậy mà, từ trong đáy lòng, anh thật sự yêu cô sao?

Từ lúc gặp nhau đến bây giờ, hình như cô đang tự mình diễn một vai trong vở kịch?

Trong óc đột nhiên đọng tới vấn đề này làm Hải Nhã cảm thấy vô cùng sợ hãi, cô cự tuyệt tất cả các suy nghĩ có liên quan, vừa đúng lúc Dương Tiểu Oánh học thuộc xong từ đơn, Hải Nhã lập tức nói: “Tiểu Oánh, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi? Trong ký túc xá nóng chết rồi.”

Dương Tiểu Oánh hớn hờ đồng ý, ngay đến cả cô cũng có chút không hiểu nổi nóng bức trong ký túc xá, có lẽ được hưởng thụ cùng Hải Nhã nhiều năm, hưởng thụ cảm giác mùa hạ mát mùa đông ấm do điều hòa, muốn một đại tiểu thư mềm yếu như Hải Nhã phải đột nhiên thích ứng với sự khổ cực trong gian phòng ký túc xá, vậy thì cũng quá ước vọng rồi.

Tuy nói không phải chủ nhật, nhưng giữa hè nóng bức khiến cho mọi người dồn hết trong các cửa hàng, Dương Tiểu Oánh dường như ngay lập tức chui vào tiệm bánh ngọt, rút khăn ướt lau mồ hôi trên mặt, vừa than thở: “Mùa hè ở thành phố cũng quá lợi hại rồi! tớ nghĩ bên ngoài có lẽ cũng phải đến 40 độ! Bên trong ký túc xá của chúng ta, ít nhất cũng 45 độ!”

“Vậy chúng ta ở chỗ này đợi đến lúc trời tối quay về cũng được.”

Hải Nhã không yên lòng lật thực đơn, cô cũng không biết tại sao mình lại theo bản năng đến cửa hàng bánh ngọt này, mỗi lần Tô Vĩ cùng cô hẹn hò, cũng chọn chỗ này để gặp mặt. thực đơn có mấy tờ, trên mỗi trang đều viết đồ ngọt, cô đã som quen thuộc hết, chỗ ngồi gần cửa sổ kia hôm nay trống không, trước kia cô luôn ở đây chờ anh. Bây giờ suy nghĩ lại, cô là một cô gái luôn trễ hẹn, chẳng những không đến muộn, mà ngược lại lần nào cô cũng đến sớm, cho nên mỗi lần đều đến đúng giờ chờ anh.

Có lẽ Tô Vĩ cũng hiểu, tại sao mỗi lần cô đều đến trước một khắc, không có giống như cô mong đợi anh đến như vậy, bởi vì nhớ nhung, cho nên tình nguyện chờ đợi. Tiểu Vương Tử gian xảo nói: “Cuộc hẹn của tớ bốn giờ chiều, nhưng ba giờ đã đến. thời gian càng đến gần tớ càng thấy hạnh phúc. Đến bốn giờ, tớ sẽ đứng ngồi không yên, như vậy tớ mới cảm thấy hạnh phúc như vậy cũng đáng giá.”

Khi đó cô không thể nào hiểu được ý nghĩa của câu nói này, hiện tại cô đã hiểu. “Cậu muốn ăn cái gì? Tớ muốn ăn vị xoài.”

Hải Nhã khép thực đơn lại, ngẩng đầu nhìn Dương Tiểu Oánh, cô ấy lại sững sờ nhìn ngoài cửa sổ, không biết nhìn thấy người nào, Hải Nhã khua khua tay: “Tiểu Oánh? Cậu đang nhìn gì vậy?”

Cô cũng ngó đầu ra ngoài cửa sổ, cửa hàng này xây trong thành phố, bên ngoài có một lối đi nhỏ, người đến người đi, cô nhìn rất lâu, cũng không nhìn thấy ai quen cả.

"A. . . . ." Dương Tiểu Oánh lấy lại tinh thần, mờ tròng hai mắt, "Hải Nhã, lúc này hình như tớ nhìn thấy Tô Vĩ, anh ấy từ bên tầng bên kia chạy xuống.”

Hải Nhã không khỏi sững sờ, đợi đến lúc cô phản ứng kịp, thì người đã ở bên ngoài cửa hàng, đang đi xuống thang máy, nhìn khắp xung quanh để tìm kiếm.

Dương Tiểu Oánh đuổi theo luôn miệng giải thích: "Cũng có thể là tớ nhìn lầm á! Anh ấy mang theo một cô gái, không thể nào là Tô Vĩ chứ?"

". . . . . Cô gái?" Hải Nhã mờ mịt nhìn cô.

Dương Tiểu Oánh lúng túng hơn: "Chưa chắc là anh ấy! tớ nhìn thoáng qua một cái, không thể khẳng định được.”

Hải Nhã im lặng trong chốc lát, lấy điện thoại di động ra gọi cho Tô Vĩ, bình thường điện thoại vang hai tiếng là anh đã nhận rồi, thế nhưng lần này vang lên gần nửa phút, trong loa phát ra âm thanh nhắc nhở: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được." Cô không cam lòng tiếp tục gọi, trong loa nhắc nhở: “Thuê bao quý khách gọi đã tắt máy.”

Bởi vì thấy cô gọi điện tới, cho nên dứt khoát tắt máy? Đây là tình huống gì? Hải Nhã cứng người.

Dương Tiểu Oánh rất hối hận, cô chỉ nhất thời buột miệng nói Tô Vĩ đem theo một cô gái thôi mà? Cô kéo Hải Nhã về, luôn miệng nói: "Do tớ nhìn nhầm

thôi, cậu đừng suy nghĩ nhiều!"

Hải Nhã lắc đầu một cái: ". . . . . Là cô gái như thế nào?"

Dương Tiểu Oánh hỏi hận không thôi, áp ứng: "Tớ thật sự không nhìn rõ, thoáng cái đã đi rồi, hình như là tóc xoăn, dáng người không cao..."

Cô thật sự không dám nhìn vào mặt Hải Nhã, chỉ sợ Hải Nhã sẽ tức giận hoặc đau lòng, ai ngờ Hải Nhã rất bình tĩnh, cũng không nói gì. Trở lại tiệm bánh ngọt, cô tiếp tục cầm thực đơn nhìn, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy, loại yên lặng quỷ dị ngược lại khiến Dương Tiểu Oánh đứng ngồi không yên.

"Hải Nhã, cậu đang suy nghĩ gì vậy?" Dương Tiểu Oánh vừa xấu hổ lại buồn bực, "Thật đó, cậu đừng suy nghĩ nhiều, có lẽ nhìn lầm thôi."

"Không có gì." Hải Nhã cười cười với cô, "Tớ muốn vị ăn xoài, cậu ăn gì?"

Cô không quen nhìn Hải Nhã bình tĩnh như thế này, cũng giống như cô đối với Tiểu Trần trước đây... cô ra về bình tĩnh không tỏ ra cảm xúc của chính mình. Có đôi lúc cô cảm thấy bản thân rất hiểu rõ Hải Nhã, có đôi khi, cô lại cảm thấy cô chưa từng thật sự hiểu cô ấy. cuối cùng là cô ấy yếu đuối hay kiên cường? Cảm tính hay lý trí? Bản thân cô và Tiểu Trần gây gổ với nhau, cô sẽ tìm một chỗ để trút hết, chẳng hạn như lên khóc, hoặc là lên lút giấu người bên cạnh, nhưng mà cô chưa bao giờ thấy Hải Nhã khóc thầm, Hải Nhã và người khác không hề giống nhau sẽ cực kỳ chống đối, loại chống đối này sẽ không tự chịu đựng đau đớn mà dùng một phương pháp khác điên cuồng giải tỏa.

Nói thật, Dương Tiểu Oánh có chút sợ Chúc Hải Nhã như vậy.

Lần này ra ngoài đi dạo phố, tất cả mọi người có chút tê nhạt, tùy tiện ở trong khu phố ăn chút gì đó, sau đó lên xe điện ngầm đi về, lúc này có lẽ là chưa đến chín giờ, mới vừa xuống đến nơi thì đã mưa, không những không mát hơn chút nào, mà ngược lại càng nóng hơn, trong gió còn mang theo mùi tanh đặc biệt của mưa, làm người ta buồn phiền lại càng thêm khó chịu.

Dương Tiểu Oánh ăn một bụng kem, sau đó lại tham ăn mua thêm mấy xâu thịt nướng, bây giờ lại bị khí nóng bốc lên khiến cả người không thoải mái, nhìn xung quanh để tìm nhà vệ sinh, khu vực công cộng ở con đường phía sau cách 10 phút, còn quán M KFC lại cách đó cũng rất xa, cô gấp đến mức xoay quanh, dứt khoát cầm một cuộn giấy đi vào chỗ tối trong một ngõ, dặn Hải Nhã: "Trông chừng hộ tớ, có người nhớ chạy đến báo tớ."

Hải Nhã vừa bực mình vừa buồn cười, chỉ là con người có ba cái gấp, Thần Tiên cũng không còn biện pháp, cô theo lời đứng ở chỗ sáng, nhìn xung quanh, may mắn này đã bị quy hoạch và chuyển đi nơi khác, xung quanh đây hầu hết các hộ gia đình đã chuyển đi, người bình thường cũng ít đến. Đợi gần mười phút, Dương Tiểu Oánh vẫn chưa thấy đi ra, Hải Nhã lo lắng hỏi: "Tiểu Oánh, cậu có xem không? Nếu không làm được, chúng ta đi bệnh viện xem một chút?"

không có người trả lời, Hải Nhã có chút buồn bực, cất cao giọng lại hỏi: "Tiểu Oánh? Cậu làm sao vậy?"

Vẫn không có ai trả lời, Hải Nhã đột nhiên có loại dự cảm xấu, đi đến chỗ đó, trước mắt chợt hoa lên, trong chỗ tối đi ra hai bóng người, là Dương Tiểu Oánh cùng một người đàn ông trung niên lạ không cao. cô ấy về mặt hoảng sợ, quần cũng chưa mặc, cả người bị người đàn ông kia kéo vào trong ngực, trên cổ còn đặt một chiếc dao rọc giấy.

Hải Nhã hoảng sợ, cả người cũng cứng lại, chỉ nghe giọng nói khàn khàn của người đàn ông kia, hung hãn nói: "Ném điện thoại tới đây! Mau!"

Hải Nhã lập tức lấy di động để bên chân ông ta, run giọng nói: "Ông... ông đừng xúc động! Điện thoại di động và ví tiền đều đưa hết cho ông!"

cô định đem ví ném qua bên đó, người đàn ông kia hung ác gầm nhẹ: "Đừng tới đây! Điện thoại di động và ví để lại, các cô đi! không cho quay đầu lại!"

Hải Nhã đem ví đặt vào chỗ ông ta chỉ, Dương Tiểu Oánh cũng run rẩy đem ví của mình đặt xuống, sau đó cả người bị ông ta đẩy ra, lao đảo chút nữa thì ngã xuống, Hải Nhã đỡ lấy cô ấy, kéo cô ấy chạy. Dương Tiểu Oánh có lẽ bị dọa đến mức hồ đồ, vừa chạy vừa run giọng nói: "Tớ.... Tớ xuất chút nữa là kéo quần lên..."

Chưa nói hết lời, đã nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng gào lên đau đớn, hai người cũng không dám quay đầu lại, chỉ cầm đầu chạy như điên về phía trước, vừa mới chạy được mấy bước, đầu ngõ đã có rất nhiều đàn ông chạy vào, làm cho con đường chật ních, hai người bắt buộc phải dừng lại, hoảng hốt nhìn xung quanh.

không có ai nói gì với các cô, nhưng cũng không có ai nhường đường, ngược lại càng lúc càng tiến đến gần, ép hai cô lùi lại chỗ khiếp sợ lúc này, mà người đàn ông lúc này cướp của các cô bị ba bốn người thanh niên trẻ tuổi đè xuống đất, vừa gào thét vừa gọi, nghe làm người ta rợn cả tóc gáy.

"Mẹ nó, cuối cùng cũng tìm được cháu trai này rồi!"

Phía sau có một người đàn ông hùng hùng hổ hổ đi tới, một cước đá vào trên đầu hấn, giọng nói này Hải Nhã hiển nhiên cảm thấy có chút quen tai, giống như đã nghe qua ở đâu rồi.

"Ông vẫn còn có chút tình cảm nha? Mọi người hai bên nhà đều đã bị bắt, vẫn không quên liên lạc với người tình? Đến, đem chị dâu tới đây, cảm ơn cô ta! Nếu không phải là cô ta giúp một tay, chúng ta cũng không biết bao lâu mới có thể tìm được lão Tiền!"

Người kia vẫy tay đối với người kia bên đường, Hải Nhã hí hóp nhìn lại, vừa đúng lúc nhìn thấy một bên gò má bị chiếu sáng, suýt nữa gọi ra - người này không phải tiểu Minh sao? Người có quan hệ rất tốt với Tô Vĩ là Tiểu Minh mà!

Còn phía bên kia dưới đèn đường, một người đàn ông khác hướng với cô là, Tô Vĩ. Anh một tay cầm thuốc lá, đứng bên cô gái tóc xoăn, một cô gái không cao, nhìn qua cô lẽ hơn ba mươi tuổi, cô ta hình như bị hai người cầm lấy cánh tay, vẻ mặt hoảng sợ, ngoảnh sang nhìn lão Tiền đang bị bắt bên kia, rồi lạnh ngoảnh sang nhìn Tô Vĩ, rõ ràng không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Tô Vĩ hút xong nhả ra ngậm khói cuối cùng, vút đầu thuốc lá trên mặt đất, lấy chân dẫm lên, cười với cô ta: "Cảm ơn chị dâu giúp một tay, cuối cùng tìm được ông ta."

cô ta như bừng tỉnh hiểu ra: "Anh lừa tôi?! Phải trả tiền cái gì, là anh gạt tôi?!"

Tô Vĩ không trả lời, quay đầu lại nói: "Chặn lại miệng của cô ta lại."

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Miệng của cô gái kia bị bịt chặt, không riêng gì cô ta, Hải Nhã chỉ cảm thấy trên cổ căng thẳng, có một tên lưu manh trẻ tuổi từ phía sau bóp chặt cổ cô, một tay ướt mồ hôi dùng sức bịt kín miệng cô, cô vừa sợ hãi vừa căm tức, ra sức giãy giụa, chọc cho tiểu tử kia liên tiếp cảnh cáo: "Con mẹ nó có cử động một cái nữa thử xem?!"

Bên cạnh Dương Tiểu Oánh cũng bị người khác bịt mồm, đối phương chắc là sợ bọn họ hét chói tai hoặc là chạy trốn dẫn tới phiền phức gì, ví và điện thoại di động của hai cô đã sớm bị mấy tên kia lấy từ trên người của lão Tiền, bên trong có một tên lưu manh hung dữ cầm lấy ví tiền của hai cô lấy ra chứng minh thư từ trong ví ra, đến gần phía đèn đường nhìn kỹ, uy hiếp: "Tên và địa chỉ chúng ta đều biết, chuyện ngày hôm nay nếu là dám nói ra, giết cả nhà hai cô!"

Nói thật, tên đó mặc áo sát nách, bộ mặt tàn nhẫn, trên người còn có hình xăm, nói chuyện mang theo giọng điệu của phim Hongkong kiểu cũ, bình thường trên đường nhìn thấy người như vậy, người bình thường cũng sẽ cười cười, cảm thấy người kia chắc chắn là bị bệnh tâm thần, nhưng mà chỉ khi giọng nói này thật sự nói với mình, vừa đúng lúc gặp hoàn cảnh như vậy, mọi người sẽ cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Dương Tiểu Oánh đã sợ quá khóc, Cô ấy cũng thấy được Tô Vĩ, nhìn Hải Nhã như đang cầu cứu, hi vọng cô nói mấy tiếng để Tô Vĩ phát hiện ra họ, nhưng Hải Nhã ngưng giãy giụa, không nhúc nhích nhìn mọi chuyện tàn khốc sắp xảy ra trước mặt.

Tiểu Minh đứng đối diện Lão Tiền, cười híp mắt nhìn ông ta, lão Tiền bị bốn, năm thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng đè ở trên đất, băng dán ngăn miệng lại, giống như con chó chết, mặc kệ tiểu Minh nói gì, ông đều không để ý, lộ ra bộ dáng lộn xộn chết không sợ phỏng nước sôi. Tiểu Minh cười hỏi: "Lão Tiền, tôi hỏi ông chuyện này! Ông ở nhà ăn cơm, bên ngoài kiếm tiền, trong quán bar đâm người, dùng cái tay kia?"

Lời hỏi ra miệng, Hải Nhã đã có một loại dự cảm xấu, lão Tiền cũng bắt đầu kích động, giãy giụa càng ngày càng hung, miệng ông ta bị băng dán che kín không cách nào nói chuyện, chỉ có thể từ trong cổ họng phát ra khàn khàn tiếng ư ừ. Tiểu Minh bừng tỉnh hiểu ra: "A, ông thuận tay trái? Vẫn luôn dùng tay trái? Vậy cũng được, anh em ta từ trước đến giờ dễ nói chuyện, về sau ông cố luyện làm sao để dùng tay phải ăn cơm, được rồi?"

Nói xong chính anh ta cũng cười, đứng lên lui hai bước, nhún nhún vai: "Không nói nhiều lời! , chặt hai ngón tay của ông ta."

Loại máu tanh như thế này dĩ nhiên không cần đến những người dẫn đầu như bọn họ ra tay động thủ, tên lưu manh hung dữ mang hình xăm lúc này từ trong túi tiền lấy ra một kim, hung hăng khì thế đi qua. Hải Nhã gắt gao nhắm mắt lại, chợt nghe Tô Vĩ nói: "Được rồi, người cậu mang người về tiễn hành, đừng làm chỗ này."

Tiểu Minh thở dài một tiếng: "@#%\$#@, thật không đã nghiền!"

Anh ta nói một tiếng rút lui, đám côn đồ kia khiêng lão Tiền như một làn khói chạy đi về hướng khác của ngõ, anh đi đến trước mặt cô gái tóc xoăn, vẻ mặt hòa ái dễ gần dặn dò: "Chị dâu, cô cũng là người biết chuyện, tôi cũng không nói nhiều làm gì, cô hiểu chứ, có cơ hội lại mời cô uống trà."

Cô gái kia đã sớm bị sợ đến mức mềm nhũn, bị người ta buông ra sau co quắp trên mặt đất, tiểu Minh dịu cô nói: "Không có chuyện gì chứ chị dâu? Muốn tôi tiễn tiễn chị không?"

Cô ta dùng tốc độ sét hất tay ra, liền lăn một vòng chạy, ngay cả đầu cũng không dám quay lại, tiểu Minh hắc một tiếng: "Chạy trốn vẫn còn rất mau!" Anh ta quay sang phía bên hai cô gái bị giữ bên này, thuận miệng hỏi: "Làm gì vậy? Còn không để họ đi!"

Nói xong đột nhiên sững sờ, cho đến vào lúc này anh mới nhìn thấy cô gái bị bắt là Hải Nhã, tiểu Minh theo bản năng vỗ đùi, trong lòng kêu một tiếng hồng bét, nhưng mà trên mặt lại không biểu hiện gì, dẫn bọn côn đồ đuổi nhanh theo Tô Vĩ, ghé vào tai anh nói mấy câu, Tô Vĩ ngừng một chút, nhưng không quay đầu lại, bóng dáng dần dần từ từ mất hẳn ở trong bóng tối.

Hải Nhã sững sờ một lát, vội vàng đỡ Dương Tiểu Oánh, cô ấy đứng ở bên tường cũng không nhúc nhích, toàn thân phát run, nhìn tình hình thật không

tốt, Hải Nhã lúi cô ấy mấy cái, hỏi: "Tiểu Oánh cậu không sao chứ?"

Dương Tiểu Oánh âm thanh buồn buồn: ". . . . . Tớ không đứng nổi."

Hải Nhã dùng sức kéo: "Mau dậy đi, chúng ta trở về."

Dương Tiểu Oánh ngẩng đầu nhìn cô một cái, trong đôi mắt tất cả đều là tia máu, ánh mắt làm người ta có chút sợ hãi.

". . . . . Cậu đương nhiên là không sợ, đó là bạn trai cậu." cô ấy dùng giấy húng hăng lau nước mắt, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào, "Tớ chưa từng trải qua chuyện này, làm sao có thể so sánh với cậu được!"

Hải Nhã trầm mặc, Dương Tiểu Oánh ngồi xổm trên mặt đất rất lâu, mới chậm rãi đứng lên, đỡ tường đi về phía trước, hai người một trước một sau từ từ ra khỏi ngõ hẻm, đi chưa được mấy bước, phía sau đột nhiên có người gọi cô: "Hải Nhã."

Là giọng của Tô Vĩ, Hải Nhã cả người cứng ngắc, quay đầu lại vội vã nhìn anh một cái: ". . . . . Em muốn trở về ký túc xá."

Tô Vĩ dùng một chút: "Cho anh năm phút."

"Có chuyện lần sau nói."

Hải Nhã đỡ lấy tay Dương tiểu Oánh, nhắc chân phải đi, cô ấy đẩy cô ra, cười khổ: "Tớ chịu không nổi rồi. . . . . Các người buông tha cho tớ à!"

Cô ấy nhắc chân chạy về phía trước, đúng lúc đối diện đầu đường có mấy nam sinh viên ĐH năm 3 quen biết, có lẽ mới vừa từ tiệm internet trở về, Dương Tiểu Oánh chạy tới theo chân bọn họ cùng đi, cũng không quay đầu lại.

Hải Nhã im lặng nhìn bóng lưng cô ấy, trong lòng lạnh lẽo dần dần bắt đầu tràn lan.

Cục diện như thế nếu phát sinh trong tình huống bình thường, sẽ không có ai có thể thấy được tương lai của cô và Tô Vĩ, so về tính cách, hình dáng bên ngoài, tiền bạc cũng không có quan hệ gì hết, mà là rõ ràng một trắng một đen, ở cùng với anh, giống như rời bỏ toàn thế giới, trước kia cô mơ hồ chưa thật sự trải nghiệm cảm giác kia là gì, vào giờ phút này, hoàn cảnh này, cô cuối cùng cũng đã hiểu sâu sắc.

Hải Nhã dừng ở ven đường, nhìn Tô Vĩ, bóng dáng của anh trước sau như một, giống như khối rất khó nắm bắt, luôn mờ ảo trong màn đêm. Trong lòng cô lạnh lẽo càng ngày càng nặng, cô cảm thấy mình giống như là bị toàn thế giới vứt bỏ, cùng người này bên nhau, tất cả những cố gắng trước kia của cô cũng trở nên buồn cười như vậy, giống như cô liều mạng phấn đấu, chỉ là vì bóng đen tối trên người anh cắn nuốt.

Có lẽ nỗ lực chỉ có một mình cô, từ đầu tới cuối, Tô Vĩ không hề có ý nghĩ thay đổi. Sự cố năm 17 tuổi ấy, đã đem tất cả hi vọng của anh phá tan, anh bây giờ nhìn dụi dụi lạnh lùng, cũng không phải nghĩ thông rồi, trôi chảy, mà là năm tháng đem những nỗi giận và chông gai của anh bao lại mà thôi.

Anh có lẽ chưa bao giờ nghĩ đến tương lai muốn như thế nào, phóng xe máy nhanh như chớp, người nào phá hư quy tắc thì bẻ ngón tay của người đó, ngồi ở trong nhà chờ đàn em của anh đưa phí bảo kê đến – anh thích cuộc sống không cần giữ nguyên tắc của một nhân dân, bị trào lưu vứt bỏ xa cách, chạy ở bên cạnh thiện ác.

Có rảnh, nhớ đến cô, thì gọi điện thoại cho cô, hai người hẹn nhau đi ăn cơm, thậm chí lên giường. Nếu không rảnh, liền ném cô sang một bên, mấy ngày liền không thấy bóng dáng đâu, cũng không có tin tức gì.

Hải Nhã nhớ tới Tô Vĩ đã từng hỏi cô "Em xem anh là gì vậy?", hiện tại, cô cũng chỉ muốn hỏi anh Tô Vĩ, ở trong lòng anh, em rốt cuộc là gì?

Anh yêu cô sao? Từ đầu đến giờ, người chìm đắm luôn là cô, lúc đầu cô bị hấp dẫn bởi cuộc sống bí ẩn của anh hoàn toàn khác cô, có thể cảm thấy hít thở không khí cũng rất thoải mái. cô bản khoăn, động lòng, đau đớn, vui sướng cực độ, quyết tâm buông tha tất cả nắm tay anh đứng cầm - trận này chính là tình yêu khắc cốt ghi tâm của cô. cô bây giờ không còn dám khẳng định, anh cũng đi vào bên trong đó, cùng cô theo đuổi thú vị của trò chơi này?

Chúc Hải Nhã đã không còn là một cô gái bé nhỏ yếu đuối sợ hãi của một năm trước đây, cô đã lớn, người lớn luôn muốn mình lớn lên, nếu nhiều hơn thì chính là nhiều hơn trước kia nhiều vấn đề thực tế, đặc biệt là cô muốn thắng lợi cả hai đường, vừa muốn yêu một cách điên cuồng, vừa muốn có một tương lai tốt đẹp.

".....Anh muốn nói gì?" Hải Nhã nhìn anh, hỏi.

Tô Vĩ cúi đầu, im lặng châm một điếu thuốc, khói mù chậm rãi tản ra.

"Dọa em sợ rồi." Anh không bước đến, chỉ đứng cách đó ba bốn bước chân, đây là một khoảng cách an toàn có chút xa, "Anh không muốn để em biết những chuyện này."

Hải Nhã thần thờ gật đầu: "Ừ, em hiểu."

cô hiểu tại sao anh lại không bao giờ nói với cô những chuyện này, nói như thế nào đây? nói anh làm sao để thu phí bảo kê? Làm cách nào để đuổi giết những người vi phạm quy tắc, dùng kim bẻ gãy ngón tay của bọn họ? cô buồn cười, nhưng mà nó khiến cô rợn cả người, đây không phải là một trò cười mà là sự thật?

"Hải Nhã." Anh nhỏ giọng kêu cô, "Em đang suy nghĩ gì vậy?"

Lúc trước chưa gặp Tô Vĩ, cô nghĩ rất nhiều, muốn đem chuyện Đàm Thu Lâm nói cho anh biết, muốn đem chuyện của cha mẹ nói cho anh biết, cô muốn gặp anh như thế nào, chỉ cần thấy được anh, trong lòng sẽ rất yên tĩnh, tất cả đều đáng giá. Nhưng cô bây giờ không muốn nói bất cứ điều gì.

"Em mệt rồi, muốn trở về ngủ." cô miễn cưỡng cười cười với anh, "Anh.....Hình như rất bận, xong việc có thời gian...."

"Chờ một chút." Tô Vĩ ngắt lời cô, "Chờ một chút, Hải Nhã."

"Em mệt rồi." Hải Nhã mệt mỏi nhìn anh, "Cực kỳ mệt mỏi."

cô xoay người, nhắc chân đi về phía trước, ánh đèn u ám treo ngược, trên đường còn lẻ tẻ mấy người đi lại, cô cảm thấy toàn bộ thế giới giống như chỉ còn lại một mình cô.

"Anh đã lấy 20 vạn." Tô Vĩ đột nhiên mở miệng, "Em thích cửa hàng gì? Cửa hàng bán hoa? Tiệm bánh ngọt? hay buôn bán gì?"

Hải Nhã đột nhiên dừng bước lại, quay đầu nghi ngờ nhìn anh: ".....anh nhận tiền trị bệnh của chú anh?"

Tô Vĩ đột nhiên cười, phun ra một ngụm khói: "Là bản thân anh, muốn thoát khỏi cái vòng này, phải có một tiền gửi ngân hàng."

"Thoát, thoát khỏi..." Hải nhã có chút không phản ứng kịp, bắt đầu nói lắp.

"Ừ." Anh chậm rãi mà tới gần, "Anh đã tính toán bắt được lão Tiền, sau khi đòi công đạo lại cho bọn đàn em, sẽ thoát khỏi cái vòng này. Mở quán bar có được không?"

Hải Nhã đối với hai từ quán bar này có chút ám ảnh, theo bản năng lắc đầu: "Đừng...."

cô giống như nằm mơ vậy, phản ứng với mọi chuyện rất chậm, trong chốc lát suy nghĩ muốn đi, lát sau lại đứng lại, không biết là vui hay buồn.

"Vậy thì tiệm bán ngọt." Tô Vĩ vứt tàn thuốc, giơ tay lên vuốt ve gò má nóng bỏng của cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, "Đừng nghĩ lung tung, Hải Nhã, đừng chạy."

Hải Nhã bật cười, Tô Vĩ mở tiệm bánh ngọt cái khái niệm này chẳng biết tại sao đều khiến cô muốn bật cười, nhưng cười cười, hốc mắt của cô lại bắt đầu nóng lên, trong cổ họng đau nhức vô cùng, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

"Em... Em muốn suy nghĩ một chút.... Để cho em suy nghĩ một chút...."

cô dùng sức lau chùi sạch nước mắt, nhưng nước mắt cứ chảy ra, làm sao cũng lau không khô được. Phút chốc địa ngục, phút chốc Thiên đường, anh thì ra thật sự có ý nghĩ thoát khỏi cái vòng máu me và tàn khốc, giống như thật sự vì cô vậy. Dương Tiểu Oánh hốt hoảng chạy trước mắt cô, cha mẹ cô tức giận ánh mắt thất vọng vẫn chần chừ như trước, mà thân phận của Tô Vĩ cũng khiến cô lo lắng, sợ sệt không thể gạt đầu bừa được, những chuyện này đều làm cô khôn khổ, cô cũng không thể hoàn toàn quên được, cho dù đến lúc này, cô cũng không thể hoàn toàn quên được, cô cũng không thể hoàn toàn giải thoát, đáy lòng vui mừng không có cách nào đè nén, giống như núi lửa phun trào mãi không dứt.

cô là một cô gái ích kỷ đến mức độ nào.

"Đừng để quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút," Tô Vĩ che ánh mắt cô lại, "Để cho anh đến, anh chính là một người khôn nạn, cái gì cũng không sợ."

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Cả đêm hôm nay Hải Nhã không hề ký túc xá, có lẽ là trốn tránh, cũng có lẽ có một lý do gì khác.

Cô bị sợ hãi, giống như trước đây cô muốn thoát khỏi tình cảnh bị khống chế, giờ phút này cô một lần nữa thoát đi thực tế tàn khốc này, không hiểu, ánh mắt giễu cợt. Đáy lòng cô có một chút hưng phấn, vì câu nói kia của Tô Vĩ "Thoát khỏi", cô cảm thấy cô giống như nữ chính trong cuốn tiểu thuyết, tất cả mọi người phản đối cô và Tô Vĩ ở bên nhau, nhưng cuối cùng bọn họ sẽ ở cùng nhau, cả đời, trải qua cuộc sống vui vẻ thoải mái.

Dọc theo đường đi, cô đều mỉm cười, không nhìn được cười, thậm chí cho đến lúc đến nhà Tô Vĩ. Cô vẫn không cách nào ngừng được nụ cười.

"Còn đứng đó làm gì?"

Một đôi tay ươn ướt ôm lấy khuôn mặt cô, Hải Nhã hốt hoảng, Tô Vĩ hình như moi tắm rửa xong, trên tóc còn chảy vài giọt nước. Anh bẹo mặt cô, rõ ràng, tối nay tâm trạng của anh rất tốt.

Hải Nhã hé miệng, cô có vô số lời muốn nói cho anh, Đàm Thu Lâm bị thương nằm viện, cô và cha mẹ hoàn toàn cắt đứt, Dương Tiểu Oánh bị kích thích đi rồi, chỉ còn một mình cô cô đơn một mình, những chuyện này cũng không phải là chuyện gì vui vẻ, thậm chí còn có chút cảm giác làm người ta đau nhức không thôi, nhưng cô bây giờ đang cười, có một cảm giác vui vẻ kỳ lạ đang chi phối cô. Cô nhìn Tô Vĩ, tâm trạng như vậy là anh mang lại cho cô, khiến cảm giác hạnh phúc bất thành linh xảy ra của cô vẫn luôn được duy trì.

Thế nhưng anh lại nở nụ cười với cô, vò rối tóc của cô: "Cô bé ngốc, đi tắm ngủ."

Hải Nhã cảm thấy lòng bàn chân giống như đang giẫm ở trong mây, cô thực sự muốn giờ phút này niềm vui của cô có thể kéo dài đến vĩnh cửu. Cô thậm chí đã có thể đoán được tiệm bánh ngọt có thể trang hoàng như thế nào, tường sơn màu vàng, phía trên hoa văn màu xanh da trời, bàn ghế sạch sẽ màu trắng, phía trên trái chiếc khăn trải bàn hình vuông, giống như mọi chuyện mà bọn họ suy nghĩ ngày mai sẽ biến thành sự thật, những thứ thuộc về cô và Tô Vĩ, cửa hàng của bọn họ.

Không có tiếng xe máy đình tai nhức óc, cũng không có những tưởng tượng hoang đường về đại ca và đàn em trong giang hồ, bọn họ sẽ sống một cuộc sống vợ chồng hạnh phúc, cần cù vì cuộc sống mà tất bật, mỗi ngày về nhà có thức ăn nóng hổi để ăn, ăn cơm xong có thể ngồi quây quần nói rất nhiều chuyện, họ sẽ sinh một đứa trẻ đáng yêu, bất kể là trai hay gái. Cứ như vậy cho đến lúc già đi, có thể giao tiệm bánh ngọt cho con trông nom, cô và Tô Vĩ tóc bạc, tháng ba vào mùa xuân bọn họ nắm tay đi bộ ở dưới tán dương liễu, nhớ lại tuổi trẻ nông cuồng đủ mọi chuyện lý thú.

Áo tường ngọt ngào ảo khiến cho hai gò má cô ửng hồng, vội vã tắm xong vào phòng ngủ tìm Tô Vĩ, lại phát hiện anh đã nằm ở trên giường ngủ thiếp đi. Màn hình máy tính vẫn còn sáng ở đầu giường, phim chưa chiếu hết, ánh sáng lóe lên làm nổi bật khuôn mặt anh khi ngủ, Hải Nhã nhẹ nhàng ngồi bên cạnh anh, đem bộ phim chưa xem xong tắt đi.

một đôi tay bỗng nhiên ôm thật chặt vòng quanh eo cô, Tô Vĩ từ phía sau ôm lấy cô, mặt áp vào eo cô, hơi thở nóng rực, giọng nói vẫn còn mang chút buồn ngủ: "Tại sao không nói lời nào?"

Hải Nhã giọng nói rất thấp: "Em.... Hôm nay đã gặp Đàm Thu Lâm và cha mẹ rồi."

Anh không trả lời, cũng không còn hỏi nữa.

"Đàm Thu Lâm cậu ta... Bị thương rất nghiêm trọng, vẫn còn ở trong bệnh viện. Cha mẹ em cố ý chạy đến thành phố N cùng nhau chăm sóc cậu ta." Hải Nhã cầm tay của anh, vô thức siết chặt ngón tay của anh, "Hình như quán bar cậu ta mở có buồn bán ma túy.... Chuyện."

Tô Vĩ phát ra tiếng cười khê không rõ ý tứ, không biết là đang cười Đàm Thu Lâm ngây thơ, hay cười cậu ta mở quán bar mà lại dính dáng đến ma túy.

"Chuyện lần này có lẽ có thể cho cậu ta một bài học..." Hải Nhã không muốn nói quá nhiều chuyện về Đàm Thu Lâm, bất kể như thế nào, cậu ta cũng bị thương nặng như vậy, cùng với chuyện lúc đầu cô sợ phiền phức cũng có liên quan, nhưng trong lòng cô đối với anh cũng đã lạnh lùng, nhưng ngay đến cả ấy này sinh ra cũng khiến cô cảm thấy không khỏe, cô đối với sự vô tình của bản thân cũng cảm thấy xa lạ.

"Sau đó, ừ, sau đó.... em đem chi phiếu trả lại cho cha mẹ." cô cố gắng dùng giọng điệu lạnh nhạt để nói đến vấn đề này, thậm chí còn cười cười, "Sau này phải học hành thật tốt làm việc chăm chỉ, nhanh chóng đem tất cả nợ của gia đình trả hết."

Tô Vĩ vẫn không nói lời nào, Hải Nhã kinh ngạc nhìn trần nhà tối như mực, rèm cửa sổ kéo lên được một nửa, ánh sáng màu vàng của đèn đường chiếu sáng cả một đoạn đường tối cô cảm thấy sự hứng khởi và nhiệt tình và vui vẻ như bọt biển tan vỡ.

Đúng, cô muốn trở thành một Chúc Hải Nhã hoàn toàn mới, không muốn cuộc sống bị điều khiển, không muốn ép buộc bản thân trở thành một đứa bé hoàn mỹ, cô có ước mơ, cô muốn thi làm phiên dịch viên cao cấp, tìm một công việc tốt, tự nuôi mình, trả lại tiền nhà họ Chúc thiếu nhà họ Đàm.

cô không còn phải một mình cô độc một người nữa, Tô Vĩ từ nay sẽ ở bên cô, nhưng chính bởi vì như vậy, cô lại càng cảm thấy thực tế tàn khốc và rất áp lực. Tắm vài che bị kéo xuống, cô thấy rõ con đường phía trước mình đi rất gian nan.

Dương Tiểu Oánh lúc rời đi ánh mắt còn mang theo một chút không hiểu và chán ghét, còn có vẻ mặt tàn khốc và lời nói cay nghiệt của cha mẹ, từng chuyện từng chuyện hiện lên trước mắt cô, cô nỗ lực vì bản thân xây dựng sự nhiệt tình và hi vọng giống như một tòa lâu đài dễ dàng tan vỡ.

Tương lai không biết rõ khiến cô thật sự sợ hãi, cô thật sự muốn trốn chạy tất cả mọi thứ quen thuộc ở đây, rời xa cha mẹ và bạn bè? cô ngủ trên chiếc giường không quen thuộc, căn phòng trống trải mà xa lạ, thậm chí Tô Vĩ đang nằm phía sau lưng cô cũng trở nên xa lạ, tất cả từng bước thoát khỏi ước mơ thực tế của cô.

Sau này mỗi một phút mỗi một giây, trên con đường thực tế, sẽ không có gì để bỏ qua nữa, nếu như cô đã bỏ xuống, thì cô sẽ luôn luôn bỏ qua như vậy.

Tô Vĩ chợt ngồi dậy, cả người nặng nề nằm ở trên lưng cô, đem mái tóc dài đang ướt của cô vạch ra, đôi môi nóng bỏng nhẹ nhàng dừng trên cổ cô, giọng của anh nghe có chút mơ hồ: "Tiệm bánh ngọt, muốn lấy tên gì?"

Bờ môi của anh ươn ướt, Hải Nhã chỉ cảm thấy nhột, không kim được cười lên: "Chưa, còn chưa nghĩ ra."

Tô Vĩ cười khê, bàn tay thật sâu dò vào trong T-shirt của cô, Hải nhã phát ra tiếng rên khê, chuyện quan hệ nam nữ, cô vẫn còn chưa quen, không thể nhanh chóng quen được, theo bản năng muốn ngăn cản tay của anh, nhưng ngăn lại phía trên lại không ngăn được phía dưới, trong chốc lát cả người cô

đã mềm nhũn, lửa tình bị đốt lên toàn thân cô rã rời, cô không cách nào đè nén âm thanh của mình, chỉ có nhẹ nhàng cắn bờ vai của anh, run lấy bầy.

"Hải Nhã." Tô Vĩ để trán mình chạm vào trán cô, thờ hồn hèn gọi cô, "Tiệm bánh ngọt, gọi là Hải Nhã đi."

Cô thật sự nhịn không được muốn cười: "Không cần, rất kỳ."

"Ái (Yêu)Nhã? Luyến(Lưu luyến) Nhã? Mộ(yêu thích) Nhã?" Anh nhất định là cố ý, cố ý để khiến cô trở nên vui vẻ, cười không ngừng, cười đến mức mặt đỏ rực, những bộ quần áo vướng víu trên người không biết từ lúc nào đã biến mất.

"Tur (suy nghĩ) Nhã? Thương Nhã?" Anh vẫn còn tiếp tục, Hải Nhã buồn cười, còn muốn khóc, cuối cùng chỉ có cách ôm lấy anh, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Tô Vĩ, Em yêu anh."

Cô hình như chưa bao giờ nói với anh những từ này, ba chữ đơn giản mà phổ biến nhất, ở trên tiểu thuyết hay điện ảnh đều nói đến phát chán, mà giờ phút này cô lại không nhịn được nói ra, cô đã chia tay không biết rõ bản thân đau lòng hay vui vẻ, trước mắt hoàn toàn mờ hồ.

Anh ngừng một chút, chợt cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô, giọng nói của anh chưa bao giờ dịu dàng như vậy: "Không phải sợ."

Hải Nhã không nhớ mình đã ngủ từ lúc nào, từ lúc chào đời đến nay lần đầu tiên cô cảm thấy thỏa mãn như vậy, con rối thoát ly khỏi sân khấu rực rỡ và lộng lẫy, bắt đầu chảy máu và thịt, cô cảm thấy mình dần dần trở nên hoàn chỉnh. Tình yêu điên cuồng và một tương lai tốt đẹp, mọi chuyện như vậy hai bên đều có lợi, cũng không phải chỉ dựa vào suy nghĩ lung tung của cô, mọi chuyện rối loạn cô cũng cảm đã chạm đến được. con đường sau này nhất định rất khó khăn, biết là sợ hãi nhưng vẫn kiên trì bước đi, đây là lớn lên, không sợ hãi chính là vì ngây thơ.

Cô cũng không biết mình ngủ bao lâu, cho đến khi có mùi thức ăn mê người bay đến, đem toàn bộ giấc mơ của cô đuổi đi, cô lúc này mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, rèm cửa sổ đã khép lại, gian phòng ánh sáng mờ mờ, trong phòng bếp truyền đến tiếng nồi xào thức ăn và nồi nấu ăn va vào nhau, còn có mùi thơm đang lan tỏa.

Tô Vĩ đang nấu cơm sao? Cô nửa ngủ nửa tỉnh sờ về phía chiếc tủ đầu giường, tìm được điện thoại di động mở ra xem, đã mười hai giờ trưa rồi, hôm nay cô ngủ nướng rất muộn .

Hải Nhã vội vàng ngồi dậy, điện thoại di động nhắc nhở có một tin nhắn chưa đọc, mở ra lại phát hiện là Dương Tiểu Oánh gửi đến, lòng của cô đột nhiên chìm xuống, nhớ đến ánh mắt không hiểu xem lẫn chán ghét của Dương Tiểu Oánh đêm qua, cô lại có cảm giác không dám nhìn nội dung tin nhắn.

Nhưng mà ngoài dự đoán của cô, Dương Tiểu Oánh nhắn tin rất đơn giản, chỉ có bảy chữ: "Hải Nhã, ngày hôm qua xin lỗi."

Cô bật cười, trong lòng có một loại ấm áp và cảm động, nhìn đi, cô cũng không phải hoàn toàn bị thế giới vứt bỏ.

Cô lập tức trả lời: "Không sao, buổi chiều đi làm gấp, đừng đến muộn."

Rất nhanh nhận được tin nhắn trả lời của Dương Tiểu Oánh là một icon tươi cười, tâm tạng của Hải Nhã rất tốt, mặc quần áo tử tế xuống giường kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời mùa hè nóng bỏng không keo kiệt chút nào rải đầy gian phòng, hôm nay là một ngày nắng gắt.

Giống như là nhận thấy được cô đã thức dậy, giọng nói của Tô Vĩ vang lên ở trong phòng khách: "Hải Nhã, chuẩn bị ăn cơm."

Hải Nhã nhanh đi phòng tắm rửa mặt, cô quả nhiên đã quen được nướng chiều từ bé, ngủ nướng không nói, còn để Tô Vĩ nấu cơm cho cô, xấu hổ xấu hổ.

Đồ ăn tiêu chuẩn ba món mặn một món canh, nắm Khẩu Bắc nướng tây, thịt bò nấu với cà chua, rau trộn rong biển, còn có một bát canh mướp nấu với hải sản, cách bài trí vẫn không ôn lăm, nhưng cũng coi là phong phú. Hải Nhã vừa ăn, vừa lúng túng bày tỏ: "Cái đó. . . . . Lần sau, lần sau có cơ hội để em làm cơm nhé."

Tô Vĩ cười không nói lời nào, tâm trạng của anh hình như thật rất tốt, từ tối hôm qua sau khi nói với cô về chuyện mở tiệm bánh ngọt, mặc dù không nói nhiều, nhưng thái độ rất dịu dàng, số lần cười cũng nhiều hơn.

"Anh hôm nay không ra ngoài à?" Hải Nhã hỏi, anh bình thường rất ít khi ở nhà đợi.

"Chiều đi xem địa điểm." Anh uống một hớp canh.

Địa điểm? Hải Nhã sừng sốt một chút, không hiểu.

Tô Vĩ giọng nói bình tĩnh: "Nơi để mở tiệm bánh ngọt Hải Nhã."

Mặt của cô đỏ lên, trong lòng vui vẻ khó nói nên lời, ngập ngừng rất lâu: "Đừng kêu cái tên này. . . . ."

"Hôm nay trở về tức xá sao?" Tô Vĩ đột nhiên hỏi, hình như còn có một ít ý xấu ẩn trong lời nói.

Hải Nhã trên mặt đỏ mặt còn chưa có hết, anh nói câu này khiến mặt cô càng đỏ hơn, giận dữ làm nũng nhỏ giọng nói: "Đương nhiên là trở về rồi! Em vẫn đang là một sinh viên đó."

"Ừ. . . . ." anh phát ra âm thanh giống như là đang tiếc nuối, "Đáng tiếc."

Hải Nhã cũng không còn tâm tư ăn cơm, tất cả mọi chuyện không phải là mơ chứ? Có khi nào cô đột nhiên tỉnh lại, phát hiện tiệm bánh ngọt cũng chỉ ảo tưởng của riêng mình? Còn Tô Vĩ vẫn một lòng muốn làm một kẻ lưu manh, vẫn muốn chém giết, chưa bao giờ có kế hoạch về tương lai? Cô đối với cảm giác hạnh phúc đột nhiên xuất hiện ngập tràn trong lòng, vừa tràn đầy xúc động, lại vừa lo sợ và lo lắng.

"Buổi chiều anh đi chọn địa điểm được không?" Tô Vĩ múc cho cô một chén canh, hỏi.

Hải Nhã lập tức gạt đầu, sau đó lại tiếc nuối lắc đầu: "Buổi chiều em muốn đi làm, mãi cho đến buổi tối, ngày mai đi xem được không?"

Tô đang muốn nói chuyện, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên, anh cúi đầu liếc mắt nhìn số điện thoại gọi đến, sắc mặt có biến hóa rất nhanh, qua một lúc lâu mới nhận: "Chú."

Là chú của anh gọi đến? Hải Nhã nhìn anh đi nhanh vào gian phòng đóng cửa lại, cô muốn đến nghe bọn họ nói gì, nhưng lại cảm thấy như vậy không hay lắm, đợi khoảng 20 phút, cửa phòng rốt cuộc mở ra, Tô Vĩ về mặt bình tĩnh, không nhìn ra điều khác thường gì, trở về ngồi xuống nhanh chóng ăn xong cơm, nói: "Mấy ngày nay có chút việc, xin lỗi Hải Nhã, chỉ có thể đợi lần sau rảnh rồi chúng ta lại đi xem địa điểm được."

Hải Nhã vội vàng lắc đầu: "Không có gì. . . . . chú của anh ông ấy xảy ra chuyện gì à?"

Tô Vĩ im lặng không nói, cho đến cơm nước xong thu dọn chén đĩa hết, anh mặc thêm áo khoác, mới mở miệng: "Người bạn họ Đàm đó mở quán bar buôn bán thuốc phiện, người đứng đầu là lão Dục, trước mắt anh ta đã bỏ trốn, cảnh sát muốn điều tra nên gọi ông ấy đến tìm hiểu một số chuyện, anh đi xử lý một số chuyện."

Thấy anh chuẩn bị ra ngoài, Hải Nhã gọi anh: "Tô Vĩ!"

Cô cũng không biết gọi anh lại làm cái gì, tối hôm qua bọn họ bắt được lão Tiền sử dụng biện pháp rất đáng sợ, anh chẳng lẽ lại muốn dùng phương pháp như vậy để bắt lão Dục? Anh không phải nói, chuyện lão Tiền là chuyện cuối cùng rồi à?

Tô Vĩ nhìn chằm chằm cô một cái, trên mặt hiện ra nụ cười trấn an.

"Yên tâm" Giọng nói anh dịu dàng, cửa nhanh chóng khép lại, anh đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Trong phim ảnh và tiểu thuyết thường xuất hiện loại tình tiết này, một khi hai người yêu nhau một bên hứa hẹn làm xong một chuyện cuối cùng thì có thể chung sống hạnh phúc bên nhau, vậy anh/cô sẽ trước khi hạnh phúc đến sẽ xảy ra sự cố, dẫn đến người xem sẽ đau lòng rơi nước mắt và than thở.

Hải Nhã cả một buổi chiều lúc đi làm ở quán cà phê tỉnh thần có chút không tập trung, thậm chí hóa đơn cũng viết sai nhiều lần, Dương Tiểu Oánh thay cô xin lỗi rất nhiều lần, một lần cuối cùng lại trốn không được, khách gọi một ly nước trái cây 10 tệ, cô lại ghi thành một bữa ăn 50 tệ, lúc đưa thức ăn lên còn làm đổ ly nước lên người khách, vị khách kia hơn 40 tuổi cả chiếc váy đều bị ướt, nữu lầy Hải Nhã nhất quyết không bỏ qua.

Quản lý rất nhanh biết được đi ra ngoài, tốn hơn nửa giờ, lại tặng một ly cà phê cộng thêm một khoản tiền dùng để bồi thường mới trấn an được vị khách này,

Anh ta rất hiếm khi nổi giận với Hải Nhã: "Chuyện như vậy Tôi không muốn có lần thứ hai! Lúc đi làm chuyên tâm một chút, không có chút tinh thần trách nhiệm về công việc của mình thì hãy về nhà đi!"

Hải Nhã cúi thấp đầu nói xin lỗi, Dương Tiểu Oánh thấy quản lý trầm mặt đi xa, mới le lưỡi với Hải Nhã một cái: "Bị mắng thật thâm . . . . . cậu không sao chứ?"

Lúc cô hỏi thăm chần chờ một chút, hôm nay hai cô gặp mặt, rất ăn ý cũng không nhắc đến chuyện tối ngày hôm qua, Hải Nhã tối hôm qua cũng không trở về ký túc xá, chắc là qua đêm chỗ anh Hóa, mà hôm nay cô ấy đi làm cũng không yên lòng, chắc hẳn là có liên quan đến anh Hóa.

Hải Nhã cười lắc đầu: "Không có việc gì, thật xin lỗi, để cậu phải xin lỗi giúp tớ nhiều lần."

Dương Tiểu Oánh muốn hỏi cô nguyên nhân không tập trung, nhưng hé miệng vẫn không thể nào hỏi được. Nếu là trước kia, không chừng cô đã trực tiếp liên hỏi, mặc dù Hải Nhã không nói chuyện về anh Hóa với cô, nhưng cô thỉnh thoảng trêu chọc cô ấy. Huống chi, đối với chuyện ngày hôm qua bọn họ đã im lặng không nói, sáng hôm nay cô cũng đã nhắn tin xin lỗi, nhưng cảm giác so với trước kia có chút không giống, sống với nhau phải cần thận hơn.

Cảm giác này cũng không có gì tốt, Dương Tiểu Oánh thở dài rồi đi.

Cô cảm thấy mình chưa từng hiểu rõ Hải Nhã, cô ấy giống như là một nhân vật vừa mâu thuẫn vừa phức tạp, lúc thì thấy cô ấy vừa lạnh nhạt vừa cao ngạo, lúc lại giống như một thực nữ, lúc cảm thấy cô ấy là một thực nữ, quay đầu lại cô lại lại khiến người ta phải roi cả mắt kính vì sự chống đối của cô ấy.

Sau đó Hải Nhã cũng không còn phạm lỗi nữa, lúc tám giờ tối tan việc, Dương Tiểu Oánh thay xong quần áo ra khỏi quán cà phê, chỉ thấy Hải Nhã đứng ở bên cạnh đợi cô, cô sững sốt một chút, Hải Nhã hôm nay về tức xá sao? Không ở cùng với anh Hòa nữa? cô nhớ đến chuyện kinh hoàng ngày hôm qua, trong lòng rớt cuộc có chút không thoải mái.

Dương Tiểu Oánh miễn cưỡng cười đón nhận, thử hỏi dò: "Cùng nhau trở về tức xá?"

"Đúng vậy, trước tiên tìm một nơi ăn cơm đi, tớ chết đói rồi."

Hải Nhã vẫn như thường ngày đưa tay lên khoác vào tay cô, Dương Tiểu Oánh cứng người một chút, cô hết sức không chế không để mình thể hiện ra: "Được, tớ biết một quán mì mới mở phía dưới trạm tàu điện ngầm, đi thử một chút xem sao."

Hải Nhã không phát hiện ra trạng thái bất thường, bởi vì tâm trạng của cô bây giờ đâu đặt hết đến những suy nghĩ rối loạn, Tô Vĩ đi đã được 7 tiếng rồi, không gọi điện không nhắn tin, anh thật sự đã đi tìm người buôn bán ma túy lão Duy rồi à? anh nói cảnh sát muốn tìm hiểu mọi chuyện về Lão Duy, có phải ý anh là anh đến đồn cảnh sát? Anh là đại ca của nhóm côn đồ, cảnh sát có gây khó dễ cho anh không? Có thể không...?

Cô hoàn toàn không có cách nào ngừng suy nghĩ đến chuyện này, những cảnh tượng ngược tâm trong phim không ngừng hiện ra, cô cảm thấy mình sắp trở thành nữ chính trong phim rồi.

"...Hải Nhã, Hải Nhã?" Dương Tiểu Oánh giống như đang gọi cô, Hải Nhã đột nhiên hồi hồn, phát hiện hai cô đã ngồi ở trong quán, cô vội vàng cười làm lành: "Sao vậy? Lúc này tới suy nghĩ chuyện không có chú ý."

Dương Tiểu Oánh chỉ về tô mì của cô nói: "Cậu đã bỏ ba thìa ớt vào trong bát mì rồi."

Hải Nhã lúc này mới hoảng sợ phát hiện mình đã bỏ vào trong tô mì của mình một lớp dày màu đỏ của ớt, bữa cơm này ăn khiến cô nước mắt chảy ròng ròng, sớm đã đau đến không muốn sống rồi.

"Hôm nay không có tâm trạng, có chuyện gì không?" Dương Tiểu Oánh lo lắng nửa ngày, vẫn hỏi.

Hải Nhã chân chờ không trả lời, Tô Vĩ giống như là một bí mật cô muốn giấu ở sâu tận trong đáy lòng, bất kể là vui vẻ hay bi thương, cô chưa từng nghĩ đến việc chia sẻ với người khác, ngay đến cả Dương Tiểu Oánh cũng không ngoại lệ.

"Thôi, coi như tớ không hỏi." Dương Tiểu Oánh khoát tay, không lại bắt đầu trêu đùa, "Chắc chắn có liên quan đến anh Hòa rồi, Hòa ca uy vũ khí phách."

Hải Nhã cười cười, đang muốn nói, điện thoại di động chợt vang lên, đôi đũa trong tay của cô cũng rơi trên mặt đất, cũng không kịp nhặt, luống cuống tay chân cầm điện thoại di động lên, phía trên hiện lên bốn chữ "Tô Vĩ gọi đến" khiến cho tâm trạng lơ lửng cả buổi chiều của cô rớt cuộc cũng chìm xuống.

"Alo." cô nhanh chóng nhận, nhỏ giọng rồi lại tràn đầy chờ mong nói.

"Hải Nhã." Giọng Tô Vĩ trầm thấp gần ở bên tai. "đang làm gì vậy?"

trên mặt cô hiện ra nụ cười hạnh phúc, chỉ có kẻ ngu mới nhìn không hiểu.

Dương Tiểu Oánh yên lặng ăn mì, thỉnh thoảng lại nhìn cô đang chìm vào trong cái thế giới kia... không xem ai ra gì. Theo ý cô, Hải Nhã đang ở bên cạnh một mối nguy hiểm, con đường cô ấy đi càng ngày càng đen tối, còn ôm ước mơ của một thiếu nữ, mọi chuyện xảy ra đêm qua đủ để đánh tan hết mộng đẹp của người bình thường.

Nhưng quá đáng tiếc chính là, Dương Tiểu Oánh cũng chỉ là người bình thường, cô không thể chấp nhận được trường hợp dã man và máu tanh như vậy được, có một số thứ, một khi đã dính đến không có khả năng sạch sẽ trở lại được, Tô Vĩ đâu phải là một người bình thường, mà Hải Nhã thì?

Dương Tiểu Oánh càng ngày càng cảm thấy, Chúc Hải Nhã dần dần đã không còn cùng một thế giới với cô, cho dù cùng nhau đi làm, cùng nhau sống chung ký tức xá, cái cảm giác lạnh nhạt xa cách ngày càng lớn. cô không thể nói là ghét một Hải Nhã như vậy nhưng cũng không thể nói là thích.

Rất nhanh đã ăn xong bát mì, cô buồn chán ngồi một bên nghịch khăn giấy, Hải Nhã điện thoại còn chưa xong, đã 9 giờ rồi, Hải Nhã hình như không tính rồi đi, Dương Tiểu Oánh chỉ có thể ngồi đợi cô ấy, sớm mai cô còn phải đi làm, trở về còn phải học từ đơn, và giặt quần áo nữa... cô đột nhiên có chút chán ghét.

Đúng 9 giờ, Hải Nhã rớt cuộc cũng gọi xong điện thoại, Dương Tiểu Oánh thở một hơi dài nhẹ nhõm: "Trở về thôi? không còn sớm nữa."

Hải Nhã xin lỗi cười một tiếng: "Xin lỗi nhé tiểu Oánh, tối nay tớ cũng không trở về."

Dương Tiểu Oánh nhún vai một cái: “Vây tới đi trước, gặp lại.”

cô đi nhanh, âm thanh hỗn tạp trong trạm tàu điện ngầm cũng trở nên chán ghét hơn, tình cờ gặp mấy tên lưu manh trẻ tuổi, Dương Tiểu Oánh theo bản năng tránh xa, cô bước nhanh hơn, thật sự muốn trở lại ký túc xá nhanh một chút, trở lại quỹ đạo của một người bình thường.

Hải Nhã đang chìm đắm trong thế giới ngọt ngào chuyện gì cũng không phát giác, cô đang chờ Tô Vĩ đến đón cô, nghĩ đến những suy nghĩ vớ vẩn của mình lúc trưa, bản thân cô cũng buồn cười.

Ngày mai cô không phải lên lớp, dự báo thời tiết nói ngày mai là một ngày đẹp trời. ...ngày mai cô có thể cùng Tô Vĩ đi lựa chọn địa điểm để mở tiệm bánh ngọt, cửa hàng nhỏ của hai người sẽ nhanh chóng biến thành sự thật, những tương lai tốt đẹp cũng sẽ nhanh chóng biến thành thực tế.

Hải Nhã ở trong quán ngồi được một tiếng, cho đến lúc ông chủ đóng cửa, cô đành phải đi ra ngoài.

Tô Vĩ còn chưa tới, cô đưa di động ra mở ra, rồi lại đóng lại, mở ra hộp tin nhắn, bên trong hộp thư đi có ba bốn tin nhắn cô gửi đi, nhưng vẫn chưa có người trả lời. Hơi lạnh từ trạm xe điện ngầm thổi tới làm cô lạnh cả người, cô ôm cánh tay đi ra ngoài, lần thứ 10 gọi điện thoại cho Tô Vĩ, trong loa vẫn phát ra giọng nói lạnh lẽo được cài sẵn: Thuê bao hiện đang gọi điện thoại, xin bạn đợi một chút.

Xảy ra chuyện gì? Hải Nhã phiền chán trong lòng, lúc vừa rời trong điện thoại anh nói mọi chuyện đã được giải quyết, cảnh sát hỏi mấy vấn đề mà thôi, anh nói 9 giờ là xong.

Nửa giờ sau, đã sắp đến mười giờ rưỡi rồi, chẳng lẽ lại gặp phải chuyện gì rồi? đánh mất điện thoại di động? thậm chí ...tai nạn xe cộ?”

Cô xoa cái đầu đau nhức, không để cho mình rơi vào trạng thái vọng tưởng buồn cười được.

Cô đứng bên đường rất lâu, mười một giờ 10 phút, tiếng xe máy quen thuộc truyền vào trong tai, hai chân của Hải Nhã cũng tê cứng, cô nhanh chóng đi đến bên lề đường, chiếc xe máy phản khối lớn của Tô Vĩ dừng trước mắt cô, anh lấy mũ bảo hiểm xuống, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

"Xin lỗi, Hải Nhã." Anh ôm lấy cô, ở trên mặt cô hôn một cái, mùi thuốc lá nồng đậm đập vào mặt, "Gặp chút chuyện, khiến em phải chờ lâu như vậy."

Hải Nhã lắc đầu một cái, gặp được anh, cái gì cũng tốt.

"Điện thoại di động của anh không gọi được." cô ở trong lòng anh nhỏ giọng hỏi.

Tô Vĩ hình như thờ dài một cái: "Xin lỗi."

Hình như anh cũng không muốn giải thích lý do điện thoại di động không gọi được, Hải Nhã không nói gì ngồi lên xe máy, xe phóng nhanh như chớp, anh tối nay chạy đặc biệt nhanh, 10 phút đã đến chung cư. Không ai nói chuyện, Hải Nhã không thích ứng với không khí trầm mặc như vậy, cô còn nghĩ đến những ước mơ tốt đẹp về tương lai, cô thử gọi: “Tô Vĩ, ngày mai em rảnh rồi.”

Anh "Ừ" một tiếng, mở cửa phòng, khe khẽ đẩy cô đi vào, vuốt vuốt tóc của cô, vẻ mặt yêu thương: "Đi tắm, ngủ sớm một chút."

Hải Nhã ngạc nhiên: "Anh. . . . Anh không vào cùng à?"

Trong ánh mắt của anh có sự áy náy: "Anh còn có chuyện, những ngày tới chỉ sợ không có thời gian rảnh, xin lỗi, Hải Nhã."

Xin lỗi, Hải Nhã. Cô đối với bốn chữ này đột nhiên hoàn toàn không thích chút nào, nhất là từ trong miệng anh lặp đi lặp lại nhiều lần. Cô thần thờ gật đầu một cái, lẩm bầm: "Vây, vậy ngày mai. . . ."

"Một tháng tới có thể cũng không có thời gian." Tô Vĩ ngừng một chút, rót cuộc vẫn ôm chặt lấy cô, "Chờ anh, Hải Nhã tiệm bánh ngọt, anh sẽ không quên."

Hải Nhã lại mất mát, vừa muốn cười, xoa xoa mũi đang ngứa, nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ một tháng sau lại muốn em chờ một tháng nữa chứ?"

Anh rất lâu không nói gì, Hải Nhã ngẩng đầu nghi ngờ, anh lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ xen lẫn vô lực.

"Con đường này, muốn hoàn toàn thoát khỏi, không dễ dàng như vậy."

Hải Nhã từng nghĩ anh sẽ dùng lời nói ngọt ngào nào đó để dỗ, cho dù là lừa cô, đồng ý với cô một tháng sau nhất định sẽ trở về làm một người bình thường, lời nói lúc này của anh, chẳng biết tại sao, khiến đáy lòng cô âm thầm lạnh cả người, trong cổ họng có mùi vị gì đó đắng chát.

"Một tháng cuối cùng. . . . mãi mãi không có một tháng cuối cùng sao?" Cô cười khổ.

"Xin lỗi, Hải. . . ."

"Đừng nói mấy chữ này." cô vô lực cắt đứt lời nói của anh, vừa khổ sở vừa cười, "Em mệt mỏi, vậy em đi ngủ trước. Anh. . . . cẩn thận, ngủ ngon."

Tô Vĩ nhẹ nhàng buông cô ra, ánh mắt thâm thúy: "Anh sẽ về sớm, chờ anh."

Hải Nhã mệt mỏi gật đầu, nhìn anh vội vã xuống lầu, lúc này mới đóng cửa lại. Trên ghế sa lon Bàn Từ đối bụng đến lưng cuống, xông đến cạnh cô kêu meo meo, ở bên chân cô tới cô lui, Tô Vĩ gần đây đi về thất thường, Bàn Từ ăn uống cũng không có quy luật, đã gầy đi rồi.

Đầu tiên cô lấy thức ăn của mèo cho Bàn Từ ăn no, nó ăn no nằm sấp trên ghế sa lon hơi Tiểu Cầu Cầu, trong phòng chợt yên tĩnh lại, Hải Nhã mờ mịt chung quanh, ngôi nhà của Tô Vĩ mới trống trải làm sao? Không có ai trong phòng, ánh đèn mờ mờ, có một loại cảm giác xa lạ cô đơn như thủy triều ăn mòn mà đến.

Hải Nhã mệt mỏi chống đỡ, đem CD mở lên, khiến âm thanh vui vẻ tràn ngập trong phòng, lại bật tất cả đèn điện lên, sáng như ban ngày, mọi cảm giác lo lắng trong bóng tối phải làm sao để bớt đi? Cô ngồi một mình trên ghế sofa thật lâu, trong đầu dần dần đau đớn, thậm chí ánh mắt cũng nóng lên.

Mệt mỏi chống đỡ thân thể, đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, rõ ràng là nước nóng bỏng, rơi xuống trên người lại càng khiến cô rét run, da của cô như bị luộc chín rồi, lại bọc thêm một lớp băng.

Nhiệt kế hiển thị cô sốt lên, 37 độ 8, sốt không cao lắm.

Hải Nhã lê loi cố gắng rót một chén nước hết, ngã xuống giường, trời đất đều xoay tròn. Không có ai, cho dù tất cả đèn đang sáng, chỉ còn cô một người. Những vui vẻ bông bột và vui sướng khi chờ đợi đều bị cơn sốt làm cho vụn vụn, cô cố gắng khiến cho bản thân không nghĩ đến nữa, cảm điện thoại di động lên, muốn cho gọi điện thoại Tô Vĩ, ngón tay ở trên nút gọi nửa ngày, cuối cùng vẫn là bỏ qua.

Từng cái tên trên điện thoại di động nhanh chóng lướt qua, cô muốn tìm một người có thể giải bày, lại không tìm được ai.

Hải Nhã nhắm mắt lại, cô khóc tất cả sức lực giống như đều biến mất, ánh đèn vẫn sáng, âm nhạc vui vẻ, cô rơi vào trạng thái mê man quá đi, khi còn bé cô bị bệnh rất nhiều lần, mẹ luôn luôn ở bên cô, trên chiếc tủ đầu giường luôn đặt mấy viên thuốc và nước ấm, trên trán khăn ướt vẫn luôn lạnh, có lúc cô khó chịu vô cùng lên lên khóc, mẹ liền ôm cô ngủ chung, trên người cô có mùi vị ấm áp hương vị ngọt ngào, khiến cho lòng cô lưu luyến.

Cô lại nghĩ đến bệnh viện, về mặt mẹ giận dữ đánh cô một bạt tai, trong mắt tràn đầy thất vọng: Nhã Nhã, con rốt cuộc muốn thế nào?

Cô khiến mẹ thất vọng, khiến tất cả người trong nhà cũng thất vọng, hơi thở ấm áp mà ngọt ngào đó, cô không bao giờ có thể nhận được nữa.

Cả người cô giống như rơi vào hầm băng ở bắc cực vậy, phòng của Tô Vĩ giống như một khối băng, trên giường lạnh thấu xương, tất cả đều xa lạ, làm cho người ta sợ hãi.

*

Hải Nhã đã hai ngày chưa trở về ký túc xá, đó cũng không phải lần đầu tiên, Dương Tiểu Oánh do dự không biết có nên gọi điện thoại hỏi một chút, bắt kẻ bọn họ không để ý đến chuyện hôm đó, nhưng vẫn có một khoảng cách tồn tại, Hải Nhã rời khỏi, thậm chí còn đường đang dần dần rộng hơn.

Cô cũng không muốn nghĩ đến chuyện này nữa, nhưng điện thoại cũng không muốn gọi nữa.

Buổi chiều đến phiên cô làm ở quán cà phê, theo lịch học, thì Hải Nhã cũng ở đây, nhưng cô ấy lại không ở đây,, quản lý nổi nóng một hồi, nói thẳng Dương Tiểu Oánh: "Em nhắc cho cô ấy một tin, nếu lần này không đến, sau này cũng không cần đến nữa, ở chỗ này không chấp nhận nhân viên vô trách nhiệm."

Dương Tiểu Oánh vội vàng xin cho cô: "Hải Nhã có thể là bị bệnh, quản lý anh cho cô ấy thêm một cơ hội nữa đi, cho đến lúc này cô ấy cũng chưa vi phạm lỗi gì lớn."

Nam quản lý trẻ tuổi này hình như vẫn nhớ mình từng muốn theo đuổi người đẹp Hải Nhã, không biết có phải kiêng kị không, anh ta kiên quyết từ chối.

Dương Tiểu Oánh bất đắc dĩ chống đỡ cho đến khi tan làm, lập tức gọi điện cho Hải Nhã, nhưng trong loa truyền đến âm thanh nhắc nhở: thuê bao bạn gọi hiện đang tắt máy.

Sau lúc này lại tắt máy? Dương Tiểu Oánh phiền não đem điện thoại di động ném trong túi xách, trong nháy mắt, cô thật sự không muốn quan tâm đến chuyện của Hải Nhã nữa.

Ngồi tàu điện ngầm, trở lại ký túc xá đã sắp đến 9 giờ, Dương Tiểu Oánh bước nhanh về cổng ký túc xá, xa xa, thấy một chiếc xe dừng ở dưới tầng - nơi này tại sao lại có xe? Cô nghi ngờ đi vào ký túc xá, gì giữ của kêu lên: "Dương Tiểu Oánh phải không? Người bên đó chờ cháu đã lâu rồi đó."

Đợi cô? Dương Tiểu Oánh nghi ngờ, cô quay đầu lại nhìn quanh, lại thấy cửa chiếc xe kia đột nhiên mở ra, một người phụ nữ trung niên quần áo tinh tế bước xuống xe, nhìn về phía cô gật đầu.

"Cháu có phải là Dương Tiểu Oánh không?" người phụ nữ đó rất thanh tú, bất kể là tư thái hay giọng điệu lời nói, đều hết sức thỏa đáng, còn có một cảm giác xa cách, dễ dàng có thể phân biệt với người bình thường đi trên đường, vậy mà trên mặt bà vẻ mặt lại có không che giấu được mệt mỏi và đau lòng, xuyên thấu gương mặt được trang điểm kỹ, hoàn toàn không che được.

Dương Tiểu Oánh mờ mịt: "là cháu, dì là?"

Phụ nữ trung niên đó tiến lên một bước: "Xin chào, dì là mẹ của Chúc Hải, con bé không về cùng cháu à?"

Chương 38

Mẹ Hải Nhã!

Dương Tiểu Oánh đột nhiên có chút sợ, vị phụ nhân khí chất tao nhã trang phục tinh tế này là mẹ nuôi của Hải Nhã sao? Hải Nhã mặc dù không nói nhiều về chuyện của gia đình mình, nhưng cô nghĩ cô ấy có thể bỏ qua được đả ngộ của gia đình đi vào ký túc xá rách nát này mà đoán, cha mẹ nuôi của cô chắc cũng không để ý lắm đến đứa con gái nuôi này, hơn nữa lại ép cô ấy gả cho tên Đàm Thu Lâm hay gây rối kianữ, Dương Tiểu Oánh đối với cha mẹ Hải Nhã ấn tượng không tốt một chút nào, cảnh hà khắc của cha dưỡng mà mẹ kế như thế nào, thì cha mẹ Hải Nhã trong lòng cô chính là như vậy.

Nhưng. . . . . Nói thế nào, chân tướng của sự thật vĩnh viễn là trăm nghe không bằng gặp mặt.

Người phụ nữ trung niên này trên mặt là thương tâm và lo lắng, cô đối với tình cảm của Hải Nhã rõ ràng, trong lòng Dương Tiểu Oánh bùng tình, cô không nên đem những tình tiết khoa trương của điện ảnh và phim truyền hình vào thực tế phức tạp này? Nói cho bà ấy biết chuyện Hải Nhã và anh Hóa yêu nhau? Hay là nói Hải Nhã và anh Hóa có thể ở cùng một chỗ, hai hôm rồi chưa về ký túc xá?

Suy nghĩ của Dương Tiểu Oánh lướt qua rất nhanh, miễn cưỡng trả lời: "Hải Nhã cậu ấy. . . . . Ừ, hôm nay cô ấy đi làm ở quán cà phê, có thể cô ấy phải trễ chút mới có thể trở về."

Cô giúp Hải Nhã nói dối, có lẽ cô không chỉ muốn giúp Hải Nhã che giấu, mà cô không muốn thấy biểu cảm thương tâm và lo lắng trên mặt mẹ cô ấy.

Mẹ Hải Nhã nói xin lỗi với cô vừa cảm kích cười một tiếng: "Hoá ra là như vậy, đứa nhỏ này thường xuyên làm việc đến giờ này sao? Rất vất vả, trước đây gì không biết. . . . . Rõ là. . . . . Không ngờ con bé lại sống những ngày vất vả như vậy. . . . ."

Bà quay lưng lại, yên lặng lau sạch nước mắt.

Dương Tiểu Oánh chợt hiểu ra, mẹ Hải Nhã... thật ra rất quan tâm cô ấy! so với tưởng tượng trước đây hoàn toàn khác nhau, mọi chuyện có lẽ không phải như vậy.

Mẹ Hải Nhã nhanh chóng chỉnh sửa lại dáng vẻ xoay người lại, mỉm cười với cô: "Hải Nhã đứa nhỏ này rất tùy hứng, không nghe lời người khác khuyên, bình thường may có cháu chăm sóc nó."

Đâu chỉ có tùy hứng không nghe lời khuyên của người khác, mà đúng ra là to gan chống đối không có giới hạn nữa, Dương Tiểu Oánh oán thầm, ngoài miệng không dám nói, lời nói khách sáo. Mẹ Hải Nhã lại hỏi một chút về cuộc sống của Hải Nhã, học tập như thế nào, chuyện tình cảm ra sao, có hay ốm hay không, mấy chuyện vặt vãnh khác nữa, Dương Tiểu Oánh đều nói tốt cả.

Cũng không quá đâu nhỉ? Dương tiểu Oánh len lén liếc mắt nhìn đồng hồ trong phòng trực, chín giờ rưỡi, cô còn phải về phòng học từ đơn.

Giống như là chú ý đến động tác nhỏ của cô, mẹ Hải Nhã hơi ngượng ngùng: "Làm trễ cháu một thời gian dài rồi, làm phiền cháu có thể nói cho gì biết Hải Nhã khoảng mấy giờ về được không?"

Không phải chứ, gì ấy tính ở đây chờ Hải Nhã à? Dương Tiểu Oánh luống cuống, ngộ nhờ Hải Nhã cả đêm không về thì làm sao đây? Cô vội vàng giong di động lên: "Cháu... cháu gọi điện hỏi cô ấy một chút."

Cô không đợi trả lời, nhanh chóng bấm số điện thoại Hải Nhã, không ngoài dự đoán, vẫn âm thanh trả lời tự động: số máy này đã tắt.

Chức Hải Nhã rốt cuộc là như thế nào vậy?! Dương Tiểu Oánh lúng túng khép điện thoại di động lại: "Cái đó.... Có thể điện thoại di động của cậu ấy hết pin."

Mẹ Hải Nhã cố nén nổi thất vọng, lại gạt đầu một cái: "Di biết, cảm ơn cháu, đi ở đây chờ con bé, cháu mau về đi, khuya lắm rồi, nghỉ ngơi đi."

Dương Tiểu Oánh từ từ lên tầng, trở lại ký túc xá kéo màn cửa sổ ra lên nhìn quanh, quả nhiên chiếc xe kia vẫn còn dừng ở dưới tầng, trong xe đèn bật sáng, đi ấy định đợi ở đây cả đêm à? Nhớ ra.... nhớ ra Hải Nhã đi cả đêm không về, vậy làm sao bây giờ?

Cô không biết tại sao tinh thần không thể nào tập trung nổi, cả đêm chỉ học được và từ đơn, đã sắp đến 12 giờ, không nhìn được lại nhìn ra ngoài cửa sổ, xe vẫn còn đó, đèn đã tắt. Lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Hải Nhã một lần nữa, vẫn luôn tắt máy. Dương Tiểu Oánh ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, chiếc xe ở dưới tầng như một hòn đá đè nặng vào tim, tâm trạng cô phức tạp, không biết là oán giận Chức Hải Nhã tùy hứng, hay là đồng tình cho người mẹ đang lo lắng kia.

Hôm sau thức dậy việc đầu tiên Dương Tiểu Oánh làm là nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe kia vẫn còn ở đó, cô tiếp tục gọi điện thoại cho Hải Nhã, vẫn

nghe âm thanh nhắc nhở lạnh lẽo tự động đó, không thể làm gì.

Tuy nói Hải Nhã đã từng mấy ngày không trở về ký túc xá, nhưng không giống như lần này, điện thoại di động luôn tắt máy. Dương Tiểu Oánh đột nhiên rung mình một cái, chẳng lẽ, cô ấy và Anh Hòa đã xảy ra tranh cãi gì, bị người xã hội đen xử sao? Cô càng nghĩ càng lo lắng, Tô Vĩ lẫn lộn trong xã hội, là một người lòng dạ độc ác chuyện gì không làm được? Huống chi trước kia anh ta còn gây ra án mạng chết người, anh ta xử lý Hải Nhã, còn dễ dàng hơn so với cơm bữa.

Cô cảm thấy bản thân có thể tưởng tượng ra cảnh tượng Hải Nhã bị đám lưu manh kia tra tấn, dùng kim bẻ gãy ngón tay một cách ác độc.

Nghĩ đến những kết quả đáng sợ này, Dương Tiểu Oánh càng không dám xuống tầng, cô sợ mẹ Hải Nhã bước từ trong xe ra hỏi cô mọi chuyện, cô thật sự không biết phải nói như thế nào.

Ở trong ký túc xá đến hơn 11 giờ, Dương Tiểu Oánh đói bụng đến dán vào lưng, nhìn ra ngoài xe vẫn còn, nhưng bên trong hình như không có người. Cô thở phào nhẹ nhõm, nhặt hộp cơm lên đi xuống dưới tầng, cô buổi chiều còn làm việc ở nơi khác, cũng không thể tránh trong ký túc xá cả ngày được.

Ai ngờ mới ra túc xá, đã thấy một vị phu nhân phong thái tao nhã đứng dưới hành lang, di ấy chờ cả đêm sao?! Bà ấy nhìn thấy Dương Tiểu Oánh, trong đôi mắt vẫn lên tia máu lộ ra một nụ cười chặt vật - con gái của bà ở ngoài chơi đùa, cả đêm không về, khiến cho bà ở trước mặt tiểu bối Dương Tiểu Oánh không có dũng khí đối mặt.

"Di...." Dương Tiểu Oánh không biết nên nói gì, cười xấu hổ mấy cái, "Hải Nhã.... vẫn chưa trở về....."

Mẹ Hải Nhã che cái trán, về ngoài tao nhã đêm qua giờ phút này đều rơi xuống, ánh mặt trời chói mắt, sắc mặt bà ấy u ám còn có đau lòng và lo lắng trên đó. Bà thở dài, giọng nói thật bình tĩnh: "Dương Tiểu Oánh, cháu có thể cho đi biết Hải Nhã đang qua lại với người như thế nào được không?"

Dương Tiểu Oánh liên tiếp khoát tay: "Không có, không có!"

"Người đó, có phải tên là Tô Vĩ không? Là một tên côn đồ?" Mẹ Hải Nhã không để ý đến việc cô che dấu, giọng điệu bình tĩnh ngoài dự đoán.

Dương Tiểu Oánh không còn lời nào để nói, muốn cô nói gì? Nói với mẹ Hải Nhã chuyện cô ấy và Tô Vĩ đang yêu nhau, thường xuyên hai ba ngày không về phòng à? Hay nói Tô Vĩ rất lợi hại, là đại ca của một nhóm côn đồ, ở chỗ này, oai phong dùng kim bẻ gãy ngón tay những người không nghe lời?

"Hải Nhã và Tô Vĩ yêu nhau từ lúc nào?" Mẹ Hải Nhã thẳng thắn đặt câu hỏi, vẻ mặt lo lắng và thất vọng của bà khiến bà bất chấp lễ tiết.

Dương Tiểu Oánh giọng nói khô khốc: "Cái này.....thật ra cháu cũng không rõ ràng, có lẽ là sau kỳ nghỉ đông vừa rồi."

Mẹ Hải Nhã cười khổ: "Con bé thường xuyên cả đêm không về như vậy sao? Đi làm cũng là giả phải không?"

"Không, không phải." Dương Tiểu Oánh vội vàng lắc đầu, "Hải Nhã quả thật có đi làm, đã làm gia sư tiếng anh và vẫn đang làm ở quán cà phê, rất chịu khó, cậu ấy, cậu ấy cũng không phải thường xuyên không về, chuyện như này hôm nay rất ít khi thấy."

Mẹ Hải Nhã trầm mặc chốc lát, nói: "Cháu đã từng gặp tên côn đồ kia chưa?"

". . . . . Gặp qua mấy lần."

Dương Tiểu Oánh cúi đầu, cô không dám nhìn vào mắt mẹ Hải Nhã.

"Hải Nhã buổi tối không về có phải là ở cùng với cậu ta...?" giọng nói của mẹ Hải Nhã suy yếu, hô hấp càng lúc càng nặng nề, "Bọn nó sống cùng nhau?"

Đủ rồi, đủ rồi, Dương Tiểu Oánh trong lòng buồn phiền, cô đang đói bụng là bị phụ huynh của bạn học hỏi? đề tài này khó mở miệng hết bao! Cô phải trả lời như thế nào đây? Đúng! Con gái gì chống đối một cách cực đoan, cùng tên côn đồ kia quần lấy sống mơ mơ màng màng! Cô tại sao lại gặp cục diện khó khăn như vậy? Chúc Hải Nhã bản thân chạy đi vui chơi ở đâu, lại làm cho cô ở chỗ này khó khăn cả hai đường, còn phải giữ được thể diện cho hai mẹ con họ!

"Cái này. . . . . Gì, cháu, cháu thật ra cũng không rõ lắm." Cô cười xấu hổ cười, lùi một bước, "Cháu còn có việc gấp, đi trước, không tiện ạ."

Cô không đợi mẹ Hải Nhã nói chuyện, cũng không dám nhìn nét mặt bà ấy, xoay người giống như chạy trốn nhảy như bay khỏi ký túc xá, vừa chạy được mấy bước, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có rất nhiều tiếng hét kinh ngạc, cô hoảng sợ xoay người, chỉ thấy mẹ Hải Nhã che ngực ngồi phịch ở trên đầu xe, từ từ ngã xuống đất, không nhúc nhích.

Rất nhiều bạn học ở trong ký túc xá rồi rít vây quanh, không rõ nguyên do, cô luống cuống, lại chạy như bay trở lại, kêu to: "120! Mau gọi 120! ở đây có người té xỉu!"

*

Trận ốm này của Hải Nhã rất nặng, sốt cả đêm, trong nhà Tô Vĩ không có thuốc, chơ chỉ có thể uống nước không ngừng. Thần trí của cô có chút không tỉnh táo, muốn dậy đi bệnh viện, tay chân lại không nghe sai bảo, lấy điện thoại di động ra, cô không ngừng tìm kiếm tên Tô Vĩ, nhưng mãi không tìm được, trong lòng cô kinh hoàng, đột nhiên tỉnh lại, thì ra là chỉ là một giấc mơ.

Điện thoại di động vẫn để bên cạnh gối, Hải Nhã giống như tìm được cọng cỏ cứu mạng, cố nén cơn đau đầu choáng váng mắt hoa, mờ danh bạ ra, yên của Tô Vĩ nhanh chóng xuất hiện, nhấn phím gọi, trong vang lên giọng nữ lạnh lẽo: Số điện thoại hiện đang bận, xin hãy gọi lại sau.

Lại đang gọi điện thoại sao? Hải Nhã vô lực để điện thoại di động xuống, cô mệt là đến hơi sức để khóc hay cười cũng không có, trước mắt những đám mây rực rỡ đang xoay vòng, cuối cùng lại biến thành chấm nhỏ màu vàng, nhăm nhăm lại.

Cô không biết là mình ngủ thiếp đi, hay là ngất đi, trước mắt không ngừng xuất hiện các loại ảo giác, hoặc là Tô Vĩ muốn dùng kim bẻ gãy ngón tay người khác, hoặc là trong bệnh viện ánh mắt ba mẹ thất vọng tức giận, còn có gương mặt trắng bệch của Đàm Thư Lâm, trên mặt cậu ta rơi đầy nước mắt.

Những dần dần vụt qua trước mắt cô, mà cô như ngoài ngoài vẫn thờ ơ lạnh nhạt nhìn, cảm giác gì cũng không có.

Cô cảm thấy bản thân đang rơi xuống, mãi không ngừng, không có ai kéo cô lại, ước mơ mở một cửa hàng cách cô càng ngày càng xa, xa giống như cô không bao giờ có thể thực hiện được nữa. Tô Vĩ khiến cho cô thấy rõ con đường tương lai sẽ khó khăn đến dường nào, lúc cô lấy hết dũng khí bước ra bước đầu tiên, anh để lại cho cô chỉ là một bóng lưng mờ ảo, và một lời hứa mềm mại không xác định, còn có một số điện thoại không có cách nào gọi được.

Những khổ sở này phải trả giá đến bao giờ? Thực sự chỉ có một tháng hay sao? Hay là, nửa cuộc đời còn lại của cô sẽ không bao giờ có "Một tháng cuối cùng" khổ sở như thế này?

Lúc tỉnh lại lần nữa, Hải Nhã cảm thấy bên cạnh có một vật nặng đang động, cô tràn đầy mừng rỡ mở mắt ra, lại trông thấy Bàn Tử tròn vo hai con mắt, nó đói bụng, nhảy lên giường dụi đầu vào cô, kêu meo meo loạn lên.

"Chờ một lát..." Hải Nhã nhẹ giọng an ủi nó. "Chờ một lát..."

Cô chống đỡ thân thể do sốt lên mà suy yếu, lại phát hiện không nóng lên mà thân thể yếu đuối, lại phát hiện không có cách nào ngồi dậy được, choáng váng hết sức. Cô dựa vào đầu giường, Bàn Tử nhất quyết không tha chui vào trong ngực cô, lông xù xoắn với nhau thành một cục. Hải Nhã ôm chặt lấy nó, giọng nói rất thấp: "Chờ một chút....Bàn Tử, mày nhịn một lát."

Ánh nắng ban mai xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, đã là sáng sớm rồi, trong nhà một chút âm thanh cũng không có, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng ngáy của Bàn Tử, Hải Nhã cảm điện thoại di động lên, mở ra danh bạ ra, không có cuộc gọi đến cũng không có tin nhắn, cô chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gọi điện thoại cho Tô Vĩ, trong ống nghe truyền đến tiếng tút tút cô dường như muốn khóc lên - gọi được rồi!

Thế nhưng điện thoại đã nhanh chóng bị tắt, anh không nhận.

Hải Nhã cắn răng tiếp tục gọi, cũng không hiểu bản thân cố chấp như vậy được gì, cô chưa bao giờ cần Tô Vĩ trả lời như lúc này, có lẽ lý trí sớm đã biết rõ loại hành vi này rất hoang đường, nhưng là, hết cách rồi, cô níu chặt lấy tóc mình suy nghĩ như một đũa ngọc, chỉ cần Tô Vĩ trả lời một từ, cô cảm thấy thật sự mình có thể bay lên.

Điện thoại di động truyền đến âm thanh lạnh lạnh: số máy hiện đang tắt máy.

Hải Nhã cảm thấy máu cả người đều tan biến, trong ngực chỉ còn lại một hơi thở để chống cự, cô quật cường không chịu ngã xuống, mờ tin nhắn ra bắt đầu soạn.

"Tô Vĩ, em bị bệnh, có rảnh gọi điện về, hoặc là về nhà..."

Tin nhắn chưa gửi xong, bỗng nhiên màn hình điện thoại di động tối, điện thoại di động của cô hết pin rồi, cô không mang theo sạc pin.

Hải Nhã kinh ngạc nhìn nhìn điện thoại di động, giống như là vừa mới tỉnh mộng, vừa giống như đột nhiên ngã vào một giấc mơ không có lối ra, giọng nói giấu ở trong lồng ngực cũng không nhận được nữa tan thành mây khói. Cô bỏ qua điện thoại di động, ôm chặt lấy Bàn Tử, không có cách nào không chế được nước mắt chảy xuống, làm ướt lông của nó.

Hải Nhã không muốn nhớ lại mọi việc trong ba ngày ngã bệnh, cô nhớ rõ bao nhiêu lần cố hòng mình khát khô tỉnh lại, chén nước đầu giường, trống rỗng cũng không nhớ rõ đã tỉnh giấc bao nhiêu lần, tìm kiếm khắp phòng, lại không tìm được Tô Vĩ.

Ba ngày, anh không trở về một lần nào, điện thoại cố định cũng không hề gọi.

Hải Nhã kéo lê thân thể mệt mỏi lần cuối cùng cho Bàn Tử ăn no, mở cửa, đi xong giày, cô quay đầu nhìn lại căn thận từng chút căn phòng trống rỗng, cô lưu luyến, thương cảm, nơi này cô đã trốn tránh những thực tế và có cuộc sống tốt đẹp, nhưng bây giờ cô cảm nhận được nhiều nhất, cũng là cảm giác xa lạ sau khi tỉnh dậy sau giấc mơ.

Gặp lại Tô Vĩ cô sẽ có biểu cảm gì? Sẽ nói cái gì? Hay sẽ không bao giờ quay lại gian phòng này nữa?

Cô không biết, cái gì cũng không biết.

Ngồi tàu điện ngắm trở lại ký túc xá, trong ký túc xá trống rỗng, Dương Tiểu Oánh không có ở đây, Hải Nhã mệt mỏi không nói nên lời, có lẽ là bởi vì vừa khỏi bệnh, lý do cụ thể cô không muốn nghĩ đến.

Lấy sạc điện ra sạc điện thoại di động, Hải Nhã vẫn chưa từ bỏ ý định này, mở máy xem tin nhắn, cô hi vọng có thể nhìn thấy được tin nhắn của Tô Vĩ hoặc cái gì khác. Hộp tin nhắn hiển thị cô có mười mấy tin nhắn đến, Hải Nhã ngừng thờ mở tin nhắn ra, bên trong đầy ắp đều là tin nhắn của Dương Tiểu Oánh.

Cô ba ngày không trở về ký túc xá, điện thoại di động hết pin tắt máy, Dương Tiểu Oánh nhất định rất lo lắng cho cô.

Hải Nhã vội vàng mở tin nhắn gần đây nhất, lại thấy trên đó viết: "Phòng 124 bệnh viện nhân dân, đến nhanh."

Bệnh viện? cô sùng sốt.

Mở một tin nhắn nữa ra, trong phút chốc Hải Nhã cảm giác như rơi vào hầm băng: "Mẹ cậu bệnh tim tái phát, gọi điện thoại di động cho cậu vẫn luôn tắt máy, nếu nhìn thấy tin nhắn mau tới bệnh viện!"

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Hải Nhã không biết mình đã chạy như thế nào đến bệnh viện, trong đầu cô tất cả vang ong ong, cái gì cũng không nghe thấy.

Sức khỏe mẹ không được tốt, cô luôn cho rằng, bà hi vọng cô có thể trở thành một đứa bé ngoan hoàn mỹ, không khiến mẹ quan tâm, không tăng thêm gánh nặng cho bà. Nhưng mà, lúc mẹ bị bệnh tim tái phát, cô ở đâu? Tại sao bệnh tim của mẹ lại tái phát? Cô còn không biết lý do sao?

Lúc Chạy đến tầng bốn bệnh viện nhân dân, Dương Tiểu Oánh gương mặt tiêu tụy đang ngồi cạnh bên cửa thang máy, liếc thấy Hải Nhã đến, trong ánh mắt cô cũng phun ra lửa.

"Chúc Hải Nhã!" cô ấy hét lớn, "Cậu rốt cuộc làm cái gì vậy hả?!"

Hải Nhã không hề nói gì, bắt lấy cánh tay Dương tiểu Oánh, thờ gấp giống như sắp tắt thở vậy: "Mẹ tớ ở đâu?"

Dương Tiểu Oánh dùng sức hất tay của cô: "Mẹ cậu bây giờ đang giải phẫu! cha cậu đang đợi ở ngoài phòng cấp cứu, Tớ gọi điện thoại cho cậu cả ngày! Cậu vẫn luôn tắt máy! Chúc Hải Nhã, cậu có phải quá tùy hứng rồi hay không? Không ai chịu đựng được sự tùy hứng đó đâu!"

Hải Nhã sắc mặt tái nhợt, nhỏ giọng nói một câu thật xin lỗi, nhắc chân muốn đi nhanh về phía phòng cấp cứu, Dương Tiểu Oánh níu cô lại: "Cậu chờ một chút! Mẹ cậu ở dưới ký túc xá đợi cậu suốt đêm, một đêm không ngủ, gì ấy là bị cậu chọc giận đến bệnh tim tái phát! Mà lúc gì ấy bị bệnh cậu lại vui vẻ bên cạnh Tô Vĩ, còn tắt di động! Làm bạn học của cậu tớ không có gì lập trường giáo huấn cậu, mà tớ vẫn phải nói! Cậu quá ích kỷ và quá giả dối! tớ đã từng tin tưởng mấy chuyện hoang đường của cậu, còn đồng tình với cậu! Hiện tại tớ rất hối hận, cậu đến ngay cả cha mẹ mình cũng bỏ mặc không quan tâm, cậu một chút lương tâm cũng không có!"

Hải Nhã mặt mày nhăn nhó lại: ". . . . . Là lỗi của tớ, xin lỗi."

Dương Tiểu Oánh còn đang tức giận: "Lời xin lỗi cậu nên giữ lại cho cha mẹ cậu đi! Tớ đi đây!"

Cô hất tay ra đi xuống cầu thang, cô cũng không biết mình đang giận cái gì, vội vàng vàng đem mẹ Hải Nhã tới bệnh viện, lại dùng điện thoại di động của cô gọi điện thoại cho cha Hải Nhã, hai người già sắc mặt trắng bệch giống nhau, khiến cho cô cảm thấy không đành lòng nhìn. Cô từ nhỏ không có mẹ, cha lại nát rượu ma bài bạc, muốn tìm một người có thể lo lắng cho mình cũng không có, Chúc Hải Nhã, bản thân sống ở trong phúc không biết phúc.

Hải Nhã đứng ở đầu bậc thang sùng sốt thật lâu, từ từ xoay người đi đến phía phòng cấp cứu, ba đang đứng ở trước cửa phòng mổ đứng ngồi không yên, chú Đàm ở cùng đó với ông, hai người nhìn thấy Hải Nhã đều là sùng sờ, cha đột nhiên dậm chân giận dữ, giơ tay lên muốn đánh cô, chú Đàm vội vàng ngăn cản: "Thôi thôi! Đừng như vậy! Đứa bé tới là tốt rồi!"

Ông quay đầu lại nháy mắt với Hải Nhã, để cho cô nói xin lỗi, Hải Nhã cúi đầu, giọng nói đang phát run: "....Xin lỗi cha. Mẹ.....Như thế nào rồi?"

Cha cô cũng đang phát run: "Cô còn có mặt mũi hỏi! Mẹ cô là bị cô làm phát bệnh! Cô còn có mặt mũi đến đây? Cô cút! Coi như nhà họ Chúc ta không nhận nuôi một đứa con gái như cô! Chúng tôi không nuôi nổi cô! Ngày mai tôi sẽ đi làm thủ tục từ bỏ! Cút!"

Hải Nhã vẫn không nhúc nhích, cũng không có nói, không có ai biết cô giờ khắc này đang suy nghĩ gì, cô dựa vào tường đứng, ngửa đầu, nhìn ánh đèn trên phòng cấp cứu. Cha mắng mệ, ôm mặt khóc thút thít, chú Đàm khuyên một lát, sau đó đến tìm cô: "Hải Nhã, lần này cháu quả thật quá mức."

Cô vẫn là không nói lời nào, giống như chỉ để lại một thân thể quật cường đứng ở chỗ này, linh hồn cũng đã không còn ở đây, lòng mi một chút cũng không nhúc nhích.

"Cha mẹ con vẫn luôn quan tâm đến con, có chuyện gì, không nên giấu ở trong lòng, vui vẻ nói ra, không phải là không thể giải quyết, cần gì đến mức độ này?" chú Đàm thờ dài, nhìn cô, "Tính khí Thư Lâm vẫn luôn không tốt, mọi người cũng biết, có một số việc là do những người lớn như chú đơn phương quyết định, thật ra thì các con đều trưởng thành rồi, đều có ý nghĩ của mình và cuộc sống, mọi người cũng không dễ dàng can thiệp."

Chú Đàm nói một lát, lại qua an ủi cha. Hải Nhã cảm giác bắp thịt toàn thân giống như là bị đóng băng, cô cũng không biết tình trạng lúc này của mình ra sao, cô cảm thấy thời gian của mình đang lùi lại, quay ngược lại trở về hơn nửa năm trước, đêm tối đầy tuyết kia.

Tất cả đã bắt đầu như thế nào? Vào giờ phút này, cô có hối hận hay không? Cô không dám phản kháng tất cả, chỉ có thể sau lưng cha mẹ chống đối một lần, cầu xin không có mục đích một lần được hưởng sự ngọt ngào của yêu thương, ở trong hũ mật ngọt ngào hư ảo đó, cô nổi lên tất cả dũng khí, đối với tất cả ảo tưởng về tương lai, vào lúc này không hề có một chút ý nghĩa nào.

Cô đã sớm nghĩ đến kết cục có thể là như này, lại chỉ có thể giống như đã điều vui đầu tại trong cát cố gắng ném sau ốt tất cả.

Cô đã từng ôm hi vọng về cha mẹ sau lại là Đàm Thư Lâm, bây giờ lại đem hi vọng đặt ở trên người Tô Vĩ, sau này thì sao? Cô còn muốn dựa vào người nào để đi tiếp không? Dương Tiểu Oánh nói không sai, cô chính là một người dối trá và ích kỷ.

Trong phòng cấp cứu có một vị bác sĩ đi ra, cha vội vàng đến hỏi xem tình hình, nghe bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm, không cần lo lắng nữa, ông lại bắt đầu khóc, cô giống như một khúc gỗ đứng ở chỗ đó, con tức giận của ông vẫn chưa hết, trách cứ: "Tên côn đồ kia đâu? Sao còn mặt mũi đứng chỗ này?"

Hải Nhã không nói một lời, sau khi cô đến chỉ nói một câu, sau đó đều đứng ngăn người ở bên đó, cha cô tức giận đối với cô vẫn không bỏ qua được, rốt cuộc phải nói: "Nhã Nhã, trong lòng con không thoải mái, chúng ta đều biết! Thư Lâm tính tình không tốt, con không cần để ý đến nó, con có thể thích những sinh viên nam khác, chỉ cần tính cách và gia thế tốt, chúng ta ép con làm cái gì! Tại sao con lại ở chung với một tên côn đồ? Cha còn nghe nói, tên côn đồ kia là Tô Vĩ? Chuyện trong quá khứ Thư Lâm buồn thuốc phiện, cùng cậu ta có liên quan! Con chọc vào nhân vật nguy hiểm như thế nào có biết hay không?"

Cô rốt cuộc cũng nhúc nhích, giọng nói khàn khàn hơn nữa một môi: "...Xin lỗi, cha."

"Con không phải có lỗi với cha, mà nên xin lỗi chính mình." Cha lắc đầu một cái, "Mẹ con vẫn đang nằm trên bàn mổ, nếu con đối với cái gia đình này còn có chút tình cảm, hi vọng con hãy nhanh chóng chia tay với tên côn đồ kia! Nếu con không chịu, thì sau này không cần đến đây nữa."

Hải Nhã không gật đầu, cũng không lắc đầu, cô xoay đầu đi, tất cả trước mắt mờ hồ không rõ bỗng nhiên lại trở nên rõ ràng, mấy giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống trên mặt, trượt xuống, làm ướt vạt áo trước.

Mẹ phẫu thuật rất thành công, sau khi phẫu thuật 5 giờ liền tỉnh, qua một vòng, đã có thể rời xuống chụp dưỡng khí, dời vào phòng bệnh vô khuẩn.

Sau một vòng, Hải Nhã chăm sóc một ngày một đêm bên giường bệnh, cô tiểu tiện đến đáng sợ, sắc mặt xám ngắt, nhưng ánh mắt lại rất sáng, vẻ mệt mỏi của thân thể ngược lại khiến tinh thần cô tỉnh táo hơn, lúc đầu mẹ còn nói một số câu oán hận cô hoặc là lời nói mạnh mẽ... nhưng cô vĩnh viễn im lặng gật đầu, sau đó mẹ không nói nữa, bà cũng không biết nên nói gì, Hải Nhã như vậy, lần đầu tiên bà thấy.

"Nhã Nhã, con đang suy nghĩ gì vậy?" Mẹ nửa nằm trên giường bệnh, lo âu nhìn Hải Nhã, cô đang cúi đầu gọt táo, trước đây mấy ngày vỏ táo gọt cũng không được, nhưng qua mấy ngày ngăn ngui đã có thể gọt được vỏ táo vừa dài vừa mỏng, cả một chuỗi dài, không hề đứt đoạn.

Hải Nhã không trả lời, cô đem quả táo cắt thành miếng nhỏ đặt ở trong chiếc đĩa đã được khử độc, găm vào chiếc nĩa đã được khử độc, đưa đến trước mặt bà, khẽ mỉm cười: "Mẹ ăn chút táo đi."

Mẹ nhận lấy cái đĩa, cũng không ăn, chỉ nhìn chăm chăm vào cô, qua mấy ngày Hải Nhã cũng không nghỉ ngơi tốt, mái tóc dài mềm mại lúc này rơi thành một nùi, xám xịt không ánh sáng, trong đôi mắt hằn tia máu, Mẹ cô lo lắng vừa muốn khóc: "Nhã Nhã, con trở về đi? Cố gắng ngủ một giấc."

Hải Nhã cười lắc lắc đầu: "Táo cần phải ăn ngay, để lâu sẽ xin màu."

"Con...con có phải hay không..." Mẹ muốn nói lại thôi, bà không chỉ một lần muốn hỏi Hải Nhã chuyện về tên côn đồ kia, nhưng vẫn hỏi không được, chợt nhớ tới cái gì, bà nói: "Đúng rồi, dì Thẩm nói Thư Lâm đã xuống giường đi được rồi, con có thời gian đi thăm nó một chút?"

Hải Nhã ừ một tiếng, tự mình dùng nĩa xiên miếng táo đưa đến bên miệng bà.

Mẹ thử thăm dò, nhỏ giọng nói: "Nhã Nhã, đừng tùy hứng nữa, trở về tắm rửa đi, ngủ một giấc, ngày mai sức khỏe tốt lên thăm Thư Lâm một chút, qua chuyện này nó cũng đã trưởng thành hơn, chắc chắn sẽ không như trước đây nữa, trước đây không phải con rất thích nó sao?"

Hải Nhã chỉ cười, không phản đối cũng không đồng ý, từng miếng từng miếng từ từ dứt cho bà ăn xong. Mẹ còn chưa cam tâm, lôi kéo tay của cô nhỏ giọng nói: "Lần này mẹ bị bệnh, nằm viện dùng thuốc đều là chú Đàm sắp xếp, con và Thư Lâm cùng nhau lớn lên, hai bên gia đình biết nhau, con...."

Nói còn chưa dứt lời, bỗng nhiên có người gõ cửa, Hải Nhã vội vàng đi tới mở cửa, thì ra là dì Thẩm đến thăm mẹ, Đàm Thư Lâm sau khi bị thương cũng ở nơi này, ở tầng cao hơn tầng 12, những ngày qua nghe nói cậu ta khôi phục rất nhanh, dì Thẩm đến thăm mẹ số lần cũng nhiều hơn.

Bà vừa thấy Hải Nhã đã kinh ngạc: "Nhã Nhã bao nhiêu ngày không có nghỉ ngơi? Mắt hồng như vậy!"

Hải Nhã dụi dụi mắt, lắc đầu cười: "Con không mệt."

Di Thắm sờ sờ tóc dài của cô, rất yêu thương: "Vẫn là con gái tốt hơn, đứa con trai kia nhà chúng ta, chỉ biết gây sự phiền phức, bảo chúng ta đi theo nó để dọn dẹp."

Mẹ cô nói mấy câu khách sáo, dặn dò Hải Nhã: "Con về ký túc xá ngủ trước đi! Tối hôm nay cha con đến đây, còn có y tá, con không cần lo lắng! Ngày mai hãy đến."

Hải Nhã nghe lời rời đi, mẹ nhìn thấy cô đóng cửa lại, tiếng bước chân từ từ đi xa, mới chậm rãi thở dài, nhìn đi Thắm cười khổ.

Di Thắm cười trấn an bà, "Người trở về là tốt rồi, ai không có tuổi trẻ ngông cuồng? Thời gian để con bé biết được con đường cần phải đi, bà đừng khí quá nhiều."

Mẹ than thở, khóc: "Tôi chỉ là không cam tâm, một đứa bé tốt, đã bị tên côn đồ kia dạy hư rồi! Thư Lâm đứa bé này tốt như vậy, con bé lại có bộ dạng này..."

Di Thắm cười nhạt: "Thư Lâm gây chuyện, là một đứa trẻ, chưa lớn cũng chưa hiểu chuyện, không trách được Hải Nhã thấy chướng mắt."

Mẹ cô nghe thấy lời này của bà không đúng, Hải Nhã gả vào nhà họ Đàm là tâm nguyện của tất cả mọi người, thiếu họ nợ ân tình, tiền bạc, ngoại trừ việc này họ lấy gì trả? Hơn nữa Hải Nhã trước kia rõ ràng thích Thư Lâm đến chết đi sống lại, vốn là vẹn cả đôi đường, tại sao lại biến thành như vậy? Bà không khỏi gấp gáp: "Con bé dám chướng mắt? Con bé bây giờ đã biết sai rồi, chắc sẽ không cùng tên côn đồ đó qua lại..."

Di Thắm cười ngắt lời bà: "Tôi không có ý đó, nhưng dù sao đây cũng là chuyện lớn cả đời của hai đứa trẻ, cái này không chịu, cái kia không muốn, về sau sống cùng nhau bất hòa thì làm sao?"

Mẹ còn muốn giãy dụa: "Hải Nhã luôn luôn nghe lời, con bé không biết..."

"Hai người làm vậy cũng làm tủi thân Hải Nhã rồi." Di Thắm vỗ vai bà nói, "Con bé làm một đứa bé ngoan nhiều năm như vậy, cũng nên để con bé thử một chút. Tất cả mọi chuyện cứ để sau này tính, nếu như hai đứa nó có thể yêu nhau, điều này đương nhiên không thể tốt hơn."

Mẹ trong lòng vẫn không cam lòng, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận, đáy lòng bà rất cuộc vẫn còn chút oán giận Hải Nhã, môn đăng hộ đối không cần, tại sao muốn cùng một tên côn đồ sống chung vậy? Vết nhơ nay chỉ sợ nhà họ Đàm luôn nhớ, Thư Lâm nghĩ như thế nào? Mẹ Thư Lâm nghĩ như thế nào?

Bà thở dài một hơi, đứa con gái bà che chở trong lòng bàn tay, vẫn luôn dịu dàng nghe lời, là đứa con gái nghe lời bà, làm sao lại biến thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đời Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Sau khi Dương Tiểu Oánh làm xong việc trở về ký túc xá, Hải Nhã vừa mới tắm xong đang ngồi chải đầu trên giường, chiếc đèn trên đầu giường sáng rõ, Hải Nhã thấy cô khẽ gạt đầu, cũng không xấu hổ chột vật và vẻ mặt chột dạ khi đứng trước mặt cô.

Hơn nữa hai ngày trước cha Hải Nhã ngược lại lại gọi điện thoại đến trình trọng nói cảm ơn, Dương Tiểu Oánh sau khi tỉnh táo lại cũng cảm thấy mình nhiều chuyện, việc nhà của người khác cô xen vào làm gì? Chúc Hải Nhã muốn đổi nghịch như thế nào cũng chính là chuyện của cô ấy, cô cần gì tức giận chửi người? lại nói, Hải Nhã một tuần không thấy bóng người, chắc có lẽ là trực ở bệnh viện, Dương Tiểu Oánh trong lòng muốn xoay chuyển lại quan hệ, lúc này chưa vào học, trong ký túc xá chỉ có hai cô, cúi đầu ngẩng đầu đã nhìn thấy nhau, cứng rắn không phải cách.

"Mẹ cậu phẫu thuật không có vấn đề gì chứ?" Dương Tiểu Oánh vừa thay quần áo, vừa cố tỏ vẻ tự nhiên hỏi.

Hải Nhã gạt đầu một cái: "Ừ, phẫu thuật rất thành công, cảm ơn cậu ngày đó kịp thời đưa bà đến bệnh viện."

"Không có gì, nên làm vậy." Dương Tiểu Oánh khách sáo nói xong, cũng không biết nên nói cái gì. Hỏi chuyện cậu ấy và Tô Vĩ à? Hay nói lời xin lỗi với cậu ấy? Thành thật mà nói Hải Nhã bình tĩnh thật sự ngoài dự đoán của cô, cô cảm thấy ít nhất cô ấy sẽ có chút chột dạ, nếu không cũng có thể dùng mặt lạnh không để ý tới ..., cô ấy tại sao có thể bình tĩnh ngồi ở đó vừa dùng lược vừa chải từng sợi từng sợi tóc ướt vậy?

"Đúng rồi, có chuyện quên nói với cậu." Dương Tiểu Oánh đột nhiên nói đến chuyện ở quán cà phê, khó xử nhũn mày, "Cái đó, quán cà phê bên kia, bởi vì cậu ngày đó không đi, cho nên có thể. . . . ."

Hải Nhã hiểu ý gạt đầu: "Tớ biết rồi, làm phiền cậu rồi, tớ gần đây cũng không tiện đi làm."

Dương Tiểu Oánh nhất thời nhịn không được lăm lăm: "Phải chăm sóc mẹ cậu à? Có y tá mà?"

Hải Nhã cười cười: "Y tá tớ không yên lòng."

Nhìn như vậy, cô ấy giống như thật sự là một đứa con gái hiếu thuận, cô cũng chưa từng Hải Nhã là một cô gái kỳ lạ, lại yêu một tên côn đồ, khiến mẹ nuôi của mình phát bệnh tim, rồi lại không ăn không ngủ mấy ngày đêm chăm sóc mẹ nuôi, đôi ý rồi sao? Hình như không giống?

Dương Tiểu Oánh tắm rửa bò lên giường, cách màn, đèn đầu giường cô vẫn luôn sáng, bị điều chỉnh đến độ sáng nhỏ nhất, cô tựa đầu trên giường, lật một quyển sách. Dương Tiểu Oánh lật người, chợt nghe điện thoại Hải Nhã vang lên, cô nhận rất nhanh, âm thanh cũng rất thấp: "Alo, Tô Vĩ sao."

Lỗi tai Dương Tiểu Oánh liền kéo dài ra, nhưng giọng nói Hải Nhã rất thấp, gần như rì tai, chỉ có thể nghe cô đứt quãng nói, "Ừ, anh còn bận việc của anh" "Không có việc gì" "Đã lâu rồi không thấy anh." "Còn phải chậm một thời gian nữa sao?" "Được, vậy cứ như thế."

Điện thoại cúp, nói không đến năm phút đồng hồ, so với trước kia lúc nào cũng nói hơn 10 phút, quả thật là quá ngắn, nhưng nghe giọng nói của cô lại không giống cái nhau. Thật kỳ lạ, bây giờ Chúc Hải nhã càng ngày càng trở nên kỳ quái, càng ngày càng khó hiểu, cô ấy rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Có lẽ nguyên nhân do học kỳ mới chưa bắt đầu, trong ký túc xá chỉ có hai người là cô và Chúc Hải Nhã, không khí cổ quái, Dương Tiểu Oánh chưa từng mong học kỳ mới đến nhanh như lúc này, chờ ký túc xá đông người hơn, hòa tan không khí bất đắc dĩ với Chúc Hải Nhã.

*

Quán bar của Đàm Thu Lâm liên quan đến ma túy, chủ Đàm đã đi đi lại lại khai thông quan hệ, hình như đã áp chế xuống được, nhưng chuyện cậu ta bị tra tấn sắp mất mạng, cũng chỉ có thể bỏ qua thôi. Bất kể như thế nào, cuối cùng cũng có dấu hiệu tốt, gần đây số lần cậu ta xuống giường đi lại ngày càng nhiều, có thể không cần gây, di Thảm ở bên cạnh đỡ cậu ta đi xuống tầng.

Đàm Thu Lâm sau khi tỉnh lại, có khoảng thời gian một mực hỏi tung tích của Tiểu Đào và Lão Duy, di Thảm sợ cậu ta bị đả kích, không biết nói sự thật như thế nào, sau này Hải Nhã đến thăm, không biết nói cái gì, Đàm Thu Lâm gào khóc, cảm xúc không ổn định, cũng nên chưa từng hỏi chuyện hai người bọn nó, nhưng di Thảm vẫn không dám đề cho Hải Nhã đến thăm Đàm Thu Lâm nữa, nói cho cùng, trong lòng bà vẫn có chút không vừa lòng với Hải Nhã.

Hôm nay tin tức địa phương thông báo nhóm người buôn bán ma túy đã bị bắt, di Thảm nhìn đáng về Đàm Thu Lâm đi qua đi lại, nhân dịp bóc chanh cho cậu thuận miệng nói: "Con lần trước hỏi Tiểu Đào và Lão Duy gì đó, nghe nói bọn họ đã bị bắt lại, vì buôn lậu thuốc phiện."

Bà nói xong Đàm Thu Lâm nhảy dựng lên nổi giận đùng đùng liên tục lên tiếng phủ nhận, Tiểu Đào và luôn bị Lão Duy uy hiếp, bọn họ làm cha mẹ, đối với chuyện con trai mình tức giận, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là mạnh miệng, trong khoảng thời gian này không hề nhắc đến hai người này trước mặt cậu.

Ai ngờ Thu Lâm chỉ nhàn nhạt "À" một tiếng, mặt không chút thay đổi, không hề kích động.

Di Thảm ngược lại có chút kỳ quái: "Con phản ứng như vậy là sao?"

Cậu ta nhú mày cầm lấy một nửa quả cam: "Đã nói con không thích ăn cái này, cả ngày lẫn đêm bóc! Mẹ muốn con phản ứng ra sao nữa? Lại khóc một trận nữa sao?"

Di Thảm giận trách đánh cậu ta một cái: "Chuyện này con cũng nên kiểm điểm lại đi! Nghe cho kỹ, không biết lòng người, về sau cha mẹ không ở đây, một mình con lăn lộn trong xã hội rồi sao?"

"Biết rồi biết rồi" Cậu sợ nhất nghe người ta cầu nhàu, trả lời một cách không kiên nhẫn.

"Con chính là một chút dạn dỏ đều không nghe mới có thể biến thành như vậy giờ!" Giọng nói của chủ Đàm vang lên từ cửa ra vào, những ngày qua bởi vì lo lắng cho chuyện của Đàm Thu Lâm, tây trang luôn thẳng tắp cũng có chút nhăn, tóc cũng không nhuộm, hơn nửa trán đều trắng.

Đàm Thu Lâm vốn định phản bác lại như trước đây, nhưng nhìn thấy cha mình già đi nhiều như vậy, ngay cả cậu cũng im lặng, ngoan ngoãn không nói lời nào.

"Con đã 20 tuổi rồi! Không phải đứa trẻ 5, 6 tuổi! Người lớn, nên chịu trách nhiệm về mọi hành vi của mình gây ra!" Chủ Đàm rất nghiêm túc nhìn cậu chăm chăm: "Trước đây con nằm trên giường, cha cũng lo lắng chuyện của con, chưa kịp nói chuyện với con! Con xem một chút con một năm đi học tốn bao nhiêu tiền? Làm bao nhiêu chuyện rắc rối?! Chúng ta còn phải giúp con dọn dẹp tàn cuộc! Một đứa trẻ không lớn, đứng lên còn cao hơn so với cha, còn không biết đề ý đến thể diện?!"

Di Thảm lặng lẽ kéo tay ông, con trai mấy ngày hôm nay mới có chút chuyển biến tốt, bà thật sự không đành lòng.

Đàm Thu Lâm bị mắng không dám ngóc đầu lên, cậu ta có chút không phục, lẩm bẩm: "Nếu không phải là Chúc Hải Nhã không nói cho con . . . ."

"Con bé tại sao phải nói cho con biết?" chủ Đàm thấy cậu nhắc đến Hải Nhã, tức giận muốn đánh người, "Một cô bé tốt như vậy, bu=ị con bắt nạt đến thành dạng gì? Con đừng tưởng là chúng ta không biết! Ai nhắc nhở con, việc của con còn không biết lo! Con bé nhắc nhở con, thì là nể tình, không nhắc nhở con. . . con chết cũng đáng đời! Buồn lậu ma túy là chuyện gì? Con có biết hay không? Quốc gia chúng ta với những người buôn lậu thuốc phiện có thái độ gì, con có biết hay không? Cha mẹ tốn tiền cho con lên đại học, không phải bảo con học theo bọn con nhà giàu đến quán bar rệu rã!"

Ông ư nói xong còn kích động, bắt đầu đột nhiên ho khan kịch liệt, sắc mặt đỏ lên, đứng không vững, nghiêng ngã vịn giường bệnh. Gi Thảm bị dọa sợ

đến sắc mặt trắng bệch, đứng đó khóc: "Ông làm sao vậy? Lớn tuổi như vậy đừng có miễn cưỡng nữa ! Nhanh, nhanh ngồi xuống ! Thư Lâm rót cho cha con chén nước! con thật sự không hiểu chuyện!"

Đàm Thư Lâm ủ rũ cúi đầu, rót một chén nước đặt vào trong tay cha, chuyện này cậu đã sớm biết đúng sai, chỉ là trong

lòng vẫn không chịu được chuyện này, từ nhỏ đến lớn, cậu muốn gió được gió muốn mưa được mưa, chưa từng gặp phải chuyện như thế này? Ra khỏi sự chăm sóc của cha mẹ, lúc cậu ta bị thăm vấn, tuyệt vọng và bất lực găm nhất trái tim cậu, nhìn lại cha mình, tóc trắng, y phục nhăn nhúm, mặt sung huyết đỏ bừng, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, cha đã già, cậu có thể làm loạn đến bao lâu nữa?"

".....con sai rồi." Lần đầu tiên cậu cúi đầu, thật lòng thành tâm xin lỗi.

Chú Đàm thở dài một tiếng, không để ý tới cậu ta. Di Thâm lau nước mắt cũng than thở: "Biết lỗi là tốt, một mình con ở thành phố N, cha mẹ không thể chăm sóc con chu đáo, cha mẹ con đều già rồi, sau này còn muốn trông cậy vào con!"

Đàm Thư Lâm lặng yên không nói gì, chú Đàm cúi đầu uống nước, di Thâm im lặng lau nước mắt, phòng bệnh nhất thời rơi vào trầm mặc, lúng túng.

Một lát sau, chú Đàm đột nhiên mở miệng: "Mẹ Hải Nhã vẫn chưa xuất viện phải không, con đã khỏe nhiều ngày như vậy, cũng không xuống thăm đi ấy một chút?"

Di Thâm vội vàng trả lời: "Là tôi không cho con đi xuống, còn chưa khỏe hẳn!"

Thật ra thì thật sự không phải là vì lý do này, bà chỉ không muốn Đàm Thư Lâm gặp Hải Nhã, tránh khỏi nó lại bị kích thích, đau lòng ảnh hưởng đến sức khỏe.

Chú Đàm trong lòng hiểu, nhú mày một cái: "Nhiều ngày như vậy, cũng nên đi xuống xem một chút, việc này là lẽ nghĩa nên làm?"

Di Thâm vẫn đang còn khó xử, Đàm Thư Lâm đã thay xong giày, "Con đi."

Di Thâm ở bên cạnh giúp đỡ cậu ta, đi vào thang máy xuống tầng 7, bà nhỏ giọng dặn dò: "Có chuyện gì không vui tạm thời chịu đựng, đừng làm khó người ta."

Đàm Thư Lâm gật đầu, đi tới trước phòng bệnh, nhẹ nhàng gõ cửa, người mở cửa chính là Chúc Hải Nhã, cô hôm nay mặc T-shirt cao bồi, tóc chia ra, rất thoải mái, giống như là không ngờ cậu sẽ đến, trong mắt có một chút kinh ngạc.

Di Thâm tỏ vẻ khen ngợi: "Nhã Nhã hôm nay cũng không có chuyện gì."

Cô cười nói: "Trường học nghỉ, vốn cũng không có chuyện gì."

Mẹ cô vừa thấy Đàm Thư Lâm đi cùng, vẻ mặt vui mừng không có cách nào che giấu, quay đầu lại nhìn Hải Nhã, hi vọng cô có thể chủ động nói mấy câu nói dễ nghe, đứa nhỏ này, sao hôm nay lại cố tình ăn mặc tùy tiện như vậy? Tóc buộc hai bên, không ra bộ dáng gì cả. Bà nhân dịp không có người chú ý, lặng lẽ cho nháy mắt với Hải Nhã, để cho cô buộc tóc lên, Hải Nhã giống như là không thấy, chỉ cúi đầu rót nước đưa tới, mẹ cô quả thật chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Đàm Thư Lâm không nói lời nào, Hải Nhã cũng không nói chuyện, hai người cách thật xa, giống như không biết nhau vậy, mẹ và di Thâm hai người cười nói nói, di Thâm đối với tình huống như thế không thêm để ý, nhưng mẹ cô lại ngồi không yên, vỗ vỗ tay Hải Nhã, đem cuộc nói chuyện chuyển sang cô: "Nhã Nhã, Thư Lâm cũng là bệnh nhân, gọt táo cho thằng bé, đừng ngồi như vậy."

Lại cười với di Thâm: "Con bé vẫn không hiểu chuyện như vậy, không biết quan tâm người khác, tới bệnh viện nhiều ngày như vậy, cũng không chịu đi thăm Thư Lâm."

Di Thâm cũng cười theo: "Chăm sóc mẹ còn không kịp nữa, hiểu thuận là tốt nhất."

Hải Nhã gọt xong quả táo, đặt đĩa vào trong tay Đàm Thư Lâm, không hề nói gì. Đàm Thư Lâm cũng không ăn, cậu vẫn chưa học được mấy câu lời nói xã giao, cười miễn cưỡng: "Cảm ơn dì, cháu mới ăn rất nhiều cam, thật sự không ăn được nữa."

Lần thăm hỏi này nhanh chóng kết thúc, kết quả ở không có cách nào khiến mẹ hải lòng, tất cả là rất bình tĩnh, Hải Nhã không nói chuyện gì không nên nói, Đàm Thư Lâm cũng không kích động nữa, nhưng hai người lại giống như hai kẻ xa lạ, không nói với nhau một lời, thậm chí không liếc mắt nhìn nhau lấy một lần.

Những miếng táo bị đen lại rồi, cuối cùng chỉ có vứt hết, mẹ nhìn Hải Nhã dọn dẹp đồ để vứt đi, oán giận: "Tại sao con giống như người chết không chịu nói câu gì vậy? Dù sao cũng cùng nhau lớn lên, tình nghĩa luôn có?"

Hải Nhã khẽ mỉm cười: "Lần sau con sẽ chú ý."

Mẹ vẫn còn dùng giọng điệu này để nói: "Còn nghĩ đến tên côn đồ kia phải không?"

Hải Nhã chỉ cười không nói, cô lấy sách tiếng anh từ trong túi ra đọc, bắt đầu yên lặng tra từ đơn, giống như không có chuyện gì có thể khuấy rầy đến cô vậy.

Mẹ chợt nhỏ giọng nói: "Nhã Nhã, bạn học kia của con, gọi Dương Tiểu Oánh ấy? Lần này cần cảm ơn con bé, nhờ mẹ xuất viện, chúng ta mới con bé ăn một bữa."

Hải Nhã "Ừ" một tiếng: "Được, về con sẽ nói với cô ấy."

Mẹ do dự một chút, còn nói: "Học kỳ này con trở lại phòng trọ đi, đừng ở ký túc xá rách nát đó nữa, cũng đừng làm việc vất vả như vậy nữa, cha mẹ còn có thể nuôi được con."

Hải Nhã không có ngần ngại, cô vẫn tra từ đơn, nhẹ nói: "Mẹ, con muốn ra nước ngoài học đại học."

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Về mặt mẹ lập tức trở nên rất phức tạp, giống như là không dám tin, giống như là mừng quá, hoặc có thể là đang đề phòng, bà thử thăm dò, lập lại một lần nữa: "Con. . . . . Muốn ra nước ngoài học đại học? Thật sao?"

Hải Nhã cười gật đầu: "Đúng vậy ạ, là thật, con muốn ra nước ngoài ít năm, mở mang tầm mắt, sau đó chuyên tâm học tập."

Mẹ cô lúc này mới dần dần tin, bà lập tức trở nên vui vẻ khác thường, cầm tay của cô, luôn miệng nói: "Được! Như vậy rất tốt! Cha mẹ đều ủng hộ con ra nước ngoài du học! Cha mẹ Thư Lâm cũng muốn đưa nó ra nước ngoài, các con cùng ra ngoài, có thể chăm sóc lẫn nhau. . . . . Đi nước Anh có được không? Chú Đàm cũng du học ở Anh về, có bạn học cũ ở bên kia có thể chăm sóc các con."

Hải Nhã không đồng ý, cũng không phản đối, giọng nói bình tĩnh: "Con muốn đi nước Mỹ, xin học bổng."

"Như vậy rất vất vả." Mẹ cô khó chịu, "Nhã Nhã, không cần liều mạng học tập như vậy, cha mẹ vẫn nuôi được con! Học bổng không phải người bình thường có thể lấy được."

Hải Nhã rất hiếm khi tỏ ra nũng nịu như một đứa bé: "Để con thử xem đã, mẹ."

Mẹ vừa cười vừa vui vẻ, một lát sau, chợt thở dài một cái: "Nhã Nhã, con muốn xuất ngoại, vậy, vậy chuyện với tên côn đồ kia...."

Hải Nhã cúi đầu trầm mặc thật lâu, cuối cùng nhẹ nhàng đem tay đặt lên mu bàn tay mẹ, nhỏ giọng nói: "Con sẽ không khiến cha mẹ lo lắng."

Cho đến lúc mẹ cô nằm ở trên bàn mổ, cô mới đột nhiên phát giác, cuộc sống của mình lại rất cô độc, bạn bè không có mấy người, Dương Tiểu Oánh có lẽ có thể coi là một đi, nhưng trải qua chuyện này, người bạn duy nhất của cô dường như cũng dần mất đi. Cô cả ngày không phải buồn phiền vì chuyện cha mẹ thì chính là vì chuyện của Tô Vĩ, chẳng lẽ từ nay về sau, cô đều sống cô đơn như vậy sao?

Cuộc sống của cô bị chính bản thân đè ép lên hai lựa chọn, thứ nhất là làm theo lời cha mẹ gả cho Đàm Thư Lâm, trải qua cuộc sống như con rỗi, hoặc là thoát khỏi sự trói buộc của cha mẹ, lựa chọn cùng Tô Vĩ lưu lạc chân trời. Mà trước đó, cô luôn luôn ngu ngốc duy trì cân bằng giữa bọn họ, cho nên hiện tại, cân bằng đã sụp đổ.

Bất kể lúc này cô có chấp nhận hay không thừa nhận, Tô Vĩ và cô, thật sự không phải hai người cùng thế giới, những giấc mộng kia, chiếc xe máy chạy nhanh như chớp, người đàn ông thần bí khó đoán, giống như giăng lên một sợi dây thép xuất hiện nhiều lần trong cuộc sống, giống như pháo hoa nở rộ, cô yêu Tô Vĩ, càng yêu bản thân chống đối và điên cuồng, nhưng sau khi mọi chuyện đi qua, đều sẽ biến mất. Cô rốt cuộc là yêu Tô Vĩ hơn, hay yêu chính cái ảo tưởng tự do mà anh mang lại hơn? Có lẽ chính cô cũng không biết, hai người đã sớm hòa tan vào nhau không thể phân biệt được.

Trên đời không có ai có thể vô tư cho cô một hũ mật, cũng không có ai cho cô những thứ này, cô cầu xin một đời ngọt ngào, cuối cùng sẽ biến thành thạch tín, độc chết mình.

Nhưng giấc mơ cùng anh mở tiệm bánh làm sao bây giờ? Cùng Tô Vĩ bạc đầu sau đó nắm tay nhau kể lại những câu chuyện vui về thì phải làm sao đây? Còn chuyện anh vội vàng rời đi, một người đàn ông luôn thần bí, sẽ ra sao?

Hải Nhã dừng lại không động tác tra từ đơn của mình, cô cảm thấy nước mắt trong hốc mắt của mình đã sắp rơi ra.

Không thể rút xuống, cô nắm thật chặt bút bi, móng tay bị ép tới trắng bệch.

Nếu bệnh tim của mẹ không phát tác, nếu Tô Vĩ không phải côn đồ, nếu cô có thể sống khôn khéo một chút nữa, mọi chuyện có như thế này không? Trên đời này vĩnh viễn không có từ nếu, cô đã từng thật sự cố gắng, buông tha cuộc sống giàu sang không ưu phiền, mỗi ngày đi làm, chỉ vì muốn được ở chung một chỗ với người đàn ông kia, vì suy nghĩ chống đối của bản thân.

Hôm nay tất cả mọi chuyện, rốt cuộc phải kết thúc, cẩn thận duy trì thăng bằng. Chúc Hải Nhã dừng cảm truy đuổi mọi chuyện, đã chết rồi.

*

Nửa tháng sau, Đàm Thu Lâm xuất viện, chuyện quá Bar buồn bá mà tụi được người ta giấu đi, trách nhiệm toàn bộ thuộc về lão Duy, Đàm Thu Lâm vẫn là một sinh viên đại học trong sạch.

Mấy ngày sau, mẹ cô cũng xuất viện, bà liền gặp di Thẩm bàn chuyện hai đứa đi du học. Di Thẩm hình như cũng không hứng thú lắm, trả lời qua loa: "Thu Lâm, học xong đại học ở trong nước mới đi du học, bọn tôi đã tính toán rồi, để nó học xong đại học trong nước tốt nghiệp đến nước Anh học nghiên cứu sinh."

Mẹ cô bị di ấy nói mấy câu qua loa như vậy chặn lại, nhất thời cũng không tiện nói gì, ngược lại di Thẩm lại cười khách sáo: "Nhã Nhã tính ra nước ngoài học Đại Học à? Đi nước anh cũng rất tốt, chú Đàm có bạn học ở anh, có thể chiếu cố con bé."

Mẹ cô lúng túng lắc đầu: "Con bé nói muốn đi nước Mĩ."

"Nước Mĩ không tệ, tư tưởng tự do." Di Thẩm cười nói

Mẹ cô nghe thế nào đều cảm thấy trong lời nói của di ấy có ý gì đó, Hải Nhã và côn đồ yêu nhau đã trở thành vết nhơ cả đời này người nhà họ Đàm sẽ không quên, cái gì mà quan niệm tự do? Ý nói Hải Nhã không đứng đắn sao? Mẹ cô trong lòng cũng có chút giận, một vừa tức giận Hải Nhã không có tiền đồ, một tức giận nhà họ Đàm trở mặt quá nhanh, aizzz, trên đời này thiếu gì đàn ông có gia cảnh tốt, chẳng lẽ bọn họ còn nín chặt lấy Đàm Thu Lâm không buông sao?! Hải Nhã xinh đẹp như vậy, không chừng về sau có thể gặp được một người đàn ông tốt hơn gấp trăm lần!

Mẹ cũng không nhắc đến chuyện giữa cô và Đàm Thu Lâm nữa. Đàm Thu Lâm đột nhiên từ ngoan ngoãn nghe lời con nhà danh giá trong mắt bà biến thành đứa trẻ con nhà giàu thất thường, khuyết điểm gì cũng xuất hiện.

Thu xếp xong chuyện của Đàm Thu Lâm, Chú Đàm và di Thẩm tiến hành mua vé máy bay về nhà, thậm chí không đợi cha mẹ Hải Nhã, cha đối với chuyện lần này cảm thấy rất lúng túng, mẹ đem đại khái ý của di Thẩm nói cho ông, ông lại tức giận với Hải Nhã một trận, vậy mà nổi giận cũng vô ích, Hải Nhã nếu là ở lại trong nước đại học đợi đến khi tốt nghiệp, bọn họ cũng không yên tâm, ở thành phố này một mình, không ai quản nó, ai biết nó cùng tên côn đồ kia lại dính vào nhau lúc nào? Lại không thể dẫn nó về nhốt trong nhà, có lẽ nên để nó đi du học, ở nước ngoài rèn luyện mấy năm, mở rộng tầm mắt, hiểu biết nhiều hơn.

Vì cảm ơn Dương Tiểu Oánh đem mẹ Hải Nhã đến bệnh viện, cha mẹ cô tìm một ngày mời cô ấy đến một khách sạn sang trọng ăn cơm.

Trò chuyện một lúc, hình như phát hiện Dương Tiểu Oánh không phải là con của một gia đình giàu có, cả ngày lẫn đêm đi làm bên ngoài, hình như vẫn còn làm việc ở KTV, sau khi đưa Dương Tiểu Oánh

về kí túc xá xong, mẹ kéo Hải Nhã lặng lẽ nói: "Về sau quá thân với con bé, một mình ở bên ngoài kiếm sống, con chính vì quá thân thiết với những người này, nên mới bị hư đó!"

Trong mắt mẹ, Hải Nhã trước kia đủ tư cách làm một thực nữ phải là, da trắng, bởi vì không bao giờ phải làm việc bên ngoài trời nắng, váy vĩnh viễn không thể ngắn quá đầu gối, quá ngắn có vẻ không đứng đắn; tóc phải theo quy củ buộc lên hoặc là búi lên, tóc tai bù xù lộn xộn lung tung thô鄙 hiện nay, không phải là hành vi của một thực nữ.

Bà cau mày nhìn Hải Nhã hôm nay mặc T-shirt cùng váy jean ngắn, lộ ra hai chân dài trắng mịn, không nhịn được lấy tay nắm tóc cô: "Con nhìn xem con đi, mặc thứ gì! Đôi chân lộ hết, cho ai nhìn đây? Tóc rối như vậy, con càng ngày càng không ra bộ dáng gì cả, chẳng trách di Thẩm nhìn con đã thấy chướng mắt!"

Hải Nhã ôn hòa cười: "Mặc như vậy rất mát mẻ."

Mẹ trừng mắt nhìn cô: "Coi hết sẽ càng mát hơn đó!"

Bà thấy Hải Nhã chỉ hơi hơi cười, dáng vẻ không để ý, cùng trước kia rất khác nhau, trong lòng rốt cuộc vẫn còn có chút lo lắng, có lời muốn nói, nói nhiều không tốt, bà chỉ có thể nhẹ nhàng đụng cha một cái, để cho ông nói mấy câu.

Cha cúi đầu hút thuốc lá, không biết đang suy nghĩ gì, một lúc lâu, mới thờ dãi: "Nhã Nhã, con quyết định đi nước Mĩ thật sao, bên nước anh có bạn chú Đàm. Đắt khách quê người, nhiều người chăm sóc con, chúng ta cũng yên tâm"

Hải Nhã trả lời rất nghiêm túc: "Con muốn thử cố gắng một lần, xem bản thân có thể làm đến mức nào"

Cha cô hiếm khi vui mừng gật đầu, vẻ mặt có chút phiền muộn: "Chuyện lần này....Azz, dựa vào trời dựa vào đất dựa vào người, không bằng dựa vào chính mình, con có thể hiểu đạo lý này thì quá tốt. Hai ngày nữa cha và mẹ của con phải về, bằng thành tích ở trường cấp ba cha mẹ sẽ giúp con chuẩn bị, con cũng không cần ở chỗ này quá lâu, tháng 10 còn phải đi singapore, làm thủ tục ở trường nhanh một chút, về nhà còn rất nhiều thủ tục cần con làm"

Nói xong, ông lại nhìn chằm chằm Hải Nhã, từng chữ từng chữ từ từ nói: "Về phần tên côn đồ kia, trong khoảng thời gian này, chúng ta tạm thời tin tưởng con sẽ đem quan hệ với nó giải quyết xong. Nhã Nhã, con đã trưởng thành, cha mẹ sẽ không dùng tư cách người lớn để ép buộc con nữa, tin con thêm một lần, hi vọng con không để cho chúng ta thất vọng"

Khóe môi Hải Nhã cong lên, yên lặng gật đầu.

Mẹ nhìn mãi vẫn chưa nói đến vấn đề chính, không khỏi sốt ruột: "Ông xem bộ dáng tự do phóng túng của nó xem! Phải về thì ông về đi! Tôi dù sao cũng muốn ở lại!"

Cha cau mày: "Làm loạn cái gì?! Bà nghĩ còn là đứa trẻ ba tuổi à? Chuyện gì cũng cần bà canh chừng! Đứa bé thật vất vả mới nghĩ thông rồi đồng ý ra nước ngoài, bà còn làm loạn!"

"Tôi mặc kệ?" Mẹ càng nóng nảy hơn, "Bối vì tôi không trông nom, nên nó mới làm ra chuyện như vậy, người nhà họ Đàm sẽ nhìn chúng ta như thế nào?"

"Suốt ngày nhà họ Đàm, người nhà họ Đàm gia, rồi bọn họ chúng ta sẽ chết à?" Cha nổi giận lên, hét đến mức nổi gân xanh: "Đã như vậy rồi mà bà còn nghĩ đến người nhà họ Đàm! Trên đời này đâu chỉ có mỗi nhà họ Đàm? Chuyện này hai bên đều không đồng ý, bà còn muốn gì?"

Những chuyện này bà tại sao lại không hiểu? Nhưng sự nóng nảy này làm sao nhìn được? Bọn họ ở cô nhi viện một ngàn người mới chọn được một người, tìm một đứa bé vừa đẹp vừa biết nghe lời, đặt ở trong lòng bàn tay che chở lớn, đứa bé lớn lên đột nhiên liền chạy, làm ra những chuyện to gan không thể tưởng tượng được, bản thân đã lớn mười mấy năm qua đã có thói quen sống yên ổn, biến cố đột nhiên xuất hiện, bà làm sao có thể tiếp nhận? Thế diện nhà họ Chúc biết để vào đâu? Thiếu nợ nhà họ Đàm ân tình và tiền, lấy gì trả? Bán hết của cải sao?

"Nếu không phải là ông vô dụng, một công ty đang tốt bị ông làm cho năm nào cũng phải bồi thường, chúng ta tại sao phải vậy?!"

Mẹ hốc mắt đỏ lên, lời nói sắc bén đâm vào chỗ đau của cha, ông chợt trầm mặc xuống, sắc mặt tái nhợt, ngón tay phát run nắm thuốc lá, rất lâu không lên tiếng.

Mẹ bỗng nhiên hối hận, đỏ mắt khoác cánh tay Hải Nhã, nhỏ giọng nói: "Nhã Nhã, về nhà sớm... Thuận tiện khuyên nhủ cha con, mẹ nói chuyện không biết chừng mực..."

Hải Nhã vỗ vỗ tay trấn an bà, mẹ không yên lòng, lại dặn dò rất nhiều việc, lúc này mới mở cửa xe lên xe.

Cha hút đến ngụm thuốc cuối cùng, sắc mặt mới dần dần khôi phục như cũ, nhìn Hải Nhã, cười khổ một tiếng: "Nhã Nhã, học tập tốt, đừng vô dụng như cha."

Hải Nhã cầm tay của ông, nắm thật chặt, trịnh trọng nói nhỏ: "Cha, cha yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Kết cục

Ngày hôm sau cha mẹ ngồi máy bay trở về, Hải Nhã trở lại ký túc xá, trùng hợp hôm nay Dương Tiểu Oánh không đi làm, ở lại trong ký túc xá tra từ đơn, thấy cô trở về, liền chào: "Cha mẹ cậu về rồi à?"

Hải Nhã gật đầu, lấy máy vi tính xách tay của mình kết nối internet, gõ website, chờ thật lâu, trình duyệt web mãi vẫn không vào được, cô ngạc nhiên: "Tiểu Oánh, mạng ở ký túc xá chúng ta bị hư à?"

Dương Tiểu Oánh mở điện thoại di động lên thử nửa ngày, kêu to: "Mẹ nó! Hư thật rồi!"

Cô thấy Hải Nhã đem laptop khép lại, giống như là muốn mang đi, không khỏi kỳ lạ hỏi: "Cậu đi đâu vậy?"

"Đến khu nhà cao cấp phía trước lên mạng."

Dương Tiểu Oánh lại càng cảm thấy kỳ lạ: "Có chuyện gì cần à sao cậu lại đi xa như vậy?"

Hải Nhã vừa mang giày vừa nói: "Tớ muốn đăng ký tham gia SAT, phải chuẩn bị thật tốt."

SAT, có chút quen tai, cô đã nghe qua ở đâu rồi? Dương Tiểu Oánh suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên sáng tỏ, hoảng sợ nhìn cô: "Cậu....cậu thi SAT, là muốn đến nước Mỹ học đại học à?"

Hải Nhã cười: "Đúng vậy, tớ muốn đi du học ở Mỹ, có lẽ không lâu nữa sẽ đi."

Muốn đi nước Mỹ? là ý của cô ấy sao? Hay ý của cha mẹ? Miệng Dương Tiểu Oánh không có cách nào khép lại, vậy Tô Vĩ phải làm sao? Hai người bọn họ đã bàn bạc rồi à? Anh ấy có thể ở trong nước đợi mấy năm à? Đến lúc đó Hải Nhã học xong trở về khoảng cách hai người bọn họ lại càng lớn hơn? Vậy phải làm sao?

Cô sững sốt một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể huyết gió, cười gượng: "Rất tốt, muốn đi nước Mỹ!"

"Còn chưa thi đâu, cũng không biết các loại thủ tục có thể xảy ra vấn đề gì hay không." Hải Nhã khiêm tốn cười cười, "Tiểu Oánh, thời gian này vẫn nhờ cậu chăm sóc, cảm ơn cậu."

Dương Tiểu Oánh không ngờ cô đột nhiên nói lời như thế, lại sững sốt rất lâu, mới cười khò lắc đầu: "Vẫn chưa nói được là chăm sóc... Cái đó, đi nước Mỹ phải học tập thật giỏi."

Cô ấy muốn đi nước Mỹ.

Dương Tiểu Oánh về mặt phức tạp nhìn Hải Nhã đẩy cửa đi ra ngoài, mấy ngày hôm nay Hải Nhã không phải ở lại ký túc xá đọc sách, thì là đến bệnh viện chăm sóc mẹ cô ấy, chưa từng thấy Tô Vĩ, chỉ sợ rằng Tô Vĩ không biết quyết định của cô ấy? Anh biết thì có phản ứng gì? Giận tái mặt, sẽ không đánh Hải Nhã một trận chứ?

Nói đi nói lại, tại sao Hải Nhã lại đột nhiên quyết định đi ra nước ngoài? Chồng đối đã kết thúc, lương tâm được thức tỉnh? Hay là dưới nước mắt của cha mẹ phát hiện mình và Tô Vĩ không cùng một tầng lớp?

Cô chỉ sợ vĩnh viễn không hiểu rõ Chúc Hải Nhã.

*

Trở lại phòng trọ trống không đã lâu, Hải Nhã cũng không lên mạng, cô đóng cửa sổ lại, mở điều hòa lên, rất nhanh, không khí khô nóng trong phòng trở nên mát mẻ, không có sự nóng rực của không khí khi ở trong ký túc nữa, thì ra lúc đầu cô ở căn phòng bên phải, đẩy cửa đi vào, trên giường phủ một tấm vải trắng, phía trên có một lớp bụi mỏng. Đây là giường đôi rộng rãi, so với giường đơn cứng như đá ở đây thoải mái hơn nhiều.

Phòng rất lớn, hướng ánh sáng tốt, đồ vật trong nhà được sắp xếp ngăn nắp, không chật chội giống như ký túc xá vậy, nhích người không chừng có thể làm đổ cốc nước trên bàn. Nhà tắm riêng, tuyệt đối sẽ không có tình cảnh xấu hổ vì nhà tắm và nhà vệ sinh cùng chung một phòng.

Nơi này, là nơi Chúc Hải Nhã quen thuộc nhất, lại bị cô nhất quyết bỏ qua, bỏ qua lúc đó, cô không nghĩ đến, có một ngày mình lại trở về đây, trở về có chút thảm hại, những nhiều hơn vẫn là một mối và một loại kiên cường.

Chẳng biết tại sao cô bỗng nhiên nhớ đến nhà của Tô Vĩ, nơi đó từng là nơi chôn của cô, cô ước mơ có thể làm nữ chủ nhân ở đó, ở trong phòng bếp nho nhỏ đó làm cơm tối cho người mình yêu, trải qua cuộc sống bình thường lại là những ngày ấm áp nhất.

Có lẽ, giấc mộng này vĩnh viễn cũng sẽ không thực hiện.

Cô lấy điện thoại di động ra, không biết xuất phát từ ý nghĩ gì, gọi điện thoại cho Tô Vĩ, vang lên rất lâu, anh không nhận, một lát sau anh nhắn lại: "Xin lỗi, hiện tại đang rất bận, không có cách nào nghe điện thoại, buổi tối gọi lại cho em."

Hải Nhã nở nụ cười, có lẽ nụ cười bình thường nhất, cũng có lẽ là một nụ cười khổ, chính cô cũng nói không ra được nụ cười này có ý nghĩa. Khép điện thoại di động, cô không trả lời lại, mà mở laptop ra bắt đầu lên mạng, bắt đầu đăng ký ghi danh SAT.

Không khí trong lành do máy điều hòa thổi làm cho cô thoải mái, đăng ký xong, cô lưu luyến không rời đợi đến lúc trời tối mới đi, vừa xuống lầu đã bị gió đêm nóng bỏng thổi vào khiến cô hít thở không thông.

Nơi này là khu dân cư gần đại học N, Đại học N xây dựng ở một khu rất xa thành phố, khu dân cư ở đây cũng không có nhiều hộ gia đình, khi trời tối, con đường bên ngoài vườn hoa của khu chung cư chỉ có vài người đi lại, lạnh lẽo vô cùng. Hải Nhã đi vòng qua vòng hoa chung cư, đang muốn xuống đường cái, đột nhiên nghe thấy trước mặt có tiếng xe máy, sau đó có mấy người đi xe máy dừng trước một con phố có rất nhiều cửa hàng bán các món ăn.

Hải Nhã thấy rõ người đàn ông đeo kính mắt cầm đầu, trong nháy mắt cô thấy cơ bắp toàn thân cứng lại.

Tô Vĩ! Tại sao anh ở chỗ này? Không phải anh rất bận sao?

Mấy cửa hàng bán đồ ăn đó cách chỗ cô đứng rất nhiều bồn hoa, bọn họ rõ ràng không có phát hiện cô, mấy người cãi nhau ầm ĩ cười cười nói nói, từ cửa hàng nhỏ gần đó mua mấy chai nước mở ra liền uống...bên cạnh Tô Vĩ có một người đàn ông đang nói chuyện khua tay múa chân, chính là Tiểu Minh. Anh ta nói chuyện giọng rất lớn hơn nữa rất nhanh, giống như pháo lép đốp: "Các cậu không thấy vẻ mặt lão Duy sau khi bị bắt đầu! Chà chà! Tôi cũng không thể nào miêu tả được! Lừa gạt tiền của sinh viên mở quán bar bán ma túy, lần này gặp hạn rồi!"

Vừa nói vừa cười.

Hải Nhã im lặng đứng bên cạnh bồn hoa, đưa mắt nhìn Tô Vĩ, anh cũng đang cười, trong tay đang kẹp điếu thuốc, hút thuốc, mặt anh bị giấu sau làn khói, trông rất thần bí, đèn đường sáng như vậy, cũng không thể làm cho cô nhìn thấy rõ anh.

Cô chậm rãi lôi điện thoại trong túi ra, mở danh bạ ra chậm rãi nhấn xuống, tiếng nhạc chờ "Mặt trời chiều" vang lên. Tiếng chuông nhất thời vang lên, Tô Vĩ cầm lấy điện thoại di động nhìn thoáng qua. Không nhận, qua một lúc lâu, anh bầm từ chối, tiểu Minh bên cạnh oán giận: "Lại là người đẹp đó gọi tới sao?! Người ta bám cậu thật chặt! Mấy ngày nay điện thoại không ngừng!"

Tô Vĩ chỉ là cười, vẫn như cũ không nói lời nào.

Hải Nhã cố chấp tiếp tục nhấn gọi, tiếng chuông quen thuộc lần nữa vang lên, Tiểu Minh khoát tay lia lịa: "Cậu nhận đi, nhận đi! Đừng làm cho người ta khóc!"

Tô Vĩ nhấn nút nghe điện thoại, âm thanh trầm thấp: "Alo, Hải Nhã."

Alo, Hải Nhã, giọng nói này mới quen thuộc làm sao, những từ ngữ rất quen, đã biết bao nhiêu lần khiến cô xúc động và say mê, giống như nghiện ma túy vậy.

Hải Nhã đưa điện thoại đi động đặt ở bên tai, im lặng nhìn bộ dáng lúc này của anh, ngậm lấy điều thuốc, nghiêng đầu, vẫn còn cười với tiểu Minh.

Người đàn ông thần bí thâm tình, suy cho cùng là do chính bản thân cô tưởng tượng ra mà có sao? Cô cũng không biết, đúng vậy, cô cũng không biết tại sao lúc này cô còn có thể bình tĩnh gọi điện thoại cho anh được, sau đó tiếp tục cũng không gấp gáp, có lẽ chỉ có máu trên toàn thân cô, đang dần trở nên lạnh lẽo từng chút từng chút đi xuống.

"Tô Vĩ." Cô nhỏ giọng gọi anh, "Anh đang làm gì vậy?"

"Anh đang vội." Anh nói.

Mấy tên côn đồ bên cạnh anh uống xong nước, xem ống nhựa như bowling ném ra ngoài, ném vào giữa đường cá, bừa bãi tự nhiên biết bao. Cô nhớ đến mình cũng đã từng ngồi trên xe máy phóng nhanh như chớp. Tuổi thanh xuân điên cuồng, uống bia, đem lon bia ném bừa bãi ra ngoài, đây đúng là niềm vui khi được phát tiết hết ra.

Thì ra cô cũng từng điên cuồng như vậy?

Hải Nhã im lặng cười giọng nói thấp hơn: "Vậy....Anh làm đi. Tối nay có thể anh không?"

Anh ngừng một lát, không trả lời.

Cô cố gắng để giọng nói mình mềm mại: "Một tháng, anh đã nói, một tháng cuối cùng."

Anh nén tàn thuốc, khói mù dày đặc một lần nữa bao trùm anh, anh dường như đang thở dài: "Xin lỗi, Hải Nhã, không có cách nào nhanh như vậy..."

Hải Nhã đột nhiên xoay người từng bước từng bước đi về, giọng của cô rất nhỏ, rất nhỏ, nhưng mà vẫn có thể nghe thấy: "Phải nói là, một tháng sau, sau đó lại một tháng nữa?"

"Xin lỗi."

Hải Nhã quay đầu lại, Tô Vĩ đang ném lon nhựa của mình vừa uống xong, vô cùng liêu lĩnh, vừa đúng lúc có một chiếc xe đi qua, lon nước ném trúng thân xe, chiếc xe kia đột ngột dừng lại, có lẽ chủ chiếc xe phát hiện những người đàn ông này không phải người dễ chọc, rất nhanh lái xe đi.

Bọn họ đang cười, ở phía sau kêu to. Hải Nhã đột nhiên cảm thấy cổ họng mình như bị thứ gì chặn lại, cô xoay người, không nhìn nữa, nhỏ giọng nói: "Ồ bên anh rất ồn ào."

Tô Vĩ hình như cười một tiếng: "Ừ, có một số việc. . . . . anh cúp đây, Hải Nhã."

Có một số việc, đó chính là buồn thả bản thân, chạy bên cạnh nguy hiểm, hưởng thụ sự kích thích sao? Tiệm bánh ngọt đã từng là tất cả hi vọng của cô, có phải là một câu nói đùa trong lúc anh tùy hứng?

Hải Nhã u ám nhìn vào hư không, lạnh nhạt mở miệng: "10 phút sau, em đợi anh ở cửa hàng bán đồ ăn mà anh đang đứng, em sẽ chờ anh."

Cô cúp điện thoại, không quay đầu lại, cũng không có nhìn lại anh có phản ứng gì. Cô ở trong bóng tối đứng yên thật lâu thật lâu, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của Tô Vĩ truyền đến.

"Hải Nhã." Anh tìm được cô, khu phố này không lớn lắm, anh biết cô đang ở đâu.

Hải Nhã từ từ xoay người, cố gắng nhìn rõ mặt của anh, phía trên khuôn mặt đó sẽ có biểu cảm gì? Áy náy? Chột dạ? Tức giận? Nhưng không biết tại sao, có lẽ là do trời quá tối? Có lẽ vậy hay là có lý do gì khác? Cô vẫn chưa lúc nào thấy rõ. Đúng, cô cho đến lúc này chưa từng hiểu Tô Vĩ, tùy tiện đem anh tưởng tượng thành hoàng tử, tất cả, đều do chính cô tùy tiện áp đặt lên người anh.

"em nhìn thấy anh, anh thật sự rất bận." Cô mở miệng, hơi giễu cợt: "Căn bản sẽ không có một tháng cuối cùng, có đúng hay không? Anh thích cảm giác khi làm côn đồ, thích cảm giác độc lập, anh cũng không muốn thoát khỏi."

Tô Vĩ không nói gì, anh lấy ra một điều thuốc, chậm rãi đốt, hít một hơi thật sâu.

Hải Nhã ôm cánh tay, lòng bàn tay của cô nóng bỏng, giống như một cái bàn ủi, dính vào cánh tay không biết tại sao trở nên lạnh lẽo, nóng bỏng đến

chính tinh thần của cô cũng rối loạn. Nhiều hình ảnh như vậy, chọt xẹt qua mắt cô từng cái từng cái một, những bông tuyết đó, khói thuốc và những âm thanh trầm thấp rên rĩ và thân hình hai người dây dưa không rời, bản thân cô và người mình yêu, điên cuồng chìm đắm trong tình yêu.

"Có phải sẽ không bao giờ có một tháng cuối cùng?" Giọng nói của cô mơ hồ không biết là hỏi anh hay là hỏi mình.

Vẫn không có người nào nói chuyện, vấn đề của cô giống như là đang tự lẩm bầm.

Hải Nhã cúi đầu, một lát sau lại ngẩng lên: "Em muốn sang Mỹ học."

"Ừ...." Từ trong mũi anh phát ra một giọng nói ái muội, "Cho nên?"

Hải Nhã lẳng lặng nhìn mặt của anh, vẫn không thấy rõ, nhìn không thấu, cô cười cười: "Chia tay thôi."

Điều thuốc chưa hút xong bị anh hung hăng ném trên mặt đất, tức giận đập lên.

"Chia --tay?" Anh thật chậm thật chậm lặp lại hai chữ này, giống như giễu cợt, cũng như là hỏi ngược lại.

"Ừ, chia tay." Hải Nhã trả lời rất nhanh, "Chúng ta vốn dĩ không phải là người của một thế giới, không thích hợp ở chung một chỗ, không có tương lai. Nên....Em đi, hẹn gặp lại."

Cô do dự đi chuyển bước chân nặng ngàn cân, từ từ đi về phía trước, cùng đi qua anh.

Tô Vĩ đột nhiên cười, giọng nói có chút mỉa mai và ản một chút giận dữ: "Chia tay? Chúng ta đã từng bắt đầu sao, đại tiểu thư? Cô nói đúng, chúng ta vốn dĩ không phải người của một thế giới, để cho tôi vui đùa lâu như vậy, cảm ơn cô. Thì ra vì chuyện này mà giục tôi gặp cô? Tôi đang rất bận rất nhiều việc, đang bận tán gẫu! đang bận chăm sóc đàn em! Đi mạnh khỏe, không tiễn!"

Anh xoay người, đi nhanh như gió, vẫn còn lưu lại mùi vị của thuốc lá nhưng cũng nhanh chóng bị gió thổi tan, Hải Nhã kinh ngạc nhìn bóng lưng anh. Toàn bộ máu trong người cô trong nháy mắt bị rút sạch, chỉ còn một lớp da, xương cốt gầy yếu run run rẩy rẩy.

Kết thúc sao?

Kết thúc, nhanh như vậy, lạnh lùng vô tình như vậy.

Cảm ơn cô đã để cho anh vui đùa lâu như vậy?

Hải Nhã hé miệng, muốn cười nhạo mình một chút, lại chỉ thò ra một hơi vô dụng.

Cô ôm cánh tay, đứng ở đó rất lâu, lúc này mới từ từ đi lên đường lớn, đối diện có trạm xe bus có thể đến trường đại học, đúng lúc có một chiếc xe buýt đến, cô thần thờ lên xe, chờ đợi đứng giữa lối đi, tất cả phản ứng so với bình thường cũng chậm gấp mười lần, sau lưng mồ hôi từng giọt chảy xuống, lại bị gió lạnh của máy điều hòa thổi khô.

Phía sau cửa sổ ánh đèn chiếu vào xe chói mắt như vậy, làm mắt cô hoa lên, tiếng xe máy loáng thoáng ở bên tai, có lẽ chỉ là ảo giác của cô. Cô quay đầu, giống như tìm kiếm một loại an ủi, nhìn ánh đèn vẫn luôn đuổi theo xe buýt, nhìn mãi, cho đến khi trước mắt hoàn toàn mơ hồ.

Rất nhanh đã đến điểm, cô theo dòng người xuống xe, ánh đèn kia vẫn còn, nhưng nhanh chóng bị tắt đi.

Cô nhìn thấy bóng dáng kia, ở dưới ánh đèn đường tối đen, chiếc xe máy quen thuộc, bóng dáng quen thuộc, lại cách xa cô như vậy, xa xa ở nhìn về phía cô, vẫn đứng nhìn, không nói gì, cũng không đi đến.

Ánh đèn rực rỡ bên kia, cô đã từng giống như là giấu trên dây đàn bình thường đi về phía anh, vượt qua khoảng cách xa nhất. Mà giờ khác này, khoảng cách giữa bọn họ lại một lần nữa xuất hiện, cô sẽ không chạy đến đó nữa, anh lẳng lặng đứng đối diện nhìn cô, một khoảng tối bao quanh, cứ như vậy nhìn cô.

Hân cô? Oán trách cô? Không buông tha? Có lẽ chẳng đáng?

Nước mắt Hải Nhã cũng không nhận được nữa, bỗng chốc rơi ướt gò má.

Cô ép mình đi vào trường đại học, ép mình không được quay đầu lại nhìn, cô không dám nhớ lại bất cứ điều gì, cái gì cũng không muốn cảm nhận nữa, chỉ có nước mắt trên mặt bị gió thổi lạnh cả người, vẫn chảy mãi.

Vinh vật, ngọt ngào của em, thuốc độc của em.

Hết trọn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Em Một Đồi Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

